



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

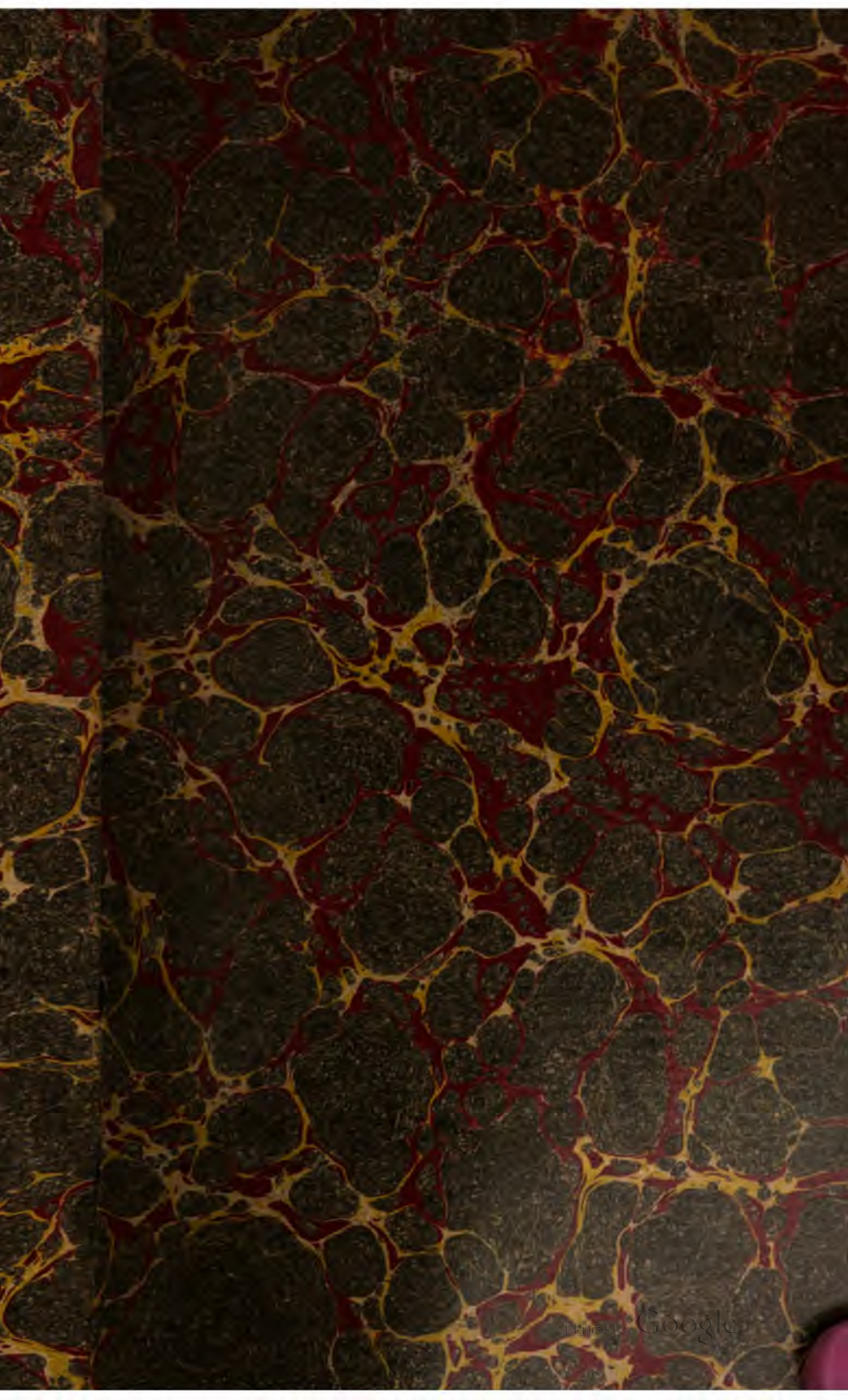
23284

HN 2W6F 9

~~Gh. 62.381~~
KF23284

Ed. April, 1885.





Thomas K. Davis Esq.

from his friends

3 June 1893.

Josiah Quincy.

Done this

T

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده



Engraved by H. Smith

Ⓢ

ὍΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF.

WITH ENGLISH NOTES

AND FLAXMAN'S ILLUSTRATIVE DESIGNS.

EDITED

By C. C. FELTON, A M.,

COLLEGE PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.



BOSTON:

HILLIARD, GRAY, AND COMPANY.

CAMBRIDGE:

BROWN, SHATTUCK, AND CO.

1833.

~~Q R 62, 384~~

KF23284

1855 4th. C. 13

Vol. 2

Thomas H. Davis

1855

Entered according to the Act of Congress, in the Year 1855,
by HILLIARD, GRAY, & Co.,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

CAMBRIDGE:
CHARLES FOLSON,
PRINTER TO THE UNIVERSITY.

P R E F A C E .

THE text of this edition of the Iliad is an exact reprint of the Leipzig edition, published by Tauchnitz in 1829. It has been thought better to select some approved text and follow it faithfully, than to attempt a revision, which cannot be executed with the same advantages in this country as in Europe. The emendations of Wolf have met with general approbation, and it has appeared expedient to adopt the most correctly printed edition of his text, which is believed to be that just mentioned. It was published in Leipzig after a most severe revision. A reward was offered for the detection of every error, and a text comparatively immaculate was thus obtained, which is here presented, in our reprint. The utmost pains have been taken to insure its typographical correctness.

In the preparation of the notes, I have been guided by my recollections as an instructor, and have selected those passages for comment which have appeared to me, from several years' experience in the class-room, most to require it. I have consulted freely some of the best commentators, particularly Heyne and Trollope. The notes, it will be perceived, are designed partly to explain the most difficult phrases, allusions, and constructions, and partly to call the attention of the reader to the intrinsic poetical beauties of

the Iliad. My wish has been to lead the young student to read the poem, not in the spirit of a school-boy conning a dull lesson to be "construed" and "parsed" and forgotten when the hour of recitation is at an end, but in the delightful consciousness that he is employing his mind upon one of the noblest monuments of the genius of man. Whatever his conclusions may be, as to the merits of particular passages, if any remarks of mine should chance to excite his attention to the real character of the poem, and to promote a habit of analytical criticism, whether his opinions agree with my own or not, the object which I have proposed to myself will be accomplished. A faithful use of the Grammar and Lexicon is, of course, of primary importance; nor can the habit of constant and careful verbal analysis be too strongly inculcated.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power, which belonged to that intellectual people, of embodying in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these

Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. As a general remark, it may be observed, that the Art and Literature of the ancients shed light upon each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connexion between them; they were different developements of the same ideas of the beautiful. The sculptor borrowed his theme from the poet; the poet was influenced in turn by the sculptor; both were in some measure controlled by the architect; while all wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, where every breeze seemed to bear on its wings the choicest inspiration of poetry. It appears necessary, therefore, to look beyond the mere words of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit, which breathes from the poet's page, was embodied in the works of the artist. To promote this kind of study among the young readers of Homer, this edition of the Iliad is accompanied by the truly Grecian Illustrations of Flaxman. Mr. Andrews has executed the engraving with a skill and fidelity to the original, highly honorable to his taste and talents as an artist.

The Homeric question, as it is called, cannot be discussed in this place. The reader who is curious to look into this very interesting subject, will do well to consult the learned Prolegomena of Wolf, and the writings of Heyne. Happily, a decision on this much contested matter is not necessary to the most complete enjoyment of the poetical excellences of the Iliad. For my own part, I prefer to consider it as we have received it from the ancient editors, as one poem, the work of one author, and that author Homer, the first and greatest of minstrels. As I understand the Iliad, there is a unity of plan, a harmony of parts, a consistency among the different situations of the same character, which mark it as the production of one mind; but of a mind as versatile

as the forms of nature, the aspects of life, and the combinations of powers, propensities, and passions in man are various. Some of the chief personages in the Iliad show themselves but imperfectly, unless all the situations in which they are placed throughout the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, exhibits only the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace :

Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues are magnificently developed. This circumstance seems to show, that the poet, making his heroes display themselves by their actions, intended that an entire character should be judged by taking into view the whole series of events comprehended in the poem. The same observation will apply to other personages of the Iliad.

The historical facts, which form the basis of the poem, are few, and may be concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the adventurous spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It also grew into a fashion for the leaders to seize upon beautiful women of high rank, the carrying off of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus in

his First Book mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndarus, king of Sparta, required of the chieftains, who sought his daughter in marriage, to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband of her choice. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he contrived to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfill their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs, are given in the famous catalogue.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. In this great enterprise they were doubtless animated, not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for Troy, according to several intimations in the Iliad, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The

war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year the city was taken and laid in ruins. Such is a sketch of the ground-plan on which the divine genius of Homer raised the magnificent superstructure of the *Iliad*. I have thought it necessary to state thus much, with a view to the clear understanding of merely the poetical character of Homer. Much entertainment and instruction may be found in the farther investigation of these points, by such as wish to become learned in the early history of Greece.

The splendor of the Homeric dialect is worthy of the greatest admiration. There is a certain point in the progress of every people, when their language is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to speculative philosophy. Then the rudeness of language is worn away, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original senses, have not yet confused or effaced the impressions. Such was the condition of our own noble language in the time of Elizabeth. The words of Shakespeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a simplicity, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organi-

zation, of the keenest susceptibility to beauty, and of the most creative imagination, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the immortal conceptions of poetry. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature, it had an appropriate expression, and the most delicate imagery. Its words and sentences are pictures; in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. The metrical harmony of the Iliad has never been equalled. The verse flows along freely and majestically, more like the great courses of Nature, than any invention of man.

Thus the author of the Iliad enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the heroic age. The various personages of the Iliad come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the warmth of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but most animating harangue

of Achilles urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the transcendent genius and consummate knowledge of the poet. It has been well remarked, that Homer's vivid conception of human affections seems to have unfolded to him, in a striking manner, those truths in relation to the human soul, which are so necessary to satisfy its innate aspirations; and to illustrate this idea, the following words of Achilles are referred to: (xxii. 389, 390.)

*Εἰ δὲ θανάτῳ τις καταλάθῃσι' εἰς Ἄϊδου,
 Ἀδράκῃ ἰγὼ καὶ κείδῃ φίλου μνησέμεν' ἱεταίρου.*

"For though they do forget the dead in Hades,
 Yet, even there, will I remember my companion."

It is true that a future life was believed in as an article of poetical faith; yet many passages in Homer show how imperfect and uncertain were the ideas of the age on this subject. But here the poet is setting forth the grief of Achilles for the death of his beloved companion and friend. In the ardor of his imagination, under the strong inspiration of the moment, his genius, forgetting the dim traditions and idle fancies which gave the heart no cheering hope, suddenly opens to the delightful vision of a future and conscious existence, in which the friendships formed on earth shall be remembered and renewed. According to this fine criticism, the passage at once shows how the belief in a life to come suits the wants of the human heart, and how deeply the poet was able to go into the nature of man. I mention this as one of many points of view from which the intelligent reader of Homer may examine his works, and as one of many interesting reflections which will occur to an attentive mind.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. These must be kept steadily in view, if we would form a just estimate of Homer. I will remark, in addition, that books of

travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable assistance in clearing up obscure passages, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. There has not been sufficient attention given to this kind of illustration, by commentators on the ancient classics. I am persuaded that a man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object in view, would do more to illustrate the beauties of her ancient literature, remove uncertainties, and restore the half-lost impressions of some of her choicest gems, than the acutest mind could do by the researches of the closet, aided by the most critical erudition. Mr. Wood's delightful "Essay on the Original Genius of Homer" is a fine example of this kind of illustration, from which I beg leave to quote the following remarks upon a passage in Iliad ix :

Ὀς δ' ἄηται δύο πόντοι ἰεῖνται ἰχθυόεντα,
 Βορῆς καὶ Ζέφυρος, τῶτι Θρηάκων ἄκρον,
 Ἐλάντ' ἠεπείης· ἄμοδι δὲ τι αὔρα κελανὸς
 Καρθέουσι· πολλὸν δὲ παρῆξ ἄλα φῶλος ἰχθυῶσι·
 Ὀς θαλάσσο θορῆς ἐν στήδιοντι Ἀχαιοῖν.

Which Pope has thus translated :

"As, from its cloudy dungeon issuing forth,
 A double tempest of the West and North
 Swells o'er the sea from Thracia's frozen shore,
 Heaps waves on waves, and bids th' Ægean roar ;
 This way and that, the boiling deeps are tost ;
 Such various passions urged the troubled host."

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image, which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that upon this occasion, his imagination suggested to him a storm, which

he had seen: and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition, which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images, that a particular striking appearance of Nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations, which accompanied his first warm conception of them.

"But lest my testimony, as an eye-witness of the exact correspondence of this copy to the original, from which I suppose it taken, should not be satisfactory; I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters; but its particular place on the canvas distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline, from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the back ground, thence the tempest is to burst on the Ægean sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground, where the poet views, admires, and describes the whole." Wood's Essay, pp. 24, 25.

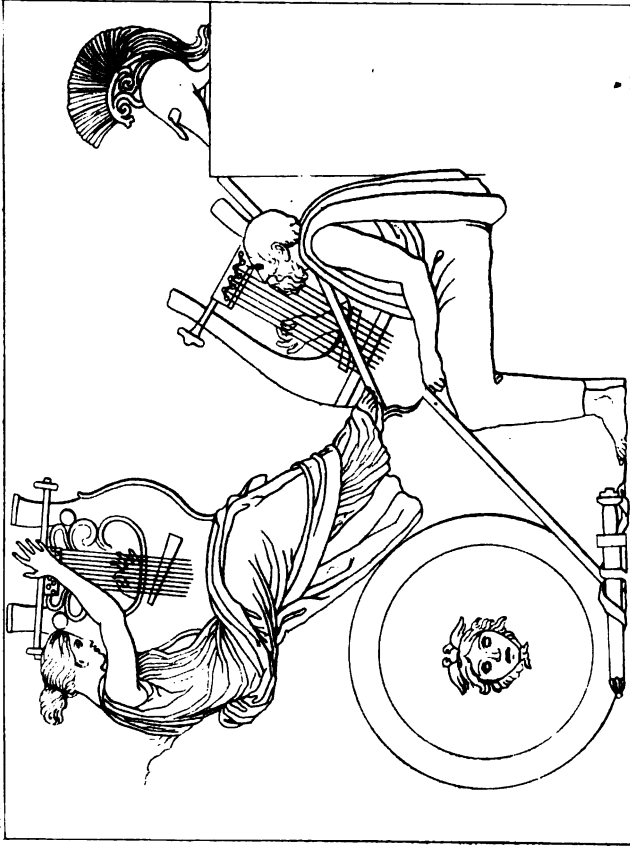
In the preceding remarks, several topics have been touched upon, which perhaps ought to be discussed at greater length. But as my chief object has been to call the young reader's attention to some of the leading views in the criticism of Homer, these observations may as well be brought to a close.

C. C. F.

*Cambridge, Massachusetts,
May, 1833.*

THE
ILIAD OF HOMER.

HOMER INVOKING THE MUSE



Achilles' Wrath to Greece the direful spring
Of woes unnumber'd heavenly Goddesses sing!

Engraved & etched by G. B. S. 1870

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Α.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1-7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturam, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominia repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseidæ censet, auctore imprimis Achille (53-129). Ita irritatus Agamemno atrocia jurgia necit cum Achille; et Chryseæ quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseidem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348-427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312-317): tum Chryseis domum reducitur unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428-487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, pungunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534-567). Eâ re contristatur omnis consensus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Λ ο ι μ ό ς . Μ ἧ ν ι ς .

*Μῆνιν ἄειδε, θεᾶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Οὐλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔειθεν,
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 Ἑρώων, αὐτοὺς δὲ ἰλιώρια τεύχε κύνεσσιν
 5 ὠϊνοῖσιν τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
 Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαττήτην ἔλρισαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν ἔριδι ξυνήηκε μάχεσθαι;
 Ἀητοὺς καὶ Διὸς νόος. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
 10 Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακῆν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμησ' ἀρητήρα*

- Ἄτρεΐδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἀνυόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσῶν ἀνὰ σκῆπτρῳ, καὶ ἐλίεστο πάντας Ἀχαιοῦς,
 Ἄτρεΐδα δὲ μάλιστα δύνω, κοσμήτορε λαῶν·
 Ἄτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνημίδες Ἀχαιοί,
 Ἐμῶν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριαμοιο πόλιν, εὐ δ' οἰκαδ' ἰκίσθαι·
 20 Παιδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φίλην, τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Ἄλλ' οὐκ Ἄτρεϊδῆ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 Μῆ σε, γέρον, κολλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κειεῖω,
 Ἡ νῦν δηδύνοντι, ἧ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τῆν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰστόν ἐποιομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσασαν·
 Ἄλλ' ἴθι, μή μ' ἐράθιζε, σωώτερος ὣς κε νέηαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδασιν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθετο μῦθῳ.
 Βῆ δ' ἀκείων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἤρᾱθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἴνακτι, τὸν ἦνκομος τέκε Λητώ·
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὅς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἰποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νῆον ἔρεψα,
 40 Ἡ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πλοῖνα μηρὶ ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τότε μοι κρήνον ἐλδῶρ·
 Τίσσιαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 Ὡς ἔφατ' ἐυχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπριον καρῆνων, χαρόμενος κῆρ,
 45 Τῶς ὁμοίῳσιν ἔχων ἀμφορφεῖα τε φαρέτην·
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χωρομένοιο,
 Αὐτοῦ κινήθεντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ τοιοκίς.
 Ἔζετ' ἔπαιτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 Λεινῆ δὲ κλαγγὴ γίνετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπάχτετο καὶ κύνας ἀργούς·
 Αὐτὰρ ἔπαιτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχευενκὲς ἐπιείε,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καλοῖντο θάμειαί.
 Ἐντήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ἔχτετο κῆλα θεοῖο·
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέεσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

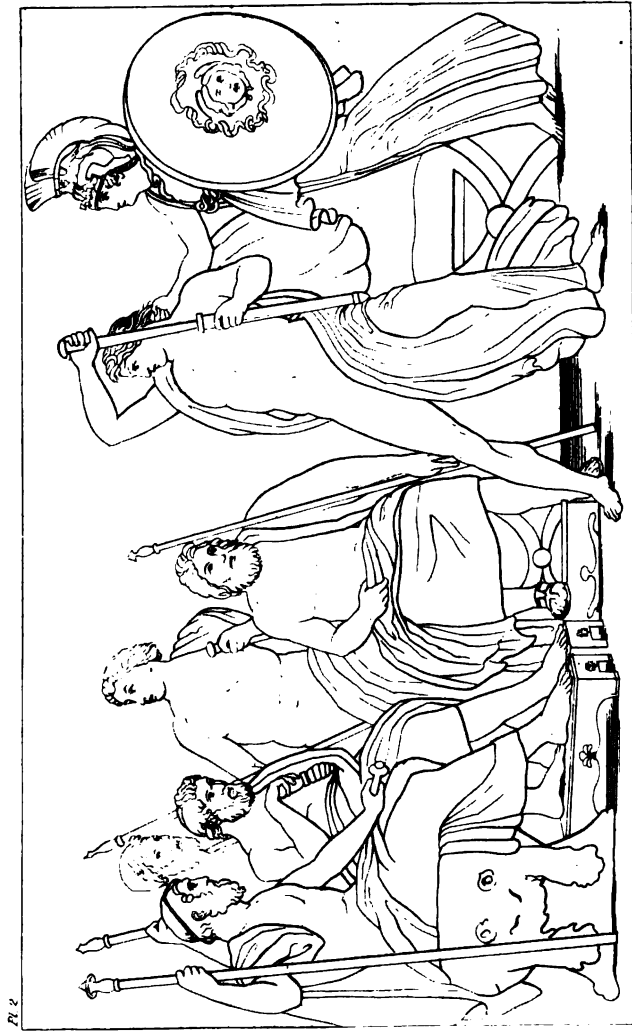
- 55 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λυκώλειος Ἥρη·
 Κῆδστο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ἕα θνητοκότας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν ἤγαρθεν, ὀμηγάρεις τ' ἐγίνοντο,
 Τῶισι δ' ἀνιστάμενος μετίφη πόδας ἕκνυς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδῃ, νῦν ἄμμη παλιμπλαγχθέντας οἶω
- 60 Ἄφ' ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμος τε θαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείοιμεν, ἣ ἱερῆα,
 Ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν —
 Ὅς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
- 65 Ἐὶτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμίμφεται, εἰδ' ἱκατόμβης·
 Ἄ κεν πως ἀρῶν κτίσις αἰῶνι τε τελείων
 Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.
 Ἔτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
- 70 Ὅς ἦδ' ἃ τά τ' ἔόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἔόντα,
 Καὶ νῆσο' ἠγήσασθαι Ἀχαιῶν ἴδιον εἶπω,
 Ἦν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὅ σφιν ἔυφρονίων ἀγορήσατο καὶ μετίειπεν·
 Ἦ Ἀχιλεῦ, κίλααί με, Διὶ φίλε, μνθῆσασθαι
- 75 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἱκατηβέλταο ἄνακτος.
 Τυιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσοσον,
 Ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 Ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσάμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
- 80 Κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χεῖσται ἀνδρὶ χεῖρῃ·
 Εἴπερ γὰρ τε χόλον, γε καὶ αὐτήμαρ καταπέψῃ,
 Ἄλλα τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελείσῃ,
 Ἐν στήθεσσιν ἰοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σωσάσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ἕκνυς Ἀχιλλεύς·
- 85 Θαρσῆσας μάλα, εἰπέ θεοπροπίον ἔ,τι οἶσθα!
 Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχας,
 Βεχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ θεροκόμενοιο,
 Σοὶ κολλῆς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποῖσει,
- 90 Ἐμπάπτων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης,
 Ὅς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσησα, καὶ ἠῦδα μάντις ἀμύμων·
 Οὔτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμίμφεται, οὐδ' ἱκατόμβης,
 Ἄλλ' ἔνεκ' ἀρετῆρος, ὃν ἤτιμης Ἀγαμέμνον,
- 95 Οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα, καὶ οὐκ ἀπαδέξατ' ἀποινα.
 Τῦνενκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δάσει·
 Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφίξει,

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλων δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἰερὴν ἑκατόμβην
 100 Ἐς Χρῦσσην· τότε κέν μιν Ἰλασσάμενοι πεπείθοιμεν.
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔειπε. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Ἦρας Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀγνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινα
 Πιμπλάντι, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτεη.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα καὶ ὀσσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρηγυον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 Ἐσθλὸν δ' οὔτε τι πῶ εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσας·
 Καὶ νῦν ἐν Λαυαίοισι θεοπροπίων ἀγορευεῖς,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 Οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσῆϊδος ἄγλα' ἀποινα
 Οὐκ ἔδελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτῆν
 Οἴκοι ἔχειν· καὶ γάρ φη Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χειρῶν,
 115 Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσασθαι, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδῃ κύνιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γὰρ τοι δάσσοιαι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνηΐα κείμενα πολλά·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολλῶν ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δίδασθαι,
 Λαοῦς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαπατάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑών, θεοεικελ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτει νόφ'! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεται, οὐδὲ με πείσεις.
 Ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτως
 Ἦσθαι δευόμενον, κέλευαι δὲ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἄλλ' εἰ μὲν δάσσοιαι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δάσσοιαι, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἦ τεὸν ἢ Αἰάντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄσω ἑλών· ὃ δὲ κεν κερχολώσεται, ὃν κεν ἴωμαι.
 140 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασσόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ' ἄγε, τῆα μίλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διῶν,
 Ἐς δ' ἐρίτας ἐπιτηδῆς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκαστόμωβην
 Θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Βῆσομεν· εἰς δὲ τις ἄρχος ἀνὴρ βουληφορός ἴσται,
 145 Ἡ Αἴας, ἧ Ἴδομενεύς, ἧ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Ἢὲ σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἑκπαγλότασ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἦμιν Ἐκάρῃον ἰλάσσαι ἰερά φάξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας αἰκῆς Ἀχιλλεύς·
 Ὡ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμίη, κερδαλοσφρον!
 160 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπίσιν πειθήηται Ἀχαιῶν,
 Ἢ ὀδὸν ἐλθόμεναι, ἧ ἀνδράσιν ἴρι μάχασθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔντε ἤλυθον αἰχμητῶν
 Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἰτιοὶ εἰσιν.
 Οὐ γὰρ κωποτ' ἐμάς βους ἤλασαν, οὐδέ μιν ἔκπους,
 166 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβόλακι, βωτιανείῃη,
 Καρπὸν ἐδηλίσσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταδὲ
 Ὀφρεῖά τε σκιοέοντα, Θράλασσα τε ἠχήμεσα·
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδῆς, ἄμ' ἰσπομέθ', ὄφρα σὺ χαιρῆς,
 Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, σοὶ τε, κενῶπα!
 169 Πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγλίχης·
 Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσασθαι ἀπειλείς,
 Ὡ, ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπίρωσ' ἐνυαίομενον πτολίεθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυδαΐκος πολίμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δαμαδὸς ἴσται,
 Σὺ δὲ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἐρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμῆων.
 Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέριερον ἔστιν
 170 Οἴκαδ' ἔμιν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἴω
 Ἐρθῆδ', ἀτιμος ἔων, ἄφερος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἰ τοι θυμὸς ἐπίσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγος
 Ἀσσομαι εἶντε· ἐμῆιο μένειν· γάρ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 176 Οἱ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθιστος δέ μοι ἴσσι Λιοτρεφῆων βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φιλῆ, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἔσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγλίχω,
 Οὐδ' ὄδομαι κοτίοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ἔωδε·
 Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τῆν μὲν ἐγὼ σὺν νῆϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπαρῶνον,
 186 Ἀπὸς ἰὼν κλισίῃνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 Ὅσσον φέρετός εἰμι σέθεν, στυγῆν δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριζεν,
 190 Ἢ ὄγε φάσαγον ὀξὺ ἱρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τυὸς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 Ἢὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κολοῖο μέγα ἕλκος, ἤλθε δ' Ἀθήνη
 196 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 Οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὐτις ὕρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὶ δ' ἔτραπεν· ἀντίκα δ' ἔγνων
 200 Παλλάδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτ' αὐτ', αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 Ἢ ἴνα ὄβριον ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι;
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἔρῃω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἴω·
 206 Ἢς ὑπεροπλήσει τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθῃαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δὲ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ἕλκος ἔλκεο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπασιν μὲν ονειδίσον, ὡς ἔσται περ.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
 Ἐβριος εἴνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἔσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύν Ἀχιλλεύς·
 Χρῆ μὲν σφώτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπέδῃται, μάλα τ' ἐκλον αὐτοῦ.
 Ἢ, καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κώπῃ σχίθε χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἀψ δ' ἐς κοιλῆον ὡσε μέγα ἕλκος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 Μύθη Ἀθηναίης· ἧ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἔβαντις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐπῶ λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἀμα λαφ' θωρηχθῆναι,

MINERVA REPRESENTING THE FURY OF ACHILLES.



While half unsheathed appeared the glittering blade,
Minerva swift descended from above. *Æt. 1. 180*

- Οὔτε λόχονδ' ἶναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Τίτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κήρ εἶδεται ἶναι.
 Ἦ πολὺ λωΐων ἴσσι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 230 Δῶρ' ἀποαιεῖσθαι, ὅστις σίθεν ἀντίον εἶπη.
 Δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἱεῖω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτὶ φύλλα καὶ ὄζους
 235 Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομῆν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 Φύλλα τε καὶ φλοῖόν· νῦν αὐτὲ μιν νίεσσι Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃσιν φορέουσι δικαστοῖοι, οἷτε θεμίτας
 Πρὸς Διὸς εἰρύονται· ὁ δέ τοι μίγας ἔσται ὄρκος·
 240 Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθ' ἕξεται νίεσσι Ἀχαιῶν
 Σὺμπαντας· τοῖς δ' οὔτι θνήσκεισσι ἀχνυμένους περ
 Χραιομῆν, εὐτ' ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 Θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 Κωόμενος, οὔτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἴσις.
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Χρυσίοις ἤλοισι πεπαρμένον, ἕξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ χρίστωρ
 Ἠθνεπὴς ἀγόρευσε, λεγὺς Πυλίων ἀγορητῆς,
 Τῶν καὶ ἀπὸ γλώσσης μίλιτος γλυκίων ῥίεν ἀνδρῆ—
 250 Τῶν δ' ἤδη δυο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀγθρωπῶν
 Ἐφθιάδ', οἳ οἱ προσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἠγαθήῃ, μετὰ δὲ τριτατοῖσιν ἀνασθεν—
 Ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἦ μίγα πένθος Ἀχαιῖδα γαίαν ἰσάνει·
 255 Ἦ κεν γηθήσαιο Πριάμος, Πριάμοιο τε παῖδες,
 Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κταροῖατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθόλατο μαρναμένοισιν,
 Οἳ περὶ μὲν βουλῆν Δαναῶν, περὶ δ' ἴστέ μάχασθαι.
 Ἄλλὰ πίθεσθ'· ἅμφω δὲ νεωτέρω ἔστων ἐμῆο.
 260 Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἥεπερ ὑμῖν,
 Ἀνδράσιν ἀμίλησα, καὶ οὐποτέ μ' οἶγ' ἀτέρηζον.
 Οὐ γὰρ πῶ τολους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 Οἷον Πειρίδουόν τε, Δρῦαντὰ τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινεία τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντιθεῖον Πολύφημον.
 265 [Θησεῖα τ' Αἰγείδην, ἐπιεικῆλον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὲ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἴσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκόμοισι, καὶ ἐκπάγλως ὑπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλειον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλίσσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἰγώ· κείνοισι δ' ἄν οὐτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχίετο.
 Καὶ μὲν μεν βουλῶν ζῦνιον, πείθοντό τε μύθη.
 Ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺ τόνδ' , ἀγαθός περ ἰών, ἀποαίρειο κούρην,
 Ἄλλ' ἴα, ὡς οἳ πρώτα δόσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σχηπτουχὸς βασιλεὺς, ὥτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
- 280 Εἴ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γέινατο μήτηρ,
 Ἄλλ' ὄγε φέρετός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀφρείδῃ, σὺ δὲ παῦε τὸν μῆνος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἀίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεδέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν κέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἄλλ' ὄδ' ἀνήρ' ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατεῖεν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνει, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
- 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 Τυτυνέκα οἳ προθέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήθηδν ἠμίβετο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἦ γὰρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανός καλοῖμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέλομαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς·
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμεναι! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρ·ω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Χεροὶ μὲν οὗτοι ἔγωγε μαχίσομαι εἵνεκα κούρης·
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' ἐγὼ δόντες·
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοι ἐσσι θεοῖν παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοτος ἐμείο.
 Εἰ δ' ἄγε μὲν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 Αἴψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρῆ.
 Ὡς τῷγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
- 305 Ἀσπίτην· λῦσαν δ' ἄγορην παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἴσας
 Ἦῖε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀφρείδης δ' ἄρα νῆα θεῶν ἠλαδε προέρυσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰέκοισιν, ἐς δ' ἐκατόμβην
- 310 Βῆσε θεῶ· ἀνά δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρηγον
 Εἶπεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρά κέλευθα

THE DEPARTURE OF BRISEIS FROM THE TENT OF ACHILLES



Panctus now th' unwilling beauty brought, Past silent as th' heralds hold her hand
 She in soft sorrows, and in pensive thought, And soft low'd back slow moving, at the brand.

- Λαούς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον·
 315 Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελεήσασας ἑκατόμβας
 Τυφύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτιοι·
 Κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Ἀῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 Ἄλλ' ὄγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὄτρυνῶ θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 Χειρὸς ἰλότ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἔγω δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 Ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ὕγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' αἴκοντε βᾶτην παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτιοι,
 Λευρμιδόων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκίσθην.
 Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαινῇ
 330 Ἦμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Στήτην, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἔρεοντο.
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φωνήσιν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 Ἄσσον ἔτι· οὐτὶ μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἰνεκα κούρης.
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροί ἐστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 340 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηγείας, εἴποτε δ' αὐτε
 Χρεῖώ ἐμῆο γένηται ἀεικέα λοισγὸν ἀμύναι
 Τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νησὶ σοοὶ μαχέοιντο Ἀχαιοί.
 345 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἔταιροφ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδου καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτὶς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἢ δ' ἀσκοῦσ' ἅμα τοῖσι γυνῆ κλειν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λισσθεῖς,
 350 Θίῃ ἔφ' ἄλός πολιῆς, ὄροων ἐπὶ οἰνοπα πόντον·
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀργυγῆς·
 Μητέρα, ἐπαί μ' ἔτεκίς γε μινυρθυδίον περ ἰόντα,
 Τιμήν περ μοι ὄφειλλεν Ὀλύμπιος ἔγγυαλλῆαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 355 Ἢ γὰρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

- Ἐπίμησεν· ἰλῶν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 Ἡμέτη ἐν βένθεσιν ἁλός παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Καρπαλλίμως δ' ἀνέδου πολίης ἁλός, ἣτ' ὀμίχλη·
 360 Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
 Χεῖρί τε μιν κατέρειξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φφένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαῦδα, μὴ κεύθε νόφ· ἔγω εἶδομεν ἄμφω.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 365 Οἴσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίη πάντ' ἀγορεύω;
 Ὡχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,
 Τὴν δὲ διαπράθομιν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἴες Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.
 370 Χρῦσης δ' αὐθ', ἱερέως ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
 Ἠλθε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀνυόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσέῳ ἡνᾶ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσέτο πάντας Ἀχαιοῦς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμητορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδέσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἄγλαα δέχθαι ἄποινα·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἠνδανε θυμῷ,
 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐδαμμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἳ δὲ νυ λαοὶ
 Θνήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπείχετο κῆλα θεοῖο
 Πάντῃ ἀνά στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν· ἄμμι δὲ μάντις
 385 Εὐ εἰδῶς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελομην θεῶν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἐπεῖτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,
 Ἠπαίλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νῆϊ θοῇ ἔλκευτες Ἀχαιοὶ
 390 Ἐς Χρῦσῃν πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηῆς, τὴν μοι δόσαν υἴες Ἀχαιῶν.
 Ἄλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔηος·
 Ἐλθούσ' Οὐλύμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δὴ τι
 395 Ἦ ἐπεὶ ὤνῃσας κραδίην Διός, ἧὲ καὶ ἔργω.
 Πολλάκι γὰρ σοε πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 Εὐχομένης, ὅτ' ἔφασθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 Οἴῃ ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικία λοιγὸν ἀμύναι,

THETIS CALLING BRIAREUS TO THE ASSISTANCE OF JUPITER



Andrew Kennedy, 27, Ave. de l'Esplanade, N.Y.C.

Then called by thee, the monster Titan came,
Whom Gods Briareus, men Typhon name. 213 Agg.

- Ὅππότε μιν ξυνηῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 40. Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἄλλὰ σὺ τότεν ἔλθοῦσα, θεά, ὑπάλυσσο δισμῶν,
 Ἰχ' ἐκατόγχιρον καλίσσα' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Διγαίων· — ὃ γὰρ αὐτὰ βλή οὐ πατὴρ ἀμείνων —
 405 Ὅς ἔα παρὰ Κρονίωνι καθίζετο, κῦδει γαίων·
 Τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδρασαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρῆξεο, καὶ λαβὴ γούνων,
 Αἰ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρήξαι,
 Τούς δὲ κατὰ πρυμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλαι Ἀχαιοῦς,
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 Γυνὴ δὲ καὶ Ἀφροδίτης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἥν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἴδὲ μοι, τέκνον ἔμῳν, τί νῦ σ' ἔριφον, αἶνὰ τεκνοῦσα!
 415 Αἰθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
 ἦσθαι· ἐπεὶ νῦ τοι αἶσα μίνυνθ' ἄπερ, οὔτι μάλα δῆν·
 Νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
 ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἰσῇ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δὲ τοι ἔριουσα ἔπος Δί' ἑρπικραυῶν,
 420 Εἴμ' ἀντὶ πρός Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἶ κε πύθεται.
 Ἄλλ' αὖ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμνος ἀκνυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμον δ' ὑποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα, θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκάτη δὲ τοι αὐτίς ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.
 Καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 Καὶ μιν γυνάσσομαι, καὶ μιν πείσοσθαι οἶσα.
 Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβησαστο· τὸν δ' ἔπιπ' αὐτοῦ
 Κωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικός,
 430 Τὴν ἔα βλή ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἔς Χρῆσσην ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἴκοντο,
 Ἴστιά μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ·
 Ἴστίον δ' ἱστοδόκη πύλασαν, προτόνοισιν ὑφάντες,
 435 Καρπαλλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρεον προίφρυσσαν ἰερεμῶς.
 Ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδρασαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ πορτοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἔγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ἦν Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παιῖδα τε σοὶ ἀγίμεν, Φοῖβη θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 ῥεῖα ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 Ὅς νῦν Ἀργεῖοισι πολύστονα κήδε' ἔφηκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει, ὃ δ' ἰδέξαστο χαίρων
 Παιῖδα φίλην· τοὶ δ' ὤκα θεῶν κλειτὴν ἑκατόμβην
 Ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο
 450 Τῷσιον δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχῶν
 Κλυθί μιν, Ἀργυροτόξ', ὅς Χρῦσην ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθήην, Τενεδοῖό τε ἴφι ἀνάσσεις!
 Ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐδαμένοιο,
 Τήμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον εἰλδωρ·
 Ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικία λοίγον ἄμνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐχάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 Αὔριυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Διπτύχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ἠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἶθροπα οἶνον
 Λεῖβα· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χεραῖν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελόισιν ἔπειραν,
 Ἦλπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντι, οὐδέ τι θυμὸς ἐδευέτο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοιο·
 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες Ἐκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει ἀκούων.
 475 Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Δῆ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν·
 Τῷσιον δ' ἔκμενον οὐρον ἴει ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰσθὸν στήσαντι, ἀνά θ' ἰσθία λευκὰ πέτασσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰσθίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἔλαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἦ δ' ἔθειεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κίλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν,

THEIR ENTREATING JUPITER TO HONOR ACHILLES



Thus Thetis spoke but Jove in silence held
The sacred contracts of his breast, revealed. *H. 1. 202*

- 488 Νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
 Τφου ἐπὶ φασμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νείας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μῆνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὶς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλείετο κυδῖάνεϊραν,
 Οὔτε ποτ' εἰς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεισκε φίλον κῆρ,
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦθ' ὀνομακλήτη γένετ' ἠώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἵοντες
- 495 Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν
 Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἤγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 Περὶ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
 Εὐρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
- 500 Καὶ ἅα πάφοιθ' αὐτοῖο καθίζετο, καὶ λάβε γούνων
 Σχετὴν δ' ἐξίτερῃ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθρώπων εἰλούσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
 Ζεὺ πάτερ, εἴποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 Ἥ ἔπει, ἦ ἔργω, τότε μοι κρήνην ἐέλωρ·
- 505 Τίμηρόν ποί υἱόν, ὃς ὠκυμορωτάτος ἄλλων
 Ἐπλετ'· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἥτιμησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἄλλα σὺ πέφ' μιν τίσον, Ὀλυμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
- 510 Τῶν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἄλλ' ἀκίων δὴν ἦστο· Θέτις δ' ὡς ἤφατο γούνων,
 Ὡς ἔχει ἔμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὐτῆς·
 Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
- 515 Ἥ ἀπόειπ'· ἔπει οὐ τοι ἐπι δέος· ὄφρ' εὐ εἰδῶ,
 Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἄτιμοτάτῃ θεὸς εἰμι.
 Τὴν δὲ μὲν ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδιεὶς ἐπέεσσιν.
- 520 Ἥ δὲ καὶ αὐτὼς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
 Ἄλλα σὺ μὲν νῦν αὐτῆς ἀπόστιχε, μὴ σε νοση
 Ἥρη· ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
 Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθῆς·
- 525 Ἰ Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέκμηρον· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

- Ἢ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' αἰ νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμφρόσιοι δ' ἄρα χαῖται ἐπεθρόωσαντο ἄνακτος
 630 Ἐκράτος ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλίλιξεν Ὀλυμπον.
 Τῶγ' ὡς βουλευσάσσι διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
 εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἰὼν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἐδίων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδὲ τις ἔτιλ
 635 Μεῖναι ἐπαρχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέξει ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 ἠγνοήσεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα θεῖτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἀντίκα κροτομίωσι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 640 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί κ' ἄ μοι
 Πρόφρων τέληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσῃ.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 645 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμούς ἐπιέλλετο μῦθους
 εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἀλόχῃ περ' εἴουση.
 Ἄλλ' ὄν μὲν κ' ἐπεικίς ἀκουέμεται, οὔτις ἔπειτα
 οὔτε θεῶν πρότερος τόγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 650 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρες, μηδὲ μέταλλα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἄλλὰ μάλ' εὐκηλὸς τὰ φράζειαι, ἄσσο' ἐθέλησθα.
 655 Νῦν δ' αἰνώως δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρσίπῃ
 Ἀργυρόπεζα θεῖτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἥρη γὰρ σοίγε παρῆξο, καὶ λάβῃ γούνων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτιμον, ὡς Ἀχιλῆα
 Τιμησῆς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 660 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμαντή, αἰεὶ μὲν οἶεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἐμπης οὔτι δινῆσται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσαι· τὸ δὲ τοι καὶ φίλιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 665 Ἄλλ' ἀκίονσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθρο μῦθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραλιμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 ἄσσοσιν ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἄαπτους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεικνεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 670 Καὶ ῥ' ἀκίονσα καθήσαστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 Ὡς εἶπεν ἄνα δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες.

- Τῷσι δ' Ἴφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκώλενος Ἥρη·
 Ἥ δὴ λαίγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
 Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα Θνητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε,
 575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἑλάνετον· οὐδὲ τι δαιτὸς
 Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦση,
 Πατρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρειν Διί, ὄφρα μὴ αὐτὴ
 Νεικίησι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
 580 Ἐπερ γὰρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 Ἐξ ἐδίων στυφελίζαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 Ἀντίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
 585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέτιλαθι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχο, κηδομένη περ,
 Μή σε, φίλῃν· ἐρ εἴουσιν, ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
 Θενομένην· τότε δ' οὔτι θυγήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 Χραιομεῖν· ἀργυλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
 590 Ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλέξμενοι μεμαῶτα
 Ῥίψε, ποδὸς τετραγῶν, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
 Πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἥλιον καταδύντι
 Κάππεσον ἐν Ἀθήνῃ· ὄλγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·
 Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
 595 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χερσὶ κύπελλον.
 Ἀντάρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 Ὡνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώστο γέλωος μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 Ὡς ἴδον Ἴφαιστον διὰ δάματα ποιπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Δαίνυντι, οὐδὲ τι θυμὸς ἐδνετο δαιτὸς εἴσης,
 Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσαῶν θ', αἰ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.
 605 Ἀντάρ ἐπεὶ κατέδν λαμπρὸν φάος ἥλιοιο,
 Οἱ μὲν κακκίοντες ἔβαν οἰκῶνδε ἕκαστος,
 Ἦχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἴφαιστος, ποίησεν ἰδυῖησι πραπίδεσσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὄν λεχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 610 Ἐνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ἦπρος ἰκάνοι·
 Ἐνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Β.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discussum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitus vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemnonem autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, puorum omnium brevior recensens adjicitur (786-877).

"Ονειρος Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

" *Ἄλλοι μὲν ἦα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἦδὲ δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Πάμπαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκα' ἴθι, οὐλοσθε Ὀνειρε, θεοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·*

JUPITER SENDING THE EVIL DREAM TO AGAMEMNON



By hence deluding I dream ' and light as air
to Agamemnon's ample tent repair 8 : 15

- Ἐλθὼν εἰς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔ κέλευε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίην· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρῃ λισσομένη· Τρῳέεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 Καρπαλίμως δ' ἔκαγε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐλάχονεν
 Εὐδοτ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῆα νιὴ ἰδαικός,
 Νέστορα, τὸν ἅ μάλιστα γεροντιῶν τι' Ἀγαμίμνων·
 Τῷ μιν ἑισαμέμιος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὐδεις, Ἀτρίος νιὴ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·
 Οὐ γάρ κ' ἄν παννύχιον εὐδεν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 Ὡ λαοὶ τ' ἐπιτετραφάσθαι, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ζήτες ὦκα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς στυ, ἀνευθεν ἰῶν, μέγα κήδεταί ἧδ' ἐλαιρεῖ.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίην· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρῃ λισσομένη· Τρῳέεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδέ σε λήθη
 Αἰρεῖτω, εὖτ' ἂν σε μάλ' ἄλλων ὕπνος ἀνήη.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τέλεισθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσιν Πριάμου πόλιν ἱματι κείνω,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἦδη, ἃ ἅφα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θήσιν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἀλγέα τε στοναχάς τε
 40 Τρῳάσι τε καὶ Ἀναοῖσι διὰ κρατερῆς ὕμινος.
 Ἐγχετο δ' ἐξ ὕπνου· φειγὴ δὲ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφη.
 Ἐγχετο δ' ὄρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἰθήσατο κ'· λά πίδαλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Ἐίλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιοῖν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦώς μιν ἅφα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπόν,
 Ζητὴ φῶος ἔρουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρέεσσι λυγροφάγοισι κέλευσεν,
 Κηρέεσιν ἀγορήνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς.

- Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἤγειροντο μάλ' ὤκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴζε γερόντων,
 Νέστορῃ παρὰ νῆϊ Πύλοιογενέος βασιλῆος·
- 85 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτύνετο βουλήν·
 Κλυτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν Ὀναυρος
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι διῶ
 Εἰδὸς τε, μέγέθός τε, φυὴν τ' ἀγχιστα ἐφίκει.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
- 90 Εὐδεις, Ἀτρέος νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 ἢ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Ἦν δ' ἐμέθεν ἔντες ὤκα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἀνευθεν εἶν, μέγα κήδετα ἦδ' ἐλαίρει.
- 95 Ὁρωφῆαί σε κέλευσε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύγαυιαν
 Τρωῶν· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπίγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Πρῆ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε· ἐφήπται
- 100 Ἐκ Διὸς· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 Ὡχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Ἄλλ' ἄγει, αἰ κέν πως θωρήξομεν νίης Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισι πειρήσομαι, ἦ θέμις ἐστίν,
 Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελύσω·
- 105 Ἦμεις δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσιν.
 Ἴητοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς φη Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθιόεντος·
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
- 90 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπεν,
 Ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Ἦν δ' ἴδεν, ὃς μὲν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγει, αἰ κέν πως θωρήξομεν νίης Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
- 95 Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμῆνι λαῶν,
 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 Ἰῆντε ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων,
 Πίτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἔρχομενάων·
 Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
- 90 Αἰ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήχεται, αἰ δὲ τε ἐνθα·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 Ἡϊόνος προπάροχθε βαθείης ἐστιχώωντο
 Πλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 Ὅτρυνουσ' εἶναι, Διὸς ἄγγελος· οἳ δ' ἀγέροντο.

- 95 Τετράγχι δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐγγέα δὲ σφαις
 Κήρυκας βρούωντες ἐρήντορ, εἴτοτ' ἀγῆς
 Σχοῖατ', ἀκούσιαν δὲ Λιοτρεφῆων βασιλῆων.
 Σπουδῆ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
 100 Πανυάμενοι κλαγγῆς· ἀνά δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκηπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τευχῶν.
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόφῳ Ἀργειφόντῃ·
 Ἐρμείας δὲ ἀναξ δῶκεν Πηλεπὶ πληξίππῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Πήλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλεπεν πολυμῆρι Θυέστῃ·
 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λέιπε φορῆναι,
 Πολλῆσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἤρωες Λαυαοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἀτῆ ἐπέσθηε βαρείῃ·
 Σχέτιλος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρασσι· εὐτείχεον ἀπονείσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελύει
 115 Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὐτῷ που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 Ἴδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Δισχρὸν γὰρ τὸδε γ' ἐπιτὶ καὶ ἔσσομεμοισι πυθέσθαι,
 120 Μῦψ οὕτω τοιοῖδε τοσόνδε τε λαόν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτον πόλεμον πολέμειζεν, ἠδὲ μάχεσθαι
 Ἄνδράσι πανροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 Ἐἴπερ γὰρ κ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρωῆς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἄριθμηθῆμεν ἄμφω,
 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῶων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἰλοῖμεθα οἰνοχοεύειν·
 Πολλοὶ κεν δεκάδε; δευοῖατο οἰνοχοοῖο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νίας Ἀχαιῶν
 130 Τρῶων, οἱ ναῖουσι κατὰ πόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
 Πολλῶν ἔκ πολλῶν ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰδῶς ἐθέλοντα
 Ἴλιον ἐκπερῶσαι εὐναιόμενον πολέεθρον.
 Ἐγγέα δὴ βεβῆασι Διὸς μεγάλου ἐναντιοί,
 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσπητε νεῶν, καὶ σπάργα λείννται·
 Αἰεὶ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 Εἶατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαυτον, οὐ εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἀγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, κειθόμεθα πάντες·
 140 Φεύγομεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Οὐ γὰρ εἶ Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῶκεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορῆ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ἦρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζεφύρος βαθὺν λήϊον ἐλθῶν,
 Λάβρος ἐπαιγῶν, ἐπὶ τ' ἡμίει ἀσταχέουσιν·
 Ὡς τῶν παῶν ἀγορῆ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλήτῳ
 150 Νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
 Ἰσταί· ἀειρομένη· τοὶ δ' ἄλληλοισι κέλευον,
 Ἀπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκόμεν εἰς ἄλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Οἰκῆδε ἰεμέων· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔργατα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρομορα νόστος ἐτήχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἴση πρός μῦθον εἶπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγώχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρέα ρῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν γαλκοχιτώνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ ἕα νῆας ἄλαθ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε θεῖα γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλίμποιο καρήνων αἴξασα·
 [Καρπαλίμωσ δ' ἴκανε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἐσταστ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσεύμοιο μελαίνης
 Ἀπτεῖ, ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νηεσσι πολυκλήϊσι πεισόντες;
 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐροῖε·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

- Μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἑλέμεν ἀμφιέλλοντας.
 Ὡς φάθ' ὁ δὲ ξυνήηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης.
 Βῆ δὲ θεῖον, ἀπὸ δὲ χλαίνας βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακῆσιος, ὅς οἱ ὑπήδει.
 186 Αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἔλθων,
 Δεξυτό οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔζοχον ἄνδρα κινήη,
 Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 190 Δαιμόνι, οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δευδίσσεσθαι·
 Ἄλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρνε λαούς.
 Οὐ γὰρ πῶ σάφα οἶσθ', οἷός νός, Ἀτρεΐδαο·
 Νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἕψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἴν' βουλή δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν ὅσον ἔειπεν.
 195 Μητι χολωσάμενος φέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δὲ ἡ μητιετα Ζεύς.
 Ὃν δ' αὐτὸν δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,
 Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθη·
 200 Δαιμόνι, ἀφρέμας ἦσο, καὶ ἄλλον μῦθον ἄκουε,
 Οἱ σέο φέριετροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀνακλεις,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐπαρήθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλή·
 Οὐ μὲν πως πάντες βυσιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,
 206 εἰς βασιλεύς, ὃ ἔδωκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω.
 [Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
 Ὡς ὄγε κοιρανῶν δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήηδα
 Αὐτὸς ἐπεσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων,
 Πηλῆ, ὡς ὅτε κῆμα πολυφλοισβοιο θαλάσσης
 210 Αἰχιαλῶ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.
 Ἄλλοι μὲν ἢ ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.
 Θερεσίτης δ' ἔτι μόνος ἀμετροπέης ἐκολῶα,
 Ὅς ἢ ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη,
 Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύουσιν,
 216 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν
 Ἔμμεναι. ἀσχιστος δὲ ἀνῆρ ὑπὸ ἴλιον ἦλθεν·
 Φολκὸς ἔην, χυλὸς δ' ἔτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμα
 Κυρτώ, ἐπὶ στήθος στρογαγκότε· ἀντάρ ὑπερθε
 Φοδὸς ἔην κεφαλῆν, ψεδνῆ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλῆϊ μάλιστα ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
 Τῷ γὰρ νεικίεσκε· τότε αὐτὸν Ἀγαμέμνονι δίω
 Ὀξία κεκλήγως λέγ' ὀρεῖδρα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί
 Ἐκπάγλωσ κοτέοντο, νεμέσσηθῆν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Ἀυτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα ρεῖκε μύθῳ·
 235 Ἄτρεϊδῆ, τίό δ' αὐτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χαλῖεις;
 Πλείηαι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναικες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἔξαιρτοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστῳ δίδομεν, ἐντὶ ἄν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 Ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδένεαι, ὃν κέ τις οἴσει
 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἄποινα,
 Ὅν κεν ἐγὼ θήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἢὲ γυναικα ρεῖην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότῃτι,
 Ἢντ' αὐτὸς ἀπονούφι κατλίχεαι; — οὐ μὲν ἴοικεν,
 Ἀρχὸν ἔοντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 235 Ὡ πέποιτες, κῆκ' ἐλέγχε', Ἀχιλλῆες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νωμέμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἰδηταί,
 Ἢ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦὲ καὶ οὐκί·
 Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μὲγ' ἀμείνονα φῶτα,
 240 Ἢίλιμσεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων·
 Ἢ γὰρ ἄν, Ἄτρεϊδῆ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο ρεῖκειων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θεροίτης· τῷ δ' ὄκα παρίστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
 245 Καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Θεροίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 Ἰσχεο, μῆδ' ἔθειλ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεύσαιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριώτερον βροτὸν ἄλλον
 Ἐμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἄτρεϊδῆς ὑπὸ Ἴλιον ἤλθον.
 250 Τῷ οὐκ ἄν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορευοίς,
 Καὶ σφιν ὄνειδέα τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἢ εὐ ἠὲ κακῶς ροστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἄτρεϊδῆ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 Ἦσαι ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἠρώες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὡς νῦν περ ὤδε,
 Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέη,
 260 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατῆρ κελημένος εἶην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδοῦ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 Πεπληγῶς ἀγορηθέν ἀσικέσσι πληγῆσιν.
 265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετύφρονον ἠδὲ καὶ ὤμων
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδὼσθῃ, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

- Σμῶδις δ' αἵματόεσσα μεταφρίνον ἔξυπανίστη
 Σκήπτρον ὑπο χρυσίον· ἃ δ' ἄρ' ἔζετο, τάβησίν τε·
 Ἀλήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 270 Ὅς δέ, καὶ ἀχρῦμένοι περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν·
 Ὡδε δὲ πῖς εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργω,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔριξεν,
 275 Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων·
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὐτῆς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
 Νεικείειν βασιλῆας ὄνειδείους ἐπίεσσαν.
 Ὡς φάσαν ἢ πληθύς· ἀνὰ δὲ πτολλοπόρθος Ὀδυσσεὺς
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 280 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
 Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοι τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίαιτο βουλήν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 Ἄτρείδη, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 285 Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπῃσσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτέλειουσιν ὑπόσχεσιν, ἤνπερ ὑπέστην,
 Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἰπποβότοιο,
 Ἦλιον ἐκπέρασαν· εὐτείχεον ἀπονείσθαι.
 Ὡστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νείεσθαι.
 Ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νείεσθαι.
 Καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλάα σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμῆρια εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 295 Ἢμῖν δ' εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός
 Ἐνθάδε μιμόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Διοχρόν τοι δηρὸν τε μένειν, κενεὸν τε νείεσθαι.
 Τλήτε, φίλοι, καὶ μέναι' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 300 Ἢ εἰεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἧέ καὶ οὐκί.
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρὸς ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Χθιζά τε καὶ πρῶιζ', ὅτ' ἐς Αὐλῖδα νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠγερῖθοντο, κακὰ Πηριάω καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 Ἢμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατα βωμούς
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσασ ἐκατόμβας,
 Καλῆ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθ' ἐν ἄγλαόν ὕδωρ·
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφονός,
 Σμερδαλίος, τὸν ἔ' αὐτός Ὀλύμπιος ἦκε φώωσδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαΐδας, πρὸς ἅα πλατάνιστον ὕρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 Ὅσῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετύλοις ἵποπεπιτηώτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλεινά καθυσθιε τετριγῶτας·
- 315 Μήτηρ δ' ἀμφεποιάτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τῇ δ' ἐλελιξιμένος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχῦϊαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρλῆλλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηεν·
 Δῶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
- 320 Ἡμεῖς δ' ἵστασάτες θανυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰς ἡλθ' ἐκατόμβας,
 Κύλχας δ' αὐτίκ' ἐπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 Τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, κερηκομῶντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
- 325 Ὅψιμον, ὀψιτέλευτον, οὐο κλέος οὔ ποτ' ὀλείται.
 Ὡς οὔτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔετα πτολιμίζομεν ἀνθι,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγυϊαν.
- 330 Κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο Ἴλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κορύβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 335 Μῦθον ἐπαιήσαντες Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστορ·
 Ὡ πόποι! ἣ δὴ παισὶν εἰοκότες ἀγορεύσθε
 Νηπιῶχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.
 Ἡδ' ἤδη συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βίβεται ἡμῖν;
- 340 Ἐχ' πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενόλατο, μῆδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδιύτομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' εἶοντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
- 345 Ἀρχεῦ Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑμῖνας·
 Τοῖςδε δ' ἔα φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφην βουλεύσῃ — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γνώμεναι εἴτε ψεύδος ὑπόσχεσις, ἧδ' καὶ οὐκί.
- 350 Φημὶ γάρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρῳάεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἄστράπτων ἐπιδίδξι, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μή τις πρὶν ἐπυγέσθω οἰκόνδε γέεσθαι,
 355 Πρὶν τινα παρ Τρώων ἄλοχῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἐλένης ὄρηματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε γέεσθαι,
 Ἀπίεσθω ἧς νηὸς εὐσσίμιοιο μελαίνης,
 Ὅφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 360 Ἄλλᾳ, ἄναξ, αὐτός τ' εὐ μῆδεο, πείθεό τ' ἄλλω·
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὃ, τι κεν εἴπω·
 Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 Ὡς φρήτηρ φρήτηρφιν ἀφῆγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὡς ἔφθης, καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 365 Γνώσῃ ἐπειθ' ὅς θ' ἠγεμόνων κακός, ἧς τί νυ λαῶν,
 Ἥδ' ὅς κ' ἐσθλός ἔησι· κατὰ σφίας γὰρ μαχέονται·
 Γνώσεται δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νίκης, γέρον, νίας Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφραδμόνες εἰεν Ἀχαιῶν·
 Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἄλοῦσά τε, πέφθομένη τε.
 375 Ἄλλᾳ μοι αἰγυχιος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγ' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κόουρης
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων·
 Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλευσόμεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνύβλητις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 Εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδίεσθω·
 385 Ὡς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
 Οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἠβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν.
 Ἰθρῶσει μὲν τεν τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμείται·
 390 Ἰθρῶσει δὲ τευ ἵππος, εὐξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἀρκιον ἔσσειται φυγίειν κύνες ἠδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔρατ' Ἀργεῖοι δὲ μίγ' Ἴαχον, ὡς οὔτε κῦμα
 395 Ἄκτῃ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἑλθῶν,

- 310 Βωμοῦ ὑπαίθεας, πρὸς ἅα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, γήπια τέκνα,
 Ὅσῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετίλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὅκτω, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἡ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
- 315 Μήτηρ δ' ἀμφεποτάτο ὄδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλειζόμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχῖαν.
 Ἀτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 Δῶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
- 320 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κύλαχος δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπίων ἀγόρευεν·
 Τίτι' ἄνεω ἐγένεσθε, κερηκομόωντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τὸδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεὺς,
- 325 Ὅψιμον, ὀψιτέλεστον, οὐ κλέος οὔποι' ὀλείται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὅκτω, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἡ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν ἀνθι,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν.
- 330 Κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰς ὅσον ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μίγ' ἔαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμυρδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 335 Μῦθον ἐπαινέσαντες Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἡ δὴ παισὶν εἰοκότες ἀγορεύασθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 Πᾶ δὴ συνθεσίου τε καὶ ὄρκια βίβεται ἡμῖν;
- 340 Ἐχ πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενόλατο, μῆδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔοντες.
 Αἰρεῖσθι, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
- 345 Ἄρχεν Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερᾶς ὑσμίνης·
 Τροῖςδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλευῶσ' — ἄνυσιν δ' οὐκ ἔσσειται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γνώμεναι εἴτε ψεύδος ὑπόσχεσις, ἧδὲ καὶ οὐκί.
- 350 Φημὶ γάρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἡματι τῷ, ὅτε γηροῖσιν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράπτειν ἐπιδέξει, ἐναίσια σήματα φαίνων.
 Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νείεσθαι,
 385 Πρὶν τινα παρ Τρωῶν ἀλόχῃ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἐλένης ὀρηγμάτων τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νείεσθαι,
 Ἀπίεσθω ἧς νηὸς εὐσσεύμοιο μελαίνης,
 Ὅφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότιμον ἐπίσπῃ.
 390 Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὐ μήδεο, πείθεο τ' ἄλλῃ.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἴσσεται ὃ, τι κεν εἴπω.
 Κρῖν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 Ὡς φρήτηρ φρήτηρφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοισι.
 Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξης, καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 395 Γνώσῃ ἐπειθ', ὅς θ' ἠγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
 Ἡδ' ὅς κ' ἐσθλός ἔησι· κατὰ σφείας γὰρ μαχίονται.
 Γνώσται δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἡ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἡ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,
 Τριούτοιο δέκα μοι συμφραδῆμονες εἴεν Ἀχαιῶν·
 Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 375 Ἀλλὰ μοι αἰγίλοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νεῖκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων·
 Εἰ δέ ποί' εἰς γε μίαν βουλευέσομεν, οὐκέτι ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβληθις κακοῦ ἴσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θείσθω,
 Εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ἀκνυπόδεσιν,
 Εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 Ὡς κα πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρηι.
 Οὐ γὰρ πανσολή γε μετίσσεται, οὐδ' ἠβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦξ ἐλθούσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρῶσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμείται·
 390 Ἰδρῶσει δέ τευ ἵππος, εὖξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ὑπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἀρχιον ἴσσειται φυγίην κύναις ἠδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ' Ἀργεῖοι δὲ μὲν ἔαχον, ὡς ὅτε κῦμα
 395 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθῶν,

- Προβλήτη σκοπίλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 Παντοίων ἀνέμων, οἳ ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γίνονται.
 Ἀσταίτες δ' ὀρίοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 Κύνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δαίπνον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔριξε θεῶν αἰιγενετῶν,
 Εὐχόμενος θανάτῳ τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἔφρουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πλοια, πενταείτηρον, ὑπερμενῆ Κρονίων·
 Κίκλησεν δὲ γέροντας ἀριστήας Πανοχαίων,
 405 Νίστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἴδομενεῖα ἀνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἄθαντε δῖον καὶ Τυδεὸς υἱόν,
 Ἔκτορ δ' αὐτὶ Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαστον.
 Αὐτάματος δὲ οἱ ἤλθε βροχὴ ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἥδρα γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφῶν ὡς ἐπονείτο.
 410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτης ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κύδιωτε, μέγιστε, καλαινεφής, αἰθέριε ναίων,
 Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνίφας ἔλθειν,
 Πρὶν μὲ κατὰ πρηγὲς βαλεῖν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 Διθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δήϊοιο θύρετρα,
 Ἐκτόρειον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξει
 Χαλκῷ φωγαλίον· πολίεις δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Πρηγίεις ἐν κονίῃσιν ὀδᾶξ λαζόλατο γαίαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράσανε Κρονίων·
 420 Ἄλλ' ὄγε δίκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμείγαρον ὄφραλλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτης προβάλλοντο,
 Αἰέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' στήθεσιν ἀφύλλοισιν κατίκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπέριζον Ἡφαιστοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἑκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπόσαντο,
 Μιστυλλὸν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελίοισιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδίως, ἐφύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ πανόσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐθειέτο δαιτός ἐτισης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξέφρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήσιος ἱππότα Νίστορ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδισσι, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 435 Μηκέτι νῦν δῆθ' αὐθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλέει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγερόντων κατὰ νῆας·

- Ἡμῶς δ' ἀθρόοι ὤδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 ἴομεν, ὄφρα καὶ θάσσοι ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἀντίκα κηρύκισσι λυγροθόγγοισι κίλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοίς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροτο μάλ' ὤκα.
 445 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα Διοτρεφίδες βασιλῆες
 Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Διγιδ' ἔχουσα· ἐρίμιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρυσοὶ ἠερίδονται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 450 Σὺν τῇ παιφάσσοισα δίσσαστο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσα ἱάναι· ἐν δὲ σθάνος ἄρσεν ἑκάστη
 Καρδίη, ἄλληκτον πολεμίζειν ἤδη μάχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γίνετ', ἦε νίεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φλήν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 455 Ἦντα πῦρ αἰθέλων ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 Ὀφρεὸς ἐν κορυφῆς, ἑκαθεν δὲ τε φαίνεται ἀγῆ·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θροαστοῖοιο
 Ἀγλή παμφανώσσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετηγῶν ἔθνεα πολλά,
 460 Χηρῶν ἢ γεράων ἢ κύνων δουλιχοδείων,
 Ἄοισι ἐν λιμῶνι, Κεῦστριον ἀμφὶ βίεθρα,
 Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι περὶ γέσσι,
 Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγῆ δὲ τε λιμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλά νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 465 Ἔς πεδίον προχίοντο Σκαμανδρίον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλίον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσταν δ' ἐν λιμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμέσσει
 Μυρία, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθη γίγνεται ὤρη.
 Ἦντα μυριάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 470 Λίτε κατὰ σταθμὸν ποιμητῆιον ἠλάσκουσιν,
 Ὡρη ἐν ἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Τύσσοι ἐπὶ Τρῳαίσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ ἴσαντο, διαφθαίσει μαμαῶτες.
 Τῶν δ', ὥστ' αἰπόλια πλατὰ· αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 Ρεῖα διακρίνωσιν, ἐπι καὶ τομῶ μείωσιν·
 Ὡς τοὺς ἠγεμόνες διεκόσμων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Τυμνητὸν ἱάναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀμματα καὶ κεφαλὴν ἱελοσ Διὶ τερπικραύοντι,
 Ἄρει δὲ ζῶντι, στέγρον δὲ Ποσειδάωνι.
 480 Ἦντε βοῦς ἀγέληφι μίγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 Τυῖρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρίπει ἀγρομένησιν·

- Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κίρω,
 Ἐκπρηνέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔσχατον ἠρώεσσιν.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 485 Ἥμεις γάρ θεαὶ ἴσμε, πάρεστί τε, ἴστε τε πάντα,
 Ἥμεις δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 Οἵτινες ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κολοῖνοι ἦσαν.
 Πηθῆν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 Οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην.
 490 Φωνὴ δ' ἀφθήκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη·
 Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 Θυγατέρες, μνησαίαδ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἔρεω, νηῆς τε προπάσας.
 Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Ἀήτιος ἦρχον,
 495 Ἀρκεσίλαός τε Προδοθήνωρ τε Κλονίος τε·
 Οἱ δ' Ἐρὴν ἐνέμορτο καὶ Ἀυλῖδα πετρήεσσαν,
 Σχοινόν τε Σκῶλον τε, πολύκνημόν τ' Ἐτειανόν,
 Θέσπιαν, Γραιάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 Οἱ τ' ἄμφ' Ἀρμ' ἐνέμορτο καὶ Εἰλείσιον καὶ Ἐρύθρας,
 500 Οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἦδ' Ἐτλην καὶ Πετειῶνα,
 Ἰκαλίην, Μεδεῶνά τ' ἐνκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐκρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θιοβην,
 Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλιάρτον,
 Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἦδ' οἱ Γίλασσι' ἐνέμορτο,
 505 Οἱ δ' Ἐποθέβας εἶχον, ἐνκτίμενον πτολίεθρον,
 Ὀρχηστὸν δ' ἱερὸν, Ποσειδῆϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
 Οἱ τε πολυσταφυλον Ἀργην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
 Νῆσάν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἔσχατόωσαν·
 Τῶν μὲν πενήκοντα νέες κίων· ἐν δὲ ἑκάστῃ
 510 Κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
 Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, νέες Ἀρης,
 Οὗς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀλείδαο,
 Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσα,
 515 Ἀρτή κρατερῆ· ὃ δὲ οἱ παρελίστατο λάθρη·
 Τῷς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Αὐτὰρ Φωκῶν Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 Τῆες Ἰφίτου μεγαθύμον Ναυβολίδαο·
 Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθωνά τε πετρήεσσαν,
 520 Κρῖσάν τε Ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπηῆα,
 Οἱ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμορτο,
 Οἱ τ' ἄρα πᾶρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔβαιον,
 Οἱ τε Ἀλλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο·
 Τῷς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νηῆς ἔπορτο.

- 225 Οἱ μὲν Φωκῶν στήλας ἴστασαν ἀμφίπορες·
 Βοιωτῶν δ' ἐμπλην ἐπ' ἀριστὰρά θωρήσσοντο.
 Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Ἄσας,
 Μείων, σῦτι τούσος γι ὄσος Τελαμώνιος Ἄσας,
 Ἄλλα πολὺ μείων ὄλλγος μὲν ἔην, λινοθαίρηξ,
 230 Ἐγγεῖη δ' ἐκίκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κυνόν τ' ἐνέμορι', Ὀπόεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Ἀγγεῖας ἑρατεινας,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαργίου ἀμφὶ δῖεθρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο
 235 Λοκρῶν, οἳ ναλοῦσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοῖαν ἔχον μέναι πνιόντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἴστιαίαν,
 Κήμινθόν τ' ἔφαλον, Ἄλου τ' αἰπὺ πτολλέθρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάσκον·
 240 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρης,
 Καλκωδορτιάδης, μεγαθύμων ἀγχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὄπιθεν κομώντες,
 Λίχημταί, μεμαώτες ὀρεκτῆσι μιλῆσι
 Θωρηκας ὀήξεν δῆτων ἀμφὶ στήθεσιν·
 245 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας ἔχον, ἐκτίμενον πτολλέθρον
 Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θορίψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ Ζεῦδος Ἄρουρα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐφ' ἐνὶ πλοῖνι νηῶ·
 250 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀργείοις ἰλάονται
 Κοῦραι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμῶλος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ,
 Κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 255 Νίστωρ οἷος ἔριξεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πενήκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Ἄσας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στήσε δ' ἄγων, ἐν Ἀθηναίων ἴσταντο φύλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' ἔχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 260 Ἐρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἑκούσας,
 Τροϊζῆν', Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 Οἱ τ' ἔχον Ἀργίαν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπαρῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 265 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μημιστιός υἱὸς Ταλαϊονίδαιο ἀνακτος.
 Συμπάντων δ' ἠγείτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 3*

- Τοῖσι δ' ἄμ' ὀδῶντο μάλιναι νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πολέεθρον,
 570 Ἀφειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωναίς,
 Ὀρειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἑρατεινῆν,
 Καὶ Σικυῶν', ὃθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρώτ' ἐμβαλλευσεν,
 Οἱ δ' Ἐπιρωσίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἣδ' Αἰγίον ἀμφενέμοντο,
 576 Διγαλιόν τ' ἀνά πάντα, καὶ ἄμφ' Ἑλλήνῃ εὐρείῃσιν·
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀπειθῆς· ἅμα τῶγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς εἰδύσατο νόσροπα χαλκόν,
 Κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσι,
 580 Οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοῦς.
 Οἱ δ' εἶχον κολλῆν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
 Φᾶριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μείσην,
 Βρουσιάς τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀνγιάς ἑρατεινάς,
 Οἱ τ' ἄρ' Ἀμύνκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πολέεθρον,
 586 Οἱ τε Λάαν εἶχον, ἣδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἤρχε, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νεῶν ἀπάτερθε δὲ θωρήσασσιντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προθυμίῃσι πεποιθῶς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἴστο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρημήματά τε στοναχάς τε.
 Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἑρατεινῆν,
 Καὶ Θρόνον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἴπυ,
 Καὶ Κυπαρισσήετα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔλαιον,
 Καὶ Ἰπτελὸν καὶ Ἔλος καὶ Δωρίον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 596 Ἀτόμεναι Θάμυριν τὸν Θρηῖκα παῦσαν ᾄοιδῆς,
 Οἰχαλήθην ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἶπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι αἰδοῖεν, κοῦραι Λιδὸς αἰγιόχοιο·
 Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ᾄοιδῆν
 600 Θεοπειλίην ἀφίλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιδαριστῆν —
 τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀρχιμαχῆται,
 606 Οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομένον πολύμηλον,
 Ῥίπην τε Σιρατίην τε καὶ ἠγεμόεσσαν Ἐπίσπην,
 Καὶ Τυγέην εἶχον καὶ Μαρτινέην ἑρατεινῆν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρφρασίην ἐνέμοντο·
 τῶν ἤρχ' Ἀγκάλιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 Ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηὶ ἑκάστη

- Ἄραδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολέμῳ·
 Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ αἰδῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας ἑυσελήμους, περᾶν ἐπὶ οἰνοπα πότον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμῆλε.
- 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἴηλιδα διὰν ἔβαιον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἐρμῖν καὶ Μύρσιον ἔχατόωσα,
 Πέτρην τ' Ἰλλενίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργε·
 Τῶν αὖ τεσσαρὲς ἀρχοὶ ἕσαν· δέκα δ' ἄνδρ' ἑκάστη
 Νῆες ἔποντο θοαί, πόλιές δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
- 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλλιος ἠγησάσθην,
 Πίης, ὃ μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτοφάντος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 Τῶν δὲ τεσσάρων ἦρχε Πολύξενος θεοειδῆς,
 Πίος Ἀγασθένης Ἀνυγιάδω ἄνακτος.
- 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων
 Νῆσων, αἱ ναῖουσι πέρην ἄλος, Ἥλιδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλατος Ἀρηΐ,
 Φυλειδῆς, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεύς,
 Ὅς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενάσαστο, πατρὶ χολωθεὶς·
- 630 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νῆριτον εἰσοσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγύλιπα τροχέϊαν,
 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἦδ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο,
- 635 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἦδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλατος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δωδέκα μιλοπαίρηοι.
 Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμωτος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν ἐνέμοντο καὶ Ἰλλεον ἦδὲ Πυλῆνην,
- 640 Χαλκίδα τ' ἀγγιῶλον, Καλυδῶνά τε πετροήευσαν —
 Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάναθ' ἔξωθ' ἔξωθ' Μελιάχρος —
 Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτάλατο ἀνασσίμεν Αἰτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόευσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἄργινόεσσα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ρύτιόν τε, πόλις εὐναιεταίας,
 Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
- 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ' ἀτάλατος Ἐκβαλλῷ ἀνδρειφόντῃ·
 Τῷσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἠρακλειδῆς, ἧς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγειν Ῥοδίων ἀγαράων·
 655 Οἱ Ῥόδον ἀμφεπέμποντο διὰ τριῶν κοσμηθέντες,
 Ἀλδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἄργινόν τε Κάμειρον·
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Ὄν τίκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλείη·
 Τὴν ἄγει' ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σιλλήεντος,
 660 Πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφίων αἰζήσῃν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπῆκτηρ,
 Ἀντίκα πατὴρ τοιοῦ φίλον μήτρωα κατέκτα,
 Ἦδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος·
 Ἄλφα δὲ νῆας ἐπήξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 665 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γὰρ οἱ ἄλλοι
 Ψίδες νῆωνό τε βίης Ἡρακλείης.
 Ἀντάρ' οὖν ἔς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεια πάσχων·
 Τριχθαὶ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διὸς ὅστις θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 670 [Καὶ σφιν θεοπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἔϊσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 675 Ἄλλ' ἄλαπαθὸς ἦν, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νισυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσσω τε,
 Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φειδίππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱὲ δ' ὄνα Ἡρακλείδαο ἀνακτος·
 680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐσιχθώντο.
 Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαιον,
 Οἱ τ' Ἄλον, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχῖν' ἐνέμοιτο,
 Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἶγ' οὐ πολέμοιο δυσχεῖος ἐμνείοντο·
 Οὐ γὰρ ἦν, ὅστις σφιν ἐπὶ σίτῃσιν ἡγήσατο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης Διὸς Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠνικόμοιο,
 690 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησοῦν διαπορθήσας καὶ τελεῖα Θήβης·
 Καδὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
 Ψίδας Εὐνηνοῖο Σιληπιάδαο ἀνακτος·
 Τῆς ὄγε κείτ' ἀχίων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεσταν,
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητίερα μήλων,

- Ἀργιῶν τ' ἄντρων ἠδὲ Πτελεῶν λευκοπέτρ·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 Ζωὸς εἶν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κῆρα γαῖα μίλαινα.
 700 Τῷ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλάλειπτο,
 Καὶ δόμος ἠμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Νῆος ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἄλλὰ σφραγὸς κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος,
 705 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Ἄντικοσιγνήτος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 Ὀπλοτέρως γενεῆ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἦρος Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδὲ τι λαοὶ
 Διούσθ' ἠγεμόνος, πόθειον δὲ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μίλαιναι νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοίσθη καὶ Γλαφύρας καὶ ἔνκτιμένην Ἰαωλκῶν·
 Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμήλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τίκει δια γυναικῶν,
 715 Ἄλκιοςτις, Πελίαιο θνηγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηδῶν καὶ Θαναμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχέϊαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἐπτά νηῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πενήτηκοντα
 720 Ἐμβέβασσαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆσσι κείτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Ἀήμῳ ἐν ἠγαθῇ, ὅθι μιν ἔπειν νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλαῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐσθ' ὄγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνησεσθαι ἔμειλλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταιο ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἄλλὰ Μῆδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
 Τὸν φ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' ἔχον Τριήκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόσσωσαν,
 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Τῶν αὐθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 Ἰσητῆρ' ἀγαθῶ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχέοντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ἰπέρειαν,
 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐδαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μίλαιναι νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθῆν, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοσσόνα λευκῆν·

- 740 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυπόλιτης,
 Τῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν δ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἕματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσαστο λαχνηέντας,
 Τούς δ' ἐκ Πηλίου ὤσα, καὶ Διδίχκεσαι πάλασσω —
- 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγ' Ἄωνταῦς, ὄζος Ἄρης,
 Τῖος ἑπερθύμοιο Κορώνου Κωνειίδαο·
 Τῷς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύε καὶ εἴκοσι νῆας·
 Τῷ δ' Ἐνιήγες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
- 750 Οἱ περὶ Δωδαίωνη δυσχερέμερον οἶκί' ἔδεντο,
 Οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἐργ' ἐνέμοντο·
 Ὅς δ' ἐς Πηγείων προῖτι καλλίφρον ὕδαρ·
 Οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίγεται ἀργυροδίη,
 Ἀλλὰ τὲ μιν καθύπερθεν ἐπιθήσει, ἧῦτ' ἔλαιον·
- 755 Ὅρκου γάρ θειοῦ Στυγὸς ὕδατος ἔστιν ἀπορρώξ·
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός,
 Οἱ περὶ Πηγείων καὶ Πηλίου εἰσοσιφύλλον
 Νάεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοός ἠγεμόνευε·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
- 760 Οὗτοι ἄρ' ἠγεμόνες Λακῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἧδ' ἔππων, οἱ ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μίγ' ἄρισται ἔσαν Φηγητιάδαο,
 Τὺς Εὐμηλος ἔλαινε, ποδάκειας, ὄρνιθας ὤς,
 765 Ὅτριχας, οἰέειας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἐτίσας·
 Τὺς ἐν Πηγεῖη θρήψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρης φορεούσας.
 Ἄνδρῶν αὖ μίγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γάρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 770 Ἴπποι θ' οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορώνισι πορτοπόροισιν
 Κεῖτ', ἀκομητίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ φηγμῖνι θαλάσσης
 Διαικοῖσιν τέρποντο καὶ αἰγατήσιν ἰόντες,
 775 Τόξοισιν θ' ἔπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἔκαστος,
 Ἄδων ἱεπτόμενοι, ἑλεόθρηπτόν τε σῆλιον,
 Ἔστασαν ἄρματα δ' ἐν πεπυκασμένα κείτο ἀνάκτων·
 Ἐν κλισίῃ· οἱ δ' ἄρχον Ἀρηΐφιλον ποθιόντες
 Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατῶν, οὐδ' ἔμαχοντο.
- 780 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν, ὡς αἶ τε πυρὶ χθῶν πάσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστεγάριξε, Διὶ ὡς τερπικεράνῃσιν
 Χωομένην ὅτε τ' ἄμφι Τυφωεὶ γαῖαν ἱμάσῃ

- Εἰν Ἀρήμοις, ὅθι φασὶ Τυφάειος ἔμμεναι ἑνός·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μίγα στεναχίζετο γαῖα
 766 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο.
 Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆρμος ὠκία Ἴρις
 Πᾶρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελῆι Ἀλεγεινῇ.
 Οἱ δ' ἀγορᾶς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρῆσιν,
 Πάντας ἐμνηστεύς, ἡμῖν νόιο ἡδὲ γέροντας.
 770 Ἀγχοῦ δ' ἰσησαμένη πρόσθε πόδας ὠκία Ἴρις·
 Εἶσατο δὲ φθογγὴν νῆϊ Πριάμοιο Πόλιτι,
 Ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδευκαίηει παποιδάς,
 Τύμβω ἐκ' ἀκροτάτῃ λισσύντα γέροντος,
 Δίγμενος ὀπότε ναῦφιν ἀφορηθῆεν Ἀχαιοί·
 776 Τῷ μιν ἰσησαμένη μετάφθ πόδας ὠκία Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰδέ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοι εἰσιν,
 Ὡς ποτ' ἐκ' εἰρήνης πόλεμος δ' ἄλλαστος ὄρωφεν.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἄλλ' εὖπω τοιοῦδε τοσόδε τε λαὸν ὄπωπα·
 800 Δίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ φαρμάδοισιν,
 Ἐρχεται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
 Ἐκτωρ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτάλλομαι εὐδὲ γε φέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μίγα Πριάμου ἐπικουροί,
 Ἄλλη δ' ἄλλων γλώσσα πολυσπερίων ἀνδραϊκῶν·
 806 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνήρ σημαίνεται, οἴοι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιέτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι θεῶς ἔπος ἠγνοήσων,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορῆν· ἐπὶ τείχεα δ' ἔστυοντο.
 Πᾶσαι δ' ἐθίγγοντο κύβητι, ἐκ δ' ἔστυον λαός,
 810 Πεζοὶ δ' ἰππηῆς τε· πολλὸς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωφαι.
 Ἔστι δὲ τις προπάρουθε πόλιος αἰκία κολασθῆ,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βαίλειαν κελήσκουσι,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάθμοιο Μυρτίης·
 816 Ἐνθα τότε Τρώεις τε δεικνύσαν ἡδ' ἐπικουροί.
 Τρωσὶ μὲν ἠγμόνευσ' ἄγχις κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῶγε πολλὸν πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσαντο, μεμαστίες ἐγχείησιν.
 Λαφθαρίων αὐτ' ἤρχεν εἴς παῖς Ἀγχισσο,
 820 Διναίης, τὸν ἔπ' Ἀγχιση τέπε δι' Ἀφροδίτη,
 Ἴδης ἐν κημοῖσι δια βροτῶ ἑνῆσθεῖσα·
 Οὐκ οἴος, ἅμα τῶγε δύν' Ἀντήνορος νῆϊ,
 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμης τε, μάχης εὐεϊδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλιαν ἔβαιον ἔπαι ποδὺ νείατον Ἴδης,
 826 Ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδαρ μέλαν Δισσήποιο,

Τρῶες· τῶν αὐτ' ἤρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπίλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
 Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' ἔχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
 Καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
 830 Τῶν ἤρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφίος λινοθάρηξ,
 Γῆε δὴν Μίροπος Περικωλοῦ, ὃς περὶ πάντων
 ἤδ' εἰε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῶ δὲ οἱ οὔτε
 Πυθιάσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτιο.
 835 Οἱ δ' ἄρα Περικώτην καὶ Πηγάτιον ἀμφενέμοστο,
 Καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυθὸν ἔχον καὶ Δίαν Ἀρλοβήν·
 Τῶν αὐθ' Ἰτρακίδης ἤρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἄσιος Ἰτρακίδης, ὃν Ἀρλοβήθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σαλλήεντος.
 840 Ἰππόθοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἔγχεσιμῶρων,
 Τῶν οἱ Ἀρίσσαν ἐριβόλακα ναιετάασκον·
 Τῶν ἤρχ' Ἰππόθοός τε Πυλῆϊός τ', ὄχος Ἄρης,
 Γῆε δὴν Ἀθήσιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
 Αὐτὰρ Θρηήικας ἤγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦφες,
 845 Ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάφθοος ἐντὸς ἔεργει.
 Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
 Τῆος Τρωϊζήνοιο Διοτρεφῆος Κεῖαδαο.
 Αὐτὰρ Πυρραϊχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 850 Ἀξιοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικλιδναται αἶαν.
 Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
 Ἐξ Ἐγετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
 Οἱ ἴα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοστο,
 Ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δάματ' ἔναιον,
 855 Κρωμῶνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
 Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἰστὶ γενέθλη.
 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἤρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
 860 Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 Ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδάμειος Διακίδαο
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κερᾶϊζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρυγας ἦγε καὶ Ἀσκανίος θεοειδής,
 Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήσοιν αὖ Μίσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἠγησάσθην,
 865 Γῆε Ταλαιμένεος, τῷ Γυνγαίη τέκε Αἰμῶν,
 Οἱ καὶ Μήνοας ἦγον ὑπὸ Τμῶλῳ γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
 Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκρετόφυλλον,

Μαιάνδρου τε φάς, Μυκιάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 370 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἠγησάσθην,
 Νάστις Ἀμφίμαχος τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἧῦτε κούρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήγεεσ λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἄλλ' ἑδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδάρεος Λιακίδαο
 375 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἤρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ζᾶνθου ἄπο διωήεντος.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu praelii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conpexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, præsente Priamo sancienda (38-110). Igitur arma deponunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; fœdusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quaerit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

Ὅροι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία.

*Ἀντάρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρωῆς μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὄς·
 Ἦντε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
 Ἄτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδίσφατον ὄμβρον,
 * Κλαγγῇ ταιγε πέτονται ἐπ' Ὀκτανόιο φάσιν,
 Ἄνδρασι Πυγμαλίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρονσαι·
 Ἥϊραι δ' ἄρα ταιγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μίενα πειλοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξίμεν ἀλλήλοισιν.*

- 10 Ἐὐτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχεν οὐμίχλην,
 Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
 Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λῆαν ἦσιν·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κοπίσσιος ὄρνυτ' αἰελλῆς
 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησον πεδίοιο.
- 15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Παρθαλέην ὠμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 Καὶ ξίφος· ἀντάρ ὁ δούρε δύνω κεκορυθμένα χαλκῷ
 Πάλλων, Ἀργείων προκαλλέτο πάντας ἀρίστους,
- 20 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἐρχόμενον προπαρόισθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 Ὡστε λείων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σίματι κύρσας,
 Εὐρῶν ἢ ἔλαφον κερᾶν ἢ ἄγριον αἶγα,
- 25 Πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 Σύνωνται ταχέεις τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζήοι·
 Ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 Ἀντίκα δ' ἐξ ἔχειον σὺν τευχέσιν ἄλτο χμαῖζε.
- 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάετο Κῆρ' ἀλείων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλινόρσος ἀπέστη
 Οὐρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
- 35 Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὄχρος τέ μιν εἴλε παρειάς·
 Ὡς αὐτίς καθ' ὄμιλον ἔδυν Τρωῶν ἀγερωχῶν,
 Δείσας Διτίος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
 Τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἀρίστε, γυναιμανές, ἠπεροπεντά!
- 40 Αἰδ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμναι, ἄγαμός τ' ἀπολιέσθαι.
 Καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 Ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 Ἢ πον καγχαλόωσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Φάντες ἀριστήα πρόμον ἔμναι, σὺννεκα καλὸν
- 45 Εἶδος ἐπ'· ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλή·
 Ἢ τοιοῦδε ἔων, ἐν ποταπόροισι νεέσιν
 Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίφρας ἀγείρας,
 Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐειδῆ ἀνηγες
 Ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων—
- 50 Πατρὶ τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ,
 Δυσμενέσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῶ·
 Οὐκ ἂν δὴ μείνεις Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·

- Γνοίης χ', οἴου φωτός ἔχεις θαλερὴν παρακοίτην.
 Οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ Ἀφροδίτης,
 65 ἢ τε κόμη, το, τε εἶδος, οἷ ἐν κοινήσι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδήμονες· ἦ τέ κεν ἦδη
 Δαΐνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεουιδής·
 Ἔκτωρ· ἐπέλ με κατ' αἶσαν ἐνείκισσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 70 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστιν αἰσιρής,
 Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέγγη
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφραε χρυσίης Ἀφροδίτης·
 75 Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὐτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 80 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἐλένη καὶ κτήμασι πῦσι μάχεσθαι·
 Ὀππότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγίσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναιότε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
 85 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρῶων ἀνέργε φάλαγγας,
 Μέσσω δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 90 Ἴοῖσιν τε τιτυσκάμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεψὶ τ' ἐγένοντο
 95 Ἔσσημένως· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέλνυτέ μιν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 100 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 Οἴους ἄμφ' Ἐλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὀππότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγίσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃα καὶ ὄρκια πιστὰ τάωμεν.
 105 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τῷσι δὲ καὶ μετέπειτα βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνου
 Θυμὸν ἐμὸν· φρονίω δὲ διακρινθῆναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πίποσθε
 100 Εἶνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμῶν δ' ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴσατε δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν,
 Ἴη τε καὶ Ἥλιόν· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσωμεν ἄλλον.
 105 Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμη
 Αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφιάλοι καὶ ἄπιστοι·
 Μήτις ὑπερβασίη Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Διὶ δ' ὀπποτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετέηαι, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 Δεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γίγηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 Ἐλπόμενοι παύασθαι οὐζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ σιγῆς, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, δόλγῃ δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτῶρ δὲ προτὶ ἄστρῳ δῶα κήρυκας ἔπεμπεν,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Τηλέτιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἐπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἦδ' ἄρ' ἐκίλευεν
 120 Οἰσόμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσ' Ἀγαμέμνονι δίαρ·—
 Ἴρις δ' αὐθ' Ἑλένη λευκωλέτω ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόω, Ἀττηνορίδαο δάμαρτι,
 Τὴν Ἀττηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικῶν,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἦ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν,
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν αἰέθλους
 Τρῶων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔδεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμῶων.
 Ἄχχου δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλῃ, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃς
 Τρῶων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
 Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ— πόλεμος δὲ πέπανται—
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχρα μακρὰ πέπηγον.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχίσσονται περὶ αἴδιο·
 Τῷ δὲ καὶ νικῆσαντι φίλῃ κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἕμιρον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἄνδρός τε προτέραιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἀργενῆσι καλυψαμένη δδόνῃσιν,
 Ὡρμάτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἶθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοώπις.
 145 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπρον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογίροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλαισιν·
 150 Γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπανμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἐσθλοὶ, τετιγέσσιιν εἰκότιες, οὔτε καθ' ὕλην
 Λενδρῶν ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰῶσιν·
 Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευον·
 Οὐ νέμεσις, Τρώας καὶ ἑκκνήμυδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Αἰνώς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὅπα ἔοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς, τοίη περ ἑούσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῆ·
 Δεῦρο πάροιθ' ἔλθούσα, φίλον τέκος, ἔξεν ἐμεῖο,
 Ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε—
 Οὔτι μοι αἰτὴ ἔσσι, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 Οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολὺδακρυν Ἀχαιῶν—
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 Ὅστις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠὺς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δια γυναικῶν
 Αἰδοῖός τε μοὶ ἔσσι, φίλα ἐκυρῆ, δεινός τε·
 Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτε δεῦρο
 Τίει σῶ ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικὴν ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
 Τοῦτο δέ τοι ἔρεω, ὃ μ' ἀνείφραι ἠδὲ μεταλλάξ·
 Οὗτός γ' Ἀτρείδης, ευρυκροῖων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 Δαίη αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποι ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φωνήσεν τε·

- Ἦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενής, ὀλβιόδαιμον,
 Ἦ ἴα νῦ τοι πολλοὶ δεδμηγὰτο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰζηλυθὸν ἀμπελοέσσαν,
 185 Ἔνθα ἴδον κλειστός Φρύγας, ἀνείρας αἰολοπόλους,
 Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύθδονος ἀντιθείοιο,
 Οἳ ἦα τότε ἑστρατώοντο παρ' ὄχθας Σαγαρῆιο·
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλίχθην
 Ἥματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 Ἄλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίχοντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἴδων, ἐρέειν' ὃ γεραίός·
 Ἐπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὄδ' ἐστίν·
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαο,
 Εὐρύτερος δ' ὠμοῖσιν ἰδὲ στέφροισιν ἰδέσθαι.
 195 Τυχεα μὲν οἱ κείται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτός δέ, κτλὸς ὡς, ἐπιπωλεῖται στήχας ἀνδρῶν·
 Ἀρνεῖ μιν ἔγωγε εἴσω πηγεσιμάλῳ,
 Ὅστ' οἶων μίγα πῶῦ διέρχεται ἀργεννάων.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἐπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 200 Οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἰούσης,
 Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.
 Τὴν δ' αὐτ' Ἀττήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 Ἦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές ξείπεις.
 205 Ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σὺ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηίφιλῳ Μενελάῳ·
 Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἰδαίην καὶ μῆδεα πυκνά.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένρσιον ἔμιχθην,
 210 Σιάντων μὲν Μενέλαος ὑπέριεχεν εὐρέας ὤμους,
 Ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρῶτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λεγέως· ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος,
 215 Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἦ καὶ γένοι ὕστερος ἦεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐζειεν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 Σκῆπτρόν δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προσηγνῆς ἐνώμα,
 Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἰδορεῖ φωτὶ ἰοικώς·
 220 Φαίης κε ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἀφρονά τ' αὐτῶς·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
 Καὶ ἔπια νηφάδεσσιν ἰοικότα χειμαφίησιν,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

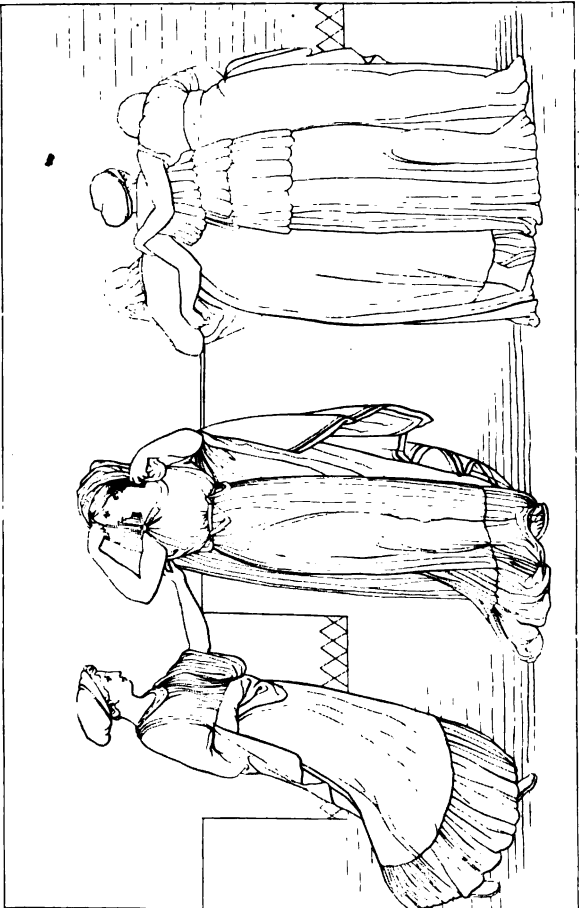
- 225 Τοτρίτον αὐτ' Αἰάντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραῖός·
 Τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνήρ ἧς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀγγέλων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους ;
 Τὸν δ' Ἑλίη ταυπέπλος ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἴδομενεὺς δ' ἐτάρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὡς,
 Ἔστηκ' ἄμφι δέ μιν Κρητῶν ἄγοι ἠγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρητῆθεν ἴκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρῳ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τούνομα μυθησαίμην·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδεῖν κοσμήτορα λαῶν,
 Κάστορά θ' ἵπποδάμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδείκυα,
 Αὐτοκασίγητῳ, τῷ μοι μία γέινατο μήτηρ.
 Ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατεινῆς ;
 240 Ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσι· ἐνὶ ποταπόροισιν,
 Νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχεα δευιδότες καὶ ὄνειδα πόλλ', ἃ μοι ἐστιν ;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέγεν φουλάχος αἴα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλη ἐν πατρίδι γαίῃ. —
 245 Κήρυκας δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἀσπῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαιρινὸν
 Κήρυξ Ἰδαίος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ὡτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπίεσσαι·
 250 Ὅρσο, Λαομεδοντιάδῃ ! καλέουσι ἀριστοί
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἔν' ὄρκια πιστά τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχήσονται ἄμφι γυναικί·
 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότιτα καὶ ὄρκια πιστά ταμόντες,
 Νάλουμιν Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἵπποβοτον καὶ Ἀχαιῶν καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ἔβλεψεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦν' ἅλα τῆεν ὀπίσσω·
 Πὰρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλία βήσαστο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίοισι ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐς μίσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχώοντο.
 Ὄρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν συναγον, κρητῆροι δὲ οἶνον
 270 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεύσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἔρυσσάμενος χεῖρῃσι μάχαιραν,
 Ἡ οἱ παρ' ἕλπεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωροτο,
 Ἄρσῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνει τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ρεῖμαν ἀρίστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχῶν·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεθέων, κύνδιστε, μέγιστε,
 Ἡἰλιός θ', ὃς παντ' ἐφορᾷ, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίτυσον, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση,
 280 Ἔμεις μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ·
 Εἰ μὴν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἐπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν νῆσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον κτελεῖ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρῶας ἐπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντα ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινίμεν, ἥτιν' εἰκεν,
 Ἦτε καὶ ἔσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίθειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδρῳ πεσότοσ,
 290 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχῆσομαι εἵνεκα ποιῆς,
 Ἀνδρῶν μὲνων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κηλεῖω.
 Ἡ, καὶ ἀπὸ στομάχου ἄρσῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαιρόντας,
 Θυμοῦ δεινομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 Ἔκχεον, ἧδ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν·
 Ὡδε δὲ τις εἶπασκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 Ζεῦ κύνδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὀκπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημῆνιαν,
 300 Ὡδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὄδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκίων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῖεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράεινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί·
 305 Ἦτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 Ἄψ, ἐπεὶ οὐκ ἔλθουσ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τόγχε οἶδα καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὀκπότερῳ θανάτιο τέλος πεπρωμένον ἔστιν.
 310 Ἡ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·

- Ἄν δ' ἄρ' ἔβαν' αὐτός, κατὰ δ' ἤνια τείνεν ὀπίσσω·
 Πᾶρ δέ οἱ Ἀττήνων περικαλλία βήσατο δίφρον·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀσφοδῶι προτὶ Ἴλιον ἀπονίσσοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ Δίος Ὀδυσσεύς
 315 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κνήῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀπότερος δὴ πρόσθεν ἀψείη χάλκεον ἔγχος.
 Δαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον·
 Ὡδα δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 320 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθην μεδίον, κύνιστε, μέγιστε!
 Ὀπότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄιδος εἶσω,
 Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ἄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλLEN δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ,
 325 Ἄψ ὀρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στήλας, ἤχι ἐκάστω
 Ἴπποιο ἀεραῖοποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠνικόμοιο.
 330 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυροῖσι ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 Οἴο κασιγγήτιο Λυκάοτος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἄμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο εἶφος ἀργυρόηλον,
 335 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνήην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν.
 Ἐβλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε ἔδυνεν.
 340 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἔς μέσσον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δειρόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορωντας
 Τρῳάας θ' ἰπποδάμοις καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χῶρῳ,
 345 Σίλοντ' ἐγγείας, ἀλλήλοισιν κοιτέοντα.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖε δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βύλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Οὐδ' ἐρβήξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμηὴ
 Ἀσπίδ' ἐν κρατερῇ· ὃ δὲ δευτερος ὤρνωτο χαλκῷ
 350 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ·
 Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Δίον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 Ὅφρα τις ἐφύλῃσσι καὶ ὀφειγόνων ἀνθρώπων,

VENUS DISGUISED INVITING HELEN TO THE CHAMBER OF PARIS

3. 363



Andrews Smith Co. Boston, Mass. U.S.A.

The Goddess softly shook her silken vest. J. J. 479

Pl. 7

- Ζηνόδοκον κατὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλότῃτα παράσῃ.
 285 Ἴθα, καὶ ἀμπεταλῶν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλαι Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔϊσθην.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠήρηεστο
 Ἀντικρὺ δὲ παραλὴ λαπάρην διάμῃσει χιτῶνα
 290 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλευατο Κῆρα μέλαιναν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἔρυσσάμενος ἕλφος ἀργυρόηλον,
 Πλήξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀνέψῃ
 Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφῶν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 295 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 Ἢ τ' ἐφάμην τισσεῖσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος· ἄ
 Νῦν δέ μοι ἐν χεῖρας ἔωγ' ἕλφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 Ἠΐθη καλὰμῃφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.
 Ἢ, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης;
 370 Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἑκνήμιδας Ἀχαιοῖς·
 Ἄγχε δέ μιν πολυκίετος ἰμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθρεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
 Καὶ νῦ κεν εἵρυσσεν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νήσῃσι Διὸς θυγατρὶ Ἀφροδίτῃ,
 375 Ἢ οἱ φῆξεν ἰμάντα βοῶς ἴφι κταμένοιο·
 Κετῆ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χεῖρὶ παχείῃ.
 Τῆν μὲν ἔπειθ' ἦρωε μετ' ἑκνήμιδας Ἀχαιοῖς
 Ῥίψ' ἐπιδηήσας, κόμισαν δ' ἐρήρης ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μινεῖντων
 380 ἔγχεϊ χαλκείῃ· τὸν δ' ἐξήραξ' Ἀφροδίτῃ
 Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Καδ' δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηῶντι.
 Αὐτῆ δ' αὐθ' Ἐλένην καλίουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ αἴλις ἦσαν.
 385 Χεῖρὶ δὲ νεκταφίου ἰανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 Γρηῒ δέ μιν εἰκνία παλαιγενεῖ προσείπεν,
 Εἰροκόμῃ, ἧ οἱ Λαυσθαίμονι ναιεταώσῃ
 Ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 Τῆ μιν εἰσαμένη προσφώνει δι' Ἀφροδίτῃ·
 390 Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 Κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δικωτοῖσι λίγασιν,
 Κάλλιε τε στήθεσιν καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 Ἀνδρὶ μακροσάμων τόνγ' ἔλθειν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἧ ἑ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 395 Ὡς φάτο· τῆ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 Καὶ ὄ' ὥς σὺν ἐνόησε θεᾶς περικαλλία δειρήν,

- Στήθεά θ' ἱμερόντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησεν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαιεὶ ἠπεροπέυειν ;
 400 Ἦ πῆ με προτέρω πολλῶν εὐναιομενάων
 Ἄξις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηρονίης ἑρατεινῆς,
 Εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων ;
 Οὐνεκα δὴ νῦν διὸν Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει στυγερῆν ἐμὲ οἰκαδ' ἄγεσθαι,
 405 Τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονόουσα παρίστης ;
 Ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 Μηδ' εἴ σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψεις Ὀλυμπον,
 Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κῆνον ὄϊζυε, καὶ ἐ φύλασσε,
 Εἰς ὅκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.
 410 Κῆισε δ' ἐγὼν οὐκ εἰμι — νεμεσητόν δέ κεν εἴη —
 Κεῖνον πορσηνέουσα λέγος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
 Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
 Μη μ' ἔρεθε, σχετλή! μὴ χωσαμένη σε μεθίω,
 415 Τῶς δὲ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσμαι ἐχθεα λυγρὰ,
 Τρώων καὶ Λαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' Ἐλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 Βῆ δὲ κατασομένη ἑανῶ ἀργῆτι φαεινῷ,
 420 Σιγῇ πάσας δὲ Τρωῆς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
 Αἰ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο,
 Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 Ἢ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.
 Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 Ἐνθα κάθιζ' Ἐλένη, κόρυη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἠλυθες ἐκ πολέμου — ὡς ὠφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 Ἄνδρ' ἀμείβω κρατερῶν, ὅς ἐμός προτέρος πόσις ἦεν.
 430 Ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὖχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
 Σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·
 Ἄλλ' ἴθι νῦν προκαλέσσαι Ἀρηϊφίλου Μενέλαον,
 Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε
 Πανύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῶ Μενελάω
 435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμῆμεν ἠδὲ μάχεσθαι
 Ἀφραδίως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμῆις.
 Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβομένος προσέειπεν·
 Μῆ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἔπιπτε!
 Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

VENUS PRESENTING HELEN TO PARIS

443



Full in her Panu eight the queen of Love
Had plac'd the beauteous progeny of Jove. B. 1. 180

AMERICAN UNIVERSITY OF GREEK AND ROMAN ARTS

- 440 Κείνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πάποτέ μ' ὠδὲ ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς
 Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν ποταπόροισι νέεσσιν,
 445 Νῆσφι δ' ἐν Κρανίῃ ἐμύλην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
 Ἥφα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἴπετ' ἄκοιτις·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεΐνασθαι λεγέεσσιν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοῖτα, θηρὶ εὐκίως,
 450 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τόν' Ἀρηϊφίλου Μενελάου.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκευθάνον, εἴ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὸς μελαίρη.
 455 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἔμεις δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ πτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Ἐχδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' εἴοικεν,
 460 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Illi excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percussum Menelaum arcesitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutæ (422-544).

Ὅρχίων σύγχυσις. Ἄγαμέμνωνος ἐπιπέλωσις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰφίτην καθήμενοι ἡγορόωντο
 Χρυσέῃ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφίσι ποτνια Ἥβη
 Νέκταρ ἐπιποθοῖ· τοὶ δὲ χρυσοῖς δεπάεσσιν
 Διδέχεται ἄλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 5 Ἀντίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
 Κερτομοῖς ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορευῶν·
 Δοιοὶ μὲν Μενελάῳ ἀργήονες εἰσὶ θεῶων,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομένης Ἀθήνη.
 Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 10 Τίρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 Αἰεὶ παρμύβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἐξεσάσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηίφλου Μενελάου·
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

THE COUNCIL OF THE GODS



From 'The Golden Fleece' by W. G. Smith. The Golden Fleece at the top of the page.

- 15 Ἦ δ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 ὄροσμεν, ἣ φιλοτῆτα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πῶς τόδε πάσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκίοιτο πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μινέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμψαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πηλοῖαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳάεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκείων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Δί᾽ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθεος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῷ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγι'! καμέτην δέ μοι ἵπποιο
 Ἄσὸν ἀγεφροσύη, Πριάμῳ κακὰ τοῖο τε παῖσιν.
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πῖντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὄχθήσας προσέειπε φειλέηχερτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νῦν σε Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ φέρονσιν, οἳ ἄσπερχές μινεαίνεις
 Ἰλίον ἔξαλαπάξαι ἐνκτίμενον πολιεῖθρον;
 Εἰ δὲ σὺγ' εἰσελθούσα πύλας καὶ τεῖχεα μακρὰ,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθεις Πριάμον Πριάμοιο τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῳάας, τότε κεν χόλον ἐξακέουσαι.
 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ ταῦτό γε νεῖκος ὀπίσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅπποτε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἔξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 Μῆτι διατρέψβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκορτί γε θυμῷ.
 Δὲ γὰρ ὑπ' ἡλίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλεις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τῶων μοι πῆρι κῆρι τίεσκετο Ἰλιος ἰρῆ,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑυμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἔϊσης,
 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φλιταταὶ εἰσι πόλεις,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρῶναϊα Μυκῆνη·
 Τὰς διαπέρσαι, οἳ ἂν τοι ἀπέχθωνται πῆρι κῆρι·
 Τῶων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 Εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ σὺκ' εἰὼ διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἴσσι.
 Ἀλλὰ χρεὶ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἔμοι ἔνθεν, ὄθεν σοί·
 Καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 60 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρακοίτις
 Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποίξομεν ἀλλήλοισιν,
 Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι· ἐπὶ δ' ἔπονται θεοὶ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι. σὺ δὲ θάσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
 65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
 Πειρᾶν δ' ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίκ' Ἀθηναίῃ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 70 Ἄψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Πειρᾶν δ' ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε παρὸς μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
 75 Οἶον δ' ἄστερα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦ νάνησι τέρας, ἦε στρατῶ ἐνρεῖ λαῶν,
 Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἔενται·
 Τῷ εἰκνὶ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 80 Τρῶας θ' ἵπποδάμοις καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ εἴ αὖτις πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή
 Ἔσεται, ἦ φιλότιτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν
 Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 Ἦ δ' ἀνδρὶ ἐκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀτήνοριδῆ, κρατερῷ αἰχμητῆ,
 Πανδαρὸν ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 Ἔσταόν· ἄμφι δὲ μιν κρατερῆαι στίχες ἀσπιστῶν
 Λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο ἅπ' Αἰσίοιο ῥοάων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἦ ἴά νύ μοι τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
 Τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχύν ἰόν·
 95 Πᾶσι δέ κε Τρῶεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 Τοῦ κεν δὴ παμπρωτα παρ' ἀγλαῖα δῶρα φέροιο,
 Αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρείδος υἱὸν
 Σῶ βίλει δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 Ἄλλ' ἄγ' οἵστευσον Μενελάου κυδαλλμοιο·

- Εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 Ὡς φάτι' Ἀθηναίῃ τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πέδῳ.
 105 Ἀντίκ' ἐσύλα τόξον εὖζοον, ἰξάλου αἰγός
 Ἀργίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέροιο τυχήσας,
 Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδευγμένος ἐν προδοκῆσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπασε πύργῳ·
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
 110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραιοζόος ἤραρε τέκτων,
 Πᾶν δ' εὐ λειήνας, χρυσῆν ἐπέθηκα κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκα ταυνοσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σθένον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Μῆ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι νίεσ' Ἀχαιῶν,
 115 Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεΐος νιόν.
 Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰόν
 Ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Δίωα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμηε πικρὸν οἶστόν,
 Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
 120 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρῆν μὲν μαζῶν πύλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κλυτοτέρης μέγα τόξον ἔτεινε,
 125 Ἀγξε βίος, νευρῇ δὲ μέγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἶστός
 Ὀξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπέσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἄγελει,
 Ἢ τοι πρόσθε σταῖσα, βέλος ἐχεπυκνὸς ἄμυνεν.
 130 Ἢ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔεργει μύτιαν, ὅθ' ἠδέει λίξεται ὑπνῳ.
 Αὐτῇ δ' αὐτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστήρος ὄχηες
 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεισε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἶστός·
 135 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλίοιο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδαίου ἤρηριστο,
 Μήτρης θ' ἦν ἐφόρει ἔρσμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 Ἢ οὐ κλειστόν ἔρτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἶστός ἐπέγμυσε χροά φωτός·
 140 Αὐτίμα δ' ἔρβεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτις τ' ἔλεφαντα γυνῆ φοινικὶ μύθη
 Μήνης ἤδ' Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἔπων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντα
 5^α

- Ἰππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κείται ἄγαλμα,
 145 Ἄμφότερον, κόσμος θ' ἰππῶ, ἐλατῆρί τε κύδος·
 Τοιοῖοι τοι, Μενέλαε, μίανθην αἵματι μηροῖ
 Εὐφυνέες, κῆμαί τ' ἰδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθεν.
 Ῥῆγσεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ οἴτειλῆς·
 150 Ῥῆγσεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτός ἕοντας,
 Ἀποφρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλι κασιγνήτε, θάνατόν νύ τοι ὄρηι ἔταμνον,
 Οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρηα πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρηιον, αἶμά τε ἀρῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Ἐἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκα Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 Ἄν τε καὶ ὄψε τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τεκείεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἰσθί,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑνυμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψηλῆγος, αἰθέρι ναιῶν,
 Αὐτὸς ἐπισσείησιν ἱερεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήρης βίοτοιο·
 Καὶ κεν ἐλάχιστος πολυδιδύμιον Ἄργος ἰκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μῆνέσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λήποιμεν
 Ἀργείην Ἑλένην· σέο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα,
 175 Κεῖμένον ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτω ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὠδ' ἔρξει Τρώων ὑπερηροεόντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλλέμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 Σὺν κεινήσιν νηυσί, λιπῶν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὲ τις ἔρξει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρῶνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδέ τι πῶ δειδίλασο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρῷ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ παροῖσθεν
 Εἰρήσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἧδ' ὑπένερθεν

- Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Δι γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·
- 180 Ἐλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσεται, ἦδ' ἐπιθήσει
 Φάρμακ' , α κεν παύσῃσι μελαινῶν ὀδυνῶν.
 Ἡ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι, ὅτι ταχίστα Μαχάονα δευρο κάλεσσον,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητήρος,
- 185 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἄρχον Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐν εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῶ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπέθησεν ἀκουσῶς·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
- 200 Παπταίων ἤφρα Μαχίονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἔσταιός· ἄμφι δὲ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστῶν
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκῃς ἐξ ἵπποβότοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστυμένους ἔπεια πτερόετα προσηύδα·
 Ὅρα, Ἀσκληπιάδῃ! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
- 205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἄρχον Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐν εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῶ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῶ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θυρῖεν·
 Βῆν δ' ἰέναι καθ' ὄμιλον ἀνά στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
- 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
 Βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεῖραθ', ὅσοι ἄριστοι,
 Κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παριστατο ἰσοθέος Φαῖς —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀφρότος ἔλκεν οἰστόν·
 Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὄξεις ὄγκοι.
- 215 Ἄσας δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἦδ' ὑπέροθεν
 Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεισε πικρὸς οἰστός,
 Αἶμ' ἐκμυθήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδῶς
 Πάσσει, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
- 220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπέοντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 Οἳ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδιν, μνήσαντο δὲ χάριτος.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μαχεσθαι,
 225 Ἄλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Ἔσπους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῆ·
 Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιώωντας
 Εὐθυμίδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
 Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχήμεν, ὁππότε κέν μιν

- Ἰππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κίται ἄγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατηρί τε κῦδος·
 Τῦτοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ
 Εὐφυνίε, κηῆμαί τ' ἠδὲ σφυρά κάλ' ὑπέπερθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὣς εἶδεν μέλαν αἶμα καταφρόιον ἐξ οἰτειλῆς·
 150 Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
 ὣς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
 Ἀποφρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπευτενάχοτο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε κασιγνήτε, θάνατόν νύ τοι ὄρκει ἔταμον,
 Οἶον προστίσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 ὣς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμά τε ἀργῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἴπερ γὰρ τε καὶ ἀντίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν,
 ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἥλιος ἱρή,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, κἀθ' ἑρὶ ναίων,
 Αὐτὸς ἐπισσεύσῃσιν ἔρεμνῃν αἰγίδα πάσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἰὼν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνηξ, καὶ μοῖραν ἀναπήλῃς βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 Ἀντίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα,
 175 Κεμίμενον ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὦδ' ἔρει Τρώων ὑπερηγορόεντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 ὣς καὶ νῦν ἄλιον στρατόν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Σὺν κεινήσιν νηυσὶ, λιπὼν αγαθὸν Μενέλαον.
 ὣς ποτὲ τις ἔρει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαράσωνν προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδέ τί πω δεῖδασσο λαόν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ οὐδ' ἐν πάγῃ βίλος, ἀλλὰ πάροισεν
 Εἰρήσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπέπερθεν

- Ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Δὲ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·
 190 Ἴλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσεται, ἦδ' ἐπιθήσει
 Φάρμακ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
 Ἡ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅτι ταχίστα Μαχάονα δεῦρο κάλισσον,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,
 195 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀργίῳ ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐν εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Ἀυκλίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 200 Παπταίων ἦφρα Μαχίονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἔστιάστ'· ἄμφι δὲ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔπορτο Τρήκης ἐξ ἱπποβοτόιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστιάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὅρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀργίῳ ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐν εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Ἀυκλίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖονεν·
 Βᾶν δ' ἰέναι καθ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
 Βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγχιγέρσθ', ὅσσοι ἄριστοι,
 Κυκλῶσ', ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀφρηρότος ἔλκεν οἰστόν·
 Τῷ δ' ἐξελομένοιο, πάλιν ἄγεν ὄξεες ὄγχοι.
 215 Ἄσσε δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἦδ' ὑπένεφθεν
 Ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν Ἴλκος, ὃθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδῶς
 Πάσσει, τὰ οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπέοντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαος,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Οἳ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάριμης.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδέ καταπτάσσοντι, οὐδ' οὐκ ἐθίλοντα μάχεσθαι,
 225 Ἄλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔασσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
 Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπανευθ' ἔχε φυσιώωντας
 Εὐφρυμίδων, υἱὸς Ἰπτολεμαίου Πειραΐδαο·
 Τῷ μάλᾳ πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμαν, ὁππότε κέν μιν

- Ἰκπῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κῆϊται ἄγαλμα,
 165 Ἀμφότερον, κόσμος δ' ἵππων, ἐλατῆρι τε κύδος·
 Τυίοι τοι, Μενέλαε, μιάσθην αἵματι μηροῖ
 Ἐσφυίεις, κνήμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
 Πλῆσεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ οἰτειλῆς·
 170 Πλῆσεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλιος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἑόντας,
 Ἀπορρόβον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάζων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χαιρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖοι·
 175 Φίλλε καυλίγητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκει ἕταμον,
 Οἶον προστίσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμά τε ἀρῶν,
 Σπονδαί τ' ἄρκητοι καὶ δεξιάι, ἧς ἐπέπιθμεν!
 180 Εἴπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 Ἄγε τε καὶ ὀπὲ τέλει· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσειται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 185 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἔνυμμιόω Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψιζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἑρεμνὴν αἰγίδα πῦσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσειται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσειται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 Καὶ κεν εἰλίχριστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅσπερ πύσει ἄρουρα,
 175 Κεϊμένον ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτω ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὠδ' ἔρειε Τρώων ὑπερηγορόντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Σὺν κεινήσιν νηυσὶ, λιπῶν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὲ τις ἔρειε· τότε μοι χάνοι εὐρέια χεῖράν!
 Τὸν δ' ἐπιθαράσωνν προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδὲ τί πω διδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρῷ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροισεν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναλόλος, ἠδ' ὑπένερθεν

- Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Δι γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·
 190 Ἐλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσεται, ἦδ' ἐπιδήσει
 Φάρμακ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινῶν ὀδυνῶν.
 Ἡ, καὶ Τυλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσήυδα·
 Τυλθύβι, ὅτι ταχίστα Μαχάονα δευρο κάλεσσον,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,
 195 Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κέρυξ ἀπλήθυσεν ἀκουσῶς·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 200 Παπταίων ἦρσα Μαχίονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἔστιάτ'· ἄμφι δὲ μιν κρατερὰι στίχες ἀπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποnton Τρῆκης ἐξ ἱπποβότοιο.
 Ἀγχυλὸν δ' ἰστίμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὅρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
 Βῆν δ' ἰέναι κατ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκικνον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
 Βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεῖραθ', ὅσσοι ἄριστοι,
 Κυκλὸς, ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀργυρότος ἔλκεν οἰστόν·
 Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὄξεϊς ὄγκοι.
 215 Αὔσα δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἦδ' ὑπέπερθεν
 Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεισε πικρὸς οἰστός,
 Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς
 Πάσσει, τὰ οἳ ποτε παιρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὄφρα τοὶ ἀμπεπέοντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀπιστάων·
 Οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάριμος.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ καταπτώσσοντι, οὐδ' οὐκ ἐδίλοντα μαχεσθαι,
 225 Ἄλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Ἐπονος μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
 Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φρυσίωντας
 Εὐθυμέδων, υἱὸς Ἰπτολεμαίου Πειραΐδαο·
 Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτιλλε παρισχήμεν, ὀππότε κέν μιν

- 230 Γνῖα λάβη κάματος, πολίας διὰ κοιρανίοντα·
 Ἀντάρ ὁ πέζος ἔων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 Καί ῥ' οὐς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Λαναῶν ταχυπόλων,
 Τούς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι·
 Ἄργεῖοι, μήπω τι μεθίστε θούριδος ἀλκῆς!
- 235 Οὐ γὰρ ἐπὶ ψυδέεσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει ἄρωγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γῦπες ἔδονται·
 Ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄζομεν ἐν νήεσσι, ἐπὴν πολιάεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὕστινας αὐ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τούς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσι·
 Ἄργεῖοι ἰόμοφοι, ἔλεγχείες, οὐ νυ σίβεσθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔσθητε τεθηπότες, ἤντε νεβροί;
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θείουσαι,
- 245 Ἔσταισ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγγεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμῖς ἔσθητε τεθηπότες, οὐδέ μάχεσθε.
 Ἡ μέντε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 Εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὄφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέροχη χεῖρα Κρονίων;
 Ὡς ὅγε κοιρανίαν ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
- 250 Ἠλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσι, κίων ἀνά οὐλαμόν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαίφρονα θαυρήσσαντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμαχοῖς, σὺ εἰκελὸς ἀλκήν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φάλαγγας.
- 255 Τούς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἀντίκα δ' Ἰδομενῆα προσήυδα μελιχλοῖσιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Λαναῶν ταχυπόλων,
 Ἡμῖν ἐνὶ πολέμῳ, ἦδ' ἄλλοιῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἡδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰθόπα οἶνον
- 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητήρσι κέρωνται.
 Εἵπερ γὰρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Λαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δίπας αἰεὶ
 Ἔσθητ', ὥσπερ ἐμοί, πιεῖιν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
 Ἄλλ' ὄρσειν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχέαι εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρήφρος ἐταῖρος
 Ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι ἔχευα
- 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὐ θάνατος καὶ κηδεὶ ὀπίσσω
 Ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῆχτετο γηθόδουνος κῆρ.

- ἦλθε δ' ἐπ' Διάντεσσι, κίων ἀνά οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ κορυσσίσθηρ, ἄμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 276 Ὡς δ' οἱ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνήρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόinton ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῆ δέ τ' ἀνευθεν ἰόντι, μελάντερον, ἤντε πῖσσα,
 Φαίνεται ἰὸν κατὰ πόinton, ἄγχι δέ τι λαίλαπα πολλήν·
 Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 280 Τοῖαι ἄμ' Διάντεσσι Διοτρεφῶν αἰζηῶν
 Δῆμον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνητο φάλαγγες
 Κυνάειαι, σκικαῖόν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφραγ φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 286 Διάντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιταίων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτε κελεύω·
 Αὐτὸ γὰρ μάλα λαῶν ἀνάγεται ἰφί μάχεσθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 Τῷος πάσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γίνοιτο·
 290 Τῆ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἄλουσά τε περφομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
 Οὓς ἐταῖρους στάλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 296 Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Διμονά τε κρείοντα, Βιαντά τε, ποιμίνα λαῶν.
 Ἴππησας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἰσθλοὺς,
 Ἐρχος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσω,
 300 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθελῶν τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
 Ἴππευσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνάγει
 Σφοῦς ἵππους ἔχμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὀμίλῳ·
 Μηδέ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἠρορέηφι πεποιθὼς,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρῶεσσι μάχεσθαι,
 306 Μηθ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔεσθε.
 Ὅς δέ κ' ἀνῆρ ἀπὸ ὧν ὄχεων ἔτερ' ἄρμαθ' ἔκτηται,
 Ἐγχεὶ ὄρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τεῖχε' ἐπόρθουν,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες.
 310 Ὡς ὁ γέρων ᾤτρυνε, πάλαι πολέμων εὐ εἰδὼς.
 Καὶ τὸν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἶθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φλοίσσιν,
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βῆθι δέ τοι ἱμπεδος εἴη·
 316 Ἀλλὰ σε γῆρας τελερεὶ ὁμοῖον· ὡς ὄφελέν τις

- Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεΐναι.
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἄτρεϊδῆ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλωμι καὶ αὐτὸς
 Ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε Δίον Ἐρευθαλίῳνα κατέκταν.
 320 Ἄλλ' οὐπῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνδράποισιν·
 εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.
 Ἄλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετίσσομαι, ἠδὲ κελεύσω
 Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσοισι νεώτεροι, οἵπερ ἐμῖο
 325 Ὀπλιότεροι γεγάασι, πεποῖθασιν τε βίηφι.
 Ὡς ἔφατ' Ἄτρεϊδης δὲ παρωχέτο γηθόουνος κῆρ.
 Ἐνρ' υἱὸν Πετewῶ, Μενεσθῆα πλήξῃππον,
 Ἐστασὶτ' ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς·
 Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 330 Πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 Ἐστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 Ἄλλὰ νέον συνοριόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 Ἐστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπιελθὼν
 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφειας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ νιὲ Πετewῶ, Διοτρεφείος βασιλῆος,
 Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον!
 340 Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
 Σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρωτοισιν ἐόντας
 Ἐστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολήσαι.
 Πρωτὸν γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζισθον ἐμῖο,
 Ὅπποτε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζομεν Ἀχαιοί.
 345 Ἐνθα φιλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
 Οἴνου πινόμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
 Νῦν δὲ φιλῶς χ' ὀρόφατε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 Τμῆων προπάροιθε μαχόλατο νηλεῖ χαλκῷ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 350 Ἄτρεϊδῆ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθίμεν; — ὁπποῖτ' Ἀχαιοὶ
 Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξιν Ἄρηα,
 Ὀφσαι, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
 355 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὡς γνῶ χωρόμενιο· πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,

- Οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελύω.
 260 Ὀίδα γάρ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἦπια δῆρνα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ παρ.
 Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 Ἐῖρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λπιν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 265 Ἐὖρε δὲ Τυδείος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Ἔσταόν' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Πάρ δέ οἱ ἴσθηκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν νεικέσσαν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Ὡ μοι, Τυδείος υἱὸς δαΐφρονος, ἵπποδάμιο,
 Τί πτώσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὥδε φίλον πτώσασκαζέμεν ἦεν,
 Ἄλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσαν, οἳ μιν ἰδοῖντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγα
 275 Ἦντησ', οὐδὲ ἰδὼν· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήρας
 Ζείνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεΐκει, λαὸν ἀγείρων,
 Οἳ ἴα τότ' ἐστρατιῶνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θῆβης·
 Καὶ ἴα μάλ' ἀλίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 280 Οἳ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
 Ἄλλὰ Ζεὺς ἔειρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
 Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντι, ἦδ' ἀπὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσσωπόν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖην·
 Ἐνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπι Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.
 285 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολίης τε κινήσατο Καδμείωνας
 Δαιτυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκλήϊης.
 Ἐνθ' οὐδὲ, ξείνος περ ἔων, ἵππηλάτα Τυδεὺς
 Τύφβει, μόνος ἔων πολίῃσι μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλλίζετο, πάντα δ' ἐνίκει
 290 Ἐηΐδιος· τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη.
 Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἄψ ἀνερχομένῳ πνικινὸν λόχον εἰσαν ἄγοντες,
 Κούρους πενήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Μιμονίδης, ἐπιεικέλιος ἀθανάτοισιν,
 295 Τίος τ' Ἀντοφόνιοι, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικία πότμον ἐφήκεν·
 Πάντας ἔπειψ', ἔνα δ' οἶον ἵε οἰκόνδε γέσθαι·
 Μαίον ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθῆσας.
 Τυῖος ἦν Τυδεὺς Αἰτωλῖος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
 400 Γίνετο εἰο χίρην μάχῃ, ἄγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι πρόσῃη κρατερὸς Διομήδης,

- Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίω.
 Τὸν δ' υἱὸς Καπαῆος ἀμείψατο κυδαλλίωιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδῃ, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
 405 Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἰλομεν ἑπταπύλοιο,
 Παιυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἄρσιον,
 Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ·
 Κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.
 410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθεο μύθῳ.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ὅτι οὐκ ἔμελλε μάχεσθαι ἐὺκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 415 Τοῦτ' αὖ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται, εἰ κεν Ἀχαιοὶ
 Τρωῶας θιώσωσιν, ἔλωσά τε Ἴλιον ἱρήν·
 Τοῦτ' αὖ μείγα πένθος, Ἀχαιῶν δῆρωθέντων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, καὶ νῦν μεθώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἦ ἴα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι ἀνακτος
 Ὅρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ Δίος εἶλεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυχηεὶ κύμα θαλάσσης
 Ὅρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 Πόντω μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 425 Χέρσῳ φηγγύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρας
 Κυρτὸν ἕον κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχρη·
 Ὡς τοῖ' ἐπασσύτεραι Λαπαῶν κλινντο φάλαγγες
 Νωλεμέως πόλεμόνδε· κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδὲ κε φαίης
 430 Τόσσον λαὸν ἐπισθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν —
 Σιγῇ δευδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρωῆες δ' ὥστ' οἷες πολυτάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 Μυρίαί ἐστήκασιν ἀμειγόμεναι γάλα λευκόν,
 435 Ἄζηχῆς μεμακνῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἄρνῶν·
 Ὡς Τρωῆων ἀλαλητὸς ἀνά στρατὸν εὐρὺν ὄρωρει.
 Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρόος, οὐδ' ἔα γῆρυς,
 Ἄλλ' ἀγλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλήτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 Ὄρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνου κασιγνήτη ἐτάρη τε·
 Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρώτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μίσσῳ,

- 445 Ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δῆ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον φινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μίνε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαί.
 Ἐπληντ' ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὄρουμαγδός ὄρωρει.
 450 Ἐνθα δ' αἴμ' οἰωγῆ τε καὶ ευχολῆ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρφοὶ ποταμοί, κατ' ὄρσασσι ῥέοντες,
 Ἐς μισγάκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδαρ,
 Κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τήλοσε δοῦπον ἐν οὔρσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένητο ἰαχῆ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρῶων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστίον εἴσω
 Αἰχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἦριπε δ' , ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 Ἐλκε δ' ὑπ' ἐκ βελίων, ληληθίμος, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρη.
 Νεκρὸν γὰρ ῥ' ἔρυστοτα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύφατι παρ' ἀσπίδος ἔξεφάνθη,
 Οὔτησε ξυστῆ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλίον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοι ὄως,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνήρ δ' ἄνδρ' ἔδνοπαλίζεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίανος υἱὸν Τελαμῳνίου Ἄλας,
 475 Ἥϊθεον θαλερόν, Σιμοεῖσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 Ἰθήθεν κατιούσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν αἴμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι
 Τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοεῖσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰδῶν
 Ἐπλεθ' , ὑπ' Αἰαντος μεγαθύμου δοῦρι δαμέντι. |
 480 Πρῶτον γὰρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μασθῶν
 Δεξιῶν· ἀνικρὸν δὲ δι' ὤμου χάλκειον ἔγχος
 ἦλθεν. ὃ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πίεσεν, αἰγυριος ὄως,
 Ἥ ῥα τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
 Λεῖη, ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 Τῆν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνήρ κῆθωνι σιδήρῳ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἔκν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 Ἥ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τῶιον ἄρ' Ἀνθεμιδῆν Σμοιοῖσιον ἐξανάριζεν
 Δίως Διογενῆς· τοῦ ρ' Ἀντιφος αἰολοθάωρῆ,
 490 Πριάμιδης· καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὄξει δουρὶ.
 Τού μὲν ἄμαρθ' ὁ δὲ Ἀεῦκον, Ὀδυσσεῖος ἐσθλὸν ἐταῖρον
 Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Τού δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθιοπὶ χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἄμφι ἔ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδογτο,
 Ἄνδρὸς ἀκοντίσαντος ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Ἄλλ' υἷον Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 Τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρησιν· ἧ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσος κάλυψεν.
 Δουπήσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδίμοι Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 Ἰθυσαν δὲ πολὺ προτέρω. — Νεμέσῃσε δ' Ἀπόλλων,
 Περγᾶμου ἐκ κατιδῶν, Τρῶεσσι δὲ κέκλει' αὔσας·
 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἰκετε χάριμης
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρωῖς, οὐδὲ σίδηρος,
 Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θετίδος παῖς ἠυκόμοιο,
 Μάρανται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγεία πείσσει·
 Ὡς φατ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡραε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὅθι μεδιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυνκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπίδησαν.
 Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκροῖοντι,
 Κνήμην δεξιτερῆν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασιδης, ὃς ἄρ' Αἰνόςθεν εἰληλούθε.
 Ἀμφοτέρω δὲ τέροντε καὶ ὄστέα λᾶας ἀναιδῆς
 Ἄχρῖς ἀπηλοῖησεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονήσῃν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάριοισι πετάσσας,
 Θυμὸν ἀποπνέων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλέν παρ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πῶσσι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσος κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θόας Διτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πύγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγχιμαλον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπᾶσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὄξυ,

Τῷ δ' οὖν γαστέρα τύψε μίσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν
 Τύχῃ δ' οὐκ ἀπέδυσσε· περίσθησαν γὰρ ἑταῖροι,
 Θρηϊκῆς ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἳ ἔ, μέγαν παρ' ἰόντια καὶ ἰφθίμμον καὶ ἀγαυόν,
 535 Ἴλιον ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμύχθη.
 Ὡς τῶγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 Ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνήρ' ὀνόσαιτο μεταλθῶν,
 540 Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξει χαλκῷ
 Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἰλοῦσ', αὐτὰρ βελίων ἀπερὺκοι ἐρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
 Πηητίες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Troianos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paulatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- ⁷ Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Πάλλας Ἀθήνη
 Δῶκε μῆνος καὶ θάρσος, ἐν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γίνοντο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιο.
 Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
⁸ Ἀστὴρ ὀμφαρινῶ ἑναλλγκιον, ὅς τε μάλιστα
 Λαμπρὸν παμφαίγησι, λελουμένος Ὠκεανοῖο·
 Τοῖόν οἱ πῦρ δάειν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
 Ἦρσε δὲ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφρηϊός, ἀμύμων,
¹⁰ Ἰφύς Ἥραστοιο· δύω δὲ οἱ εἰδότε πάσης.
 Φηγεὺς Ἰθαῖός τε, μάχης ἐν εἰδοῖτε πάσης.
 Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντι, ἐναντίω ὀρηθήτην·
 Τῷ μὲν ἄφ' ἵπποιῖν, ὃ δ' ἀπὸ χθονός ἄρνοντο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 18 Φηγεύς ἦα πρότερος προΐει δολιχόσοκιον ἔγχος·
 Τυδείδευ δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκασκῆ
 Ἔγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤφρυντο χαλκῶ
 Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στήθεος μεταμάζιον, ὡσε δ' ἀφ' ἔππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφείου κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μίλαιναν,
 Ἄλλ' Ἡφαιστος ἔφρυντο, σάωσε δὲ νυκτι καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Δάσκην ἐταίροισιν κατάγειν κολλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγαθύμοι ἐπεὶ ἴδον νῆε Δάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχθεσιν,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλανκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἑλοῖσ', ἐπέεσσι προσήνυδα Θυῶρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογιέ, μαιφόνε τευχσιπλήτῃ!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάρνασθ', ὅποτέροισι πατήρ Ζεὺς κύδος ὀρέξη,
 Νῶϊ δὲ χαζῶμεσθα, Διὸς δ' ἀλεωμεθα μῆνιν·
 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε Θυῶρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἐπειτα καθέισεν ἐπ' ἠϊόνετι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· Ἐλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· πρῶτος δὲ ἦναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἄρχον Ἀλιζώνων, Ὀδίων μίγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθῆντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ἦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήνοος υἱόν,
 Βῶρου, ὃς ἐκ Τύρρης ἐριβόλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
 Ἰνύξ, ἔππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμων·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὄχθων, στυγερός δ' ἄρα μιν σιότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
 Τῶν δὲ Στροφιλοῖο Σκαμάνδριω, αἴμονα θήρης,
 50 Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ δξυόνετι,
 Ἐσθλὸν θρηνητῆρα· διδάξα γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει σφῆρσιν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χρᾶϊσμ' Ἄρτεμις ἰοχάειρα,
 Οὐδὲ ἐκβολλαί, ἦσιν τοπρῖν γ' ἐκίκαστο·
 55 Ἄλλὰ μιν Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρῶσθεν εἶδεν φεύγοντα, μεταφρέων οὕτως δουρῷ

Ἦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

Ἦριπε δὲ πρηγῆς, ἀράβητος δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

60 Ἀρμονίδω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχεϊν· ἔσοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη

Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρω τεκνήνατο νῆας ἕϊσας

Ἀρχεκάκους, αἱ πάσι κακὸν Τρωεσσι γέγοντο,

Οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θείσφατα ἦδη.

65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διωκῶν,

Βεβλήκει γλοῦτὸν κάτω δεξιόν· ἧ δὲ διαπρὸ

Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

Γυνὺς δ' ἔριπ' οἰμώϊσας, θάνατος δέ μιν ἀμφοεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπέφνε Μίγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70 Ὅς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πύκα δ' ἔτρεφε δια Θεαῶν,

Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πίσσει ᾧ.

Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἔλθοῖν,

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὄξει δουρί·

Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλώσσαν τάμε χαλκός.

75 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμωνίδης Τφήθορα δῖον,

Τῖον ὑπερθύμου Δολοπλόου, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

Ἀρητῆρ' ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμω·

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμων,

Φασγάνω αἴξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Αἱματόεσσα δὲ χεῖρ' πεδίω πίσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε

Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερῆν ὑσμήνην.

85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνώης, ποτιέροισι μετεῖη,

Ἦέ μετὰ Τρώεσσιν ἑμίλειοι, ἧ μετ' Ἀχαιοῖς.

Θῦνε γάρ ἄμ' πεδίον, ποταμῶν πλήθοντι ἰοικῶς

Χειμάφῳ, ὅστι' ὠκα φέων ἐκίδασσε γεφύρας·

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' τε γέφυραι ἐεργμῆναι ἰσχάνοωσιν,

90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωαῶν ἐριθιλέων,

Ἐλθόντι ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ἄμβροσ·

Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πικνινὰ κλονέοντο φάλαγγες

Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μῆμον, πολέες περ ἕοντες.

95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,

Θύνοντι ἄμ' πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,

Ἄψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐταίρνετο καμπύλα τόξα,

Καὶ βάλ' ἐπαῖσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμων,

Θωρηκος γυάλων· διὰ δ' ἔπιπτο πικρὸς οἰστός,

- 100 Ἄντικρὺ δὲ δίασθε, παλάσσετε δ' αἵματι θωρήξε.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσα Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὀρυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 Βίβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφημι
 Διῷ ἀνοχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτιόν με
- 105 Ὄρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνήμενον Λυκίηθεν.
 Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος οὐκ δάμωσεν,
 Ἄλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιῖν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔσθη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηϊόν υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδη! καταβήσσο δίφρου,
- 110 Ὅφρα μοι ἐξ ὠμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστόν.
 Ἦς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλλο χαμᾶζε,
 Πᾶρ δὲ σίας βέλος οὐκ διαμπερές ἐξέρσ' ὠμου·
 Αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
 Διή τόν' ἔπει· ἤρῳτο βοήν· ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη,
 Εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρίστης
 Διήφ' ἐν πολέμῳ, νῦν αὐτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δός δέ τέ μ' ἄνδρα εἰλεῖν, καὶ ἐς ὄρην ἔγχεος ἐλθῶν,
 Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπέυχεται, οὐδέ με φησιν
- 120 Διήφ' ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠέλιου.
 Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀγχού δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσῶν νῦν, Διομήδης, ἐπὶ Τρῳέσσι μάχεσθαι·
- 125 Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρῴϊον ἦκα
 Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὐ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἧ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅφρ' εὐ γιγνώσκης ἤμην θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῆσ' ἐς πόλεμον, τήγγ' οὐτάμην ὀξεί χαλκῷ.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἔξαυτις ἰὼν προμαχοῖσιν ἐμίχθη·
- 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳέσσι μάχεσθαι,
 Διή τότε μιν τρις τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὅν φά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσιν
 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδέ θαμάσση·
 Τοῦ μὲν τε σθίνος ὤρσει· ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνα,
- 140 Ἄλλὰ κατὰ σταθμούς δύνεται, τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθύτης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

- Ὡς μεμαῶς Τρῶεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
 Ἐνθ' ἔλεν Ἀστύνουον καὶ Ἐπιείρονα, ποιμένα λαῶν·
- 145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ,
 Τὸν δ' ἕτερον Ἐιφεί μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
 Πλήξ'· ἀπὸ δ' ἀνέγνος ὤμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον,
 Γίτας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
- 150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὃ γέρον ἐκρίνατ' ὄνειρους,
 Ἀλλὰ σφεις κρατερὸς Διομήδης ἐξενήριξεν.
 Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θούωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
 Ἀμφω τηλυγέτω· ὃ δὲ τείρετο γῆραϊ λυγρῶ,
 Τῶν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
- 155 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐνῆριξε, φίλλον δ' ἐξαινυτο θυμῶν
 Ἀμφοτέρω, πάτερι δὲ γούον καὶ κῆδεα λυγρὰ
 Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 Δέξαστο· χηρωσται δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο.
 Ἐνθ' ἰκτιν Πριάμοιο δῶμα λάβε Λαρδυνίδαο,
- 160 Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας, Ἐχέμωνα τε Χρομίον τε.
 Ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ ἀνέγα ἄζη
 Πόρτιος ἠὲ βοός, ἔυλοχον κἀτα βοσκομενάων·
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδείος υἱός
 Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
- 165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 Βῆ δ' ἔμην ἄν τε μάχην καὶ ἀνά κλονον ἐγχειάσιν,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
- 170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἤυδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόσον ἰδὲ πτερόεντες οἴστω,
 Καὶ κλέος; ὧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
 Οὐδὲ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὐχεται εἶναι ἀμεινων.
 Ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Δίτ' χεῖρας ἀνασχών,
- 175 Ὅστις ὄδε κρατεῖε, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 Εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρῶεσσι,
 Ἰρῶν μηνίας· χαλεπῆ δὲ θεοῦ ἐπι μήνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγαθὸς υἱός·
- 180 Αἰνεῖα, Τρῶων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδείδη μιν ἔγωγε δαίφρονι πάντα ἔσσω,
 Ἀσπίδι γυγνεσκῶν, αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖη,
 Ἴππους τε εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστίν.
 Εἰ δ' ὄγ' ἀνήρ, ὃν φημι, δαίφρων Τυδείος υἱός,
- 185 Οὐχ ὄγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μάλιστα, ἀλλὰ τις ἄρχη

- Ἔσθη δ' ὠθανάτων, νεφέλη εἰλυμένος ὤμους,
 Ὃς τούτου βίλος ὠκὺ πικήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἦδη γάρ οἱ ἔφηκα βίλος, καὶ μιν βάλον ὤμων
 Δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
- 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐλάμην ἰδίωνῃ προΐαψαιν,
 Ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός γν' τίς ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρίασσι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαλήν·
 Ἀλλὰ πού ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχίης· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
- 195 Πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίλυγες ἵπποι
 Ἔστῃσι, κῆρ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλυρας.
 Ἥ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρον αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισὶν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
- 200 Ἀρχέειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν κολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φηδόμενος, μὴ μοι δευνοῖατο φορβῆς,
 Ἄνδρῶν ἐιλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς ἴλπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
- 205 Τόξοισιν πλίσυρος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἔμειλλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γάρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἔφηκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀτρεικὲς αἶμ' ἔσσεια βαλὼν· ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
 Τῷ ἦα κακῇ αἰσῇ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
- 210 Ἦματι τῷ ἰλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἑρατεινῇν
 ἤγετομην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἐκτορι δίφρ.
 Εἰ δὲ κε νοστήσω, καὶ ἐξόψομαι ὄφθαλμοῖσιν
 Πατρὶδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερφιάς μίγα δῶμα,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη ταμοὶ ἀλλότριος φῶς,
- 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τὰδε τόξα φαινεῖν ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὐτὸς Αἰνείας, Τρωῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤῥα·
 Μὴ δ' οὐτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσαι αἰλλῶς,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
- 220 Ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὄχησιν ἐπιβῆσθε, ὄφρα ἴθῃαι,
 Οἴοι Τρῳαῖοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίλιο
 Κραίπνᾳ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ νῶϊ πόλινδε σάωσιστον, εἴπερ ἂν αὐτὲ
- 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομηδεῖ κῦδος ὄρεξῃ.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν μαστιγὰ καὶ ἦλια σιγαλοεντα
 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβῆσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἢ σὺ τόνδε δίδεο, μελίσσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάριος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Δινεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἥλια καὶ τῶ ἵππῳ·
 Μῦλλον ὑφ' ἥνιόχῳ εἰσθότι καμπύλον ἄρμα·
 Οἴσεται, εἴπερ ἂν αὐτὰ φεβώμεθα Τυδείος υἱόν.
 Μὴ τὼ μὲν δέισαυτε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τῶν φθόγγον ποθήοντα·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Αὐτῷ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσῃ μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυνα τέ' ἄρματα καὶ τῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπίοντα δεδέξομαι ὄξει δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶι ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον αἰκίας ἵππους.
 Τούς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 Δίψα δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 Ἄνδρ', ὄρω κραιπερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντις· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς·
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάριος εὐχεται εἶναι·
 Δινεΐας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀχλίσιο
 Εὐχεται ἐκγεγήμεν, μήτηρ δὲ οἴ' ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὔτως
 250 Θῦνε δια προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κραιπερὸς Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶα.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκαῖζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδέ καταπιώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἄντιον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ εἴα Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίστοιν αἰκίας ἵπποι
 Ἄμφω ἀφ' ἡμῶν, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἶ κίν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἄμφοτέρω κτείνειν, σὺ δὲ τούσδε μὲν αἰκίας ἵππους
 Αὐτοῦ ἔρνωκάειν, ἔξ ἄντυγος ἥλια τείνας·
 Δινεῖαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρωῶν μετ' ἐκνημίδαο Ἀχαιοῦς.
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δαχ', υἱὸς ποιηῆν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἕασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠελίου τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀχλίσης,
 Λαίδηρ Λαομέδοντος ὑποσχῶν Θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τούς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,

- Τῷ δὲ θεῷ Διναίᾳ δάκνεν, μήστρατος φόβοιο·
 Εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἀροίμαθα κε κλέος ἐσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 276 Τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, εἰλάνοντι ὀπίστας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόθυμα, δαίφρον, ἀγανοῦ Τυδείος υἱέ,
 Ἡ μάλα σ' οὐ βίλος ὠκὺν δαμάσαστο, πικρὸς δῖστος·
 Νῦν αὖτ' ἐγγεῖη πειρήσομαι, αἶ' κε τύχωμι.
 280 Ἡ ἦα, καὶ ἀμπεπαλὼν πρότεϊ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Διχμῆ χαλκίῃ κτιμένη θώρηκι πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βίβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 286 Διρὸν εἶ' ἀνοχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφοῖ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἀσαι Ἄρηα, ταλαυρινὸν πολεμιστήν.
 290 Ὡς φάμενος προέηκε· βίλος δ' ἔδυνεν Ἀθήνη
 Ἔνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκούς, δ' ἐπέηρσεν ὀδόντας.
 Τῷ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνήν τάμει χαλκὸς ἀτυφής,
 Διχμῆ δ' ἔξουσθη παρὰ νεύατον ἀνθερωῶνα.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 296 Αἰόλα, παμφανώνοντα· παρέτρυσσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ἰκνύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Διναίης δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακροῦ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσσάιτο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαινέ, λέων ὡς ἀλκι πεποιθώς·
 300 Πρὸσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντισ' εἴσην,
 Τὴν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τούγ' ἀτίος ἔλθοι,
 Σμερδαλία ἰάχων. ὁ δὲ χερμαῖδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰώ· ὃ δὲ μιν ἦια πάλλε καὶ οἶος.
 306 Τῷ βάλεν Διναίαια κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 Ἰσχίῳ ἐνοστρέφεται· κοτύλην δὲ τὲ μιν καλιέουσιν·
 Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
 Ὡσε δ' ἀπὸ φόνον τρηχὺς λείθος. αὐτὰρ ὄγ' ἤρωε
 Ἔσθη γνῆξ ἐριπών, καὶ ἐρείαστο χειρὶ παχείῃ
 310 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Διναίης,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺν νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὄν φίλον υἱὸν ἐξεύατο πύχες λευκῶ·

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Δινεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἥνια καὶ τῶ ἵππῳ·
 Μῆλλον ὕφ' ἠνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἶστρον, εἴπερ ἂν αὐτὸ φεβώμεθα Τυδείος υἱόν.
 Μῆ τὼ μὲν δείσαντε ματήστρον, οὐδ' ἐθέλιτρον
 Ἐκφερόμεν πολέμοιο, τῶν φθόγγων ποθέοντε·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Αὐτῷ τε κτελεῖη, καὶ ἐλάσῃ μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὄξεϊ δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεσῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Τούς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἶψα δὲ Τυδείδῃν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδείδῃ Διόμηδες, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὀρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμῶντε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπείλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὐ εἰδώς·
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀνύμνονος Ἀγχίσαιο
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δὲ οἷ' ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὕτω
 250 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσῃς.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἄλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδέ καταπτώσσειν· εἴ μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἀντίον εἰμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐξ Παλλᾶς Ἀθήνης.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίσειτον ὠκείες ἵπποι
 Ἄμφω ἄφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἔτιερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἰ κίν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὄρεξῃ,
 Ἀμφοτέρω κτείναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκείας ἵππους
 Αὐτοῦ ἔρουκακείην, ἐξ ἄντυγος ἥνια τεύνας·
 Δινείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύσπα Ζεὺς
 Δωχ, υἱὸς ποινῆν Γανυμήθεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἕασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠελιόν τε.
 Τῆς γενεῆς ἐκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Δάδρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν Θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τούς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃη,

- Τὼ δὲ δὲ *Δινεία* δαίκεν, μήστιμα φόβοιο·
 Εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἀροίμαθα κε κλῆος ἐσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 276 Τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὀκείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε *Λυκάονος* ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγανοῦ *Τυδείος* υἱέ,
 Ἥ μάλα σ' οὐ βέλους ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς διστός·
 Νῦν αὖτ' ἐγγεῖη πειρήσομαι, αἶ' κε τύχωμι.
 280 Ἢ ἴα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε *Τυδείδαο* κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Δίχμη χαλκείη πταμένη θώρηκε πέλαισθῃ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε *Λυκάονος* ἀγλαὸς υἱός·
 Βάβληται κενεῶνα διαμπτρές, οὐδέ σ' οἶω
 286 Διρὸν εἶτ' ἀνοχῆσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μίγ' εὐχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς *Διομήδης*·
 Ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφοῖ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 290 Ὡς φάμενος προΐηκε· βέλους δ' ἔθυγεν Ἀθήνη
 Ἔφα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 Τῷ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσαν πρυμνήν τάμει χαλκὸς ἀτειφής,
 Δίχμη δ' ἐξεσύθη παρὶ νεύατον ἀνθερωῶνα.
 Ἔριπε δ' ἐξ ὀχείων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 296 Αἰόλα, παμφανώντα· παρῆρσεσσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ἰακύνποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Δινείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσάλατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὡς ἀλκι πεποιθώς·
 300 Πρὸσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη,
 Τὴν πτάμεναι μεμιαῖς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
 Σμερδαλία ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δὲ μιν ῥίαι πάλλε καὶ οἶος.
 306 Τῷ βάλεν *Δινείαο* κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δὲ τὴν μιν καλῖουσιν·
 Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τέροντα·
 Ὡς δ' ἀπὸ φινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὄγ' ἤρως
 Ἔσθη γνῦξ ἱριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 310 Γαῖης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν *Δινείας*,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀδὺν νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολίοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὄν φίλον υἱὸν ἐχέυατο πῆχες λευκῷ·

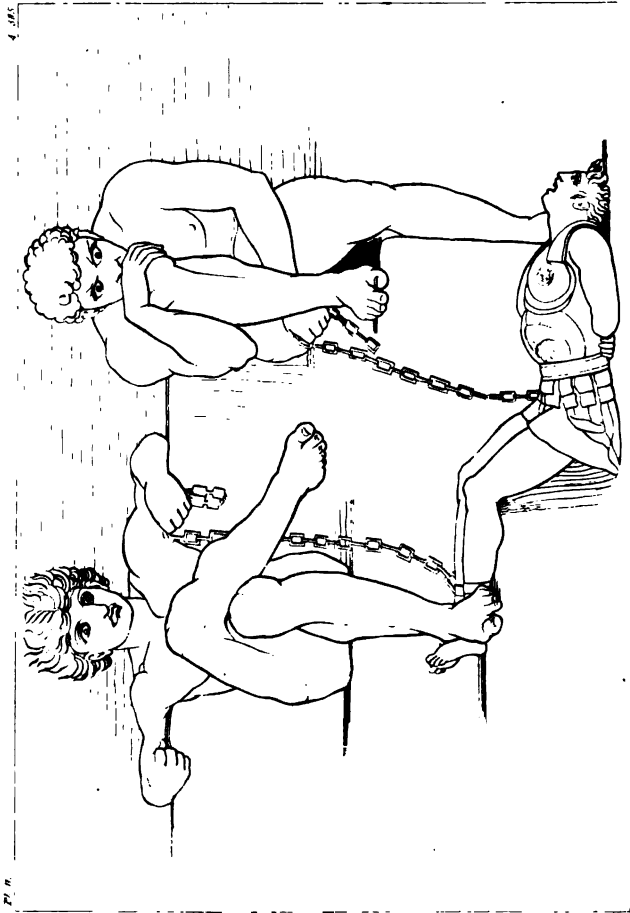
- 318 *Πρόσθε δι οὐκ ἐπίπλοιο φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψε,*
Ἐρκος ἔμεν βελίων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἦ μὲν ἰδὼν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο·
Οὐδ' υἱὸς Καπαρήος ἔληθετο συνθεσιάων
- 320 *Τάων, ἃς ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.*
Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἤρυνκακε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἦνλα τάνας·
Δινείλο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
- 325 *Δῶκε δὲ Διὶ Πύλω, ἐτάρω φίλω, ὃν περὶ πάσης*
Τίεν ὀμηλικῆς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἑλαννέμεν. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
Ἦν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἦνλα σιγαλόεντα,
Αἶμα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
- 330 *Ἐμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριν ἐπόχετο νηλεῖ χαλκῷ,*
Πηγνώσκων ὅτι ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεῶων
Τάων, αὐτ' ἀνδρῶν πόλεμον κἀτα κοιρανέουσιν,
Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνωί.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ὃ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάξων,
- 335 *Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδείος υἱός,*
Ἄκρην οὐτάσε χεῖρα μετάλμενος ὄξει δουρὶ
Ἀβληχρὴν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
Ἀμβροσίον διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
Πρηνυδὸν ὑπερθεύαρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,
- 340 *Ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν·*
Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσα, οὐ πίνουσα· αἶθροπα οἶνον.
[Τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
Ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱὸν·
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
- 345 *Κυανὴν νεφέλη, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων*
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Τῆ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
ἔλκε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμοιο καὶ δηϊότητος·
Ἦ οὐχ ἄλλης, ὅτι γυναικῆς ἀνάλκιδας ἠπεροπέυεις;
- 350 *Εἰ δὲ σὺγ' ἐς πόλεμον πωλήσαιο, ἦ τέ σ' οἶω*
Ἐγίησειν πόλεμόν γε, καὶ εἶχ' ἐτέρωθι πύθηαι.
Ἦς ἔφαθ'· ἦ δ' ἄλυσσ' ἀπεβήσατο, τέρπετο δ' αἰνώς.
Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἔλουσα ποδήμεμος ἔξαγ' ὄμιλον,
Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαινετο δὲ χροῶα καλόν.
- 355 *Ἐυρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερᾷ θούρον Ἀρφα·*
Ἦμενον· ἦέρι δ' ἔγχος ἐκίκετο καὶ ταχὶ ἵππω.
Ἦ δὲ γυνὴ ἔριπούσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,

VENUS WOUNDED IN THE HAND, CONDUCTED BY IRIS TO MARS.



To Mars who had renounced they bent their way 244

OTUS & EPHIALTES HOLDING MARS CAPTIVE.



- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δός τέ μοι ἵππους,
 360 Ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκομαι, ἦν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Δίην ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτός οὐτάσεν ἀνῆρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῆ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἐδ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 365 Παρ δέ οἱ Ἴφρις ἔβαινε, καὶ ἠνία λάξετο χερσίν·
 Μαστίξεν δ' ἑλίαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.
 Ἀψα δ' ἔπειθ' ἴκοντο Θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Ἐνθ' ἵππους ἐστῆσε ποδήγεμος ἠκία Ἴφρις,
 Λύσσα' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βύλεν εἶδαφ.
 370 Ἢ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη,
 Μητρὸς ἑῆς· ἧ δ' ἀγκάς ἐλάξετο θυγατέρα ἦν,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιαῦδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶνων
 Μαψιδίως, ὥσει τι κακὸν φέζουσαν ἐνωπῆ;
 375 Τῆν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐτά με Τυδεὸς νιός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνεῖαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 380 Ἄλλ' ἤδη Δι' Ἄνασσι γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τῆν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δια Θεῶν·
 Τίτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἰεῖ ἀνδρῶν, χαλεπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 385 Τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ἴλιος κρατερός τ' Ἐπιάλτης,
 Παιδῆς Ἀλωνῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·
 Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δίδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητριῆ, περικαλλῆς Ἡερίβοια,
 390 Ἐρμῆα ἐξηγγεῖλεν· ὃ δ' ἐξέταλεψεν Ἄρηα,
 Ἦθη τεῖρομένον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμὸς ἰδάμνα.
 Τλή δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
 Δεξιτερόν κατὰ μαζὸν οἶσάψ' τριγυλῶχι
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνηκιστον λάβεν ἄλγος.
 395 Τλή δ' Αἰδῆς ἐν τοίσι πελώριος ὠκύν οἰστόν,
 Εὐτέ μιν ὠνιὸς ἀνῆρ, νιὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλῶν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μικρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἰστός
 400 Ὀμφῆ ἐνὶ στιβαρῶ ἠλήλατο, κῆδε δέ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιῶν ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
 Ἡέσαι· οὐ μὲν γάρ τι καταδνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Σχέλιος, ὄβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει· αἴσυλα φέζων,
 Ὅς τόξοισιν ἐκηδε θεούς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 406 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνήκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
 Ὅτι μάλ' οὐ δηναῖός, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 Μῆ δὴν Διγιάλεια, περίφρων Ἀδρησίνη,
 Ἐξ ὕπνου γούσασα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἀριστον Ἀχαιῶν,
 416 Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόρῃν·
 Ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναί δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὐτ' εἰςορόσασαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομοῖς ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσασαι, ὅ,τι κεν εἶπω;
 Ἥ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιῶν ἀνείσα
 Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινα καρφέζουσα Ἀχαιῶν εὐπέπλων,
 426 Ἠρὸς χρυσῆ περόνη καταμύζατο χεῖρα ἀραιήν.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆια ἔργα·
 Ἄλλὰ σύγ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηῆ θεῶν καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγορευον.
 Αἰνεῖα δ' ἐπόρουσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Γνωσκῶν ὃ οἱ αὐτὸς ὑπέριχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἵετο δ' αἰεὶ
 436 Αἰνεῖαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαιεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέεσστο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν·
 Ἴσ' ἔθελε φρονεῖν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἔρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεγάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆνιν ἀλευάμενος ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 445 *Αἰνεῖαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων*
Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ γῆος γ' ἐτέτυκτο
"Ἦτοι τὸν Ἀητῶ τε καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκίοντό τε κυδαινόν τε.
Αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 *Αὐτῷ τ' Αἰνεῖα ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον*
Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλε Τρῶες καὶ Διοὶ Ἀχαιοὶ
Δῆουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύνκλους λαισιήϊά τε περὸντα.
Δῆ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων
 455 *"Ἄρες, Ἄρες, βροτολογιέ, μαιφόνε, τευχσεῖπλήτα!*
Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
Κύνριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασ χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 460 *"Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.*
Τρῶας δὲ στήχας οὐλος Ἄρης ἄτρυνε μετελθών,
Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἡγήτορι Θρηκῶν
Ψάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφείσσι κέλευεν
"Ὡ νιεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφείος βασιλῆος,
 465 *Ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι ἕαστε λαὸν Ἀχαιοῖς;*
Ἢ εἰσέκεν ἀμφὶ πύλης εὐπονητῆσι μάχωνται;
Κεῖται ἄρηρ, ὄντ' ἴσον ἐτίμεν Ἐκτορα Διῶ,
Αἰνεῖας, νῖός μεγαλήτορος Ἀχιλῆαο.
Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σάωσομεν ἰσθλὸν ἑταῖρον.
 470 *"Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστον.*
Ἐνθ' αὖ Σαρπηθῶν μάλα νεῖκεσεν Ἐκτορα Διον
"Ἐκτορ, πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχρισκες,
Φῆς πον ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 475 *Ἦν νῦν οὖτιν' ἐγὼ ἰδεῖν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,*
Ἄλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα
Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπικούροισι ἔνευμεν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπικούρος ἔων, μάλα τηλόθεν ἦκω
Τηλοῦ γὰρ Ἀυκίη, Ξάνθῳ ἐπι δινήεντι
 480 *Ἐνθ' ἄλοχόν τε φλήην ἔλιπον καὶ νῆπιον νῖόν,*
Καδ δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται, ὃς κ' ἐπιδενῆς.
Ἄλλὰ καὶ ὡς Ἀυκίους ἰστύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
Ἄσθρὶ μαχῆσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
Οἶόν κ' ἠὲ φέροισεν Ἀχαιοί, ἧ κεν ἄγοισεν
 485 *Τύνη δ' ἰστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις*
Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμννέμεναι ὤφρουν.

- Μήπως, ὡς ἀψίσι λίνου ἄλοντε πανάγρου,
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσι ἐλωρ καὶ κύρμα γένηθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν.
 490 Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ,
 Ἄρχους λισσομένῳ τηλεκλιτῶν ἐπικούρων,
 Νῶλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποδέσθαι ἐνιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχίων σὺν τευχέσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 495 Πάλλαν δ' ὀξεία δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη,
 Οἰσύνων μαχέσασθαι, ἔχειρς δὲ φύλοπιι αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελλχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορεῖ ἱεράς κατ' ἁλώας,
 500 Ἄνδρῶν λιμῶνται, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρήν, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἰ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κοισάλω, ὃν ἦα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 Ἄψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆες·
 Οἱ δὲ μένος χερῶν ἰθύς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρῶεσσι ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐπιοχόμενος· τοῦ δ' ἐκραταίνεν ἐφετμάς
 Φοῖβον Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Πυλλάδ' Ἀθήτην
 Οἰχομένην· ἧ γάρ ἦα πέλεν Λαοαῖσι ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μῦλα πῖνος ἐξ αὐτύοιο
 Ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλει ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετᾴλλησάν γε μὴν οὔτι.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἐγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμανία.
 Τούς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεύς καὶ Διομήδης
 520 Ἦτρυνον Λαοαῖους πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βλας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἰοικότες, ἅς τε Κρονίων
 Νηημίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
 Ἀτρείμας, ὅφρ' εὐδῆσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵ τε νέφεα σκιοέντα
 Πνοήσιν λιγυρῆσι διασκιδνᾶσιν ἀνέτες·
 Ὡς Λαοαῖοι Τρωᾶς μένον ἔμπηδον, οὐδ' ἐφίβοντο.
 Ἀτρείδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοῖτα, πολλὰ κεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνίρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλασθε,

- 530 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὕμνευα.
 Διδόμενων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἢ ἐπιφανταί
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλλή.
 Ἢ, καὶ ἀκόντισι δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνεῖω ἕταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ἠριάμοιο τέκεσσι
 Τίον, ἐπεὶ θοός ἔσκε μετὰ πρωτοισι μάχεσθαι.
 Τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·
 Νειαίῳ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
- 540 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνθ' αὐτὶ Αἰνεῖας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 Τίε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατήρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηγῇ,
 Ἀφνειὸς βίότιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
- 545 Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὸν ἔβηε Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάουε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὐ εἰδότε πάσης.
- 550 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαιναῶν ἐπὶ νηῶν
 Ἰλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμηὴν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Ἀρνούμενῳ· τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτιο κάλυψεν.
 Οἶω τῶγε λέοντε δύω ὕρεος κορυφῆσιν
- 555 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφειν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 Σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὄξεί χαλκῷ·
 Τοίω τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνεῖαιο θαμέντε
- 560 Καππεσέτην, ἐλάτησιν εὐκότες ὑψηλῆσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενεῖλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθροπὶ χαλκῷ,
 Σείων ἔγχειν· τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἀρης,
 Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνεῖαιο θαμείη.
- 565 Τὸν δ' ἴδεν Ἀτίλοχος, μεγαθύμου Νίστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διε ποιμῆνι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλει πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα δυνόοντα
 Ἀτίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
- 570 Ἀτίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμῆνι λαῶν.
 Αἰνεῖας δ' οὐ μέννε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλῷ βαλέτην ἐν χειρὶν ἑτάφρων·
 578 Αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρωτοῖσι μαχίσθην.
 Ἐνθα Πυλαιμένηα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηΐ,
 Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων,
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔστασι' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληΐδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἤνλοχον θεράποντα,
 Ἔσθλόν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστραψε μώνυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦνία λευκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ἕψει ἤλασε κόρησιν·
 585 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε διάφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμῶν τε καὶ ὤμων·
 Δηθὰ μάλ' ἐσθήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —
 Ὄφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βύλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοῦς δ' ἴμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
 590 Τοῦς δ' ἔκτορ ἐνόησε κατὰ σίχας, ὄρωτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρωῶν εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἤρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότινι ἔνω·
 Ἥ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆτος·
 Ἄρης δ' ἐν παλάμησι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἔκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὀλέγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' οἱ ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολίος πεδίοιο,
 Στήν ἐπ' ὠκυρόφῳ ποταμῷ ἄλαθε προροέοντι,
 Ἄφρῳ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδείδης ἀνεγάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 Ὡ φίλοι, οἶον δὴ θανμάζομεν ἔκτορα διόν
 Διχητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλίον πολεμιστήν!
 Τῷ δ' αἰεὶ παρὰ εἰς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ παρὰ κείνος Ἄρης, βροτῶν ἀνδρὶ εἰκόσις.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἴφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' ἔκτορ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάριμης,
 Εἶν ἐν δίαφρῳ ἴοντε, Μενίσθην Ἀρχλαόν τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντι ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Στλάγου νιόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 Ναιτε πολυκτῆμων, πολυκλήϊος· ἀλλὰ ἱ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμῶν τε καὶ νίας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νειαιρῆ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπίδραμε φαιδιμος Αἴας,
 Τύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχεναν
 Ὅξεια, παμφανώνοντα· σάκος δ' ἀνιδέξατο πολλά.
 620 Ἀυτὰρ ὁ λάξ προσβῆς, ἐκ νεκροῦ χάλκειον ἔγχος
 Ἐσπασατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 Ὡμοῖν ἀφελῆσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελίεσσιν·
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερῆν Τρώων ἀγερωίχων,
 Οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφίστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Οἳ ἔ, μέγαν περ ἰόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγανόν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσαίμενος πελεμίσθῃ.
 Ὡς οἳ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερῆν ὑσμήνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἦν τε μέγαν τε,
 Ὡρσεν ἐπ' ἀντιθέω Σαρπηθῶνι Μοῖρα κραταιή·
 630 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Κίος θ' υἱῶός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηθῶν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἰόντι, μάχης ἀδαήμονι φωνί ;
 635 Ψευδόμενοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεδύεαι ἀνδρῶν,
 Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινα φασι βίην Ἡρακληΐην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα, θυμολόστον !
 640 Ὅς ποτε δεῦρ' ἔλθῶν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 Ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἴλιον Ἐλαάπαζε πύλιν, χήρωσε δ' ἀγνίας.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρῶεσσι οἴομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 645 Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἔσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἴλιδος περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηθῶν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἤυδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 Ἄνείρος ἀφραδίησιν ἀγανού Λαομέδοντος,
 650 Ὅς γὰρ μιν εὖ ἔρξαντα κακῇ ἠνίκατε μύθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδαξ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημί φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμάθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δούρι δαμέντῳ
 Εὔχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Αἶδι κλυτοπόλῳ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἄμαρτῆ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἦϊξαν· ὁ μὲν βάλεν ἀχνένα μέσσον
 Σαρπηθῶν, αἰχμῇ δὲ διαμπαρῆς ἦλθ' ἀλεγεινή·

- Τὸν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν.
 680 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρόν αἰσιστὸν ἔγχεϊ μακρῷ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ δίσσυστο μιμνῶϊσσαι,
 Ὅστιν ἔγχοιμφοθείσα, πατὴρ δ' ἐτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἐταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρόν
 685 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ἐξεύσαι δόρυ μέλινον, ὄφρ' ἐπιβαίῃ,
 Σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόρον ἀμφίπορτες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 690 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριξ δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἥ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδοῦποιο διώκοι,
 Ἥ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
 695 Ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὄξει χαλκῷ·
 Τῷ ἄρα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὄγε Κοῖρωνον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιὸν τε, Νοήμονά τε Πρύτανί τε·
 Καὶ νύ κ' ἐτι πλεονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 700 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ,
 Δείμα φέρων Λαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν ἔειπεν·
 Πριαμίδη, μὴ δῆ με ἔλωρ Λαναοῖσιν ἐάσης
 705 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰῶν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανεῖν ἄλογόν τε φίλην καὶ νῆπιον υἱόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 710 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιμένος, ὄφρα τάχιστα
 Ὡσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἐταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μέλινον ὡς θύραζε
 715 Ἰφθιμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὄφθαλμῶν κέχρυτ' ἀχλὺς·
 Ἀντίς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέαιο
 Ζῶγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κικαφήτο θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῖ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 720 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαιναῶν ἐπὶ νῆων,
 Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

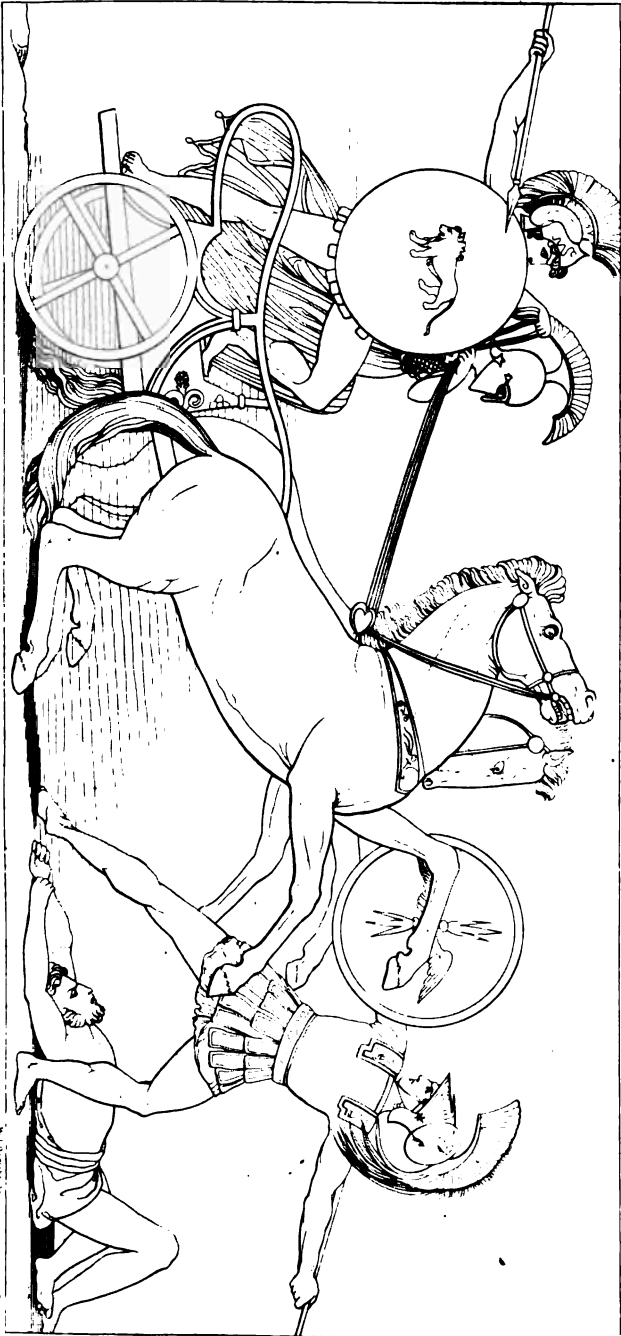
- Χαίρονθ' ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρῳεσσίν Ἄρηα.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξανάριξεν
 Ἐκτὼρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης ;
 706 Ἀντίθεον Τεύθραυτ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρίστην,
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτωλίον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην δ' Ἐλενον, καὶ Ὀρίσθιον αἰολομίτην,
 Ὃς ῥ' ἐν Τλῆ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλαῖς,
 Διμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι
 710 Ναῖον Βοιωτοί, μάλα πλοῖα δῆμον ἔχοντες.
 Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕμνῳ,
 Ἀντίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι! αἰγιοόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 715 Ἡ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,
 Ἴλιον ἐκπέραυτ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 Εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 Ἡ μὲν ἐποιοχόμενη χρυσάμπυκας ἔττυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγατὴρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
 Ἥβη δ' ἄμφ' ὄχεεσαι θούριδος βάλε καμπύλα κύκλα,
 Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρεῖω ἄξονι ἄμφις.
 Τῶν ἤτοι χρυσῆ ἔτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρρήοτα, θάναμα ἰδέσθαι·
 Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσι περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
 Δίφρος δὲ χρυσεῖσσι καὶ ἀργυρεῖσιν ἱμάσιν
 Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.
 Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ἄμμος πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρα
 730 Δῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαθνα
 Κάλ' ἔβαλε, χρυσεῖ· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 Ἴππους ὠκύποδας, μεμαυῖ ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιοόχοιο,
 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδαί,
 735 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμψε χερσίν·
 Ἡ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσαστο δακρυόεντα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμωσιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Δεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἴσπεφάνωται·
 740 Ἐν δ' ἔβρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή·
 Ἐν δὲ τε Γοργεῖη κέφαλή, δεινοῖο πελώρου,
 Δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιοόχοιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θίτο τετραφάλῃσιν,
 Χρυσείην, ἑκατὸν πολλῶν πρυλίσσ' ἀραρυῖαν.

- 745 Ἐς δ' ὄχρα φλόγαι ποσὶ βήσεται· λάζετο δ' ἔγχος
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιντε κοτίσεται ὄβριμοπάτερη.
 Ἥρη δὲ μάλιστα θεῶς ἐπιμαίει ἄρ' ἵππους·
 Ἀντόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ἼΩραι,
- 760 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανος Οὐλύμπτος τε,
 Ἡμῖν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντροηκείας ἔχον ἵππους·
 Εὐρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυθεϊράδος Οὐλύμπιοιο.
- 765 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμισίῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 Ὅσαστίον τε καὶ οἶον ἀπαίσεις λαὸν Ἀχαιῶν
 Μῦθ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον· ἔμοι δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι
- 780 Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὅς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κελώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 Ἀνγυῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδώμαι·
 Τὴν δ' ἀπαμειβομένος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 785 Ἄρει μάν οἱ ἔπορασον Ἀθηναίην ἀγελεῖν,
 Ἡ ἐ μάλιστα εἶωθε κακῆς ὀδύνηςι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μάλιστα δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην
 Μισσηγυῶς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
- 770 Ὅσσον δ' ἡρωεῖδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὄφθαλμοῖσιν,
 Ἡμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχεῖς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἔξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 Ἦξε ροῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
- 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀύσασ' ἐξ ὀχίων· περὶ δ' ἠῖρα πουλὺν ἔχευεν·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἰ δὲ βράτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξιμένοι μεμαυῖαι.
- 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βλήν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν ἰοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἡ σὺσι κάπροισιν, τῶντα σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἐνθα στᾶσ' ἦυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
- 785 Στένταφι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκιοφώνῃ,
 Ὅς πῶσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλίγηα, εἶδος ἀγῆτοί!

- Ὄφρα μιν ἐς πόλεμον πωλίσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρό πυλῶν Δαρδανίαν
 790 Ὀϊνησκαν· κείνου γὰρ εἰδείμισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκᾶς πόλιος κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰπούσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὐρὸς δὲ τόγγε ἀνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἐλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰφ.
 Ἰθρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατεῖος τελαμώνος
 Ἀσπίδος ἐκύνκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἴμ' ἀπομόργου.
 Ἰππίου δὲ θεὰ Ζυγοῦ ἤφατο, φώνησέν τε·
 800 Ἢ ὄλλγον οἱ παῖδα ἰοικότα γέινατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
 Καὶ θ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
 Οὐδ' ἐκπαϊφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαι μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὄν καρτερόν, ὡς τοπάρος περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλλίετο, πάντα δ' ἐνίκα.
 [Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἔγων ἐπιταφρόθος ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἴσταμαι, ἧδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σεν ἦ κάματος πολυαῖξ γυνία δέδυκεν,
 Ἢ νύ σέ που δῖος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδεὸς ἔκγονός ἐσσι δαίφρονος Οἰνεΐδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·
 815 Γινώσκω σε, θεῖα, θυγάτηρ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρίω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δῖος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἄλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἄς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῆσ' ἐς πόλεμον, τήγγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἧδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Γινώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδῃ Διομήδεις, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σύγ' Ἄρηα τόγε δεῖδιθι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἔγων ἐπιταφρόθός εἰμι.
 Ἄλλ' ἄγ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
 830 Τύψον δὲ σχεδὴν, μηδ' ἄζεο θούρον Ἄρηα

- Τούτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον
 Ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στευτ' ἀγορεύων
 Τρωαίᾳ μαχισσάσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρῆξεν·
 Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσι ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λίλασται.
- 836 Ὡς φασμένη, Σθένελλον μὲν ἄφ' ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε,
 Χεῖρ' ἄλλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμματαῖος ἀπόρουσεν.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβραυε παραὶ Διομήδεα διόν
 Ἐμμαναῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγιος ἄζων
 Βριθούσῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Ἀύξτεο δὲ μάστιγα καὶ ἠνία Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀρῆϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἦτοι ὁ μὲν Περίφρατα πελώριον ξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχθίου ἀγλαόν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Ἄν' ἄιδος κυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἴδε βροτολογὸς Ἀρης Διομήδεα διόν,
 Ἦτοι ὁ μὲν Περίφρατα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτεινῶν ξείνυτο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἠνία θ' ἵππων
 Ἐγχεὶ χαλκείῳ, μεμῶως ἀπὸ θυμόν ἐλέσθαι·
 Καὶ τόγε χεῖρ' λαβοῦσα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆραι.
- 855 Δεύτερος αὖθ' ὠρμάτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεὶ χαλκείῳ· ἐπέρεις δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νέλιτον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκειτο μίτρην·
 Τῇ ῥά μιν οὔτα τυχάν, διὰ δὲ χροῖα κάλον ἔδαψεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς· ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,
- 860 Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοιτες Ἀρης.
 Τόνος δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρωᾶς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφείων ἐρεβεννῆ φαίνεται αἴη,
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο θυσαέος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλλμῶς δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Πᾶρ δὲ Λιῦ Κρονίωνι καθέζετο, θυμόν ἀχέων,
- 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταφθέον ἔξ ὠτειλῆς,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερὰ ἔργα·
 Διδέ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

DIONED CASTING HIS SPEAR AGAINST MARS



Now rushing here in equal arms—
The flaming streak the double lead of Mars!

1877

Published by Curtis & Mitchell Co.

Ἄλλῃσιν ἰότητι, χάριν ἀνδρασι φέροντες.
 875 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τίκεις ἀφρονα κούφην,
 Οὐλομένην, ἣ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μίμηλεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπέθονται, καὶ δεδμημέσθαι ἕκαστος·
 Τυτῆν δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλεται, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 Ἄλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδηλόν·
 Ἦ νῦν Τυδέος υἱόν, ὑπέφθυμον Διομήδεα,
 Μαργαίειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέεσσον, δαίμονι ἴσος·
 885 Ἄλλα μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 Αὐτοῦ πῆματ' ἔπασχον ἐν αἰήσιν νεκάδεσσιν,
 Ἦ κε ζωὴς ἀμνηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μῆτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Διὲ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοι τε μάχαι τε·
 Μηρός τοι μένος ἴστιν ἀσχετόν, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσον.
 Τῷ σ' οἶω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 895 Ἄλλ' οὐ μᾶν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ' ὦδ' αἰδηλός,
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνίστερος Οὐρανιῶνων.
 Ἦς φάτο, καὶ Παιήσιν ἀνώγει ἰήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφρατα φάρμακα πάσσων
 Ἠκέασι· οὐ μὲν γάρ τι καταδνητός γ' ἐτίτυκτο.
 Ἦς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιγόμενος συνέπηξεν
 Ἐγγὺν ἰόν· μύλα δ' ὠκα περιστρέφεται κυκώοντι·
 Ἦς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο Θουῶρον Ἄρηα.
 905 Τὸν δ' Ἥβη λούσεν, χαρίεντα δέ εἴματα ἔσσειν·
 Πᾶρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδει γαίων.
 Αἰ δ' αὐτὸς πρὸς δῶμα Διὸς μέγαλοιο νέοντο,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλακκομένης Ἀθήνη,
 Πάνασσαι βροτολογίῳν Ἄρην ἀνδροκτασίμων.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorem hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1-101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dextras jungunt (102-236). Hecuba et cætera matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, vota que pro salute patriæ nuncupant (237-311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurando in aciem reducit (312-368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369-502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503-529).

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

- Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγῆς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο βοάων.*
- 5 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑταροῖσιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρηήκεσσι τέτυκτο,
 Τὸν Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντι ἦν τε μέγαν τε.
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,*
- 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἰσω
 Δίχημ' χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔβαιεν ἐκτιμένη ἐν Ἀρισβῆ,
 Ἀργεῖός βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνδραποῖσιν·*
- 15 Πάντας γὰρ φιλέσκειν, ὄσφ' ἐπι οἰκία ναίων.*

HECTOR CHIDING PARIS.



As French Engraver No. 121. 122. 123.

Here this unactive with an ardent look
The prince belittl'd, and high re-ent'ring spoke. B. O. T. 209

- Ἄλλ' οἳ οὐτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρὸς θεὸν ὑπαντίαςας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπήφρα,
 Ἀντὶν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ἦα τόθ' ἔππων
 Ἔσκειν ὑφηνίχως· τῷ δ' ἄμφω γαίαν ἐδύτην.
- 20 Ἀρῆσεν δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφείλιον ξεναρίζεν·
 Βῆ δέ μετ' Αἰσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηϊς Ἀβαρβαρή τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳνι.
 Βουκολίῳν δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 Πρεσβύτατος γενεῆ, σκοτιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·
- 25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότιτι καὶ εὐνῇ,
 Ἢ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμίομενε γείνατο παῖδα·
 Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαιδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἄστυαλον δ' ἄρ' ἐπιφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
- 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκασίον ξεναρίζεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ· Τεύκρος δ' Ἀρειάονα διον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβλήρον ἐνήρατο δουρὶ φαιινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ναῖε δέ, Σατνιόεντος εὐρύεταο παρ' ὄχθας,
- 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Ἀήτιος ἦρωσ
 Φευγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ξεναρίζεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῖην ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζῶν ἐλ'· ἔππω γάρ οἱ ἀτυζόμενω πεδίοιο,
 Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
- 40 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ θυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἤπερ οἳ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 Ἀντὶς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκλύσθη
 Πρηγῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔσθη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
- 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβῶν ἑλλίσσεται γούνων·
 Ζώγρει, Ἀτρείος υἱέ, σὺ δ' ἄζια δέξαι ἄποινα.
 Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσασαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
- 50 Ἐἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθῃσι ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρισεν.
 Καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμίλλε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Δῶσιεν ἢ θεριποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 Ἀντίος ἦλθε θείων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤυδα·
- 55 Ὡ πάπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδαι αὐτῶσ
 Ἄνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
 Πρὸς Τρωῶν· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Χειρὰς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

- Κούρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὄς φύγοι· ἄλλ' ἅμα πάντες
 60 Ἰλιον ἔξαπολοῖατ' ἀκήδιστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφείου φρένας ἤρωε,
 Αἶσιμα παρειπών. ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χεῖρῃ
 Ἥρω· Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀντροάπει· Ἀτρείδης δὲ
 65 Αἰὲ ἐν σιγήθεσι βᾶς, ἐξέσπασε μέλλινον ἔγχος.
 Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Ὡ φίλοι, ἤρωε; Δαναοί, θεράποντες Ἄρῃος,
 Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 Μιμνέτω, ὡς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 70 Ἄλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 Νεκροῦς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐνθα κεν αὐτὴ Τρῶεσσι Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἔκτορ· εἶπε παραστάς
 Πριάμίδης Ἑλένος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεία τε καὶ Ἔκτορ· ἐπεὶ πόνοσ' ἔμμι μάλιστα
 Τρῶων καὶ Ἀσκήων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
 Πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχεσθαι τε φρονεῖν τε·
 80 Στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκίκετε πρό πυλάων,
 Πάντῃ ἐποιόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 Φεύγοντας πεσεῖν, δῆϊοισι δὲ χάριμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 Καὶ μάλα τειρόμενοι περ' ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπείγει·
 Ἔκτορ, αἰτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητέρῃ σῆ καὶ ἐμῇ· ἧ δὲ ξυνάγουσα γεραιᾶς
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄρη,
 Οἴξασα κληῖδι θυρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 Πάπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος ἦδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 Θείναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὺκόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηφῷ,
 Ἦνις, ἠέκιστας, ἱερευσάμεν, αἶ κ' ἐλεῆση
 95 Ἄστῃ τε καὶ Τρῶων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδείος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλιον ἰρῆς,
 Ἀγχιον αἰχμητῆν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 Ὅν δῆ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλῆα ποθ' ὠδέε γ' ἐδεδίμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅνπερ φαυὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἄλλ' ὅδε λίην
 Μάλνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρῆζειν.

- Ἦς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτω ἀπιδήσσω.
 Ἀυτίκα δ' ἔξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 Πάλλων δ' ὄξα δούρα, κατὰ σιγατῶν ὤχετο πάντη,
- 108 Ὅτρυνων μαχίσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλείχθησαν, καὶ ἑναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 Φαν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὡς ἐλείχθεν.
- 110 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἄνιρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
 Εἶπω βουλευτήσιν καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
- 115 Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
 Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ ἀχίνα δέσμα κελαινόν,
 Ἄντις, ἣ πνυμάτη θεῖον ἄσπίδος ὀμφαλοῖσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱὸς
- 120 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμυῶντε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δέ σὺ ἔσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων ;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχη ἔνι κυδιανείρῃ
- 125 Τοπρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σὺ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἐγὼ γε θεοῖσιν ἐπουρανόισι μαχοίμην.
- 130 Οὐδέ γάρ οὐδὲ Δρύατος υἱὸς, κρατερὸς Λυκούργος,
 Δῆν ἦν, ὃς ἔα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Στεῦε κατ' ἠγάθειον Νυσηῖον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
- 135 Θειόμεναι βουπλήγι· Διῶπυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῃ
 Διιδίατα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὀμοκλή.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆν
- 140 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλομι μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
 Ἄσσον ἔθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσήνυδα φαιδιμος υἱὸς·

- 146 Τυδείδῃ μεγάθυμῃ, τῆ γενεῇν ἐρευνέεις ;
 Οἴη περ φύλλων γενεή, τοιγάρ καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμαῖς χεῖ, ἄλλα δὲ θ' ὕλη
 Τηλεθόουσα φύει· ἴαρος δ' ἐπιγίγνεται ὠρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεή ἤμιν φύει, ἧδ' ἀπολήγει.
- 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα-δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέραν γενεήν, πολλοὶ δὲ μιν ἄνδρες ἴασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἰπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκειν, ὁ κέρδιοςτος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἷόν·
- 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠγορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν· αὐτὰρ οἱ Προΐτος κακ' ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὃς ὅ' ἐκ δήμου ἔλασεν, ἐπεὶ πολὺ φέριτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασεν.
- 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄρτεια,
 Κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἄλλα τὸν οὔτι
 Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, διαίφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἡ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσήυδα·
 Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἧ κάκτανε Βελλεροφόντην,
- 165 Ὡς μ' ἐθέλεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουσθι.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λύβεν, οἷον ἄκουσεν·
 Κτείνει μὲν ὅ' ἀλέεινε, σεβάσατο γὰρ τόγος θυμῷ
 Πέμπε δὲ μιν Λυκίηνδε, πόρον δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 Γράψας ἐν πύνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
- 170 Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ὧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε, Ξανθῶν τε θέοντα,
 Προφρονέως μιν ἔϊεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννημαρ ξέλιπσε, καὶ ἐννέα βούς ἐέρευσεν·
- 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτε σῆμα ἰδέσθαι,
 Ὅττι φά οἱ γαμβροῖο πάσα Προΐτοιο φέροιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν φά Χλμαιραν ἀμυμακέτην ἐκέλευσεν
- 180 Περφνέμεν — ἧ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χλμαιρα·
 Δαινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολυμοῖσι μαχῆσατο κυδαλίμοισιν·
- 185 Καρτίστην δὲ τήγγε μάχην φάτο δῦμεναι ἀνδρῶν·
 Τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀπτιανείρας.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀντερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινον·

- Κρινας ἐκ Λυκίης εὐρείης πρῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόγον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
- 190 Πάντας γὰρ κατέπεφρεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτι δὴ γίγνωσκα θεοῦ γόνον ἦν ἰόντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέφραγε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἡμῖσι πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔζοχον ἄλλων,
- 195 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἢ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντη,
 Ἰσандрὸν τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδάμειη μὲν παρελέατο μητιέτα Ζεὺς·
 Ἢ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
- 200 Ἄλλ' ὅτι δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἦτοι ὁ καὶ πεδίον τὸ Ἀλῆιον οἶος ἀλάτο,
 Ὅν θυμὸν κατέδωκε, πάτον ἀνθρώπων ἀλείψων.
 Ἰσάνδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 Μαρνόμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλλμοῖσιν·
- 205 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσηῖος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἰππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 Πίεμι δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέταλλον,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μὲγ' ἀριστοί
- 210 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῖς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πούλυβοτειρῇ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
- 215 Ἢ ῥά νύ μοι ξείνος πατρῴϊός ἐσσι παλαιός·
 Οἰνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ζεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰέκοσιν ἤματ' ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἰνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαινόν,
- 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδεΐα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἰόντα
 Κάλλιφ', ὅτι ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
- 225 Εἶμι, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὄμλων.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κς θεός γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κίχλια·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναφρέμεν, ὃν κς δύστηαι·
- 230 Ττύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἶδε

- Γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἶξαντε,
 Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 Ἐνθ' αὐτὴ Γλαύκῳ Κρονίδῃς φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 235 Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 Χρῦσα χαλκείων, ἑκατόμβοι ἐννεαβόλων. —
 Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανε,
 Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεῖον ἦδ' ὄνυγαρες,
 Εἰρόμεναι παῖδας τε, κασιγνήτους τε εἷας τε,
 240 Καὶ πόσιος ὃ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνωγει
 Πάσας ἐξείης, πολλῆσι δὲ κῆδ' ἐφήπτο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δομον περικαλλέ' ἴκανε,
 Ξεστῆς αἰθούρῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Πεντηκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθιοι,
 245 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 Κουριάων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δῶδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθιοι,
 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
 250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντιῆ ἦλυθε μήτηρ,
 Ἀκοδίκην ἐξάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φύ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τίπτε λιπῶν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 255 Ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσώυνμοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ. σέ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνήκεν
 Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχέιν.
 Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐρείκω,
 Ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 260 Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἷ κε πῆρσθα.
 Ἄνδρὶ δὲ κερμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·
 Ὡς τύνῃ κέρμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.
 Τὴν δ' ἠμείβεται ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Μῆ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 Μῆ μ' ἀπογυιώσης, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθροπα οἶνον
 Ἄζομαι· οὐδὲ πῆ ἔστι, κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 Ἀλλὰ συ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 270 Ἐρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσασα γεραϊάς·
 Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδ' ἐμέγιστος
 Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῆ,
 Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο,

- Καὶ οἱ ὑποσχίσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηΐ,
 275 Ἕβρις, ἡκέστας, ἱερυσίμεν, αἶ κ' ἔλειψῃ
 ἄστν τε καὶ Τρωῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδίδος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἱρῆς,
 Ἄγριον αἰχημητῆν, κρατερόν μῆστρωα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 280 Ἔρχε· ἐγὼ δὲ Παφιν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,
 Αἶ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκούμεν· ὡς κέ οἱ αὐθι
 Γαῖα χάνοι! μίγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖο τε παῖσιν.
 Εἰ κενόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴδω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτάρπου οἴζυος ἐκλελαθίσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μίγαρ, ἀμφιπόλοισιν
 Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστν γεραϊάς.
 Αὐτῆ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώντα,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοιδῆς
 ἤγαγε Σιδονίῃθεν, ἐπιπλῶς εὐραία πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγε εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν' αἰφραμίνῃ Ἐκάβῃ φέρε δῶρον Ἀθήνη,
 Ὅς κάλλιτος ἔην ποικιλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 295 Ἄστῆρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νύκτατος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσεσέοντο γεραϊαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἴκασον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Τῆσι θύρας ὤϊζε Θεανὴ καλλιπάρῃος,
 Κισσῆϊς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδαμοιο·
 300 Τὴν γὰρ Τρώες ἔθῃκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἢ δ' ἄρα πέπλον ἱλοῦσα Θεανὴ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἤρατο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 305 Πόντι' Ἀθηναίῃ, ἱερυσίπολι, δια Θεάων,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 Πηρηναῖα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 Ὅφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηΐ,
 Ἕβρις, ἡκέστας, ἱερυσόμεν, αἶ κ' ἔλειψῃ
 310 ἄστν τε καὶ Τρωῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχομένη ἄνευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἶ μὲν φ' εὐχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Ἐκτρω δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλά, τὰ φ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἱριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Ὅς οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτωρος, ἐν πόλει ἄκρη.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ εἰςῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχον· πάροισθε δὲ λάμπειτο δουρὸς
 230 *Λίχη χαλκείη, περι δὲ χρύσεος θίε πόρκης.*
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλία τεύχε' ἔποντα,
 Ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τὸς' ἀφώντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἐλένη μετ' ἄρα δμῶσσι γυναῖξιν
 Ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 235 Τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
 Ἄσοι μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιον αἰπύ τε τείχος
 Μαρνάμενοι· σέο δ' εἶνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τὸδ' ἀμφιδιέθη· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 240 *Ἐἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.*
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηϊοιο θίρηται.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἐκτορ, ἔπει με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τῷνεκά τοι ἔρω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
 245 Οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμίσσει,
 Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχει προτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παρεμποῦσ' ἄλογος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὀρημῶς ἔς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῶ
 Ἀώιον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 250 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 Ἥϊθ', ἐγὼ δὲ μέτεμι· κίχησεσθαι δέ σ' οἴω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' Ἐλένη μύθοισι προσηῦδα μελιχίοισιν·
Δᾶερ ἐμέϊο, κυνὸς κατομηχάνου, ὄκρουόσσης,
 255 Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κύμ' ἀπόρσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπει τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 260 Ἄνδρὸς ἔπειτ' ὀφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἀκοίτις,
 Ὅς ἦδη νέμεσιν τε καὶ αἵσχασι πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τρυτῶ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὄπισσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἴω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἴξελθε, καὶ ἔξω τῶδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 265 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκας
 Εἶνεκ' ἐμέϊο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἴτης·
 Οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὄπισσω
 Ἀνθρώποισι πελωμεθ' αἰοίδιμοι ἔσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

- 260 Μῆ με κάθειξ', Ἐλένη, φιλείουσά περ· οὐδέ με πείσεις,
 Ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπίσσυται, ὄφρα ἑπαμύνω
 Τρωεσσ', οἳ μὲν ἐμείο ποδῆν ἀπειντος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σὺν ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἐμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔοντα.
- 265 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
 Οἰκῆας ἀλοχὸν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἐτι σπιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
 Ἦ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
- 270 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετιόοντας,
 Οὐδ' εὖρ Ἀνδρομάχην λευκώλεον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἦγε ζῆν παιδί καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 Πύργῳ φρεσθήκει γοοῦσά τε μυρομένη τε.
 Ἐκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 275 Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῶησιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῶαι, νημερτέα μυθήσασθα·
 Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 Ἦέ πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Ἦ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 280 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
 Τὸν δ' αὐτ' ὄτρυσθ' ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγας ἀληθέα μυθήσασθα·
 Οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 285 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργῳν ἔβη μίγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 Τείρωσθαι Τρώας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἦ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκνῦα· φέρε δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
- 290 Ἦ ῥα γυνὴ ταμίη· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἐκτωρ,
 Τῆν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμένας καὶ ἀγυιάς.
 Εὐτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σχαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναὶ πεδίονδε —
 Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θεούσα.
- 295 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Ἰλάκῳ ὑλήεσση,
 Θῆβη Τροπλικῆ, Κιλίκεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσειν·
 Τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἦ οἳ ἔπειτ' ἦνθησ' ἕμα δ' ἀμφίπολος κλεν αὐτῆ,
- 300 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτίς,
 Ἐκτορὶδην ἀγαπητόν, ἀλλέγκιον ἀδτιρί κελῶ·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ καλέεικε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἳ ἄλλοι

- Ἄστυάνακτι· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῆ·
 406 Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόνιε, φθίσαι σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἑλαίρις
 Παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
 Σὺ ἴσομαι· τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
 Σὺν ἀφαρμαρτούσῃ, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρῆ, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 Ἄλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὐναιετάωσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἰηλιῶνα,
 Οὐδέ μιν ἐξεμάριξε· σεβιάσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλίοισιν,
 Ἢδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελείας ἐφύτευσεν
 420 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἑπτὰ κασιγνήτοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰῶ κλον ἤματι Ἰδίδος εἰσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης Ἰδίδος Ἀχιλλεύς,
 Βουσίην ἐπ' ἐλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς οἴεσσι.
 425 Μητέρα δ' ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕληέσῃ,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσι,
 Ἄψ' ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσαι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἢδὲ κασιγνήτος, σὺ δέ μοι θαλερός παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἑλαίρις, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα·
 Δαόν δὲ στήσον παρ' ἔρινεόν, ἐνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 435 Τρεῖς γὰρ τῆγ' ἰλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἀμφ' Αἰάντε δῦο καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενεῖα,
 Ἢδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδείος ἄλκιμον υἱόν·
 Ἦ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὐεϊδῶς,
 Ἦ νῦν καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἔλκεσιπέπλους,
 Ἄ' κε, κακὸς ὢς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδέ με θυμὸς ἀνώγει, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἑσθλὸς
 445 Διεί, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι,

THE MEETING OF HECTOR & ANDROMACHE



Hong on the Island, N. Y. 1877

Copyright © 1877 by the Trustees of the American Book Company

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλῖος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 Εὐ γάρ ἐγώ τοδα οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίω Πριάμοιο.
- 450 Ἄλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὅπισσας,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἐκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἑσθλοὶ
 Ἐν κοίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενεύουσιν,
 Ὅσσοι σεί', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
- 455 Λακρυνόισαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργυι εἴουσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
 Καὶ κεν ὕδαρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Τπειρίας,
 Πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερῇ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
 Καὶ ποτέ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
- 460 Ἔκτορος ἦδε γυνῆ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε ἴλιον ἀμφομάχοντο.
 Ὡς ποτέ τις ἔρειε· σοὶ δ' αὐ νεόν ἔσσεται ἄλγος
 Χῆτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 Ἄλλὰ με τεθνηῶτα χυτῆ κατὰ γαῖα καλύπτει,
- 465 Πρὶν γ' εἴη σῆς τε βοῆς σου θ' ἑλκηθμοῖο πυθίσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαιδιμος Ἔκτωρ.
 Ἄψ δ' ὁ πῦς πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθῆνης
 Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλου ὅσιν ἀτυχθεῖς,
 Ταρβήσας χυλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
- 470 Λεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατῆρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκα ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαιδιμος Ἔκτωρ,
 Καὶ τῆν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χερσίν,
- 475 Ἐἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παιδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσιν,
 Ὡδα βίην τ' ἀγαθόν, καὶ ἴλιον ἱφι ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτέ τις εἴπῃσι, πατρός δ' ὕγε πολλὸν ἀμείνων!
- 480 Ἐκ πολέμοιο ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δὴτιον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσίν ἔθθηκεν
 Παιδ' ἰόν· ἦ δ' ἄρα μιν κηαῖδι δέξατο κόλπῳ,
 Λακρυνόειν γέλασασα. πόσις δ' ἐλίγη νοήσας,
- 485 Χαιρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Διμονίη, μή μοι τι λίην ἀκαχίξιο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνήρ Ἄϊδι προΐαψαι·
 Μοῖραν δ' οἴ τ' ἄ φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γίνηται.
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἴστον τ' ἠλακίτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλεις
 Ἔργον ἐποίησθαι· πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἴλιω ἔγγεγάσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιεταόνας
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι· κινήσατο δ' ἐνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 500 Αἰ μὲν ἔτι ζῶον γόον Ἐκτορα ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτι ἔφαντο ὑπὸ τροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἰεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δῆθ' ἔνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπεὶ κατέθυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῶ,
 505 Σύναι ἔπειτ' ἀνά ἄστν, ποδὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃν,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θεῖη πεδίωσιν κροαίων,
 Εἰδωθὼς λουεσθαι εὐβόρειοις ποταμοῖσιν,
 Κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 Ὡμοῖς αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθώς,
 Ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἠΐθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς νῖος Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμον ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἐμείλεν
 Στρέψασθ' ἐκ χάρης, ὅθι ἤ ἄριζε γυναῖκα.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεῖ, ἣ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Δηθύνων, οὐδ' ἠλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμῆσει μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμος ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχνηταὶ ἐν θυμῷ. δῶδ' ὑπὲρ σέθεν αἴσαγε· ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἴνεκα σέω.
 Ἄλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶη, ἐπουρανίοισι θεοῖσις αἰειγενέτησιν
 Κρητήφα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμηδας Ἀχαιοὺς.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1-16) : quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suavis, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17-91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (102-122) ; mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123-205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206-312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorum sepelienda et castra munienda : in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313-364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora crementur, inducias iniri jubet (365-420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua muro fossaque cingunt ; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421-464). Cœnam nox sequitur minax tonitribus (465-482).

Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

- Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξίσσντο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Ὀύρον, ἐπὴν κεκαμῶσιν ἐϋξέστης ἐλάτῃσιν
 Πόντον θαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λάλυνται·
 Ὡς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλείτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 Ἄρην καιεάοντα Μενέσθειον, ὃν κορυνήτης
 10 Γείνατ' Ἀρηϊθόος καὶ Φιλομήδουσα βωῶπις·
 Ἔκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι

- Ἀχῆν' ἐπὶ στεφάνῃς εὐχάλοιο, λῦος δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοιο βάλει δουρὶ κατὰ κρατερῆν ὕμβητην,
 15 Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον αἰκείων,
 Ὡμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσει, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργεῖλους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,
 Βῆ ἕα κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα
 20 Ἵμιον εἰς ἱερῆν. τῇ δ' ἀντίος ὤφρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγᾶμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγς συναντίσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτει σὺ δ' αὐ μεμανία, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
 25 Ἥλθεις ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἢ ἕνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρώας ἀπολλυμένους ἑκαίρεις.
 Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν πύσσωμεν πόλεμον καὶ δηϊότητα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὐτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
 Ἰλιον εὐρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῶ
 Ἐμῖν ἀθανάτησι, διαπραθῆειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἴδδ' ἔστω, Ἐκάργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτῇ
 35 Ἥλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσίμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
 Ἢν τινά που Δαναῶν προκαλέσσειται, οἴοθ' ἐν οἴος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 Οἵ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' Ἐλεος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῶ
 45 Βουλὴν, ἧ ἕα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορῶϊον, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ἢ ἕα νῦ μοι τι πίθοιο; κασιγνητος δὲ τοι εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρώας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Ἀντὶος δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὄστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι·
 Οὐ γὰρ πῶ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπῆν.
 Ὡς γὰρ ἔγων ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰεγιγενετῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτὶ ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 65 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρώων ἀνίστατο φάλαγγας,
 Μίσσου δούρος ἰών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἶπεν ἑπηνημίδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοκος Ἀπόλλων
 Ἐξίσθη, ὄρνισιν ἰοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 66 Φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρός Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἄνδράσι τερόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶπτο πικραί,
 Ἄσπιδι καὶ κορυθῆσσι καὶ ἔγχρσι παφρικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἔχευατο πόρτον ἐπι φρεῖ,
 Ὀρνυμένοιο νῆον, μάλανει δὲ τε πόρτος ὑπ' αὐτῆς·
 67 Τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν εἶπεν·
 Κέκλυτέ μευ, Τρώες καὶ ἑπηνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὅφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλέει.
 Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτίλεσσαν,
 70 Ἄλλὰ κακὰ φρονιῶν τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 Ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμελεῖτε πορτοπόροισιν.
 Ἔμιν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστιῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὅτινα θυμὸς ἐμοὶ μαχίσσασθαι ἀνάγει,
 75 Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίφ.
 Ἴδδε δὲ μυθόμοι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἴστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῶ,
 Τεῦχεα συλήσας, φερέτω κολλας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἰκάδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 80 Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανάοντα.
 Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δαῖη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 Τεῖχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἰθὺν,
 Καὶ κρεμῶω προτὶ νῆον Ἀπόλλωνος ἱκάτιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσεῖλους ἀποδώσω,
 85 Ὅφρα ἰ ταρχύσωσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τ' εἰ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 Νῆτ' πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόρτον·
 Ἄνδρὸς μὲν τότε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 90 Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαιδιμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτὲ τις ἔρει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλείται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἰδέσθην μὲν ἀνήρασθαι, δέισαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅψι δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετίειπεν,
 95 Νείκευ ὀνειδίξων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῶδες, οὐκέτι Ἀχαιοί!
 Ἢ μὲν δὴ λάβη τάδε γ' ἴσσοιαι αἰνέοντες αἰνῶς,
 96

- Ἐὶ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἔκτορος ἀντίος εἴσιν.
 Ἄλλ' ὅμεις μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἥμνοι αὐθι ἕκαστοι ἀπήριοι, ἀκλίεις αὐτίως·
 Τῷδε δ' ἔγῳ αὐτὸς θωρήξομαι· αἰτάρ ὑπερθεῖν
 Νίκης πέφατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή·
 106 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφῆς· οὐδέ τί σε χρῆ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 Μῆδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἔκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνι κυδιανείρῃ
 Ἐφθίγ' ἀντιβολήσαι, ὅπερ σίε πολλὸν ἀμείνων.
 116 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἶπερ ἀδειγς γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μὸθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 Διῆιον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἦρωσ,
 Αἰσίμα παρειπῶν· ὃ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθόσωνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 126 Ἥ κε μέγ' οἰμῶζειε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἦδ' ἀγορητής,
 Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθειεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρίων γενεῆν τε τόκον τε.
 Τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἐκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλα· ἀνὰ χεῖρας αἰεῖραι,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Αἴδος εἶσσι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 Ἠβῶμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόωσιν Κελύδοσι μάχοντο
 Ἀγρόμενοι Πύλοιοι τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωφοι,
 136 Φειάς παρ' τειχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευνθάλων πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 Διὸν Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοὶ τε γυναῖκες,
 140 Οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δευρὶ τε μακρῷ,

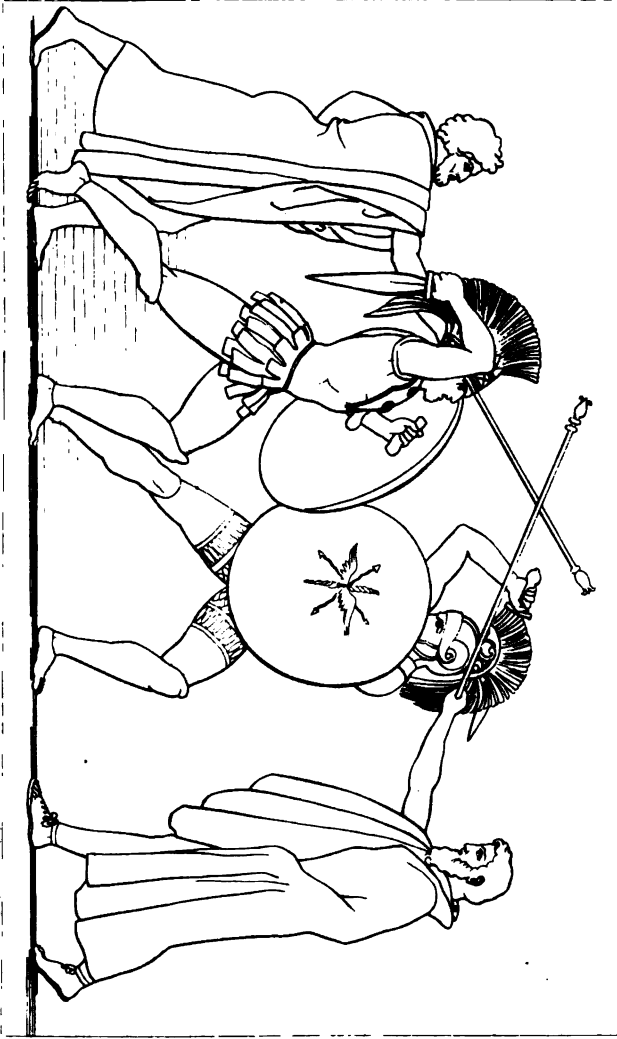
- Ἄλλ' αἰδηροῖη κορύνη φήγγυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἐπεφνε δόλιε, οὔτι κρατεῖ γε,
 Στεινωπῆ ἐν ὄσφ', ὄθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
 Χραιοσι αἰδηροῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς·
 145 Δουρὶ μέσον περὶόνησεν· ὁ δ' ὑπίτιος οὔδει ἐρείσθη·
 Τυχραῖ τ' ἐναράριζε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευνθάλωιν, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλλίετο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐθείδισαν, οὔδε τις εἶλη·
 Ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρσει ὅ' γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δὲ μοι εὐχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὴ μῆκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἐκεῖτο παρήγορος ἐνθα καὶ ἐνθα.
 Εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βλή δὲ μοι ἔμπεδος εἶη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσσει μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τρῶϊν δ' οἵπερ ἴασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 160 Οὐδ' οἱ προφρονίως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἔλθειν.
 Ὡς νίκεισ' ὁ γέγων' οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνάστων·
 Ἦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὤρτο κρατερός Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, Θούριον ἐπιειμένοι ἀλκῆν·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλλῶ ἀνδρείφορτη·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀθραιμονίδης καὶ Δίος Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οὔγ' ἔθειλον πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 170 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήριδας Ἀχαιοὺς·
 Καὶ δ' αὐτὸς ὄν θυμὸν ὀνήσεται, αἶψά κε φύγησιν
 Ἀΐτου, ἐκ πολέμοιο καὶ αἰγῆς δημοτῆτος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημῆναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνῆη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Δαοὶ δ' ἤρשאσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον·
 Ἦλθε δὲ τις εἰπέσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἰάταν λαχεῖν, ἢ Τυδείδος υἱόν,
 180 Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῆσοιο Μυκῆνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλιν δὲ Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλήρος κυνῆης, ὄν ἄρ' ἔθειλον αὐτοὶ,
 Αἰάταν· κήρυξ δὲ φέρον ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,

- Δεῖξ' ἐνδίδεα πᾶσιν ἀριστήσοισιν Ἀχαιῶν.
 185 Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτι δὴ τὸν ἴκανε, φέρον ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 Ὅς μιν ἐπιγράφας κνήη βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 Ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παροστιάς·
 Ἴγῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδεῖν, γηθησας δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ πόδ' ἰὸν χαμαδὶς βάλε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα Διον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύνω,
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
 195 Σιγῇ ἔφ' ὑμῶν, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·
 Ἡὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐτίνα δεῖδιμι ἐμπης.
 Οὐ γάρ τις με βίη γε ἔκων ἀέκοντα δίηται,
 Οὐδέ μιν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 Ἐλπομαι ἐν Σαλαμίῳ γενέσθαι τε τραφίμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
 Ὡδὲ δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδηθεν μεδέων, κῦδιστε, μίγιστε,
 Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἄγλαόν εὐχος ἀρέσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 205 Ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ ἕστατο τεύχη,
 Σέυατ' ἐπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἀρης,
 Ὅστι' εἶιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὐς τε Κρονίῳ
 210 Θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὠρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἥκε μακρὰ βιββάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲγ' ἐγήθειον εἰσοφρόντες·
 215 Τρῳῆας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἐκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 Ἄλλ' οὐπῶς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 Ἀψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρημ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σάκος, ἦντι κύρρον,
 220 Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχεων,
 Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἄτλη ἐνὶ οἴκῳ ναίων·
 Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
 Ταύρων ζατραφέων, ἐπὶ δ' ὄυθοον ἦλασε χαλκόν.
 Τὸ πρόσθε στήροιο φέρον Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῆ ῥα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηΐδα·
 Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σαφα εἶσαι οἰόθεν οἶος,

- Οἳοι καὶ Λαλαοῖσιν ἀριστῆς μῦθασιν,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα φηξήνορα, θυμολίοντα.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορυθαίολος ποτιπόροισιν
 220 Κεῖτ' ἀπομητίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἥμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 Καὶ πολίεες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ἄταν Διογενίς, Τελαμώνιος, κοίρανε λαῶν,
 225 Μῆτι μεν, ἦντε παῖδος ἀφανροῦ, πειρήτιζε,
 Ἦέ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολυμήτεια ἔργα.
 Αὐτὰρ ἔγων εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 Οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
 Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν·
 230 Οἶδα δ' ἐπαίξαι μόθον ἵππων ὠκείων·
 Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ θηῆε μάλπεισθαι Ἀρηῆ.
 Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον εἶόντα,
 Λάθρη οπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.
 Ἢ ἦρα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖε δολιχόσκιον ἔγχος,
 235 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπιταβόειον,
 Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὕγδος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀταιρῆς·
 Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥίνα στέτο. δεῦτερος αὐτῆ
 Αἴας Διογενῆς προῖε δολιχόσκιον ἔγχος,
 240 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θωρήκος πολυδαίδαλου ἠρήρευστο·
 Ἀντικρῦ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλέατο Κῆρα μέλαιναν.
 245 Τῷ δ' ἐσπασσάμενῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 Σὺν ῥ' ἔπεισον, λείουσιν τοικότιες ὠμοφάγοισιν,
 Ἢ σὺδὲ κἄπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μίσσον σάκος οὐτασα δουρῆ,
 Οὐδ' ἐφθήξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή.
 250 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπαίμενος· ἠ δὲ διαπρὸ
 Ἦλυθεν ἔγχειη, στυφέλιζε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Τμηθῆν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκισεν αἷμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος μῆθον εἴλετο χερσὶ παχείῃ,
 255 Κεῖμενον ἐν πιδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπιταβόειον,
 Μίσσον ἱπομφάμιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεῦτερος αὐτῆ Αἴας πολὺν μίχονα λᾶαν αἶψας,
 Ἢκ' ἐπιιδιήσας, ἐπίρρισε δὲ ἴσ' ἀπέλεθρον·

- 270 Ἔσω δ' ἀσπίδ' ἔαζε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῃ·
 Βλάβη δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἔξετανύσθη,
 Ἀσπίδ' ἐνχιρμφοίης· τὸν δ' αἶψ' ἄρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νύ κε θη ξιφίεσα· αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' ἐκαὶ ἀνδρῶν,
 275 ἔλθον, ὁ μὲν Τρωῶν, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Τυλθύβιδός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μίσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκήπτρα σκέθον· εἶπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδα φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητῆ· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', ἔκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χίρμη προκαλίσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἤπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν πανσώμεσθα μάχης καὶ θησιότητος
 Σήμερον· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμυ διακρίνη, δῶη δ' ἐτέρωσσι γὰρ νίκην·
 Νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σὺ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιούς,
 295 Σούς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἕασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρῶας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐκκείσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ' ἄγ, ἀλλήλοισι περικλυτὰ δῶομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴησιν Ἀχαιῶν τε Τρωῶν τε·
 Ἢ μὲν ἔμαρτάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἢδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσωατε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῖψ' τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἢτ', ὁ δ' ἐς Τρωῶν ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμία προσιόντα,
 Ἄνακτος προφυγόντα μῆνος καὶ χίρας ἄπτιους·
 310 Καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεοντες σόον εἶναι.
 Ἄνακτ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐνκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.

HECTOR & AJAX SEPERATED BY THE HERALDS



Between the words then penfull scripless of d. 117. 2. 63A

WILLIAMSON'S COPY OF THE ILLUSTRATION

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαιο γίνοντο,
 Τῷσι δὲ βούν ἱέρυσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 Ἄρσενα, πενταίτηρον, ὑπερμενῆϊ Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχεναν ἅπαντα,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πῆϊράν τ' ὀβελόισιν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδίως, ἱρύσαντό τε πάντα.
 Ἀντάρ ἐπεὶ πᾶσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαΐτα,
 320 Δαίνοντι, οὐδέ τι θυμός ἰδεύετο δαιτός ἔϊστος·
 Νῶτοισιν δ' Αἰκάντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 Ἥρωσ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀντάρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιοῖν,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνήϊσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν ἐτύροον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 Ἐσκέδασ' ὀδύς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδοῦδε κατῆλθον.
 Τῷ σε χρῆ πόλεμον μὲν ἄμ' ἦοι παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς
 Βουσαὶ καὶ ἡμίονοισιν· ἀτὰρ κατακίχομεν αὐτούς
 Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὡς κ' ὄστια παισὶν ἕκαστος
 335 Οἰκάδ' ἄγγ', ὄτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν·
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρῆν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκρίτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δειμομεν ὠκα
 Πύργους ὑψηλοῖς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραφνίας,
 340 Ὅσφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασιῇ ὁδὸς εἴη·
 Ἐκποσθεν δὲ βαθεΐαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἵππους καὶ λαὸν ἑρκακοὶ ἀμφὶς ἑούσα,
 Μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 345 Τρώων αὐτ' ἀγορῇ γένητ' Ἴλιου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινῇ, τετρηχνία, παρὰ Πριάμοιο θυρήσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 Ὅσφρ' εἶπω, τὰ με θυμός ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγει, Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ
 Δώμοιεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρακα πιστὰ
 Ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ἄδε.]
 Ἥτοι ὄγ' ὡς εἶπων κατ' ἄρ' ἔειπε. τοῖσιν δ' ἀνίστη
 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκομοιο·

- Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτήνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἔμοι φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοήσαι.
 Εἰ δ' ἔτεόν δὴ τούτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 280 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀσικρὸν δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγομῆν ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 285 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Δαρδανίδης Πριάμος, θεῖοφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 Ὅ σφιν ἔυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτί μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 270 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρος περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος Ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 275 Καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν
 Πάσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰςὄκε νεκροῦς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτὲ μαχησόμεθ', εἰςὄκε δαίμων
 Ἄμμε διακρήνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπίθοντο·
 280 [Δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἶν ἀγορῇ Δαναοῦς, θεράποντας Ἄρης,
 Νῆϊ πάρα πρύμνη Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κήρυξ·
 285 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Ἠνώγει Πριάμος τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
 Εἰπέην, αἶ κέ περ ἔμμι φίλον καὶ ἧδὺ γένοιτο,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
 290 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὡς πρὶν ὠφελὲς ἀπολέσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλλμοιο
 Οὐ φησιν δῶσειν· ἧ μὲν Τρῶές γε κέλονται.
 Καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγειον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλητε
 295 Πάσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰςὄκε νεκροῦς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτὲ μαχησόμεθ', εἰςὄκε δαίμων
 Ἄμμε διακρήνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Ὀπί δὲ δὴ μετίειπε βοῆν ἀγαθὴς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδρου δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρῳέσσιον ὀλέθρου κείρατ' ἐφήπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανθάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαῖρω·
 Οὐ γάρ τις φειδῶ νεκῶν κατατεθνηῶτων
 410 Πύγνυι, ἐπεὶ καὶ θάνασι, πυρὸς μελισσέμεν ὦκα.
 Ὅρνια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐργυδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκήπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφορῶν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Πίον ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῳέες καὶ Λαρδανῶνες,
 415 Πάντες ὄμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότε ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· οἱ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὠπλίοντο μάλ' ὦκα,
 Ἀμφοτέρων, νεκρὰς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἑυσσέλιμων ἀπὸ νηῶν
 420 Πιτρυνον, νεκρὰς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἡέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαφρέταο βαθυρόφρου Ὠκεανοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντιον ἀλλήλοισιν·
 Ἐνθα διαγνώναι χυλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἄλλ' ὕδατι νιζόντες ἀπο βρότον αἱματόεστα,
 Λάκρνα θερμὰ χιόντες, ἀμαξῶν ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἶα κλαίειν Πηλεῖος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Πίον ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν ἑυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πω ἤως, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγχετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκρίτον ἐκ πιδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τείχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίηον εὐ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθρῆαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν ποιόντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῆ,
 Θεεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ζεῦ πάτερ, ἣ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπειρονα γαῖαν,
 Ὅστις ἐτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὄφρας, ὅτι δ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τείχος ἐτειχίσσαντο νέων ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικιδναται ἧώς.
 Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἤρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 455 Ὡ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες!
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν διόσειε νόημα,
 Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε.
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικιδναται ἧώς.
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τείχος ἀναρόψης, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦται,
 Αὐτὶς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσαστο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν.
 Βουφόμενον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἕγουσαι,
 Πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνήος,
 Τὴν ὅ' ἔτεχ' Ἰψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῆ, ἄλλοι δ' αἶθωνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ φινίῳ, ἄλλοι δ' αὐτήσι βόεσσι,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Λαίνυντο, Τρωῆες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς,
 Σμερδαλία κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δάος ἦρει.
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπῶν χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτιη
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπνον δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde propicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso praelii loco excubias obsidionis institunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-566).

Κόλος μάχη.

- ⁷ Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέρανος
 Ἀφροδίτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
⁸ Κέλνυτέ μιν, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεάιναι,
 Ὅφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Μῆτις τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μῆτις τις ἄρσση
 Πειράτω διακίρσαι ἑμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Διναῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
¹⁰ Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγίμεν ἢ Λαοναῖσιν,
 Πληγὴς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλύμπόνδε·

- Ἦ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθειστον ὑπὸ χθονός ἐστι βίρεθρον·
 15 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἐνεφθ' Ἰδιδω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 Γνώσασθ' ἐπειθ', ὅσον εἰμι θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδῆτε πάντες·
 Σειρήν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαστες,
 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θάειναι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοινα
 Ζῆν, ὑπάτον μῆστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 Σειρήν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμι θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευσεν.
 30 Ὁπῆ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρείοντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἧτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 Πρόφρονι μυθίομοι· ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὡκυπέτα, χρυσεῖσιν ἐθείρησιν κομώνωντα·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένοι δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσαιο δίφρον.
 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην
 Μισσηγῆς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἱκανὸν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 50 Λύσας ἐξ ὄχεων, κατὰ δ' ἠέρα πούλην ἔχουεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίῃν,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρησσάστο.
 55 Τρώες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,

Παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοὶ ἀναγκαίη, πρὸ τε παιδῶν καὶ πρὸ γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠύγνυτο πύλαι, ἐκ δ' ἴσσυτο λαός,
 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 60 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χεῖρον ἕνα θυνιόντες ἴκοντο,
 Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκιοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλοείσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ἄλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅφρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ αἶετο ἱερὸν ἦμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἡμος δ' Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκε,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίτανε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρας ταηλεγείος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχαιτώνων·
 Ἐκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἶ μὲν Ἀχαιῶν κῆρας ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεσθεν.]
 75 Αὐτὸς δ' ἔξ' Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιομενον δὲ
 Ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνεν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Διάνας μενέτην, θεράποντες Ἀρης·
 80 Νέστορα δ' ὅλος ἔμιμνε Γερῆνιος, οὐρός Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτίερετο· τὸν βύλεν ἰῶ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠνυκόμοιο,
 Ἄκρην κακὰ κορυφῆν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρανίῳ ἐμπεφύσσι, μάλιστα δὲ καιρίων ἴστιν.
 85 Ἀγρήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' δ' γέρον ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἰσῶν, τόφρ' Ἐκτορος ὠκίεις ἵπποι
 Ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα. καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρον ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσω,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῆ φευγεις, μετὰ νότα βαλῶν, κακὸς ὡς ἐν ὀμίλῃ;
 95 Μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν ὄσφρ' ἠΐξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολὺτίλας Δίος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊξεν κόλλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ'· αὐτός περ ἑὼν, προμάχουσι ἐμίχθη·
 100 Ἐτῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἢ μάλα δὴ σε νίοι τείρουσι μαχηταί·
 Σῆ δὲ βλῆ λάλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
 Ἡπιδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδείας δέ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσῃ, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρωῖοι ἵπποι, ἐπισταμενοὶ πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
 Οὐς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἰλόμην, μῆτιν ἄρα φόβοιο.
 Τούτω μὲν θεράποντα κομείτω· ταῖδε δὲ νῶϊ
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 Εἴσεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντα κομείτην
 Ἰφθίμοι, Σθένελος τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνῃωρ.
 115 Τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδους ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠλία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἔκτορος ἄγχι γέροντο.
 Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀνόνησε Τυδείος υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
 120 Τὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἕκιοπῆα,
 Ἴππων ἠνί' ἔχοντα, βάλῃ στήθος παρὰ μαζόν·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερῶησαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ἰλκῦποδες· τοῦ δ' αὐθι λυθῆ ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνίοχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπας, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἠνίοχον μέθεπε θρασύν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆν
 Ἴπῳ δευέαθην σημάτωρος· αἴψα γὰρ εὖρον
 Ἰφιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 Ἰλκνυπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἠλία χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέροντο·
 Καὶ νύ κε σήκασθαι κατὰ Πίον, ἦντε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραιάνων,
 Καδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδους ἦκε χαμᾶζε·
 135 Δεινῆ δὲ φλόξ ὤρωτο θεῖου καιομένοιο·
 Τῷ δ' ἵπῳ δεισαντε κατακτῆτην ὑπ' ὀχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠλία σιγαλόεντα·
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχει μαινυχᾶς ἵππους·
 140 Ἢ σὺ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπειτ' ἄλκη;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει,

- Σήμερον ὕστερον αὐτὸ καὶ ἡμῖν, εἴ κ' ἐθλήσω,
 Δώσει· ἀνήρ δέ κεν οὔτι Διὸς γόνον εἰρύσσειτο,
 Οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 145 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἄλλὰ τόδ' αἶνον ἄγος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάναι·
 Ἐκτὼρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρῳέεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμῷ φοβητὺμένος ἴκτο νῆας.
 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νίστωρ·
 Ὡ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, οἶον ἔειπες!
 Ἐἴπαρ γάρ σ' Ἐκτὼρ γε κακὸν καὶ ἀνάλιδα φήσει,
 Ἄλλ' οὐ κείσονται Τρῳεὺς καὶ Λαρδανῶνες,
 155 Καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων,
 Ταῶν ἐν κοινήσι βάλεις θαλαροῦς παρακοίτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 Ἄντις ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳαῖς τε καὶ Ἐκτῶρ
 Ἐχῆ θεσπεσίῃ βίβλεα στονοέοντα χέοντο.
 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν σε τίον Λαῖοι ταχύπλοοι
 Ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείους δεπαίεσσιν·
 Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυθο.
 Ἐφθή, κακῆ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμῆιο,
 165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσαιο, οὐδὲ γυναῖκας
 Ἄξεις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δῶσω.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριζεν,
 Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν·
 170 Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰθαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεροαίετα νίκην.
 Ἐκτῶρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳεὺς καὶ Λύκιοι καὶ Λαρδανοὶ ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνιρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἄλκιῆς!
 175 Πιγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Λαῖοισι γὰρ πῆμα·
 Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τέλεια μηχανόωντο,
 Ἄβληχρ', οὐδενὸς ἄρα· τὰ δ' οὐ μόνος ἀμὸν ἐρέει·
 Ἴπποὶ δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορόεντα ὀρμηκῆν.
 180 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι γένομαι,
 Μῆρημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηϊοῦ γενέσθω,
 Ὡς πυρὶ νῆας ἐπιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἵπκωισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- 185 *Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Αἶθων, Δάμπε τε δῖε,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνοτον, ἦν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἴμιν παρ' προτέροισι μελλοφρονά πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶνον τ' ἐγκρασάσα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνάγοι,]*
- 190 *Ἢ ἐμοὶ ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπευδύστον, αἶ κε λάβοιμεν
 Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
 Πᾶσαν χροσίην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 Αὐτὰρ ἄπ' ὤμοιόν Διομήδεος ἵπποδάμοιο*
- 195 *Δαιδάλεον θάρηκα, τὸν Ἰφαιστος κάμα τεύχων.
 Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐέλποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτονοχί νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσῃσθε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·*
- 200 *Καὶ ἴα Ποσειδάωνα, μέγαν θεῖον, ἀντίον ἠΐδα·
 Ὡ πόποι, ἔγνοσιγαί' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμὸς;
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλλάκην τε καὶ Αἰγῆας δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.*
- 205 *Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
 Τρωῶας ἀπίσασθαι, καὶ ἐρνεύμεν εὐρύσποκα Ζῆ-
 Ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδη.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων
 Ἥρη ἄπιοιπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!*
- 210 *Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοισι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
 Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειθὲ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 Πλήθειν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστῶν*
- 215 *Εἰλομένων· εἶλε δὲ θοῶν ἀτάλατος Ἀρηΐ
 Ἐκτὼρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας εἴσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτὰ ποιπνύσαντι, θοῶς στέρναι Ἀχαιοὺς.*
- 220 *Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φάρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στη δ' ἐπ' Ὀδυσσεὸς μεγακῆτεϊ νηΐ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσσι
 [Ἡμῖν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,*
- 225 *Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἴρυσαν, ἠγορήη πύσνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 Ἔκυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·*

Αἰδέεσθαι, Ἀργεῖοι, καὶ ἑλέγχεα, εἶδος ἀγχοί!
 Πῆ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 Ἄς, ὅπότε ἐν Λήμνῳ, κενσαυχίης ἠγορέασθε,
 Ἔσθοντες κρία πολλὰ βωῶν ὄρθοκραίρων,
 Πίνοντες κρητήρας ἐπιστεφίας οἴνοιο,
 Τρώων ἀνδ' ἱκατόν τε διηκοσίῳν τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοι εἶμεν.
 235 [Ἔκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρῆσαι πυρὶ κηλίφ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμανέων βασιλῆων
 Τῆδ' ἄτη ἄσασας, καὶ μιν μυγα κύδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτὲ φημι τέον περικαλλέα βωμόν
 Νῆϊ πολυκλήϊδι παρελθόμεν, ἐνθάδε ἔρβων.
 240 Ἄλλ' ἐπὶ πάσι βωῶν δημόν καὶ μηρὶ ἔκησας,
 Ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἑξαλαπάξαι.
 Ἄλλὰ, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηον εἰλδωρ.
 Αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ αἰλύσαι,
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσι ἐα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
 Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολίσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντ' ὀνίχεσι, τίκος ἐλάφοιο ταχείης.
 Πᾶρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ καββαλε νεβρόν,
 250 Ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ βέζεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθ' ὄρνις,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὔτις πρότερος Λαλαῶν, πολλῶν περ ἰόντων,
 Εὐξάτο Τυδείδαο πάρος σθέμεν αἰκίας ἵππους,
 255 Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχίσασθαι.
 Ἄλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κοροστῆν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὃ μὲν φύγασθ' ἔτραπεν ἵππους.
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πήξεν
 Ὀμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 260 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, Θοῦρον ἐπιειμένοι ἀλεην.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὄπασαν Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναίῳ ἀνδρειφόντη.
 265 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
 Τεύκρος δ' εἵνατος ἤλθε, παλίντονα τόξα κτείνων.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἰάντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξίφερον σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρας
 Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οὔστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 270 Βαβλήκειν, ὃ μὲν ἀνδι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,

- Ἀντάρ ὁ αὐτὸς ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δυσκεν
 εἰς Διανθ'· ὁ δὲ μιν σάκει κρύπτασσι φαινή.
 Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
 Ὀρσilloχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἠδ' Ὀφελίστην,
 276 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ]
 Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 280 Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τεῦκρε, φλλῆ κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶος Δαναοῖσι γένηαι,
 Πατρὶ τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἕοντα,
 Καὶ σε, νόθον περ ἕοντα, κομισσατο ἤ ἐνὶ οἴκῳ·
 285 Τόν, καὶ τηλόθ' ἕοντα, ἑυκλείης ἐπίβησον.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Αἶ κέν μοι δῶη Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἴλιον ἐξαλαπάξαι ἑυκτίμενον πολέεθρον,
 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρᾶσβήϊον ἐν χερσὶ θήσω,
 290 Ἡ τρίποδ', ἧς δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄξεσφιν,
 Ἡὲ γυναῖχ', ἧ κέν τοι ὄμον λέχος εἰσαναβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὄση δύναμις γε πάρεστιν,
 295 Παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
 Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι διδεδυμένος ἄνδρας ἐνάλω.
 Ὄκτω δὴ προέηκα ταυρυλαχίνας οἰστούς,
 Πάντες δ' ἐν χροῦ πῆχθεν Ἀρηϊθῶων αἰζήων·
 Τούτων δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
 300 Ἡ ῥα, καὶ ἄλλον οἰστόν ἀπο νευρηφιν ἱάλλειν
 Ἐκτορος ἀντικρῦ, βαλέειν δέ ἐἴτο θυμός.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 Ἴδον ἔνν Πριάμοιο, κατὰ στῆθος βάλεν ἰφ·
 Τόν ῥ' ἐξ Αἰνύμηθεν ὀπνιομένη τέκε μήτηρ,
 305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνῖα θεῆσων.
 Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἧτ' ἐνὶ κήπῳ,
 Καρπῶ βριθομένη νοτίησι τε εἰαρινῆσιν·
 Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἰστόν ἀπο νευρηφιν ἱάλλειν
 310 Ἐκτορος ἀντικρῦ, βαλέειν δέ ἐἴτο θυμός.
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρῆσφλεν γὰρ Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' Ἀρχεπιτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Ἴέμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·

- ἤρπτε δ' ἐξ ὀχίων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 315 Ἰκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπας, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταῖρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἑγγυς ἔσθια,
 Ἴππων ἦνι' ἐλαῖν· ὁ δ' ἄφ' οὐκ ἀπίθασεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χειρᾶδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλλέειν δὲ ἔθυμὸς ἀνάγει.
 Ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἶστον,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἐκτωρ
 325 Δυερύοντα, παρ' ὤμων, ὄθι κληῖς ἀποέργει
 Ἀνύενα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καιρίον ἔστιν,
 Τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρῆν· νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γνῦξ ἑριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 330 Δίας δ' οὐκ ἀμίλησε κασιγνήτιο πεσόντος,
 Ἄλλὰ θῖον περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἑρίηρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ διὸς Ἀλάιστωρ,
 Νῆας ἐπι γλαφυρίας φερέτην βαρῖα στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' αὐτίς Τρῶεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ἔρπον·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίς, σθένει βλεμαίνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος
 Ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει·
 Ὡς Ἐκτωρ ὠπαξε κερηκομώντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφῆβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χειράσιν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
 Γυργούς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολογίου Ἄρηος.
 350 Τούς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεῖά λευκώλενος Ἥρη,
 Αἰψὰ δ' Ἀθηναίην ἔπια πτερόεντα προσήνδα·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ·
 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωσται
 355 Ἄνδρὸς ἐνὸς φίπῃ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτός
 Ἐκτωρ Πριάμηδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλίσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρὶδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαινεται αὐκ ἀγαθήσῃ,
 Σχέτιλος, αἶψ' ἀλιτρός, ἐμῶν μενίων ἀπερωγούς·
 Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλὰς κίνας
 Τυφόμενον σάεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσ' ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τὰδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πνευκαλλίμῃσιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἐρέβεος ἄζοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγίει, Θέτιδος δ' ἐξήρυσσε βουλάς,
 Ἡ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 Δισσομένη τιμήσῃσιν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μῆν, ὅτ' ἂν αὐτὴ φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγίοχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 Γηθήσει προφανείσῃ ἀνὰ πτολίεμοιο γεφύρας.
 Ἡ τις καὶ Τρώων κορβεὶ κύνας ἦδ' οἰανούς
 380 Δημῶ καὶ σαρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσθε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Ἡ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνιοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 385 Πάπλον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατρὸς ἐπ' οὔθει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμπε χερσὶν·
 Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσασετο δακρυρόντα.
 Ἔς δ' ὄχεα φλόγῃσιν ποσὶ βήσαστο· λάξαστο δ' ἔγχος
 390 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στήλας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτίσσειται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠρεῖ,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόσ Οὐλυμπός τε,
 395 Ἥμιν ἀνακλῖναι πνευκὸν νίφος, ἦδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντηρηνακίας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰθῆθεν ἐπεὶ ἴδε, γώσαστ' ἄρ' αἰνεῖς·
 Ἴρι δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσ'·
 Βάσα ἴθι, Ἴρι ταχεία, πάλιν τρέπε, μῆδ' ἔα ἄστην

JUNO & MINERVA GO TO TO ASSIST THE QUEENS



Minerva takes the lead, the company in 627 p.

Illustration by ...

THE HOURS TAKING THE HORSES FROM JUIU'S CAR.

845



The Hours taking the horses from Juiu's car.

- 400 Ἐρχοθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ἴδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Γνωίω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
- 405 Ἐλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἅ κεν μάρπησι κεραννός·
 Ὀφρ' εἰδῆ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ὧ πατρὶ μάχηται.
 Ἡρῆ δ' οὔτι τόσον νεμεσιζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὄρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελόουσα·
- 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Πρώτην δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 Ἄτομήνη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαινεται ἦτορ;
 Οὐκ εἰάα Κρονίδης ἐπαμνυμένῃ Ἀργείοισιν.
- 415 Ἴδε γὰρ ἠπέιλῃσε Κρόνον παῖς, εἰ τέλει περ·
 Γνωίσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξωιν·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
- 420 Ἐλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἅ κεν μάρπησι κεραννός·
 Ὀφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχηται.
 Ἡρῆ δ' οὔτι τόσον νεμεσιζέται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σὺγ', αἰνοτάτη, κύνον ἀδδεές, εἰ ἐτεόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος αἰεῖραι.
- 425 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἡρῆ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
- 430 Ὅς κε τύχη· κείνος δὲ, τὰ ἅ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Λαυαοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπεικέες.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρίπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' Ὀραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίησι κάπησιν·
- 435 Ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσείοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μῆγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμημένοι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν εὐτρόχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δῶκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θῶκος.
- 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσασας.
 Αὐτὸς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς

- Ἔζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
 Αἶ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 Ἥσθη, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἔφεροντο·
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ;
 Οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε μάχη ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀλλύσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄσπτοι,
 Οὐκ ἂν με τρέψεια, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ.
 Σφῶν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιο τε μέμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὄψεων, πληγῆντε κεραυνῶ,
 Ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἶ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πηλείαι αἰγ' ἦσθη, κακὰ δὲ Τρῶεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηΐδα·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες !
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωται.
 [Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλῆν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἧτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλωται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἦοὺς δὴ καὶ μᾶλλον υπερμενέα Κρονίωνα
 ὄψεαι, αἶ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντι Ἀργείων πούλῳ στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πόλεμον ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἡματι τῷ, οἳ ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρῦμνῃσι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θεσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίλω
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἴκηαι
 Γυῖης καὶ πόττιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 Ἥμενοι, οὔτ' ἀγῆης Τηρεΐονος Ἥελλιοιο
 Τέροντι, οὔτ' ἀνέμοισι, βαδύς δέ τε Τάρταρος ἀμφί·
 Οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκαται ἀλωμένη, οὐ σεν ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύνταρον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεσ' Ἰκεανῶ λαμπρὸν φάος ἡέλλιο,

- Ἐκλον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν ὃ ἀέκουσιν ἔδω φάος· ἀντάρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπασίη, τριλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἱερεβεννή.
 Τρώων αὐτὴ ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 490 Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπι δινηγῆντι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαινετο χῶρος.
 Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὸν ὃ Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 495 Διχμῆ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης·
 Τῷ ὄγ' ἐμισάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετήυδα·
 Κέλνυτέ μεν, Τρῶες καὶ Λάρδανοι ἦ δ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠγεμόεσσαν·
 500 Ἀλλὰ πρὶν κνίφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Λόρρα τ' ἐφοπλισόμεθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 Ἀνύσαδ' ὑπέξ ὀχείων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἰδωδῆν·
 505 Ἐκ κόμιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Καρπαλίμους, οἶνον δὲ μέλιφρονα οἰνίξεσθε,
 Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μισφ' ἠοὺς ἠριγενείης
 Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἔκη·
 510 Μῆπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα γῶτα θαλάσσης.
 Μῆ μὰν ἀσπουδὶ γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 Ἄλλ' ὡς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοθι πέσση,
 Βλήμενος ἦ ἰφῷ, ἦ ἔγχρῃ ὀξύνωτι,
 515 Νηὸς ἐπιθρῶσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρον Ἄρηα.
 Κήρυκας δ' ἀνὰ ἄστρῳ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 Παῖδας πρωθήσας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 Δίξασθαι περὶ ἄστρῳ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 Θηλήτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 Πῦρ μέγα καίοντων· φυλακῆ δὲ τις ἔμπαδος ἔστω,
 Μῆ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπείοντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιῆς, εἰρημένος ἔστω·
 525 Τὸν δ' ἠοὺς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσσει.
 Εὐχόμαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν,
 Ἐξέλααν ἐνθ' ἔνδε κύνας Κηρρασιφορήτους.
 [Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]

- Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμῶς αὐτούς·
 830 Πρωτὶ δ' ὑπὸιοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἰηυσὶν ἐπι γλαφυρῶσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Εἵσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης
 Πᾶρ νηῶν πρὸς τείχος ἀπόσεται, ἢ κεν ἐγὼ τον
 Χαλκῶ δρώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 835 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαίεσται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Μείνη ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἴω,
 Κείσεται οὐτηθεῖς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
 Ἥελιου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὡς
 Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
 840 Τιοίμην δ', ὡς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργεῖοισιν.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελιάδισαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 845 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τελεέσσευς ἑκατόμβας.
 Κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
 850 Ἠδέϊαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες διατέοντο,
 Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπύχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίω Πηλεΐμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολιμοιο γεφύρῃ
 Ἐἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 855 Ὡς δ' οὔτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήμεος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφρανεν πάσαι σκοπταὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβάλλει ἄσπετος αἰθήρ.]
 Πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν·
 860 Τόσσα μισηγῶ νεῶν ἦδὲ Ξάνθοιο φοῶων,
 Τρῶων καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθεν πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πᾶρ δὲ ἑκάστην
 Ἐἶατο πεντήκοντα, σεία πυρὸς αἰδομένοιο.
 Ἴπποι δὲ κρεῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ δλύρας,
 865 Ἔσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρόνον Ἠῶ μίμνον,

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ι.

Apud Achivos, et præterito discrimine percussos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiis locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicite agitur de Achille placando et ad exercitum reducendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remisit, et intactam Briseidem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventutis addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 718).

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλεῖα. Διταί.

- ^a Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· ἀντάρ Ἀχαιοὺς
 Θεσπισίη ἔχε φύζα, φόβον κρυόετος ἐταίρη·
 Πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
 Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόρτον ὀρνυετον ἰχθυόεντα,
⁵ Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρηκηθεν ἄητον,
 Ἐλθόντ' ἐκαπίνης· ἄμυδις δὲ τε κῦμα κελαινὸν
 Κοφύεται· πολλὸν δὲ παρῆ ἅλα φύκος ἔχευαν·
 Ὡς ἐδάττετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἀτρεΐδης δ', ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
¹⁰ Φοίτα κηρύνεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
 Κλήθην εἰς ἀγορὴν κηλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
 Μηδὲ βοῶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοιισι πονεῖτο.

- Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιήότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 ἔτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χεῖρ ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπα' Ἀργεῖοισι μετηύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἀτῆ ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπίσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 ἴλιον ἐκπέφρασαν· εὐτείχεον ἀπονείεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσατο, καὶ με καλεύει
 Δυσκλῆα Ἀργὸς ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ἄλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· ἔ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιήότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 Ἡ θεμῖς ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆς.
 Ἀκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φῶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάγκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσασ' Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διανδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκῆπτρω μὲν τοι δῶκε τιμηῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀκὴν δ' οὕτοι δῶκεν, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὕτω που μάλα ἔλπει νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάγκιδας, ὡς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῶ θυμὸς ἐπέσονται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἐρχεο· πᾶρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἔστασ', αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλὰ.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπύρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Πλοῦν εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῶ εἰλήλουθ' ἔμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· ἔ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίσχεον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνισταμένος μετεφώνειν ἱπποτά Νέστορ·
 Τυδεΐδη, πῆρι μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτερὸς ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὀμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὕτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδέ πάλιν ἔρβει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἔκτο μύθεον.
 Ἢ μὴν καὶ νῆος ἔσαι, ἐμὸς δὲ καὶ καὶ παῖς εἴης
 Ὀπλοτάτος γενῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν εἶπες.
 60 Ἄλλ' ἄγ', ἐγών, ὃς σῆο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Ἐξείπω, καὶ πάντα δίζομαι· οὐδέ κέ τις μοι
 Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδέ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀθέμιτος, ἀνείστιός ἐστιν ἐκείνος,
 Ὃς πολέμον ἔραται ἐπιδημίου, ὄκρυνόεντος.
 65 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 Λεξάσθων παρὰ τάφρον ὄρυκτῆν τεύχεος ἑκτός.
 Κούροισιν μὲν ταῦτι ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσαι.
 70 Δαίην δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι αἰεκίς.
 Πλείαι τοι οἴνου κλισαί, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 Ἡμάτια Θρηκήθην ἐπ' εὐρὰ πόντον ἄγουσιν·
 Πάσαί τοι ἐσθ' ὑποδείξῃ· πολέσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἄγρομένων, τῷ πείσαι, ὃς κεν ἀρίστην
 75 Βουλὴν βουλευσῇ· μάλα δὲ χρεῶ πάντας Ἀχαιούς
 Ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, οὐ δῆϊοι ἐγγύθει νηῶν
 Καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 Νῦξ δ' ἦδ' ἠὲ διαβήσσει στρατὸν ἠὲ σώσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο.
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἰσσεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 Ἢδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, νίας Ἄρης,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρηά τε Δηῖπυρόν τε,
 Ἢδ' ἀμφὶ Κρείοντος νιόν, Λυκομήδεα διόν.
 85 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστην
 Κούροι ἅμα στείχον, δολχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
 Καὶ δὲ μίσον τάφρου καὶ τεύχεος ἴζον ἰόντες·
 Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δορυπον ἕκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοιεκία δαῖτα·
 Οἳ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος εἴξον ἔντο,
 Τούτῃ ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνων ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 95 Ὃ σφιν ἔυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 Λαῶν ἔσαι ἀναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλεξεν

- Σκήπτρόν τ' ἠδὲ δέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθεα.
 100 Τῷ σε χρῆ πείρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγη
 Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἀρχῆ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 Ὄλον ἐγὼ νοέω, ἦμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην
 Χωρόμενον Ἀχιλῆος ἔβησ κλισίηθεν ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπεμυθεύομην· σὺ δὲ σφ' μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Ἐξῆς, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 Ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὡς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμαν
 Δωροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεισσι τε μελιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 Ἴν γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντι νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' ἐπεὶ Ἀασάμην, φροσὶ λευγαλέησι πιθήσας,
 120 Ἀφ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Ἐμὴν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἀπύρουσ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροστο.
 125 Οὐ κεν ἀλγίος εἴη ἀνὴρ, ᾗ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 Δῶσω δ' ἐπὶ γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Δεσβίδας, ἅς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 130 Ἐξελόμεν, αἰ κάλλι ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δῶσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότε ἀπήρσαν,
 Κούρην Βρισηῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄροκον ὁμοῦμαι,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μυχθῆναι,
 Ἢ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὐτε
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δῶσω· ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
 Εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικας εἴκοσιν αὐτός ἐλίσθω,
 140 Αἰ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισταί ἔωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἄροφης

- Γαμβρός κέν μοι ἴοι· τίσω δέ μιν Ἴσον Ὀρίστη,*
Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
Τρῆς δέ μοι εἰσι θυγάτρεις ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτης,
 145 *Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·*
Τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλῃν ἀνάεδνον ἀγέσθω
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέλλω δάσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις εἴη ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἐπτά δέ οἱ δάσω εὐναιόμενα πτολιέθρα,
 150 *Καρθαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήσασαν,*
Φηράς τε Ζαθείας ἦδ' Ἀνθειαν βαθυέλιμον,
Καλὴν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελοέσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός· νέεται Πύλου ἡμαθόντος·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήγες, πολυβούται,
 155 *Οἳ κέ ἐ δωτίνῃσι, θεὸν ὡς, τιμήσουσιν,*
Καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτά κέ οἱ τελείσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
Δμηθήτω! Αἰδῆς τοι ἀμείλιχος ἦδ' ἀδάμαστος·
Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 160 *Καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτέρός εἰμι,*
Ἴδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νίστωρ.
Ἄτρείδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
Δῶρα μὲν οὐκίτ' ὄνοστώ διδοῖς Ἀχιλλῆϊ ἄνακτι·
 165 *Ἄλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνουσαν, οἳ κέ τάχιστα*
Ἐλθεσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος.
Εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δέ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρόωτιστα, Διὶ φίλος, ἠγησάσθω·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἄϊας τε μέγας καὶ Δίος Ὀδυσσεύς·
 170 *Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπίεθων.*
Φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλισθε,
Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησομέθ', αἳ κ' ἐλεήσῃ.
Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 175 *Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο·*
Νῶμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάσασιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμῶς,
Ἔρωμν' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερῆνιος ἱππότης Νίστωρ,
 180 *Ἀπὸ δὲ βᾶτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,*
Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῃ,
Ἐπιθίως πεπιθέειν μεγάλας φρένας Διαιάδαο.

- 186 *Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ τῆας ἰκέσθη
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερόμενον φόρμιγγι λιγυῆ,
 Καλῆ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρει' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἥστιανος οἰίσσας·
 Τῇ ὄγε θυμὸν ἔταρπεν, αἶψιδε δ' ἄρα κλῆα ἀνδρῶν.*
- 190 *Πάτροκλος δὲ οἱ ὀλος ἐναντίος ἦστο αἰωπῆ,
 Λέγμενος Διακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἤγειτο δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 Σκᾶν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.*
- 196 *Ὡς δ' αὐτῶς Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φάτας, ἀνίστη·
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον' ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἢ τι μάλα χροῶ
 Οἱ μοι σκυζομένω περ Ἀχαιῶν φίλιτατοῖ ἔστον.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε διος Ἀχιλλεύς,*
- 200 *Ἐἴσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔοντα·
 Μελίχονα δὴ κρητῆρα, Μενoitου νῆε, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλιτατοῖ ἄνδρες ἐμῷ ὑπῆλασι μελάθροφ.*
- 206 *Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθειθ' ἑταίροφ.
 Αὐτὰρ ὄγε κρηῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀγῆῃ,
 Ἐν δ' ἄρα ναῖτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πλονος αἰγός,
 Ἐν δὲ σπῶς σιάλοιο ράχιν τεθάλυιαν ἀλοίφῃ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διος Ἀχιλλεύς·*
- 210 *Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖτεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἑμαράνθη,
 Ἀσθρακίην στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάμνυσεν·
 Πάσας δ' ἄλδς θείοιο, κρατενυτάων ἐπαείρας.*
- 216 *Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῆτον ἑλὼν ἐπένευμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανίοισιν· ἀτὰρ κρέα νεύμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 Τόλχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνάγει*
- 220 *Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δαίδεκτ' Ἀχιλῆα·*
- 226 *Καίῳ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευῆς,
 Ἡμῖν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικία πολλὰ*

THE EMBASSY TO ACHILLES

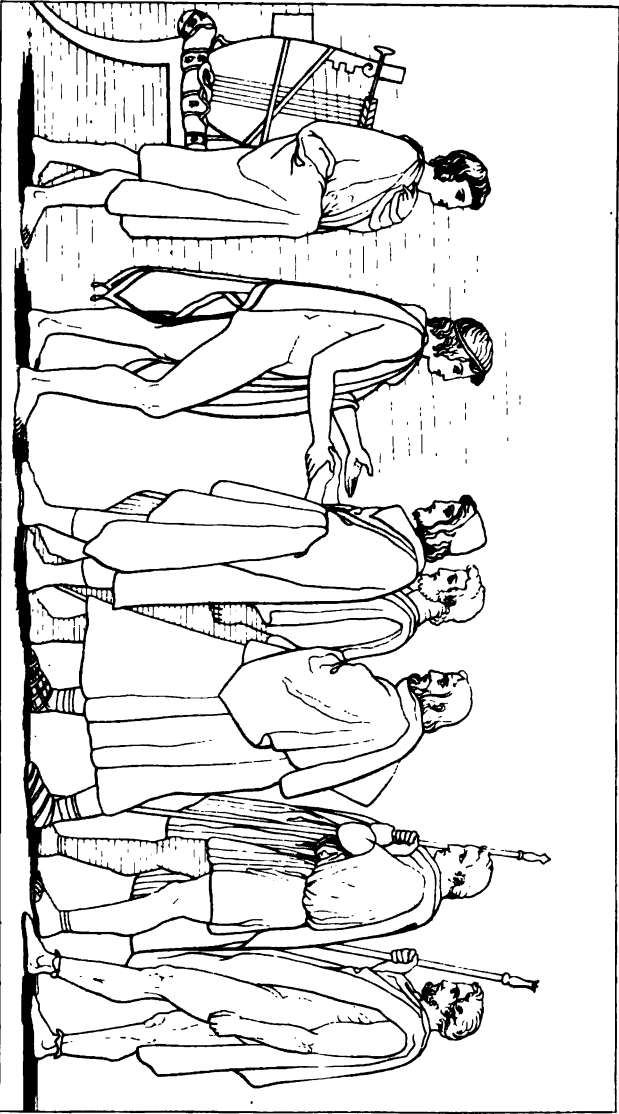


Figure 11. "The Embassy to Achilles"

© The Trustees of the British Museum

Δαίνυσθ' ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπιηράτου ἔργα μέμηλεν·
 Ἄλλὰ λήν μέγα πῆμα, Διοτρεφέες, εἰσορωσάτες,
 230 Δεῖδμεν· ἐν δοιῇ δὲ σωσόμεν ἢ ἀπολίσσασθαι
 Νῆας εὖσαιίλους, εἰ μὴ σύγ'ε δύσαι ἀλκήν.
 Ἐγγύς γάρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθιστο
 Τρῶες ὑπέφθυμοι, τηλεκλιητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 Κηράμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 Σχῆσεσθ' ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πείσεσθαι.
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδιέξια σήματα φαίνων
 Ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθέναϊ βλαμβαίνων
 Μαινεται ἐκπάγλως, πίνονος Διὸς, οὐδέ τι τίει
 Ἀνέρας, οὐδέ θεοὺς· κρατερῇ δὲ ἐὶ λύσσα δίδυκεν.
 240 Ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἴῳ διαν·
 Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Διτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηώσειν παρὰ τῆσιν, ὄρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἰ ἀπειλᾶς
 245 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ μῖσιμον εἶη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἕκας Ἄργεος ἱπποβότοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμονας γε, καὶ ὀπὲ περ, νίας Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρέσεσθαι ὑπὸ Τρῶων ὄρουμαγδοῦ.
 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 Ρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὖρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
 Ὡ πέπον, ἦ μὲν σοίγ'ε πατήρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι πέμπεν·
 Τεκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 255 Δάσασα, αἰ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἴσχιν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 Ἀηγέμεναι δ' ἐριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον· σὺ δὲ λήθεται· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 Πανὺς, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μεν ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κί τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπι' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 Δίδωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 Οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσ' Ἀγαμέμνωνος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 270 Δῶσει δ' ἐπὶ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λαοβίδας, ἄς, ὅτε Λαοβιον ἐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ'· αἶ τότε κάλλι ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τῶς μὲν· τοὶ δῶσαι, μετὰ δ' ἔσεται, ἦν τότε ἀπήνυρα
 Κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμείται,
 275 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἣδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσεται· εἰ δέ κεν οὔτε
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰςελθῶν, ὅτε κεν δατεύμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικῆς εἴλοσιν αὐτὸς εἰέσθαι,
 Αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκῶν, οὐφθαρ ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρίστη,
 285 Ὅς οἱ τηλύγετος τρεφεται θαλλῆ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ οἱ εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τῶων ἦν κ' ἐτέλιστα, φίλην ἀνάεδνον ἀγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὐτ' ἐπὶ μέλιστα δώσει
 290 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἔη ἐπίδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτά δέ τοι δώσει εὐναϊόμενα πτολίεθρα,
 Καρθαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήεσσαν,
 Φηράς τε Ἰαθίας ἣδ' Ἀνθειαν βαθύλιμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἔγγυς ἄλods, νεαται Πύλον ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῆγες, πολυβοῦται,
 Οἱ κέ σε δωτήρησι, θεὸν ὡς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοὶ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τέλεουσι θέμιστας.
 Ταῦτα κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιούς
 Τειρομένους εἰλαίρε κατὰ στρατὸν, οἱ σε, θεὸν ὡς,
 Τίσουσ'· ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἐκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 Ἀύσασαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
 Οἱ ἔμναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ποδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγείως ἀποειπεῖν,
 310 Ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μὴ μοι τρυῶντε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμοῖς Αἴδαο πύλησιν,
 Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη.

- Αὐτὰρ ἐγὼν ἱρήω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·*
 215 *Οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,*
Οὐτ' ἄλλους Λαλαούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆσι αἰεὶ.
Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
Ἐν δὲ ἱῆ τιμῇ ἤμην κακός, ἦδ' καὶ ἐσθλός·
 220 *Κάτθαν' ὁμῶς ὄτ' ἀεργός ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἐοργεῖς.*
Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολέμιζαι.
Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρεισιν
Μάστακ', ἐπεὶ κε λάβησι, κακῶς δ' ἄρα οἱ κίλλει αὐτῆ·
 225 *Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοῦς νύκτας ἔαυτον,*
Ἦματα δ' αἱματόεστα διέπρησσον πολέμιζων,
Ἀνδράσι μαρνάμενος ὄσρων ἔνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἱρίβωλον·
 230 *Τῶων ἐκ πασῶν κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ*
Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπίσθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν,
Δεξάμενος, διὰ πᾶντα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
Ἄλλα δ' ἄριστῆεσι δίδου γέγρα καὶ βασιλευσίν·
 235 *Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν*
ἔϊλετ', ἔχει δ' ἄλογον θυμαρῆα· τῇ παριάνων
Τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολέμιζόμεναι Τρῶεσσιν
Ἀγγεῖλος; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρεΐδης; ἦ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠΰκομοιο;
 240 *Ἢ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων*
Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθός καὶ ἐχέφρων,
Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεταί· Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτιτῆν περ ἑούσαν.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καί μ' ἀπάτησεν,
 245 *Μῆ μιν πειράτω, εὐ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.*
Ἄλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλευσίν
Φραξέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δηΐον πῦρ.
Ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
Καὶ δὴ τείχος ἔδειμα, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 250 *Εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·*
Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Ἔκτορος ἀνδροφόνου
Ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
Οὐκ ἐθέλεισκε μάχην ἀπὸ τείχους ὀρνύμεν Ἔκτωρ,
Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔαεν·
 255 *Ἐνθά ποι' οἶον ἔμιμνε, μόγις δὲ μευ ἔκφυγεν ὀρμήν.*
Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐσθλῶν πολέμιζόμεν Ἔκτορι δίφ,

- Ἄβριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὐ νῆας, ἐπὶν ἄλαδι προερεύσσω,
 Ὀψμαι, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 260 Ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσεύμεναι μεμαῶτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἥματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρβων·
 265 Ἄλλον δ' ἐνθ' ἐνδε χροσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἥδ' ἐ γυναῖκας εὐζώνους, πολίον τε σίδηρον
 Ἄξομαι, ἄσσο ἔλαχον γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 Ἄντις ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 270 Ἀμφαδόν· ὄψραι καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοί,
 Εἴ τινα που Λαναῶν ἔτι ἔλπεται ἑξαπατήσειν,
 Διὸν ἀναιδεῖην ἐπιειμένος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τετλαῖη, κύνεός περ ἐών, εἰς ὧπα ιδέσθαι·
 Οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
 275 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν εἴ' αὐτίς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἐφρέτω· ἐκ γὰρ εὐ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ·
 Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 280 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 Οὐδ' ὄσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὄσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 Διὶ δ' ἑκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἄνδρες ἔξοικνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 285 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἔμον πείσει Ἀγαμέμνων,
 Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λάβῃν.
 Κούρην δ' οὐ γαμῶ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 290 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλανκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὡς γαμῶ· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 Ὅστις οἴ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοὶ καὶ οἰκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμίσσεται αὐτός.
 295 Πολλὰ Ἀγαῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οἵτε πολιεθρα ῥύονται·
 Τῶων ἦν κ' ἐθέλωμι, φιλῆν ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ,
 Γήμαντι μνηστῆν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,

- 400 Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρον ἐκτήσατο Πηλεΐς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴμιον ἐκτήσθαι, εὐναίωμενον πολίεθρον,
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθῃν νῆας Ἀχαιῶν·
 Οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφῆτορος ἐντὸς ἔργει,
 405 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσση.
 Ἀπιστοὶ μὲν γὰρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθῃν οὔτε λείσθη,
 Οὐδ' ἔλετη, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 410 Μήτηρ γὰρ τέ μέ φησι θεῖα, θείτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερίμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μίνων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 Ἶλλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἀφθιτον ἔσται·
 Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 415 Ἶλλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσειται, οὐδέ κέ μ' ὤκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείην· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμων
 Ἴμιον αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔδην εὐρύνοπα Ζεὺς
 420 Χεῖρα ἐὼν ὑπερίσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ἤμεις μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀποφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
 Ὀφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμύνει,
 Ἢ κέ σφιν νῆας τε σῶη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 425 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 Ἐν τῶν ἐφράσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμι μίνων κατακοιμηθήτω,
 Ὀφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Ἄφρον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 430 Ἶς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερός ἀπέειπεν.
 Ὀψὲ δὲ δῆ μετίειπε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δάκρυ ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δία νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαιδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 435 Βάλλει, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θεῶσιν
 Πυρ ἔθειλες αἰδηλόν, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιπομένη
 Οἶος· — σοὶ δέ μ' ἔπαμπε γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς
 Ἢματι τῷ, ὅτ' σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 440 Νήπιον, σῦπω εἰδὸθ' ὁμοίτου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἀνδρες ἀριπρεπέεις τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προΐηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,

- Μύθων τε δητῆρ' ἔμεναι, προηκτῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπο σῆο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλωμι
 445 Δαίπεσθ', οὐδ' εἴ κ' ἐν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 Ἰήρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἠβάοντα,
 Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 Παλλακίδι προμυγῆναι, ἢν' ἐχθήρεις γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατῆρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἶσθαίς,
 Πολλὰ κατηράτο, στρυγεράς δ' ἐπεκέκλειτ' Ἐρινύς,
 455 Μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἔπαινη Περσεφόνεια.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παύσεν χόλον, ὃς ἔ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμον θῆκε φάτιν καὶ ὀνειδέα πόλλ' ἀνθρώπων·
 Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύει' ἐν φρεσὶ θυμῶς,
 Πατρὸς χωμένιοι, κατὰ μέγαρον στρωφᾶσθαι.
 Ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἕοντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερῆττον ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλιποδάς ἑλικας βούς
 Ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σῦες θαλέθοντες ἀλοίφῃ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαλστοιο·
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γεροντος.
 470 Εἰνάνυχες δὲ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴανον·
 Οἱ μὲν ἀμειβομένοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ ἑρβεστη,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θυράς πυκτιῶς ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρικλον αὐλῆς
 Ῥεῖα, λαθῶν φύλακὰς τ' ἀνδρας δμωὰς τε γυναῖκας.
 Φεύγων ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καὶ με φίλησ', ὥς εἴτε πατῆρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 Καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
 Νῶϊον δ' ἔσχατην Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσειν.
 485 Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκε, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φίλων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεισθεσ ἀμ' ἄλλῃ
 Οὐτ' ἐς δαίτ' ἵεναι, οὐτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτι δῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσωσθε,
 Ὅψον τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν·
- 490 Πολλάκι μοι κατίδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 Οἶνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγειῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
- 495 Ποιεύμην, ἵνα μοὶ ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης.
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χεῖρ
 Νηλεΐς ἤτορ ἔχειν· σιρρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγαθῆσιν,
- 500 Λοιβῆ τε κλισίῃ τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι
 Δισσόμενοι, ὅτε κιν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἁμάρτη.
 Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 Σωλαί τε ἔρυσαι τε, παραβλώπες τ' ὀφθαλμῶ·
 Αἰ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιοῦσαι.
- 505 Ἢ δ' Ἀτὴ σθεναρῆ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθίει, φθάνει δὲ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἰ δ' ἔξαιόνται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
- 510 Ὅς δὲ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπη,
 Δισσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
 Τῇ Ἀτῆν ἀμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 Τιμῆν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
- 515 Εἰ μὲν γάρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπίσθ' ὀνομάζου
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἐγώ γε σε μῆνιν ἀποθόβιφρατα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνόμεναι, χατέουσι περ ἔμπης·
 Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὀπίσθεν ὑπέστη,
- 520 Ἄνδρας δὲ λισσισθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῶ
 Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νευροσητὸν κεχολῶσθαι.]
 Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλῆα ἀνδρῶν
- 525 Ἡρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πέλονται, παράβητοί τ' ἐπέεσσιν.
 Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.

- Κουρήτις τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμνυόμενοι Καλυδῶνος ἱερῆς·
 Κουρήτις δέ, διαπραθείει μεμαώτες Ἀρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γυνῶν ἄλωης
 535 Οἰνεὺς φέξ· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔφραξε Διὸς κούρη μεγάλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἧ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἢ δὲ χολωσαμένη, διὰ γένος, Ἰοχέαιρα,
 Ὄρσεν ἐπὶ χλοῦνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοτα,
 540 Ὅς κακὰ πόλλ' ἐρθεσκεν ἔδων Οἰνήος ἄλωην·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρα μακρὰ,
 Αὐτήσιν βίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνήος ἀπέκτεινεν Μελιάργρος,
 Πολλῶν ἐκ πολλῶν θρηήτορας ἄνδρας ἀγέρας
 545 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γὰρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τόσσος ἦεν, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἢ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 Ἀμφὶ σὺὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχρήντηι,
 Κουρήτων τε μεσηγῷ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 Ὀφρα μὲν σὺν Μελιάργρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύνατο
 Τεῖχος ἐκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἔοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Μελιάργρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 555 Ἥτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρη Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐνήνης,
 Ἰδεῶ θ' ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένει ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ἔα ἀνακτος ἐναντίον εἴλετο τόσον
 560 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνῃ καλέσσκον ἐπαίνυμον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθείος οἶτον ἔχουσα,
 Κλαί', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρσασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
 Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἧ ἔα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσα ἤρατο κασιγνήτιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν παλυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
 Κικλήσκουσ' Ἀἴθην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 570 Πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινύς

- Ἐκλυαν ἐξ Ἐρίβουσιων, ἀμαλλίχον ἦτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τὰχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὄρωραι,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσαστο γέροντες
 875 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θῶρον ἱερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθῆν καὶ ἀμύναι, ὑποσχόμενοι μίγα δῶρον.
 Ὅπποθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐρανῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τέματος περικαλλῆς ἐλάσθαι,
 Παντηκοτόγυον· τὸ μὲν ἦμισυ, οἰνοπίδιοιο,
 880 Ἴμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίλιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρον ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὔδοῦ ἐπεμβεβασίαις ὑψηρεφίος θαλάμοιο,
 Σείων κολλητῆας σαπίδας, γουνοῦμενος νύον·
 Πολλὰ δὲ τότε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 885 Ἑλλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 Οἳ οἱ κινδύοτατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπειθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μίγα ἄστου.
 890 Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζῶνος παράκοιτις
 Λίσασετ' ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστου ἀλάφῃ·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαδύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγονσι, βαδρυζάινους τε γυναῖκας.
 895 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἰάναι, χροῖ δ' ἔπτε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυεν κακὸν ἦμαρ,
 Εἶξας ὡς θυμῶ· τῶ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτίλεσσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 900 Ἄλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 Ἐσταῦθα τρέψῃς, φίλος· κάκιον δὲ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἄλλ' ἐπὶ δῶροις
 Ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δὲ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δῆης,
 905 Οὐκίθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραῖέ, Διοτρεφές, οὔτε με ταύτης
 Χρῶς τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
 Ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμῆ
 910 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὄρωρη.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μῆ μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχτυῶν,
 Ἄτρεϊδῆ ἦρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρεῖ
 Τὸν φιλέειν, Ἴνα μὴ μοι ἀπέχθῃαι φιλόστυ·

- 616 Καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κῆρυιν, ὃς κ' ἐμὲ κῆρυι.
 Ἴσον ἔμοι βασιλευε, καὶ ἤμισιν μίφρο τιμῆς.
 Οὔτοι δ' ἀγγελεύουσι, σὺ δ' αὐτόθι λίσσο μίμων
 Εὐνῆ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 Φρασσόμεθ', ἢ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερον, ἢ κε μένωμεν.
- 620 Ἢ, καὶ Πατρόκλω ὄγ' ἐπ' ὀφρῦσι νεύσας σιαπῆ,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Δίας
 Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν', Ὀδυσσεῦ,
 625 Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῆ
 Τῆδ' ἄρ' ὄφρ' κρανεῖσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρῆ μῦθον Λαταοῖσι, καὶ οὐκ αγαθὸν περ ἰόντα,
 Οἷ που νῦν ἔσται ποτιδύγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἄργιον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν·
 630 Σχέτιλος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἑταίρων,
 Τῆς, ἢ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 Νηληΐς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φορήος
 Πωιῆν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πύλλ' ἀποτίσας·
 635 Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Πωιῆν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θείσαν εἵνεκα κούρης
 Οἴης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρλόχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμὸν,
 640 Αἰδεσσαὶ δὲ μίλαθρον· ὑπωρόφιοι δὲ τοὶ εἶμεν
 Πληθύνος ἐκ Λαταῶν, μέμαμεν δὲ τοὶ ἔξοχον ἄλλων
 Κήδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὑπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Δίαν Διογενὲς, Τελαμωνίαιε, κοίρανε λαῶν,
 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εἰσω μυθήσασθαι·
 Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅπποτ' ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὥσει τιν' ἀτιμητον μετανάστην.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελήν ἀπόφασθε·
 650 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεθήσομαι αἱματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰεῖσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι, τῆ ἔμῃ κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίνῃ
 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι δίω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικίπτελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐσάροισεν ἰδί θμωῆσι κίλευσεν,
 Φοίνικι στοφάσαι πυκινὸν λήχος ὅτι τάχιστα.
 680 Δί δ' ἐπιπιθόμεναι στοφάσαν λήχος, ὡς ἐκίλευσεν,
 Κωέα τε φῆγός τε, ληνοῖό τε λεπτόν ἄσπον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Ἥω διαν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθω ἦγεν,
 685 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρῃος.
 Πάτροκλος δ' ἐτίρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφρι εὖζωνος, τὴν οἱ πόρα διος Ἀχιλλεύς,
 Σκῦρον ἰλῶν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολιθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γίνοντο,
 690 Τούς μιν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις νίεσ Ἀχαιῶν
 Δειδίχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἐκ τ' ἐρίοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 Ἡ δ' ἐθέλει νῆεσσιν ἀλεξιμέναι δῆϊον πῦρ,
 695 Ἡ ἄπειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναινεται ἠδὲ σά δῶρα.
 700 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 Ὅσπως κεν νῆάς τε σῆς καὶ λαῶν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπέιλησεν, ἅμ' ἧοῖ φαινομένηφιν
 Νῆας εὐσείλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιέλισσας.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
 705 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
 Ἴλιου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύνοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἰὴν ὑπερέσχε, τίθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδα τὰδ' εἰπέμεν, οἱ μοι ἔποντο,
 Δίας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 710 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον κατέλεξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 715 Ἰὴν δ' ἄνω ἦσαν τιτηότες νίεσ Ἀχαιῶν·
 Ὅψά δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Μῆ ὄφελις λασσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 720 Νῆν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγεροῖῃσιν ἐτήκας.

- Ἄλλ' ἦτοι κῆλον μὲν ἔασομεν, ἧ κεν ἴρῃσιν,
 Ἢ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχῆσται, ὅπποτε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρση.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, παιθώμεθα πάντας·
 706 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ αἰκλή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῆ καλῆ φοδοδάκτυλος Ἥώς,
 Καρφαλλμῶς πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίησδε ἕκαστος·
 Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλαντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulysses (194-271). His aliquantum progressis praepes avis prosperum augurium affert (272-298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura praedandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

² Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνω·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἐπνος ἔχει γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
⁵ Ὡς δ' οἷ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠΰκόμοιο,
 Τύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἧς χάλασαν,
 Ἡ νυφτόν, ὅτε πέφ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 Ἡέ ποθι πολέμοιο μέγα στόμα πενθεδαίοιο·
¹⁰ Ὡς πυκνὴ ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
 Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοτο δὲ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἦτοι οἷ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
 Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
 Αὐλαῖν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὄμαδόν τ' ἀνθρώπων.
 Αὐτὰρ οἷ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλετο χαιτάς
 Ἐπόθ' ἔοντι Διὶ· μέγα δ' ἔστανε κυδαίλιμον κῆρ.
 Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἐπιπρωτὸν Νηληϊῶν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Ἐξ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο.
- 20 Ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Πουσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐθήσατο καλά πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δακρυῶν ἔσασατο δέσμα λιόντος,
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηγεκῆς· εἴλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Ἐπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζαγε, μῆτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔθεν εἵνεκα πούλυν ἐφ' ἕγρην
 Ἠλυθὸν ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Παρδαλή μὲν πρῶτα μετάφρανον εὐρὺ κάλυψεν
- 30 Πουκίλη, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλήφιν αἰέρας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἔμην ἀνοστήσων ὄν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦρασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.
 Τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντα καλά,
- 35 Νῆϊ πάρα προμνη· τῷ δ' ἀπάσιος γένετ' ἐλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦθεῖε, κορυσσεαί; ἦ τιν' ἔταίρων
 Ὀτρύνεις Τρῳέεσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 40 Ἄνδρας δυσμενεῖς σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφέες ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἧτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σωσῆ
- 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρενῆν.
 Ἐκτορεῖς ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γὰρ πῶ ἰδομένη, οὐδ' ἔκλυον ἀυδήσαντος,
 Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέγμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
 Ὅσα ἔκτωρ ἔρθεε, Διὶ φίλος, νίας Ἀχαιῶν,
- 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς νιὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 Διθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μῆσαι Ἀχαιοῖς.
 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Δίαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 Πίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δίον
- 55 Εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνοστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλησιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἧδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γὰρ κε μάλιστα πιθότατο· τοῖο γὰρ νιὸς

- Σημαίνει φυλάκασσι, καὶ Ἰδομενεὺς ὀπάων,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπιεράπομέν γε μάάλιστα.
- 60 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἐπιέλλαι ἠδὲ κλυεῦεις;
 Ἄνθι μὲν μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
 Ἢὲ θεῶ μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτέλω;
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 65 Ἄνθι μῆναι, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
 Ἐχομένῳ· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλυσθοι.
 Φθέγγεο δ', ἧ κεν ἔησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
 Πατρώθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
 Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζωο θυμῷ.
- 70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
 Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτέλλας.
 Ἄντάρ ὁ βῆ ἔ' ἵεναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 Τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,
- 75 Εὐνῆ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
 Ἄσπις καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.
 Πάρ δὲ ζωστήρ κείτο παναλολος, ὃ ἔ' ὁ γεραῖος
 Ζῶννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρησσοίτο,
 Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρπε γῆραϊ λυγρῷ.
- 80 Ὅρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαίρας,
 Ἄτρείδην προσέειπε, καὶ ἐξερεῖνετο μύθῳ·
 Τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος
 Νύκτα δι' ὀφθαίνῃ, ὅτε θ' εὐδουσί βροτοὶ ἄλλοι;
 [Ἢέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἑταίρων;]
- 85 Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεῶ;
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κύδος Ἀχαιῶν,
 Γνώσσει Ἄτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
 Ζεὺς ἐρέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὐτμῆ
- 90 Ἐν στήθεσσι μῆν, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 Ἰκάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε' Ἀχαιῶν.
 Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιειδία, οὐδέ μοι ἦτορ
 Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
- 95 Στηθῶν ἐκθρῶσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 Ἄλλ' εἴ τι θραίνεις, ἐπεὶ οὐδέ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 Λεύρ' ἐς τοὺς φυλάκας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 Μῆ τοι μὲν καμᾶτω ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνω
 Κοιμήσωνται, ἄτάρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
- 100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἶσται· οὐδέ τι ἴδμεν,

- Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιήσῃσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεινον,
 Οὐ θῆν' ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 106 Ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείωσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 Ἐκ γόλου ἀργαλίοιο μεταστρίψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὐτὸν καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἡμῖν Τυδείδῃν δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἡδ' Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἄλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 Ἀντιθέον τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῆα ἄνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἄλλὰ φίλον περ ἔοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 Νεικέσω — εἴπερ μοι νημεσήσῃσι — οὐδ' ἐπιχεύσω,
 Ὡς εὐδαί, σοὶ δ' οἶω ἐπίτρεψεν πονείεσθαι.
 Νῦν ὄφρα μιν κατὰ πάντας ἀριστήσας πονείεσθαι
 Δυσσόμενος· χρεῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὐτὸν προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιώσασθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεδίει τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονείεσθαι,
 Οὐτ' ὄκω εἶκων, οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 Ἄλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὀρμήν.
 Νῦν δ' ἐμῶ πρότερος μάλ' ἐπέγρευτο, καὶ μοι ἐπέστη.
 125 Τὸν μὲν ἐγὼ προθήκα καλήμηναι, οὓς σὺ μεταλλάξ.
 Ἄλλ' ἵομεν· κείνους δὲ κηχρσόμεθα πρὸ πυλάων
 Ἐν φυλάκῃσσι· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὕτως οὐτις οἱ νημεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
 130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λικαροῖσιν ἐθήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέουσαν,
 Διπλήν, ἐκταδίην, οὐλήν δ' ἐπενήνοθε λάχνην.
 135 Εἴλιπτο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀσχαμίνον ὀξεί χάλκῳ·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθεγγεῖσθαι τὸν δ' αἴψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰσθή,
 140 Ἐκ δὲ ἦλθε κλισίης, καὶ σφείας πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθαι
 Νύκτα δὲ ἀμβροσίην; ὅτι δὴ χρεῖω τόσον ἴκαι;
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,*
 145 *Μὴ νειμίσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβλήκεν Ἀχαιοῦς.*
Ἄλλ' ἔπει, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρωμεν, ὄντ' ἐπίοικεν
Βουλᾶς βουλευεῖν, ἢ φευγίμεν, ἢ μάχεσθαι.
Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηρθε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ποικίλον ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 *Βᾶν δ' ἐπὶ Τυδαίδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον*
Ἐκτός ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
Εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
Ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτήρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
Δάμφ', ὥστε στεροπή πατρὸς Διός· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 155 *Εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο φινὸν βοῶν ἀγραυλοῖο·*
Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι ταπῆς τετάνυστο φαεινός.
Τὸν παρτάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νείστωρ,
Δᾶς ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσσι τ' ἄντην·
Ἐγρεο, Τυδείος υἱέ! τί πάννηχον ὕπνον ἀωταῖς;
 160 *Οὐκ αἶεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσασῶ πεδίοιο*
Ἔιαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χώρος ἐρύκει;
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραϊπνῶς ἀνόρουσεν,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτιός ἐσσι, γεραιή· σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις.
 165 *Οὐ νῦν καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱές Ἀχαιῶν,*
Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆσαν,
Πάντη ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιή.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νείστωρ·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 *Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ*
Καὶ πόλεις, τῶν κέν τις ἐποικόμενος καλέσειεν·
Ἄλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖά βεβλήκεν Ἀχαιοῦς.
Νῦν γὰρ δὴ παντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀμῆης,
Ἥ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ ἐ βιῶναι.
 175 *Ἄλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῖος υἱόν*
Ἀναστήσον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἔλαιρις.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἕσσαστο δέσμα λίσστος,
Ἄδωνος, μεγάλιοιο, ποθηνηκῆς· εἴλετο δ' ἔγχος.
Βῆ δ' ἵναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρωσ.
 180 *Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκισσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμικθαν,*
Οὐδὰ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον·
Ἄλλ' ἐγρηγορτί σὺν τεύχεσιν ἔιατο πάντες.
Ὡς δὲ κύνας περὶ μῆλα θυρωρήσονται ἐν αὐλῇ,
Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅτε καδ' ὕλην
 185 *Ἐρχεται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῶν*
Ἀδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωεν·

- Ὡς τῶν νῆδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρωϊν ὀλοῖλε,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακῆν· πεδιονδς γὰρ αἰεὶ
 Τετράραθ', ὀππότε' ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.
 190 Τούς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδών, θάρσυνέ τε μύθη·
 [Καὶ σφειας φωνήσας ἔπεα πτερόεντι προσηύδα·]
 Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τι νῦν ὕπνος
 Διρέτω, μὴ χάσμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τυφροιο διέσαστο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
 Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγαλὸς υἱὸς
 Ἦϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.
 Τάφρον δ' ἐκδιβάβητες ὀρυκτῆν, ἰδριόωντο
 Ἐν καθαράῳ, ὅθι δὴ γεκῶν διεφαίνετο χῶρος
 200 Πιπτόντων· ὅθεν αὐτίς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίψασκον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ
 205 Θυμῷ τολμῆεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους
 Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηῖον ἔλοι ἐχχατόωντα,
 Ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 Ἄσσα τε μητιώσσι μετὰ σφίσι νῆ μεμᾶσιν
 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧε πόλινδς
 210 Ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοῦς.
 Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσειται ἐσθλή.
 Ὅσοι γὰρ νῆεσσιν ἐπικρατίουσαν ἄριστοι,
 215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δῶσουσι μέλαιναν,
 Θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῆ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίγησι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὑτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναϊ στρατὸν ἐγγυὺς ἰόντων,
 Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μῦλλον θαλπωρῆ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
 Σὺν τε δὴ ἐρχομένω, καὶ τε πρό ὁ τοῦ ἐνόησεν,
 225 Ὅπως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ,
 Ἄλλὰ τί οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθειλον Διομήδῃ πολλοὶ ἔπεισθαι·
 Ἠθελῆν Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἠθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 230 ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς καταδύνααι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδη Διόμηδες, ἔμψ̄ κεχαρισμένε θυμῷ,
 235 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσασαι, ὃν κ' ἐθέλησθα,
 Φαινομένων τον ἄριστον· ἐπαὶ μεμῆαισι γε πολλοί.
 Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἄρειον
 Καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπασσασαι, αἰδοῖ εἰκων,
 Ἐς γενεὴν ὀρόων, μεδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισαν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν ἄγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κτελεύτε μ' αὐτὸν ἐλίσθαι,
 Πῶς ἂν ἐπειτ' Ὀδυσσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην,
 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἔσοπέμοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθρομενοιο
 Ἄμφω νοστήσασαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδη, μή τι ἄρ' με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
 250 Εἰδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορευεῖς.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἦώς·
 Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῳήκεν δὲ πλείων νῦξ,
 Τῶν δύο μοιραῶν, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδείδη μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἰὸν παρὰ νηϊ̄ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἦτε καταΐτιυξ
 Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλιερῶν αἰζῆων.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βίον ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ξίφος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ἴριου ποιητήν· πολέσι δ' ἔντοσθεν ἱμάσι
 Ἐντάτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀργιόδοτος ὑὸς Θάμιες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 265 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μίσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκνὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρῶν Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλω δῶκε ξεινήσιον εἶναι·
 270 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορήναι·
 Δὴ τότε Ὀδυσσεύς πύκαυεν κάρη ἀμφιθεθεῖσα.
 Τῷ δ' ἔπει σὺν ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
 13*

- Βάν ῥ' ἴεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἄριστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὄφραϊνήν, ἀλλὰ κλάζαντος ἄκουσαν.
 Καῖρος δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἤρατο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μιν, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὐτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μιλῆσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἤρατο βῆν' ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 285 Σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδω
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦεν.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 Κεῖσ' ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέριμνα μῆσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, δια θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βουὴν ἦριν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἦν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
 Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσοῦν κέρασιν περιχεύας.
 295 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἤρῃσαντο Διὸς κόρη μεγάλοιο,
 Βάν ῥ' ἴμεν, ὥστε λείοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρώας ἀγήνορας εἶασ' Ἔκτωρ
 300 Λυδεῖν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκειτο πάντας ἄριστους,
 Ὅσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Τοὺς ἄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δώρῳ ἐπι μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἷ κεν ἄριστοι ἔωσι θαψῆς ἐπὶ τῆρσιν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλαίη, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θαλά, ὡς τοπάρους περ,
 310 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμτέρησι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσόμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 Κήρυκος θεῖοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

- Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πάντε κασιγνήτησιν.
 Ὅς ἄρα τότε Τρῶσιν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωνρ
 230 Νηῶν ἀκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 235 Τύφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἔκωμαι
 Νῆϊ Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἀριστοὶ
 Βουλὰς βουλευεῖν, ἧ φευγέμεν, ἧὲ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβη, καὶ οἱ ὁμοσσεν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 230 Μῆ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνῆρ ἐποχήσεται ἄλλος
 Τρῶων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.
 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβύλλετο καμπύλα τόξα·
 Ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν ἕνδον πολιόιο λύκοιο,
 235 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδίην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα·
 Βῆ δ' ἵενα προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμειλλεν
 Ἐλθῶν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποΐσειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσαστο προσιόντα
 240 Διογενῆς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Οὗτός τοι, Διομήδης, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνῆρ,
 Οὐκ οἶδ', ἧ γῆευμιν ἐπισκοπος ἡμετέρησιν,
 Ἥ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἄλλ' ἐώμην μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίλιο
 245 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρπαλλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεςσιν,
 Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοφί προτιελεῖν,
 Ἐγχεῖ ἐπαΐσων, μήπως προτὶ ἄστν ἄλύξῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρεῖξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
 250 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὠκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὄσσον τ' ἐπίορκα πείλονται
 Ἠμιόνων — αἱ γὰρ τε βῶων προφερέστεραι εἰσιν,
 Ἐκίμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —
 Τῷ μὲν ἐπεδραμίτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δούπων ἀκούσας.
 255 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἑταίρους
 Ἐκ Τρῶων ἵεναί, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεῖς, ἧ καὶ ἔλασσον,
 Γινῶ ῥ' ἄνδρας θεῖους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 360 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δῖω κύνα, εἰδότε θήρης,
 Ἢε κειῶδ' ἤε λαγῶν ἐπέλεγεν ἐμμενῆς αἰεὶ
 Κῶρον ἂν ὑλήενθ', ὃ δὲ τε προθήσει μεμηκῶς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πολλόπορθος Ὀδυσσεύς,
 365 Δαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενῆς αἰεὶ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμιλλε μιγήσεσθαι φυλάεσσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαι' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Φθαίῃ ἐπεξάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 370 Ἢέ μὲν', ἤε σε δουρὶ κηχῆσομαι· οὐδὲ σέ φημι
 Δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν δλεθρον.
 Ἢ ἦα, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 Δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὤμον εὔξου δουρὸς ἀκωκῆ
 Ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβυσέν τε,
 375 Βαμβάλινων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γλῆγνε' ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δειούς. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κηχῆτην,
 Χειρῶν δ' ἀπάσθη· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ἠΐδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἄνδρον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 380 Τῶν κ' ὕμμιν χαρῖσαιτο πατήρ ἀπερείσι, ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶον πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 385 Πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχαι οἶος
 Νύκτα δι' ὄρφραίνῃ, ὅτε θ' εὐθουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἢ τίνα συλήσων νεκῶν κατατεθνηῶτων;
 Ἢ σ' ἔκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπι γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
 390 Τὸν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρομα γυῖα·
 Πολλῆσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλείωνος ἀγανοῦ μώνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
 Ἢνώγει δέ μ' ἰόντα θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 Ἄνδρῶν θυςμενίων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἢε φυλάσσομαι νῆες θοαί, ὡς τοπάρος περ,
 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμίντες,
 Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσι, σὺ δ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσεῖσθαι, καμάτῳ ἀδθηκότες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἢ ἦά νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπιμαίετο θυμὸς,

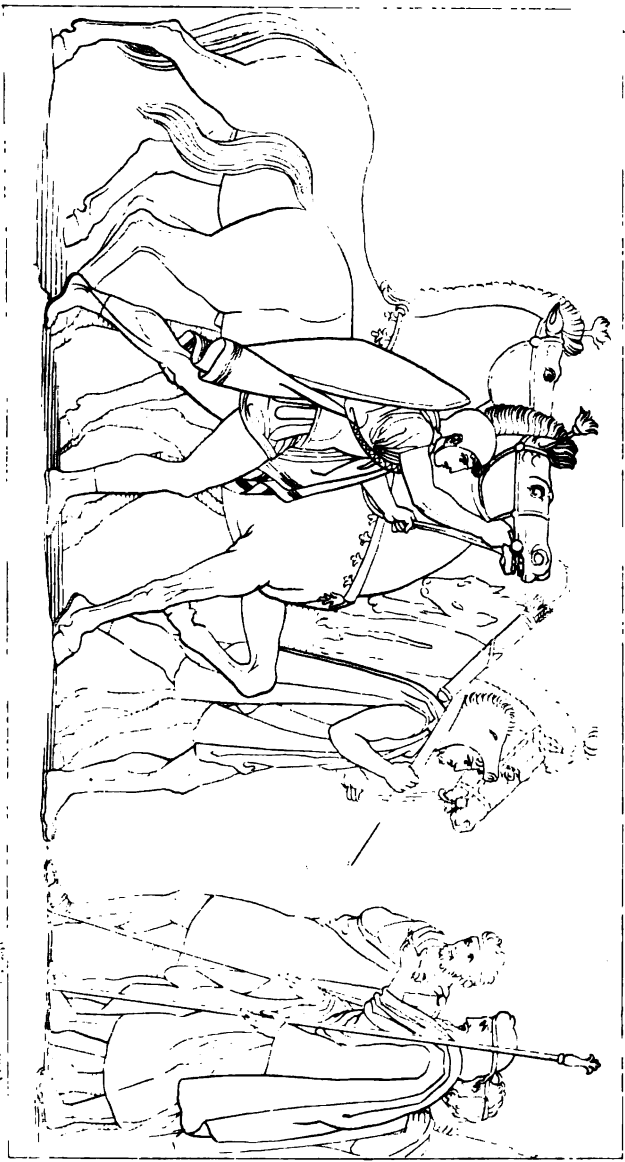
Ἴππων Δίακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγχοι
 ἄνδράσι γε θνητοῖσι διαμημεναι, ἧδ' ὀχέισθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 406 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξω·
 Πού νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 Πού δέ οἱ ἐντεα κείται Ἀρήϊα, πού δέ οἱ ἵπποι ;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὔναι ;
 [Ἄσσα τε μητιώσοι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσιν
 410 Ἀυθι μένιν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧὲ πόλινθε
 ἄφ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήθεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτῶρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσὶν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρειαι, ἦφως,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάρα, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐργηγόρθασι, φυλασσέμεναι τε κέλονται
 420 Ἀλλήλοισ· ἀτὰρ αὐτε πολυκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδουσι, ἢ ἀπανευθεῖ ; δειπέ μοι, ὄφρα δαίω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήθεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλῃς Κἄρες καὶ Παίονες ὄγκυλότοξοι,
 Καὶ Λίλεγες καὶ Καυκῶνες, δίοι τε Πελασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρυγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 Ἄλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξέρεσθε ἕκαστα ;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῖναι ὄμιλον,
 Θρηῖκες οἶδ' ἀπανευθεὶ κελυδές, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἴλιονῆος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἧδὲ μεγίστους·
 Ἀνυκότεροι χιόνος, θεῖον δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 Τεῦχεα δὲ χρυσεῖα, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἢλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 ἄνδρῃσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ἀνυκόροισιν,
 Ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι κηλεῖ δεσμῶ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῆτον ἐμείο,

- 445 Ἦ φα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὕμῳ, ἧὲ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 Ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκω χεῖρας ἐς αἰμάς.
 Εἰ μὲν γάρ κ' εἰ σὺν ἀπολύσομεν, ἧὲ μεθώμεν,
 450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἢὲ διοπτεύσω, ἧ ἐναντίβιον πολεμῶσιν·
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 Οὐκίτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσαι Ἀργείοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμυλλε γενεῖον χειρὶ παχείῃ
 455 Ἀπάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' ἀνχένα μίσσον ἔλασεν,
 Φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένορτε·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμχθῆ.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδίην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοτο,
 Καὶ λυκίην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τάγ' Ἀθηναῖη ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
 Τυφὸς ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Χαῖρε, θεῆά, τοῖςδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτίς
 Πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑφὸς αἰέρας
 Θῆκεν ἀνά μυρικήν· δέειλον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθῆλέας ὄξους·
 Μῆ λάθοι αὐτίς ἰόντε θεοῖν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βράτην προτέρῳ, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
 470 Αἶμα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδῆκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ἐῆσος δ' ἐν μίσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκίεις ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιφφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδιεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπαροῖσεν ἰδὼν Διομήδει δαῖξεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δὲ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίφανσκα Δόλων, ὃν ἐπέφρομεν ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
 480 Ἐστάμεναι μέλιον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἢὲ σὺν' ἀνδρας ἐναίρε, μελήσοισιν δ' ἔμοι ἵπποιο.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκοῦπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκίης,
 Ἄορι θεινομένων ἐρυθραίνετο δ' αἵματι γαῖα.
 485 Ὡς δὲ λείων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθῶν,
 Αἰγέσιν ἧ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνοροσῆ·
 Ὡς μὲν Θρηκίαις ἀνδρας ἐπώχετο Τυδείος υἱός,

ὄφρα δυνάδετ' ἐπαφῶν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅτινα Τυδείδης ἄορι πλήξει παραστάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μιστόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομοέοιτο θυμῷ,
 Νειροῖς ἀμβάλοντες· ἀήθεσον γὰρ εἴτ' αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδεὸς υἱός,
 495 Τὸν τρισκαυδέκατον μελιθήδεια θυμόν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπίσθη.
 [Τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, δια μήτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλαυτεν ὄμιλον,
 500 Τόξῳ ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάλιστα φαεινὴν
 Ποικίλου ἐκ διφροῖο νοήσατο χερσὶν ἐλίσθαι·
 Ρολῆσεν δ' ἄρα, πιφανύσκων Διομήδεϊ δίφῳ.
 Ἀντὰρ ὁ μερμήριξε μόνων, ὅτι κύντατον ἔρδοι·
 Ἦ ὄγυ διφροὺ ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ρυμοῦ ἐξερούοι, ἧ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰέρας·
 Ἦ ἐτι τῶν πλεόνων Θερραίων ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταυθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδείος υἱέ,
 510 Νῆας ἐπι γλαφυράς· μὴ καὶ παροβημένος ἔλθῃς·
 Μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅσα φωνησάσης·
 Καρπαλλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσεται· κόπιε δ' Ὀδυσσεὺς
 Τόξῳ· τοὶ δ' ἐπίεοντο θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλασκοπιῆν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσεν·
 Τῇ κοτίων, Τρώων καταδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
 Ἦρσεν δὲ Θερραίων βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ῥῆσσο ἀνεψιὸν ἰσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὑπνοῦ ἀνορούσας,
 520 Ὡς ἴδε χῶρον ἐρήμιον, ὃθ' ἴστασαν ὠκίεας ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαιρόντας ἐν ἀργαλήσι φονῆσιν,
 Ἠμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταίρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ἄφρο κυδοιμός,
 Θυνόντων ἀμυδὺς· θηέντο δὲ μέγμερα ἔργα,
 525 Ὅσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κολλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκίεας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρσιν Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπιβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάλιστα δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἄκοιτε πετίσθη.

- [Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φιλῶν ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φωνήσεν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κίλεται δέ με θυμός·
 585 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ἦδ' ἀφαρ ἐκ Τρωῶν ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνώς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρωῶν ὀρυμαγδοῦ.
 590 Οὐπω πάν εἴρητο ἔπος, οἳ ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρήντες
 Δειξίῃ ἠπαύοντο, ἔπεισι τε μελιχλοῖσιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολυαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 645 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβητον· καταδύντες ὄμιλον
 Τρωῶν; ἢ τίς σφωε πόρην θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνώς ἀκίνεσσι βλοκότες ἡέλιιο.
 Αἶε μὲν Τρῶεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τι φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρον περ ἔων πολεμιστῆς·
 560 Ἄλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἄλλὰ τιν' ἔμμ' ὄτα δόμεναι θεῶν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 565 ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέπερ οἶδ',
 Ἴππους δωρήσαι, ἔπειθ' ἐπὶ πολὺ φέρετροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεΐνεις,
 Θρηϊκίοι· τὰν δὲ σφιν ἀνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 570 ἔκτανε, πᾶρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τριεκαίδεκατον σκοπὸν εἶλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ῥα διοπιῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμέτεροιο
 ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 565 Καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδω κλισίην εὐτυκτον ἴκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν ἐϋμήτοισιν ἱμάσιν
 Φάτην ἐφ' ἱππέην, ὅθι περ Διομήδεος Ἴπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιθεά πυρὸν ἔδοντες.
 570 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεστα Δόλωνος
 Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαι' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδῶν πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσην,
 Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

DIONED & ULISES RETURNING WITH THE SPOILS OF RHESTS.



Scenes from the epics when the two heroes appear.

Ἀυτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 576 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέμυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἐς δ' ἄσπετον βάντες εὐξέστασ' λούσαντο.
 Τὸ δὲ λοισσαμένω, καὶ ἄλειψαμένω λίπ' ἄλαιψ,
 Δείπνῃ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πηλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Α.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1-66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflamat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67-162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163-283). Quo facto, Hector ad pugnam redit, et novum ardorem injicit suis (284-309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310-400); item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401-488); mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylos (489-596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597-617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miseriam fortunam prælii edocetur rogaturque, ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum impleret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618-803). In reditu Patroclus Eurypylos ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804-848).

Ἄγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἡὼς δ' ἐκ λεχίων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο
 Ἦρηνθ', ἐν ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θεῶς ἐπὶ γῆς Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χειρῶν ἔχουσαν.
 6 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῃ ἔσκει, γεγωνίμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἥμῃν ἐπ' Ἀλάντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 Ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα γῆς εἶσας
 ἔβρουσαν, ἠγορήθη πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 10 Ἐνθα στήσ' ἦνσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
 Ὀρθη, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβολ' ἐκίστη
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολέμιζεν ἠδὲ μάχεσθαι.

THE DESCENT OF DISCORD.



When hatred and enmity have come and
discord has been kindled, and...

- [Τῷσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γίνεται, ἧ δὲ νῆσοιαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἔς πατρίδα γαίαν.]
- 15 Ἀχαιῶδες δ' ἐβόησαν, ἰδὲ ζώνυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νῆροπα χαλκόν.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὶ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
 Πεύθειτο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλῆος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλευσεσθαι ἔμελλον·
 Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἰμοὶ ἔσαν μέλανος κνάνοιο,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοιο·
 Κνάνεοι δὲ δράκοντες ὄρωρέχατο προτὶ δεξιῆν
 Τρεῖς ἐκάτερθ' ἴρισι βίκωτες, ἄστει Κρονίων
 Ἐν νῆφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἄμφι δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρῦσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κούλεόν ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσεόισιν ὑορτήρεσσιν ἀρηρός.
 Ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Θούριν,
 Καλήν, ἣν περὶ μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέριοιο
- 35 Δευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κνάνοιο.
 Τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστιφάνωτο,
 Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἔξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κνάνεος ἐλέικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς ἀνχίνος ἐκπεφυῖται.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃρον,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθ' ὑπερθεὺν ἔνευεν.
 Ἐλλετο δ' ἄλκιμα δούρε δύνω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὅξια· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.
 Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἰῶ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἐκτους εὐ κατὰ κόσμον ἔρυνκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ῥῶσι· ἄσβεστος δὲ βοῆ γίνεται· ἰῶθι πρό.
 Φθάν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἴκπηες δ' ὄλιγον μετεκλιθόν· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἦρσι κἀκὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθεν ἦσαν ἕρσας
 Λίματι μυδαλίας ἔξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλεν
- 55 Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἰδιδὶ προϊάψαι.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίλιο,
 Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Δινείαν θ', ὃς Τρῶσι, θεὸς ὧς, τίετο δῆμφ,
 Τρεῖς τ' Ἀττηγορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα Διον,
 80 Ἡΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιέκειλον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη.
 Οἶος δ' ἐκ νεφῶν ἀναφαίνεται οὐλιος ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδν νεφέα σκίοεντα·
 Ὡς Ἐκτωρ ὅτ' ἐμὲν τε μετὰ πρώτοισι φράσεσκεν,
 85 Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμητηρὸς ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὅγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 90 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆουν, οὐδ' ἔττει μῦθοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
 Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λῦκοι ὧς,
 Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρς πολύστονος εἰσορόωσα·
 Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 95 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 Σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἤχι ἐκάστω
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πᾶντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὐνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 100 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὃ δὲ νόσφι λιασθεῖς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδει γαίωv,
 Εἰσορόων Τρῶων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπῆν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἡμαρ,
 105 Τύφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτει δὲ λαός·
 Ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνήρ ὠπλίσσατο δαῖπνον
 Οὐρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 Τάμων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τὲ μιν ἔκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ·
 110 Τῆμος σφῆ ἀρετῇ Λαῖοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἑταροῖσι κατὰ στήλας· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον· Οἴληα πλήξιππον.
 Ἦτοι οὐ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔσθη·
 115 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὄξει δουρὶ
 Νυξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρῳ οἱ σγέθε χαλκοβάρεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἤλθε καὶ ὄστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεσι παμφαίροντας, ἐπὶ παρίδουσι χιτώνας·
 Ἀντάρ ὁ βῆ ἢ Ἴσον τε καὶ Ἀντιφον ἐξαναρίξεν,
 ἦτε δύο Προιάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας· ὁ μὲν νόθος ἠνίοχτευσεν,
 Ἀντιφον αὐτὸν παρίβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 ἴδης ἐν κημοῖσι διδῆ μοσχοῖσι λυγοῖσιν,
 Ποιμαίνοντι ἐπ' ὄεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποιώνων.
 Δῆ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρὶ·
 Ἀντιφον αὐτὸν παρὰ οὐς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 Γινώσκων· καὶ γὰρ σφρα πάρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 Ῥηϊδίῳσ συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 115 ἔλθῶν εἰς εὐνήν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἤτορ ἀπήυρα·
 Ἢ δ' εἶπερ τε τυχησὶ μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἦϊξε διὰ θρυμὰ πνευὰ καὶ ὕλην,
 Σπεύδουσα, ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὄρμηϊς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὖτις δύνάτο χραιομησαὶ ὀλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοτον.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 Πίεας Ἀντιμόχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 Οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῶι Μενελάῳ·
 Τούτπερ δὴ δύο παῖδες λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ἀκέας ἵππους·
 Ἐκ γὰρ σφραεα χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα,
 Τῷ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντιὸν ὤρωτο, λέων ὣς,
 130 Ἀτρεΐδης· τῷ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναρξίσθη·
 Ζῶγρει, Ἀτρείος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κείται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολύνμητός τε σιδήρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσασαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 135 εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοι' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσανθήτην βασιλῆα
 Μειλιχίους ἐπέσσειν· ἀμειλιχτον δ' ὅπ' ἀκουσαν
 εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἰστόν,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 140 Ἀγγεῖλην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 αὐθι κατακτείναι, μηδ' ἐξίμεν ἄψ ἐς Ἀχαιοὺς·

- Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰετία τίσετε λῶβην.
 Ἢ, καὶ Πάισανδρον μὲν ἄφ' ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε,
 Δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὁ δ' ὑπτιος οὐδεῖ ἐρείσθη.
 145 Ἴππολοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξεσφίξεν,
 Χεῖρας ἀπὸ ἑφαί τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·
 Ὀλμον δ' ὡς ἕσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου.
 Τούς μὲν ἕασ'· ὁ δ', ὄθι πλείστοι κλονέοντο φάλαγγες,
 Τῇ δ' ἐνόφουσε, ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 150 Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φεύγοντας ἀνάγκη,
 Ἴππεῖς δ' ἱππήσας — ὑπὸ δέ σφισιν ὄρωτο κοινή
 Ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐριγδουποὶ πόδες ἵππων —
 Χαλκῶ δηϊόωντες· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπειτ', Ἀργεῖοισι κελύων.
 155 Ὡς δ' ὅτε πύρ αἰδήλον ἐν ἀξύλω ἐμπέση ὕλη·
 Πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 Προφύζοι πίπτουσι, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρηγῆ·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτει κάρηνα
 Τρωῶν φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐρῖαύχενες ἵπποι
 160 Κεῖν' ὄρεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
 Ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖατο, γύνεσσι πολὺ φιλτεροὶ ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελῶν ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κοίτης,
 Ἐκ τ' ἀνδροκτασίας, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
 165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφειδανὸν Δαναοῖσι κελύων.
 Οἱ δέ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Λαρδανίδαο,
 Μίσσον κάπ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἕσσεύοντο,
 Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγῶς ἔπειτ' αἰεὶ
 Ἀτρεΐδης, λυθρῶ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
 Ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 Οἱ δ' ἔτι κάμ μίσσον πεδίον φασέοντο, βόες ὡς,
 Ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
 Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῆ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
 175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὄδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσοι·
 Ὡς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔρεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Πολλοὶ δὲ ῥηνηεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἐκπεσον ἵππων
 180 Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρό γὰρ ἔγχεθ' ἑῶν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμῆλλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
 Ἰζεσθαι, τότε δὴ ῥα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἴδης ἐν κορυφῆσι καθέζετο πιδηέσεως,
 Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπῆν μετὰ χερσίν.

- 185 Ἴρι δ' ἄτρυντα χρυσόπτερον ἀγγαλίουσεν·
 Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχέϊα, τὸν Ἐκτορι μῦθον ἴσασκα.
 Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντι ἐν προμάχοισιν, ἐναίφροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθωι
- 190 Μάρνασθαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὕσμινην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἰφῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλλέει,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἑϋσσίλους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 195 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησι ποδῆγεμος ὤκεια Ἴρις.
 Εἷ δὲ κατ' Ἴδαίων ὄρειων εἰς Ἴλιον ἰήν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὤκεια Ἴρις·
- 200 Ἐκτορ, νῆε Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τίειν ταῖδε μυθήσασθαι.
 Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντι ἐν προμάχοισιν, ἐναίφροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθωι
- 205 Μάρνασθαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὕσμινην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἰφῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλλέει,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἑϋσσίλους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 310 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσ' ἀπέβη πόδας ὤκεια Ἴρις·
 Ἐκτορ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
 Πάλλων δ' ὄξεια δούρα κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγαιρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
- 315 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
 Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στᾶν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
- 320 Ἢ αὐτῶν Τρῶων, ἢ ἐκλειῶν ἐπικούρων.
 Ἴριδάμας Ἀπτηρογίδης, ἧς τε μέγας τε,
 Ὅς τραφῆν ἐν Θρήκῃ ἐριβοῦλακι, μητέρῃ μῆλων·
 Κισσῆς τόγγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἴοντα,
 Μητροπάτωρ, ὃς τίκετι θεῶν καλλιπάρηγον.
- 325 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἱ οἱ ἔπαυτο·
 Τῆς μὲν ἔπειτ' ἐν Παρκώτῃ λίπε νῆας εἴσας,
 230 Ἀυτὰρ ὁ πεζὸς ἰὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 Ὅς φατοί τ' Ἀτρεΐδῃσι Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, Θώρηκος ἔνερθεν,
 235 Νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρισε, βαρεῖη χειρὶ πιδήσας·
 Οὐδ' ἔπορε ζωστήρα παραλοῖον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομίην, μόλιβος ὡς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
 Καὶ τότε χειρὶ λαβῶν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λίξ' ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 Σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι πλήξ' ἀνένα, λύσε δὲ γυῖα.
 Ὡς ὁ μὲν αὐθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοίοισιν ἀρήγων,
 Κουριδῆς, ἧς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 245 Ἄγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρησεν,
 Βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρῆσβυγενῆς Ἀντηροΐδης, κρατερόν ῥά ἐ πένθος
 250 Ὀφθαλμοῦς ἐκάλυψε, κασιγνήτιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρὶ, λαθῶν Ἀγαμέμνονα διόν·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσση, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 255 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφῆς ἔγχος.
 Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον
 Ἐλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεῖ πάντας ἀρίστους·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοδόσσης
 260 Οὔτῃσιν ξυστῶ χαλκῆφει, λύσε δὲ γυῖα·
 Τοιοῦ δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 Ἐνθ' Ἀντήρορος νῆες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Αἴδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 265 Ἐγγεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
 Ὅφρα οἱ αἰμ' ἔτι θερμόν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 Αὐτὰρ ἔπει τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρωστο, παύσατο δ' αἶμα,
 Ὄξειαι δ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ὠδίνουσαν ἔχη βέλος οὐδ' γυναικα,
 270 Δρυμύ, τότε προῖεσι μογαστόκοι Εἰλείθυιαι,

- Ἦρης θυγατέρας, κικῆρας ὠδίνης ἔχουσαι·
 Ὡς ὄξει ὀδύνας δύνων μένος Ἀτρείδαο.
 Ἐς δίφρον δ' ἀτόρουσε, καὶ ἠνίοχῳ ἐπέταλλεν,
 Νηυσὶν ἐπιγλαφυρῆσιν ἑλαινέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 275 Ἦύσεν δὲ διακρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 ὦ φίλοι, Ἀγέων ἠγήτορες ἠδὲ μίδοντες,
 Τρεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποτοπόροισιν
 Φύλοπιν ἀργαλίην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 Εἴασε Τρωεσσι πανημέριον πολέμῳ ζεῖν.
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἠνίοχος δ' ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη·
 Ἄφρεον δὲ στήθεα, φαίνοντο δὲ νέφθε κοιλῆ,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νοσφι κίοντα,
 285 Τρωεὶ τε καὶ Ἀνκίοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρωεὶς καὶ Ἀνκιοὶ καὶ Λάρδαοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 Οἴχετ' ἀνήρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὐχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰδὺς ἑλαινέτε μώνυχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὐχος ἄρησθε.
 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητήρῃ κύνας ἀργιόδοτας
 Ζεύη ἐπ' ἀργότερῳ σὺν κερῶν ἠὲ λίσσεται·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν στυεὶ Τρῳᾶς μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολογῶν ἴσος Ἀρηΐ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μίγα φρονέων ἐβεβήκει·
 Ἐν δ' ἔπεισ' ὑσμίνῃ, ὑπεραῖ ἴσος ἀέλλη,
 Ἦτε καθαλλομένη ἰοειδίᾳ πάντων ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάρειεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν·
 Ἀσαῖον μὲν πρώτα καὶ Ἀντόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἰσυμνόν τ' Ἠρόν τε καὶ Ἰππάροον μενεχαρμῆν.
 Τούς ἄρ' ὄγ' ἠγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Πληθύν· ὡς ὅποτε νέφθα Ζεφύρος στυφαλλῆ
 Ἀργίσταο Νότοιο, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλινδεται, ὑψόσε δ' ἄγρη
 Σπιδνεται ἔξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ καθῆσθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γίνοντο,
 Καὶ νύ κεν ἐν νῆεσσι πίσσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Ἐ μὴ Τυδείῃ Διομήδει κέκλειε Ὀδυσσεύς·
 Τυδείῃ, τί παθόντα λαλάσμεθα Θούριδος ἀλκῆς;

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πίπον, παρ' ἔμ' ἴστασο· δὴ γὰρ ἔλογχος
 215 Ἔσσεται, εἴ κεν νῆος ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἦτοι ἐγὼ μανίω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μὲνθηθα
 Ἡμῶν ἴσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσῶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.
 220 Ἢ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσεὶ χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατα μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀτίθειον θραπέοντα, Μολλόνα, τοῖο ἄνακτος.
 Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπασσαν·
 Τῷ δ' ἂν ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεσσι, ὡς ὅτε κάπρω
 225 Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντες πείσῃσιν·
 Ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δίον.
 Ἐνθ' ἔλιπνεν δίφρον τε καὶ ἄνερ, δῆμου ἀρίστω,
 Τίε δ' ὤω Μίροπος Περικωσίον, ὃς περὶ πάντων
 230 Ἥδ' εἰς μαντοσύνας, οὐδέ οὓς παῖδας εἶσκεν
 Στελεῖν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὰ δέ οἱ οὔτι
 Πειθίσθη· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδῶν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 235 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Τυδείχορον ἐξενάρειεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ Ἰθῆς καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἦτοι Τυδείος υἱὸς Ἀγαστιροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 240 Ἐγγύς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τοὺς μὲν γὰρ θραπέων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ἄλσει θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὄξυ νόσηε κατὰ στήλας, ὄφρο δ' ἐπ' αὐτοῦς
 Κεκλιγῆος· ἅμα δὲ Τρωῶν εἶποντο φάλαγγες.
 245 Τὸν δὲ ἰδὼν ἔλγῃσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἴψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγύς ἰόντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνθηται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στείωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἢ ἴα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 250 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάρματε, τιτυσκόματος κεφαλῆφιν,
 Ἀκρον κὰκ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκῆός,
 Οὐδ' ἔκτεο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλώπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐκτωρ δ' ὠκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλον·
 255 Στῆ δὲ γυνὴ ἱριπῶν, καὶ ἐρείσατο χεῖρὶ παχείῃ
 Γυτῆς· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινῆ νύξ' ἐκάλυπεν.

- Ὀφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ἔχει ἱερῆν,
 Τῆλε δὴ προμάχων, ὅθι οἱ κατακίσατο γαίης,
 Τύφρ' ἔκτιωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ορούσας
 260 Ἐξίλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα· μίλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαύσατο προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Ἐξ αὐτῶν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἢ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἥ μάλ्लεις εὖχεσθαι, ἰὼν ἐς δούπον ἀκόντων.
 265 Ἡ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστατον ἀντιβολήσας,
 Ἐξ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν αὐτὸς τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κίχλω.
 Ἥ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκομοιο,
 270 Τυδείδῃ ἐπι τόξα τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 Στήλη κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 Αἶνυι ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 275 Καὶ κόρυθα βριαρῆν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βίλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἄμπερὲς ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἤδυν γαλάσσας,
 Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 280 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βίλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
 Νεῖατον ἐς κενεῶνα βαλῶν, ἐκ θυμὸν ἐλίσθαι.
 Οὕτω κεν καὶ Τρωῆς ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἶτε σε πεφρίκασι, λείονθ' ὡς μηκάδες αἰγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 285 Τοξότα, λωβητήρ, κίρα ἀγλαί, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἂν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὖχεται αὐτῶς.
 Οὐκ ἀλίγω, ὡσεὶ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 290 Καφὸν γὰρ βίλος ἀνδρὸς ἀνάκτιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἥ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὄξυ βίλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοὶ εἰσι παρειαί,
 Παιῖδες δ' ὀφραφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἱερύθων
 295 ἰκύνθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέεις ἡὲ γυναικες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἔσθη προσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βίλος ἀκῶ
 Ἐκ ποδός· ἐκ δ' ὀδύνη δὲ διὰ χροός ἤλθ' ἀλεγεινή.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέταλλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν βλανόμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κεν φέβωμαι,
 405 Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ δίγιον, αἶ κεν ἄλωω
 Μούνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀπολχονται πολέμοιο·
 Ὅς δὲ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χροῶ
 410 Ἔσταίμεναι κρατερώς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὃ ταυθ' ἄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρωῶν στήθεσσι ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Ἐλοσάν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε καπρίον ἀμφὶ κύνες θυαλεροὶ τ' αἰζήροι
 415 Σύνωνται, ὃ δὲ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γραμπτήσι γένουσαι·
 Ἀμφὶ δὲ τ' αἴσσονται· ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 Πύγεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἔσσεύοντο
 420 Τρῶες, ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διῖοπίτην
 Οὔτασεν ὤμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος δέξῃ δουρὶ·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐγνομον ἐξενάρξεν·
 Χερσιδάμαρτα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἴξαντα,
 Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσεως
 425 Νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Τούς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
 Αὐτοκασίγητον εὐηγενεὸς Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κτεν, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 Ὡ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων αἶτ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἦ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἴππασίδησιν,
 Τοιῶδ' ἄνδρες κατακτείνεις, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἥ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλίσεως.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινής ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδάλου ἠρήρηστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῶ ἐργάζεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίῃ μυχθήμεται ἔγκασι φωτός.
 Ἰγῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καιρίον ἦλθεν·
 440 Ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ θεῖλ', ἦ μάλα δὴ σε κικάνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 Ἥτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπανσας ἐπὶ Τρῶεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἰγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μελαιναν
 ἤματι τῷδ' ἴσσοσθαι· ἱμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Εὐχος ἔμοι δάσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῃ.
 Ἢ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρέων ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ἦμων μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυξάτο διὸς Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡ Σῶχ', Ἰππᾶσσω νιὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
 Φθῆ σε τίλος θανάτιο κηήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσασι καθαιρήσουσι θανάτι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
 Ἦμησται ἔρουσι, περὶ πτερὰ πικρὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κέ θάνω, κτεριοῦσί με δίοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σῶκιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρωῆς δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπῖσθαι ἀνεγάζετο, αὐε δ' ἑταίρους·
 Τρὶς μὲν ἐπιεὶ ἤϋσεν, ὅσον κεφαλῆ χάδε φωτός,
 Τρὶς δ' αἶεν ἰάχοτος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἶαντα προσεφώνεεν, ἔγγυς ἔόντα·
 465 Ἄλαν Διογενῆς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἴκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλῃ, ὥσει ἔβιατο μῦνον ἔόντα
 Τρωῆς ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Ἄλλ' ἴομεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μήτι πάθῃαι ἐνὶ Τρωέσσι μονωθεῖς,
 Ἔσθλὸς ἔων, μεγάλη δὲ ποθῆ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτόν
 Τρωῆς ἔπονθ', ὥσει τε δαφνοῖοι θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κερᾶν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνήρ
 Ἰῶ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσι
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὄρωρῃ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσειται οἰκῆς οἰστός,
 Ἦμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι
 480 Ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 Σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ὡς ἔρα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρωῆς ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Αἴσωον ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σάκος, ἦντε πύργον,

- Στῆ δὲ παρῆξ· Τρῶες δὲ διέτριψαν ἄλλυδις ἄλλος.
 ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὄμιλλον,
 Χειρὸς ἔχαν, εἰως Θερσίπυον σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῳέεσσιν ἐπάλεμος εἶλε Δόρυκλον
 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὐτά·
 Οὐτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
 Χειμάφθους κατ' ὄρεσφιν, ὄπαζόμενος Διὸς ὄμβρον,
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πύκας
 495 Ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς αἶα βάλλει·
 Ὡς ἔφρατε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω ἔκτωρ
 Πείθει, ἐπεὶ ἦα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάργατο πάσης.
 Ὀχθας πᾶρ ποταμοῖο Σκαμάνδρον· τῆ ἦα μάλιστα
 500 Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῆ δ' ἀσβεστος οὐραίρι,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενήα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέγερα φέζων
 Ἐγγεῖ θ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαξε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελύθου διόι Ἀχαιοί,
 505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
 Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
 Ἴφ' ἰριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμων.
 Τῷ ἦα περιδδειςαν μένεα πνιόντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, εἴοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διόν·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἄργει, σὼν ὄχεων ἐπιβήσσο· πᾶρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητῆρὸς γὰρ ἀνήρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
 515 [Ἴούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθασε Γεργήσιος ἵπποτα Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὄχεων ἐπεβήσσο· πᾶρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πετισθῆν
 520 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῆ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῳᾶς ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβασίς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλλόμεν Λαταοῖσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσχερὸς· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῳᾶς ὀρίνονται ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονίει Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγγων·
 Εὐθὺ γὰρ ἀμφ' ὄμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἐπιπῆες περὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 680 Ἀλλήλους ὀλέκονσι, βῆθ' δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασιν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἰόντες,
 Ἴριμ' ἔφερον θοὴν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς,
 Στείβοιτες, νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 685 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἵππειων ὀπλέων φάθαμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώκρων. ὁ δὲ ἔϊτο δῦναϊ ὄμιλον
 Ἀνδρόμεον, φῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμόν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 690 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγχεῖ τ', ἄορι τε, μεγάλοισι τε χειρῶν ἰοῖσιν·
 Αἶαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδα.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνοσι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ἄρσεν·
 695 Στῆ δὲ ταφῶν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
 Τρῆσας δὲ παπιτήνας ἐφ' ὄμιλου, θηρὶ ἰοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γονὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βῶων ἀπὸ μεσσαύλοιο
 Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀγέρες ἀγροῖῶται,
 700 Οἷτα μιν οὐκ εἰώσι βῶων ἐκ πῖαυ ἰλίσθαι,
 Πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατιζών,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμῖες γὰρ ἄκοντες
 Ἄντιο αἰσσοῦσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 Καϊόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 705 Ἦῶθεν δ' ἀποπόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἔει, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἦνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 Νῶθης, ὧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμυῖς ἐάγη,
 710 Καίριε τ' εἰσελθῶν βαθὺν λῆϊον· οἱ δὲ τε παῖδες
 Τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βλή δὲ τε νηπίη αὐτῶν·
 Σπονδῆ τ' ἐήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἶαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 715 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἶεν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτί· ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 Πάντας δὲ προέεργε θοᾶς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 720 Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,

"Αλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλη πάγειν, ὄρμενα πρόσσω·
Πολλὰ δὲ καὶ μωσσηγυ, πάρος χροῖα λευκὸν ἔπαυρῆιν,
Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροῖς ἄσαι.

575 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐάλμονος ἀγλαὸς υἱός,
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι·
Στῆ ἔα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλε Φανασιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
Ἦπασ' ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθ' αὖ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Τεύχε' ἀπαινόμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
ἔλακε ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἰστώ
Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάφυνε δὲ μηρὸν.

585 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειύνων·
Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλεγχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεῆς ἡμαρ

590 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσχηχός· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.

Ὦς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν

Πηλοῖοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἄντιος ἤλυθεν Αἴας,

595 Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
Ὦς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι

Ἰδρωῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.

Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·

600 Ἔστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακητεῖ νηί,
Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰώκᾳ τε δακρυόεσσαν.

Αἴψα δ' ἐταῖρον ἰὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
Φθνεγξάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,

Ἐκμολεν ἴσος Ἀρηῖ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή·

605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ· τί δέ σε χρεῶ ἔμειο;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Διε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,

Νῦν δὴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσασθαι Ἀχαιούς

610 Δισσομένους· χρεῶ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀρεκτός.

Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρμιο,

Ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.

Ἦτοι μὲν τάγ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἅτάρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·

- 615 Ἴσκει γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μαμαΐαια.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπιπαίδουδ' ἱταίρῳ·
 Βῆ δὲ θείῳ παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃν Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πούλυβόταιραν·
 620 Ἴππους δ' Εὐρυμίδων θαράπων λύε τοῖο γέροντος
 Ἐξ ὀχείων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπιψύχοντο χιτῶνων,
 Στάντε ποτὶ πνοιῆν παρὰ θῖν' ἄλος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίῃν ἰλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθίζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κικεῖν ἐϋπλόκαμος Ἐκαμήδη,
 625 Τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 θυγατὴρ Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 Ἦ σφῶν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
 Καλῆν, κυανόπεζαν, εὐξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάθειον· ἐπὶ δὲ κρόμμον, ποτῶ ὄψον,
 Ἥδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφειῶν ἱερῶ ἀκτῆν·
 Πὰρ δὲ δέπας περικαλλίς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίος,
 Χρυσείοις ἦλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρύσειαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμῖνες ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογῶν ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον ἰόν· Νίστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
 Ὅϊνω Πραμνεῖῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν
 640 Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκεῖῳ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντι ἀφῆτην πολυκαγνεία δίψαν,
 Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φῶς.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίος ἀπὸ θρόνου ἔωρτο φαινοῦς,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἰλῶν, κατὰ δ' ἰδριασθῆναι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναλνέτο, εἰπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἴδος ἐστί, γεραῖε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖος, νεμειστής, ὃ με προέηκε πυθίσθαι,
 650 Ὅτινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γυγνώσκω· ὀρώω δὲ Μαχάσση, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ.
 Εὐ δὲ σὺ οἶσθα, γεραῖε Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 Δεινὸς ἀνήγ'· τόχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεργῆνιος ἱππότης Νίστωρ·
 Τίπτει τ' ἄρ' ὠδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσοι δὴ βέλεισιν βεβλήσθαι; οὐδέ τι οἶδεν

- Πάνθους ὅσων ὕφραε κατὰ στρατόν· οἱ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νηυσὶν κείσται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μῆρόν οἱσθ'·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἴω ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
- 665 Ἔσθλός ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἔλεαιραι.
 Ἥ μίνει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊοιο θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινώμεθ' ἐπισχερῶ· — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἔσθ', οἴη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μίλεσσιν.
- 670 Ἐἴθ' ὡς ἠβώοιμι, βῆθι δέ μοι ἐμπεδος εἴη,
 Ὡς ὅπotic Ἥλιόισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆσα,
 Ἔσθλόν Τπειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 Ῥύσι ἐλαννόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
- 675 Ἐβλήτ' ἐν προῖτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀκοντι,
 Καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περιέτρεσαν ἀγροῖωτάι.
 Ἀηίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἠλιδα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἰῶν,
 Τόσσα σὼν σὺβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
- 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληϊῶν εἴσω
 Ἐννύχιον προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέε' πόλεμόνδε κίοντι.
- 685 Κῆρυκες δ' ἐλίγαινον ἄμ' ἠοὶ φαινομένησιν,
 Τούς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίῃ·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλῶν ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαιτρενον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
- 690 Ἐλθῶν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλειέη
 Τῶν προτέρων ἐτίων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὄσσοι ἄριστοι.
 Δώδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἤμεν·
 Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
- 695 Ἥμεας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἰῶν
 Ἐἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆσας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίῃ,
 Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
- 700 Ἐλθόντες μετ' ἀεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμειλλον

- Θύσασθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγυίας
 Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν δ' γέρον ἐπίων κηχολομένος ἦδ'ε καὶ ἔργων,
 Ἐξίλει ἄσπετα πολλὰ· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
- 706 [Δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κλοι ἴσῃς.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστῃ
 Ἐρθόμεν ἰρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
 Ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πόλεις καὶ μώνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μόλιον θωρήσαστον,
- 710 Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλ' εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δέ τις Θυρόεσσα πόλις, αἰπεία κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τῆν ἀμφειστρατόωντο, διαφθαῖσαι μεμαῶτες.
 Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
- 715 Ἄγγελος ἦλθε θεῖος ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσασθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Ἔτα θωρήσασθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γὰρ πῶ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆϊα ἔργα.
- 720 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἵππευσι μετέσρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζός περ ἑὼν· ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυηῖος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρῆνης, ὅθι μίναραν ἦώδιαν
 Ἴππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπιθήρον ἔθνεα πεζῶν.
- 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδοιο ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἰερά καλά,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτάρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαιήν,
- 730 Δόρπον ἐπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελείσσι·
 Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. ἀτάρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δι' ἄστῃ διαπραθίειν μεμαῶτες·
 Ἀλλὰ σφι προσάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρης.
- 735 Ἐὐτε γὰρ ἥελιος φαίδων ὑπερῆσχεθε γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἐπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρός δ' ἦν Ἀγυΐαιο,
- 740 Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 Ἦ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεία χθών.
 Τῶν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρί·
 Ἦρπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,

- Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἕσπεδο
 745 Ἐτρουσῶν ἄλλουδ' ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα παύοντα,
 Ἕγμων' ἱππήων, ὃς ἀριστεύσκει μάχεσθαι.
 Ἀτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαλάει ἴσος·
 Περτήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφω ἑκαστος
 Φάτες ὀδᾶξ ἔλον οὐδας, ἑμῷ ὑπὸ δουρὶ θαμίντες.
 750 Καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολλοῖνε παιδ' ἀλαπαξαι,
 Εἰ μὴ σφωε πατήρ εὐρυκροταῖον Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἑσάωσε, καλύψας ἤϊρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλλοῖσι μέγα κράτος ἐγγυάλισεν.
 Τύφρα γὰρ σὺν ἐπόμοσθαι διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 Κτεινόντες τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὀφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἱππους,
 Πίτρης τ' Ὀλλενίης, καὶ Ἀλειοῦ ἐνθα κολοίγη
 Κέκληται· ὄθεν αὐτεῖς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτεινας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἀφ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ἀκίας ἱππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποι ἔην γε μετ' ἀνδράσιν· — αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονησεται· ἢ τέ μιν οἴω
 Πολλὰ μετακλύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀλγται.
 765 Ὡ πέπον, ἢ μὲν σοίγε Μενότιος ὠδ' ἐπέτελλεν
 Ἕματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἑόντες, ἐγὼ καὶ Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκίμεσθαι δόμους εὐναιεταίοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πονυβόστειραν.
 Ἐνθα δ' ἐπειθ' ἤρωα Μενότιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἡδὲ σέ, πάρ δ' Ἀχιλλῆα· γέρον δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πλονα μῆρ' ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικερανώη
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἰθόπα οἶνον ἐπ' αἰδομένους ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφω βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Ἐς δ' ἄγρ' χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγαν,
 780 Ξεινιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ, τε ξεινοῖς θέμις ἐστί·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 ἤρχον ἐγὼ μύθοιο, κελύων ἕμμ' ἄμ' ἐπεσθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὐθ' ὠδ' ἐπέτελλε Μενότιος, Ἀκτορος νιός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

- Προσβύτατος δὲ σύ ἴσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἧδ' ὑποδέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
- 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθεται. ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἰπὸς Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πύθεται.
 Τίς δ' οἷδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 Παρειαῶν; ἀγαθῆ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἐταίρου.
 Εἰ δὲ τίνα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
- 795 Καὶ τίνα οἱ πᾶρ Ζητῆος ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἀλλὰ σὲ περ προείτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φῶς Λακωνοῖσι γένηαι·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἶ κέ σε τῷ ἔσκοπτες ἀπόσχωται πολέμοιο
- 800 Τρωῆς, ἀναπνεύσῃσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρομένοιο· ὀλίγη δὲ τ' ἀναπνευσίς πολέμοιο.
 Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῆ
 Ὡσαίσθαι προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖεν·
- 805 Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὸς θυμοιο
 Ἴξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορᾷ τε θέμις τε
 ἦεν, τῆ δὴ καὶ σφι θεῶν ἔτετευχато βωμό·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
- 810 Διογενῆς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἰστέφ,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρωῖς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόσος γὰρ μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτιρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
- 815 Καὶ ῥ' ὀλοφρομένοσ ἐπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Λακωνῶν ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχίας κύναις ἀργέτι δημῶ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφῆς Εὐρύπυλ' ἦρας·
- 820 Ἢ ῥ' ἔτι που στήσουςι πελώριον Ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμίντες;
 Τὸν δ' αὐτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἤυδα·
 Οὐκ ἐτι, Διογενῆς Πατρόκλεις, ἄλλαρ' Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινησιν πεσείονται.
- 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κίαται βεβλημένοι, σὺτάμενοι τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρωῶν· τῶν δὲ σθένος ὄρνεται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώσασον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἰστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν

830 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσει,
 Ἐσθλά, τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἴητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄϊομαι ἔλκος ἔχοντα,
 835 Χρηζίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμυμονος ἰητήρος,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μυνοιτίου ἄλκιμος υἱός·
 Πῶς τ' ἄρ' εἶο τάδε ἔργα; τί φέζομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 Ἐρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 Ὅν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειφομένοιο.
 Ἦ, καὶ ὑπὸ στέροιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἔνθα μιν ἔκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 845 Ὄξυ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ φέζαν βάλε πικρῆν,
 Χερσὶ διατρέψας, ὀδυνήφατον, ἧ οἱ ἀπάσας
 Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσεται δ' αἷμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Aias, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque arcessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τειχομαχία.

- ^a Ὡς δ' ἔμην ἐν κλισίῃσι Μενoitιον ἄλκιμος νῆϊς
Ἰάτ' Εὐρύκλον βιβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργείοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμειλλεν
Τάφρος εἶσι στήσιν Δαναῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
8 Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νῆων ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρο
ἦλσαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
Ἔσφρα σφιν νῆάς τε θεῶν καὶ ληΐδα πολλήν
Ἐντὸς ἔχον ὄνοϊτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
10 Ἔσφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι Ἀχιλλεύς,
Καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔκλειν,
Τῶσφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
Ἀντιὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρῶων θάνατον ὄσσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμνη, οἱ δ' ἄλιπτοτο,
 15 Πάρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῃ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 Ὅσοι ἀπ' Ἰθαίων ὄρειων ἄλαδε προρέουσι,
 20 Ῥήσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἰσηπος, Διὸς τε Σάμανδρος,
 Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βούργρια καὶ τρυφάλεια
 Κάππεσον ἐν κοιλίῃσι, καὶ ἡμιθίων γένος ἀνδρῶν·
 Τῶν πάντων ὁμῶσε στόματι ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 25 Ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἔει ῥέον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχίς, ὄφρα κε θάσσαν ἀλλήλοισι τείχεα θείη.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεςσι τριάντα,
 Ἠγείτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίια κύμασι πίμπων
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θείσαν μογεοντες Ἀχαιοί.
 30 Αἴια δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάφθρον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτίς δ' ἦσινα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
 Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 Κάρ ῥέον, ἤπερ πρόσθεν ἔεν καλλίφθρον ὕδαρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδῆμι
 Τεῖχος εὐδμητον, καναχίς τε δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάλιστα, δαμέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλεμῆνοι ἰσχανόντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 40 Αὐτὰρ ὄγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν
 Κάπριος ἠὲ λίων στρέφεται, σθάνει βλεμιαίων·
 Οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἄντιο ἴστανται, καὶ ἀκονίζουσι θαμειᾶς
 45 Λιχμάς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κνδάλιμον κῆρ
 Ταρβῆ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηροῖη δὲ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειροητῶν·
 Ὅπη τ' ἰδύση, τῆτ' εἰκουσι στίχας ἀνδρῶν·
 Ὡς ἔκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσσειθ', ἐταίρους
 50 Τύφρον ἐποτρύνων διαβαίνεμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρω
 Χεῖλει ἐφροσάοτες· ἀπὸ γὰρ δευδίσσето τάφρος
 Εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥῆιδιη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφεῖς περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεὶν δὲ σκολόπεσσι
 Ὄξισιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν υἱὲς Ἀχαιῶν,

POLYDAMES ADVISING HECTOR TO RETIRE FROM THE TRENCH.



Rich may the trenches of our steeds be led.

- Πυκνούς και μεγάλους, δῆτων ἀνδρῶν ἀλωφῆν.
 Ἐνθ' οὐ κεν βέα ἵππος εὐτροχον ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίη, περὶ δὲ μενοίνεον, εἰ ταλίουσιν.
- 60 Δῆ τοτὰ Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδίῳ διατάφρον ελαίνομεν ὠκίας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλήη περάσων· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξείες ἐστάσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν;
- 65 Ἐνθ' οὐπὼς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἰππεῦσι· στείνος γάρ, ὄθι τρώεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 Ἡ τ' ἂν ἐγώ· ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νῶϊμόνους ἀπολείσθαι ἀπ' Ἀργεῶς ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
 Εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλλῶξιν δὲ γένηται
 Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὄρυκτῇ·
 Οὐκέτι ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφορβὸν προτὶ ἄστυ, ἔλιχθίντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθόμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκότων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ προύλεες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἐκτορι πάντες ἐποίμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μένεουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄχεων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορα διον.
 Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκίμεν αὐδ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ διαστάαντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσι ἐποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἐκτορ ἔσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τείχος ῥηζάμενοι κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χειρίονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δημόφοβος Στιοειδῆς,
- 95 Ἦε δὺν Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Ἐτρακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σιλλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εὖς παῖς Ἀχχίσιω,
 Αἰνείας· ἅμα τῶγε δὺν Ἀντήνορος υἱε,

- 100 Ἀρχιλόχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηθῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Γλαύκων καὶ Ἀρήιον Ἀστειροπαῖον·
 Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτὸν· ὃ δ' ἔφρασε καὶ διὰ πάντων.
- 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι,
 Βάν φ' ἰθὺς Δαναῶν λεληθμένοι, οὐδέ τ' ἔφρατο
 Σχῆσεθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμνηστῆτοιο πίθοντο·
- 110 Ἄλλ' οὐχ Ἰρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὐτὶ λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἠνίοχον θεράποντα·
 Ἄλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νῆεσσι θοοῖσιν,
 Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
- 115 Ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 Πρὸσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσάνημος ἀμφεκάλυψεν
 Ἐγχεῖ Ἰδομένης ἀγαυοῦ Λευκαῖίδαο.
 Εἴσαντο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
- 120 Τῆ φ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδέ πύλησιν
 Εὖρ ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 Ἄλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρας, εἴ τιν' ἑταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειεν μετὰ νῆας.
 Τῆ φ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
- 125 Ὀξία κεκλήγοντες· ἔφρατο γὰρ οὐκέτι Ἀχαιοὺς
 Σχῆσεθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
 Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 Τίας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῖα, κρατερόν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δὲ, Λεοτῆα, βροτολογεῖ ἴσον Ἀρηῖ·
 Τῶ μὲν ἄρα προπάρουθε πυλάων ὑψηλάων
 Ἰστασαν, ὡς ὅτε τε δρυῖς οὖρειαν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶε' ἄνεμον μῦνονσι καὶ ὑπὸν ἤματα πάντα,
 Ρίξῃσιν μεγάλασι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
- 135 Ὡς ἄρα τῷ χιεῖρσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
 Μῦνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφίβοτο
 Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τείχος εὐδμητον, βόας αἰῆς
 Τῷσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μέγαν ἀλαλητῶ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θῶανά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ὡρνον, ἔνδον ἕοντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν*
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 164 *Ἐκ δὲ τὰ αἶξαντε, πυλάων πρόσθε μαχίσθη,*
Ἀγροτέροισι σύσσειν ἰοικότε, τὰτ' ἐν ὄρεσσι
Ἄνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτῶν ἰόντα,
Δοχμῶ τ' αἶσσοντε πέρι σφίσιν ἄγγυτον ἕλην,
Πρυμνήν ἐπιτάμοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 166 *Πγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλπει·*
Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαινεός,
Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βήφιν.
Οἱ δ' ἄρα χειμαδιοῖσιν εὐδυμήτων ἀπὸ πύργων
 168 *Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,*
Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νυφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκίοεντα δογήσας,
Ταρφείας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα φέον, ἤμην Ἀχαιῶν,
 170 *Ἐδὲ καὶ ἐκ Τρωῶν· κορυθές δ' ἀμφ' αὖτον αὐτευν,*
Βαλλόμεναι μυλάκεσαι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Δῆ ἴα τότ' ὤμωξεν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
Ἄσιος Ἰτρακιδῆς, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἠΐδα·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ἴα νυ καὶ σὺ φιλοφρονῆς ἐτέτυθο
 172 *Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοῦς*
Σχῆσιν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οἱ δ' ὡς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
Οἰκία ποιήσονται ὀδῶ ἐπι παιταλοῖσσι,
Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 174 *Ἄνδρας θηρητήσας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·*
Ὡς οἶγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ δ' ἔοντε,
Χάσασσασθαι, πρὶν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ ἀλῶναι.
Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πείθε φρένα ταῦτ' ἀγορευόν·
Ἔκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 176 *[Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·*
Ἀργαλίων δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορευῆσαι.
Πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὄρωρει θεσπιδαιῆς πύρ
Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέαια θυμὸν
 178 *Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάφθοροι ἦσαν.*
Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερός Πολυπότῆς,
Δουρὶ βάλεν Δύμασον, κνήης διὰ χαλκοπαρήν·
Οὐδ' ἄρα χαλκίῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 180 *Δίχμῃ χαλκίῃ φῆξ' ὅστιον· ἐγκέφαλος δὲ*

- Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάρξεν.
 Τῶν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄξος Ἄρηος,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὐτίς δ' ἐκ κολοοῖο ἐρυσσάμενος ἕλφος δένυ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὑπτιος οὐδε ἐρελσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὀφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτομι κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τείχος τε ῥήξειν, καὶ ἐπιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ δ' ἔτι μερμηρίζον, ἐφεισταότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὀρνις γὰρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαιρόντα· καὶ οὐπω λήθειο χάρμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δευρῆν,
 205 Ἴδωνθεις ὀπίσω· ὁ δ' ἀπο ἔθαν ἦκε χαμάζε,
 Ἀλγῆσας ὀδύνησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάβριλι' ὀμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρήλγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δῆ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἰὲ μὲν πάς μοι ἐπιπλήσειεις ἀγορήσιν,
 Ἐσθλά φραζόμενοι· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 Δῆμον ἔοντα παρῆξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν αἴξειν·
 215 Νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μῆ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδε γὰρ ἐτελέεσθαι ὀδομαι, εἰ ἔτεον γε
 Τρῳαῖν ὃδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκίσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δομεναὶ τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τείχος Ἀχαιῶν
 Ρηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρῳῶν καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῶν δηώσουσιν, ἀμννόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

Είδειη τεράων, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοί.

- 220 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτι ἔμοι φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπο σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
- 225 Ὅς κέλευαι Ζητὸς μὲν ἐριγδοῦποιό λαθίσθαι
 Βουλείων, ἄστρα μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 Τὴν γ' οἰωνοῖσι ταυπτεργύεσσι κελεύεις
 Πείθεσθαι τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεῖξω,
 Ἐπὶ ἐπὶ δεξιῷ ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλιόν τε,
- 240 Ἐπὶ ἐπὶ ἀριστερᾷ τόλγῃ ποτὶ ζῶφον ἠερόεντα.
 Ἡμῶς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθόμεθα βουλήν,
 Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τίπτε σὺ δεῖδοικας πόλεμον καὶ δημοτήτα;
- 245 Ἐπέφ' γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔπ' ἀπολίσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχημῶν.
 Εἰ δὲ σὺ δημοτῆτος ἀφέξῃαι, ἤε τιν' ἄλλον
 Παφράμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
- 250 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο τοὶ δ' ἄμ' ἔπορτο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραννος
 Ὡρσεν ἀπ' ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θυέλλαν,
 Ἥ ῥ' ἰδυὺς νηῶν κινήν φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
- 255 Θέλυε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 Ρῆγγυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλλεις,
 Στήλας τε προσβλήτας ἐμόχλων, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
- 260 Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τίς οἴγ' ἀνέρπον, ἔλποντο δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ρῆξιεν. οὐδέ νῦν πῶ Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 Ἄλλ' οἴγῃ ὀνοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλλεις,
 Βάλλον ἀπ' αὐτῶων δηϊοὺς ὑπὸ τείχος ἰόντας.
- 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἰάντε κελευτιώνωτ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μελιχλοῖς, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
 Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδωιν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
- 270 Ὅς τε χειριότερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοιοί
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τότε πού γινώσκει. μήτις ὀπίσω
 Τετραφθῶ προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
 Ἄλλα πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δάησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπωσαμένους, δῆτους προτὶ ἄστυ δῖεσθαι.
 Ὡς τοῖγε προβῶντε μάχην ἄτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμναιῶ
 Ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 280 Νιφεμέν, ἀνθρώποισι πρᾶσσομένους τὰ ἅ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖε ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 Τρηλῶν ὄρεων κορυφὰς καὶ πρῶϊνας ἀκροῦς,
 Καὶ πεδία λωπεύντα καὶ ἀνδρῶν πλονα ἔργα,
 Καὶ τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχτυται λιμένιν τε καὶ ἀκταῖς,
 285 Κῦμα δέ μιν προσπλῖζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Ἐλλυαται καθύπερθ' ὅτι ἐπιβροση Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσ' ἴδοι ποτῶντο θαμναιῶ,
 Αἶ μὲν ἄρ' ἐς Τρώας, αἶ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάνθ' οὐπόσ' ὄρωρει.
 290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος ἔκτωρ
 Τεῖχος ἐρόθησαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἰὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 Ὄρσεν ἐπὶ Ἀργείοισι, λέονθ' ὡς βοῦσιν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσθη,
 295 Καλὴν, χαλκίην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμνιάς,
 Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκίσιν περὶ κύκλον·
 Τῆν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δούρε τινάσσων,
 Βῆ ῥ' ἔμεν, ὥστε λίων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
 300 Ληρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἐ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν·
 Εἴπερ γάρ χ' εὐρησι παρ' αὐτόφι βῆτορας ἀνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δῖεσθαι,
 305 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἠ ἤρπαξε μετάλμενος, ἦε καὶ αὐτὸς
 Ἐβλήτι ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκεν,
 Τεῖχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 Ἐδρῆ τε κρέασιν τ' ἠδὲ πλείους δεπάσσειν,
 Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὡς, εἰσορώσειν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

- 315 Τῷ γυν' ἤρη' Ἀγκίῳσι μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 Ἐστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστηρῆς ἀντιβολῆσαι·
 Ὅφρα τις ὦδ' εἴπῃ Ἀγκίων πυκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκλήεις Ἀγκίην κἀτα κοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
- 320 Οἶνον τ' ἔξαιτον, μαλιθδεά· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς
 Ἐσθλή, ἐπεὶ Ἀγκίῳσι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
 Ὡ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Διὲ δὴ μέλλομεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 Ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
- 325 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἐμπης γὰρ Κῆρες ἐφαστάσιν θανάτοιο
 Μυρταί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτῶν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 Ἴομεν, ἠὲ τῷ εὐχος ὀρέζομεν, ἠὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειράπει', οὐδ' ἀπίθησεν.
- 330 Τῷ δ' ἰδὺς βήτην, Ἀγκίαν μίγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τούς δὲ ἰδὼν ὀλγῆσ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες,
 Πάπτηθεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἰ τιν' ἴδοιτο
 Ἠγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύναι·
- 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἰάντε δῦο, πολέμου ἀκορήτω,
 Ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βῶσαιτι γεγωνεῖν·
 Τῶσσο γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Βαλλομένων σακίων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν
- 340 Καὶ πυλίων· πᾶσαι γὰρ ἐπάωχτο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 Ἰστάμενοι πειρῶντο βλῆ φήξαντες ἐξελθεῖν.
 Δίψα δ' ἐπ' Αἰάντα προῖει κήρυκα Θωῶτην·
 Ἔρχεο, Δία Θωῶτα, θείων Αἰάντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων·
- 345 Εἶπῃ, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετεύξεται αἰπὺς ὀλεθρὸς.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Ἀγκίων ἄγοι, οἱ τοπάρος περ
 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνης.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἔτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
- 350 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἰσπίεσθω, τόξων εὐ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θείων παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσι κίων, εἶδαρ δὲ προσήδα·
 Αἰάντ', Ἀργείων ἡγήτορς χαλκοχιτώνων,
- 355 Ἠνώγι Πετεῶο Διοτρεφῆος φίλος υἱὸς
 Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μὲνινθὰ περ ἀντιάσῃτον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

- ἔβη, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ἰδὲ γὰρ ἔβρισαν Ἀνκίων ἄγοι, οἱ τοπάρως περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερῶς ὑσμίνης.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νείκος ὄρωσεν,
 Ἄλλὰ περ ὅλος ἔτω Τηλαμῶνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπίσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησ' ἄγας Τηλαμῶνιος Αἴας.
 365 Ἀντίκ' Ὀϊλιάδην ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Ἀνκομήδης,
 Ἔσταιότες Δαναοῦς ὀτρύνετον Ἴφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἰμι, καὶ ἀντιῶω πολέμοιο·
 Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τηλαμῶνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεῦκρου φέρεσ' ἀμπεύλα τόξα.
 Εὖτε Μενεσθέης μεγάθυμον πύργον ἴκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρμηνῆ λαλαπιῶσι,
 Ἴφθιμοι Ἀνκίων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τηλαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμάρῳ ἐκρίοντι βάλων, ὃ φη τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέριστατος· οὐδέ κέ μιν φέει
 Χεῖρεςσ' ἀμφοτέρησ' ἔχει ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἦβων,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας·
 385 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι εἰσικῶς·
 Κάππεσ' ἄφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὄστία θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἴψ' ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἥ δ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμησ.
 390 Ἄφ' δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαῦκον ἀπίοντος,
 Ἀντίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὁμῶς δ' οὐ λήθετο χάρμησ·
 Ἄλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 Νῦτ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πῖσι δουρὶ
 Πιρηνῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχια τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἔλων χερσὶ στιβαρήσων,
 Ἐλχ', ἣ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπαρθῶν
 Τείχεος ἐγυμνώθη, πολέεσι δὲ θῆκε κίλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰῶ

Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρῶμνῃσι θαμείη·
 Αἴας δ' ἄσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ
 406 ἔκλυθεν ἔγχει, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξις· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρεσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιζάμενος Λυκίοισιν·
 ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμω περ ἔοντι,
 Μούνῳ φηξάμενθ θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτάτε· πλεόνων δὲ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήη,
 Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τείχος φηξάμενοι θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμητὰ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὠσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρεθ' ἀρηϊάσθον,
 Μέτρον ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῳ ἐν ἀρούρη,
 Ὡτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρλίζητον περὶ ἕως·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξις· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτίων
 425 ἄρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας ἐκύνκλους, λαισηϊὰ τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶα νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἡμῖν ὅτεω στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη
 Μαργαμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξις αἵματι φωτῶν
 Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνή χειρῆτις ἀληθῆς,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἶριον, ἀμφὶς ἀνέλεικε
 435 Ἰσάζουσα, ἵνα παισὶν ἀεικία μισθὸν ἄρηται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἴσῃ μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον ἔκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσῆλατο τῆχος Ἀχαιῶν.
 Ἦσαν δὲ διαπρῦσιον, Τρωῆσσι γεγενωῖς·
 440 Ὅρυσθ' ἰππόδαμοι Τρωῆες! φήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θισπιδαῖς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔσαι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλεῖς· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρει' ἔχοντες.
 446 Ἐκτωρ δ' ἀρπάζας λάαν φέρον, ὃς ἕα πύλαων
 Ἐστήκει πρόσθε, πρυμνός παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεν
 Ὀεὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὴ' ἀνίρη δῆμον ἀρίστῳ
 Ῥηίδως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδὸς ὀχλοσσαιαν,
 Οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ἕα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ἕϊα φέροι πόκον ἀφρηνος οἴος,
 Χεῖρ λαβὼν ἐτέρη, ὀλλγον δέ μιν ἄχθος ἐπέλγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λάαν αἰέρας,
 Αἰ ἕα πύλας εἴρυντο πύκα σιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλὴς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὄχῃς
 Εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρυσάμενος βῆλα μίσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσας δὲ λῆθος εἶσω
 460 Βριθασύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὄχῃς
 Ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διάτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λῆος ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἐςθορε φαιδιμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 Σμερδαλίῳ, τὸν ἔστο περὶ χροῖ'· δοιὰ δὲ χροῖν
 465 Λοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐῤῥαίτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρῳάεσσιν ἐλιξάμενος κατ' ὄμιλον,
 Τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πύθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐρέχοντο πύλας. Λαῖναοὶ δ' ἐφόβηθον
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἄλλατος ἐτίχθη.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ν.

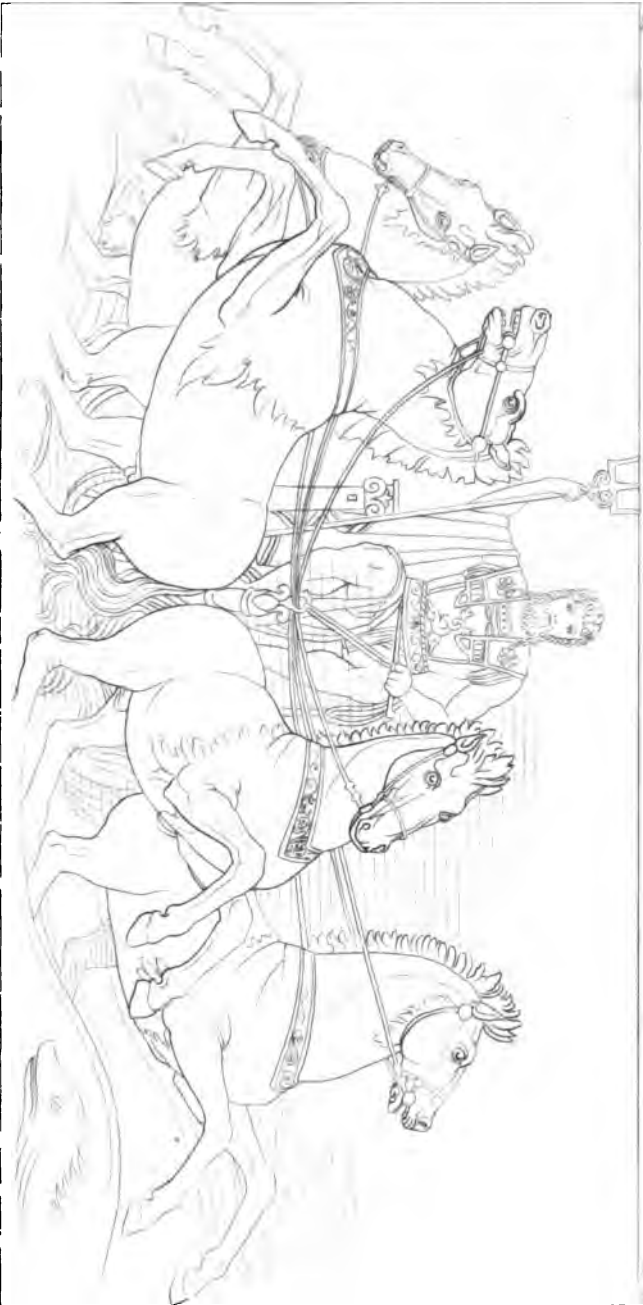
Trojani passim superato muro cœdunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1-42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinciam cohortatur (43-124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125-206); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206-329). Exinde atrox prolium conseruit, in quo Trojanis Jupiter, Achivos Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330-362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deiphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363-672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673-808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809-837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἴκτορα νηυσὶ πύλασσαν,
 τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οὐζὺν
 Νωλεμείως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσος φαινώ,
 Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 5 Μυσῶν τ' ἀγγεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολεγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσος φαινώ·
 Οὐ γὰρ οὐδ' ἀθανάτων τιν' ἐλλέπετο ὄν κατὰ θυμῶν
 Ἐλθόντ' ἢ Τρωέσσιιν ἀρηξίμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλασκοπιῆν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαναμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Ἐγροῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλησίσης
 Θρηκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαινετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔξετ' ἰών, ἑλάϊφε δ' Ἀχαιοῦς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Δίῃ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσθεο παιπαλοέεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὀρέεσθαι ἰών, τὸ δὲ τέταρτον ἵκετο τέκμων,
 Διγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δόματα βένθασι λίμνης,
 Χρῦσσα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθίτα αἶε.
 Ἐνθ' ἑλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσθεο χαλκίποδ' ἵππω,
 Ἄκυπτα, χρυσέησιν ἐθειρήσιν κομώνωντε.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ· γένητο δ' ἰμιάσθηλν
 Χρυσίην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσθεο διερρον·
 Βῆ δ' ἑλάσιν ἐπὶ κύματι· ἀτάλλε δὲ κῆτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοστο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθασι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὄχεων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσὶ πένδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀρήήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νοστήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἦε θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἄβρομοι, αὐτᾶχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Διρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηχος, ἐνοσίγαιος,
 Ἀργείους ὠτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἑλθὼν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειφέα φωνήν·
 Αἶαντε πρώτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῶ·
 Αἶαντε, σφῶν μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀκῆς μνησαμένο, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρωῶν, οἳ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλλῃ·
 Ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἢ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσάδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὠδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῶ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσόμενόν περ ἐρωήσασθαι ἀπὸ νηῶν

NEPTUNE RISING FROM THE SEA



The site Superior, and the chariot rise *M. 17. 2. 11.*

- Ἰσχυρόφω, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 Ἢ, καὶ σκηπανίῳ γαιήχος Ἐνοσίχθιος
- 60 Ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλήσεν μέγας κρατεροῖο·
 Γυῖα δ' ἔδθηκεν ἑλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Αὐτὸς δ', ὡστ' ἔρηξ ἀκύντερος ὠρτο πέτασθαι,
 Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀφθείς,
 Ὅρμησῃ πεδλοιο διώκειν ὄρνειον ἄλλο·
- 65 Ὡς ἀπο τῶν ἦϊξε Ποσειδάων ἑνοσίχθων.
 Τοῦν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Αἴψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
 Αἴαν' ἐπέε τις νῶε θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
- 70 Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής·
 Ἴχθια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημῶν
 ῥεῖ ἔγνων ἀπίοντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ—
 Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φλοισσιν
 Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
- 75 Μαιμῶσιν δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄσπτοι
 Μαιμῶσιν καὶ μοι μέγας ὄρορ· νερθε δὲ ποσσὶν
 Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοιῶν δὲ καὶ οἶος
- 80 Ἐκτορὶ Πριάμῃδ' ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Χάρμη γηθήσουσι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
 Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήχος ὤρσεν Ἀχαιοῦς,
 Οἱ παρὰ νηυσὶ θεῶσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
- 85 Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμᾶτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
 Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῃ.
 Τοὺς οἴγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὄφρυσι δάκρυα λείβον·
 Οὐ γὰρ ἔφην φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
- 90 ῥεῖα μετεσάμενος κρατερὰς ὠτρυνε φύλαγγας.
 Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Ἀήϊτον ἦλθε κελεύων,
 Πηρὲλέων θ' ἦρωα, θοᾶντὰ τε Διήπυρον τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπια πτερόεντα προσηΐδα·
- 95 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κόυροι νέοι! ὑμῖν ἔγωγε
 Μαργαμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νείας ἅμας·
 Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
 Νῦν δὴ εἶδεται ἡμᾶρ, ὑπὸ Τρῳάεσσι δαμῆναι.
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θάσυμα τὸδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι,
- 100 Δεινόν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,

- Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵναί νείας! οἳ τοπάρους περ
 Φυλακτικῆς ἐλάφοισιν ἐοικεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 Θῶων, πορδαλίων τε λύκων τ' ἦια πέλονται,
 Αὐτῶς ἠλάσκουσαι, ἀνάκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάριμ·
 106 Ὡς Τρῶες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνειν οὐκ ἐθέλεισκον ἐναντιοι, οὐδ' ἤβαιόν.
 Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος πόλῃς ἐπὶ νησοὶ μάχονται,
 Ἐγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησσι τε λαῶν,
 Οἳ κελῶν ἐρίσαντες ἀμυνόμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ἀκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἂν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
 Πρῶς Ἀτρεΐδης, εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Ἡμῶς γ' οὐπὼς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκείωμεθα θᾶσσον· ἀκεσταὶ τοι φρένες ἐσθλῶν.
 Τιεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θουρίδος ἀλκῆς,
 Πᾶντες ἄριστοι ἔοντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρὶ μαχασαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθίη,
 Ἀγγρός ἔω· ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι περὶ κῆρι.
 120 Ὡ πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 Τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θεῖσθε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεισιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἐκτῶς δὴ παρὰ νηυσὶ βοῆν ἀγαθὸς πολεμίζει
 Καρτερός, ἐρήηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ἴα κελευτιῶν Γαιήοχος ἄρσεν Ἀχαιοὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰάντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
 Καρτεραὶ, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἳ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἐκτορα δῖον ἔμιμον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνω·
 Ἄσπις ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νενόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 Ἐγχεα δ' ἐπίτυσσοντο θρασείων ἀπὸ χειρῶν
 135 Σειόμεν'· οἳ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔκωναν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοῖτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅτε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χεϊμάφθοος ὦση,
 Ῥήξας ἀσπέτω ὄμβρω ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 140 Ῥῆμι δ' ἀναθρόσκων πέταται, κτυπεῖ δὲ θ' ὄπ' αὐτοῦ
 Ἄλῃ· ὃ δ' ἀσφαλῆως θεῖει ἔμπεδον, ἕως ἱκῆται
 Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτε κυλλνδεται, ἐσσύμνός περ·
 Ὡς Ἐκτωρ εἴως μὲν ἀπύλλει, μέχρι θαλάσσης

- ῥία διαλέυεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκνῆς ἐνέκυρος φάλαγγιν,
 Στῆ βα μάλ' ἔγχριμφθεῖς· οἱ δ' ἄντιοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοιτες ἕφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χάσσάμενος πελεμύχθη.
 Ἦύσαν δὲ διαπρύσιον, Τρῳέεσι γεγωνῶς·
 150 Τρῳῆες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Παρμένετ' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', ὅτω, χάσσοιται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτιόν με
 Ὡρσε θεῶν ὠριστος, ἐργυδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μῖνος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβέβηκει,
 Πριάμιδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη,
 Κούφρα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη,
 Ταυραίην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἕαγῃ δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυραίην ἀπέθ' ἀπὸ ἴο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχοσ Μηριοναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἤρωσ
 165 Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χῳάσαιτο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὁ ξυνείαζεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαφραντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεύκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχητήν, πολυτίππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόσθην ἔχε, Μηδεσικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὁ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὔρατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νῆξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχοσ· ὁ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μάλῃ ὤς,
 Ἢε ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πῆσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράζει τευχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεύκρος δ' ὠρηθήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐπιῶρ δ' ὀρηθηέντος ἀκόντισι δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχοσ
 185 Τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτοφρίανος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησεν δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὄρμηθέντος ὄρεξαιτο δουρὶ φαιινῷ
 Ἐκτορος· ἄλλ' οὐπὲρ χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλίῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 ὣς τε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Σιχλῖος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 Ἄρχοι Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαστέ θούριδος ἀλκῆς.
 ὣς τε δὺ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ φώπηϊα πυκνά,
 200 Τρωῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆϊσι ἔχοντε·
 ὣς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δῶα Αἴαντε κορυσιτά,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Οἰλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἴκε δὲ μιν σφαιρητὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Πῶνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἴδομενὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἱητροῖς ἐπιτείλας
 ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὸς Θόαντι,
 Ὃς πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ·
 Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί
 220 Οἴχονται, τὰς Τρωσῶν ἀπειλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 Ὡς Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινα θεὸς ἴσχει ἀκέρειον, οὔτε τις ὄκηρ
 225 Εἴκων, ἀνδρῆται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτω
 Μῆλλε δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεί Κρονίωνι,
 Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἄλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρως μετιθήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅτι μεθιέντα ἴδθαι·

- 220 Τῷ γυν μῆτ' ἀπόληγε, κίλευε τε φωτὶ ἐκίστην.
 Τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ εἶν νοστήσειν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέληθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἐκὼν μεθήσει μάχεσθαι.
- 225 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβῶν ἴθι· ταῦτα δ' ἄμα χρῆ
 Σπυδεῖν, αἱ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἴοντε.
 Συμφερετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπῶν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόρον ἀνδρῶν·
- 240 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίῃν εὐτυκτιον ἴκανεν,
 Δύσσειο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γένοιτο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῆ ἑναλλέγκιος, ἦντε Κρονίων
 Χεῖρι λαβῶν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Λεικνύς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
- 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θείοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἶ, θεράπων ἑὺς, ἀντιβόλησεν,
 Ἐγγὺς εἶν κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκειον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νιέ, πόδας ταχύν, φίλιταθ' ἐταίρων,
- 250 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπῶν καὶ δηϊοτήτα ;
 Ἡέ τι βέβληται, βίλεος δὲ σε τείρει ἀκοκῆ ;
 Ἡέ τευ ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἤλυθες ; οὐδέ τοι αὐτὸς
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαιόμαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
- 255 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό γυ γὰρ κατεάξαμεν, ὁ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διὸς ἰφίοιο βυλῶν ὑπερηγορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα.
- 260 Δούρατα δ' αἱ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι θήεις,
 Ἔσταός' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρωῖα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἴω
 Ἀνδρῶν δυσμενῶν ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ἀμφαλόεσσαι,
- 265 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανύωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαιῆν
 Πόλλ' ἔναρα Τρωῶν· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἰέσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμὲ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
- 270 Ἀλλὰ μετὰ πρόωτοισι μάχην ἀνά κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὁππότε νείκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

- Λήθω μαρνάμενος, σὶ δὲ ἰδμεναὶ αὐτὸν ὄτω.*
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
- 276 Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρῆ ταῦτα λέγεσθαι;
 Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγόμεθα πάντες ἀριστοὶ
 Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαίδεται ἀνδρῶν,
 Ἐνθ' ὄ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαιανθη —
 Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη·
- 280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει ἐν φρεσὶ θυμός,
 Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἔκει·
 Ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στήθεσσι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγο, δὲ τε γίγνεται ὀδόντων·
 Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὐτ' ἄρ' τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λῆη
- 285 Ταρβέι, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσίχηται λόχον ἀνδρῶν,
 Ἀράται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαί' λυγρῇ —
 Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μίνος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 Εἴπερ γὰρ κα βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,
 Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
- 290 Ἀλλὰ κεν ἢ στήθεων ἢ νηδύος ἀντίασειεν,
 Πρόσσω ἐμένοιο, μετὰ προμάχων ὀφιστῶν.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 Ἐσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγε κλισίηθε κιῶν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.
- 295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δὲ, θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηῆ,
 Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνέλειτο χάλκεον ἔγχος.
 Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενεῖα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 Οἷος δὲ βροτολογός Ἀρης πόλεμονδε μέτεισιν,
 Τῷ δὲ φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
- 300 Ἐσπειο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρηῆκης Ἐφύρουσ μετὰ θωρήσασεσθον,
 Ἦε μετὰ Φλεγυῆς μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τοῖγε
 Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κύδος ἔδωκαν·
 Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἴδομενεύς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,
- 305 Ἦισαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰθροπὶ χαλκῷ·
 Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Δευκαλίδη, πῆ τ' ἄρ' μίμονας καταδύναι ὄμιλον,
 Ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντός στρατοῦ, ἢ ἀνά μέσους,
 Ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὔτε
- 310 Δεύεσθαι πολέμοιο κερηκομώντας Ἀχαιοῦς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 Νηυσὶ μὲν ἐν μίσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἰαντῆς τε δύω, Τεύκρος θ', ὅς ἀριστος Ἀχαιῶν
 Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὕμνῃ·
- 316 Οἱ μιν ἄδην ἐλώσσι, καὶ ἐσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Διπύ οἱ ἰστέεται, μάλα περ μίμασσι μάχεσθαι,
 Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐπιρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 230 Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νῆεσσι θοῆσιν.
 Ἄνδρ' δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Δίας,
 Ὅς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημητερός ἀκτῆρ,
 Χαλκῶ τε θηκτός μεγάλοισι τε χειρμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι χωρήσειεν,
 235 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ ποσὶ δ' οὐπῶς ἔστιν ἐρῖζειν.
 Νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστερῷ ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἧς τῷ εὐχος ὀρέζομεν, ἧς τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο Μηριόνης δέ, θοῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Ἦρχ' ἔμεν, ὅφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἦ μιν ἀνώγει.
 240 Οἱ δ' ὡς Ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἄλκην,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρὺμνησι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λγέων ἀνέμων σπερχοῦσιν ἄελλαί
 245 Ἦματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κονίης μεγάλης ἴστασιν ὀμχλήν·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλων καθ' ὅμιλον ἐναίρεται ὄξει χαλκῷ.
 Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἔγχεϊσιν
 250 Μακρῆς, ὣς εἶχον ταμειχροῦς ὄσσε δ' ἄμερδεν
 Αὐγῇ χαλκίῃ κορυθῶν ἄπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη,
 Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀνάχοιτο.
 255 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῦο Κρόνου νῆα κραταίω
 Ἄνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρῶεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἦθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶκόν Γλιόθι πρό,
 260 Ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νῆεα καρτερόθυμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀροθύνει μετεθῶν,
 Λάθρη ὑπέξανδύς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ φα
 Τρῶεσιν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερώς ἐναμίεσα.
 Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἔα πάτερη,
 265 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦθη.
 Τῷ φα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξίμεναι ἀλείπειν,
 Λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ τοικῆς.
 Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο

- Πῖφρα ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσας,
 260 Ἀρήηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μασσιπόλιός περ ἴων, Δαναοῖσι καλιύσας
 Ἰδομενεύς, Τρῳέεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πῖφρα γὰρ Ὀθρουνῆα, Καβηρόθεν ἔνδον ἰόντα,
 Ὅς βα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
 265 Ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν νίας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ὑποσχέσῃσι πιθήσας.
 270 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν ὑπὶ βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χαλκίος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυξάτο, φωνησέν τε·
 Ὀθρουνεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 275 Εἰ ἐτέον δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταυτὰ γ' ὑποσχόμενοι τελέουσιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπιούμεν' εἰ καὶ σὺν ἄμμιν
 280 Ἰλίου ἐκπέριχθης εὐναιόμονον πτολιέθρον.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα πομπούροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην
 Ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 285 Πειζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεῖοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔτεο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθόσμενος βάλε δουρὶ
 Δαιμόν ὑπ' ἀνθερωῖνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυῶς ἤριπε, ἣ ἄχερωῖς,
 290 Ἢε πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθαίς,
 Βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἰματοέσεως.
 Ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγη φρίνας, ἃς πάρος εἶχεν·
 295 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δῆϊον ὑπὸ χειρὸς αἰύξας,
 Ἄψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χαλκίος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Ἀντάρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργεῖος ἔκπεσε δίφρου·
 300 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρῳῶν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.

- Δηϊφοβος δὲ μάλα σχαδὸν ἤλυθεν Ἴδομενῆος,
 Ἀγίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἴδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἔτισσ',
 Τὴν ἄρ' ὄγε θινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χάλκῳ
 Διωτὴν φορέεσκε, δὺα κανόνεσσ' ἀραρυίαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἑάλη, τὸ δ' ὑπέρπαιτο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος αὔσεν
 410 Ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν βα βαρεῖς χειρὸς ἀφήκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ἐψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ προπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηϊφοβος δ' ἐκπαγλον ἐπευξάτο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κείτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 415 Εἰς Αἰδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
 Γηθῆσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὄπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφροσι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, εὐὸ ἀμίλησεν ἑταῖρον,
 420 Ἄλλὰ θείων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμπεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δὺα ἐρίηρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχλοιο καίς, καὶ Δίος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἔπι γλαφυροῦς φερέτην βαρεία στενάχοντα.
 Ἴδομενεύς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔτεο δ' αἰεὶ
 425 Ἦέ τινα Τρώων ἐρεβενῆ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἦ αὐτὸς δουπήσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 Ἦρῳ Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγγίσαιο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὄπτει θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μητήρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκείκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδέ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἴδομενῆϊ Πουσειδάων ἐδάμασσεν,
 435 Θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαιδιμα γυῖα.
 Οὔτε γὰρ ἐξοπλίσω φυγέειν δύναται, οὔτ' ἀλέασθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἧ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Ἀτράμιας ἑσταότα, στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἦρῳ Ἴδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ προσθεν ἀπὸ χροῶς ἦκει ὄλεθρον·
 Δῆ τότε γ' αὔον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, δόφου δ' ἐν κραδίῳ ἐπεπήγει,
 Ἦ ῥά οἱ ἀσπείρουσα καὶ οὐράχον πελέμιζεν
 Ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·

- 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔπαγγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Δηΐφοβ', ἧ ἄρα δὴ τι εἰσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ παράσθαι; ἐπαὶ σὺ περ εὖγραι αὐτῶς·
 Δαιμόνι'! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμῆιο,
 Ὅφρα ἰδῆ, οἷος Ζητὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
- 450 Ὅς πρῶτον Μίνωια τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·
 Μίνωις δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὶ τέκτε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδα νῆες ἔνικαν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρῶεσσιν.
- 455 Ὡς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 Ἢ τινά που Τρῶων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἧ πειρησάιτο καὶ οἷος.
 Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοῦσασατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖφρον ὀμίλου
- 460 Ἔσταός'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήγηε δῖα,
 Οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἰόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίσειεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρῶων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
 Γαμβρῶ ἀμνόμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
- 465 Ἄλλ' ἔπευ, Ἀλκαθῶν ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γαμβρός ἐὼν ἔθραψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἰόντα·
 Τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῶνεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλεῖς.
- 470 Ἄλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὧς,
 Ἄλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὺς οὖρεσιν ἀλκι πεποιθῆς,
 Ὅστε μένει κολοσουργὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χείρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δὲ τε ναῶτον ὑπερθεῖν·
 Ὅφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπεται· αὐτὰρ ὀδόντας
- 475 Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἤδη καὶ ἀνδρας·
 Ὡς μένει Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνείαν ἐπίοντα βοηθῶον· σὺς δ' ἑταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἑσραῶν, Ἀραρήα τε Δηΐπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
- 480 Τοὺς ὄγ' ἐποιτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε! θεῖδια δ' αἰετῶς
 Αἰνείαν ἐπίοντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπαισιν·
 Ὅς μάλα καρτερός ἐσσι μάχη ἐνὶ φάτας ἑταίρων·
 Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ,τε κράτος ἐστί μέγιστον.
- 485 Εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἧε φέροιτο μέγα κράτος, ἧε φεροίμη·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντας,

Πηλείοι ἔστησαν, σάκε' ἔμοισι κλιναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτάφωθεν ἐπέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Διήφοβόν τε Πάριον τ' ἑσραῶν καὶ Ἀγήνορα Διον,
 Οἳ οἱ ἄμ' ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὡσεὶ τε μετὰ κίλλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοιάτης· γάρνται δ' ἄρα τε φρένα πομπήν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐπὶ στήθεσσι γεγῆθαι,
 495 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἰοῖ αὐτῶ.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶν αὐτοσχεδὼν ὠρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυτοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὄμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔσχορον ἄλλων,
 500 Αἰνείας τε καὶ Ἴδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμίειν χροᾶ νηλεὶ χαλκῳ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἴδομενῆος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκων ἔγχος·
 Αἰχμῇ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 505 ῥηχει, ἐπεὶ θ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἴδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βίαε γαστέρα μέσσην·
 Ῥῆξ δὲ Θωρήκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἤφουσ'· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 Ἴδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 ἔσπασατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλᾶ
 Ἰμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γάρ βελέεσσαι.
 Οὐ γάρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρηθέντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπαίξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὐτ' ἀλίσσθαι.
 Τῷ ἦα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο ναλεῖς ἦμαρ,
 515 Τρέσσαι δ' οὐκέτι ἴμιφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ
 Διήφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενῆς αἰεῖ·
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 520 Ἴδον Ἐνυαλλοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήτνος ὄβριμος Ἀρης
 Ἴτιος ἰοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλυμπῶ ὑπὸ χροσείοισι νέφεσσαι
 525 Ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὼν ὠρμήθησαν·
 Διήφοβος μὲν ἄπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαιινῆν
 ἤρκασε· Μηριόνης δὲ, Θωῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αὐλώπιξ τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσούσα.

- Μηριόνης δ' ἐξαυτίς ἐπάλαμνος, αἰγυπιὸς ὤς,
 Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
 Ἀυτοκασίγνητος, περὶ μίσσῳ χεῖρε τιτήνας,
 538 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχείος, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 Ὀκίας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολίμοιο
 Ἔστασαν, ἠνιόχον τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προσιῶστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τιφόμενον· κατὰ δ' αἷμα νεουιάτου ἔββε χειρός.
 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφαρήα Καλητοριδίην ἐπορούσας
 Λαιμόν τύψ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὄξει δουρὶ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτιας ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πάσαν ἔκερσεν,
 Ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, ἀνχέν' ἰκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πάσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κοίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάρωσι πετάσσας.
 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῆς δὲ περιστάδον ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροῖα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γὰρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 555 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν·
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δῆϊων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Στρωφαῖτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σιόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἦ τευ ἀκοντίσσαι, ἧε σχεδὸν ὀρηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὄμιλον,
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὄξει χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρηθθεῖς· ἀμενήνωσεν δὲ οἱ αἰχμῆν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότιοιο μεγέρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρρίκανστος,
 565 Ἐν σάκῳ Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Διδοίων τε μεσηγνὴν καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς ὄζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 Ἐνθα οἱ ἔγχος ἐπηξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἦσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Πλάσιν οὐκ ἐθίλοντα βίη δῆσαντες ἀγούσιν·
 Ἴης ὁ τυπεὶς ἧσπαιρε μίνυθ' ἀ περ, οὔτε μάλ' ἀ δῆν,

- Ὄφρα οἱ ἐκ χροῦς ἔγχος ἀνεσπᾶσαι ἔγγυθεν ἔλθων
 575 Ἦρωσ Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Διήπυρον δ' Ἐλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρησιν
 Θρηϊκίῳ, μεγάλην, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαργαμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἔκομισσεν·
 580 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ γυῖς ἐκάλυψεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἐλένῳ ἠρωϊ ἄνακτι,
 Ὅζυ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέκλεεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχυι ἐξουόσεντι
 585 Ἰετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήφιν οἴστω·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βόλεν ἰφ'
 Θώρηκος γυῖalon, ἀπὸ δ' ἔπιτατο πικρὸς οἴστος.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατεῖος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἄλωσεν
 Θρωάσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἣ ἐρέβινθοι,
 590 Πρωϊῆ ὑπο λυγρῆ καὶ λιμητήρος ἐρωῆ·
 Ὡς ἀπὸ Θωρηκος Μενελάου κυδαλίμιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκάς ἔπιτατο πικρὸς οἴστος.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βύλεν, ἥ φ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείωνεν,
 Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μέλιλον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἴδ' αἰώτῳ,
 600 Σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμῆνι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθύς Μενελάου κυδαλίμιο
 Ἦΐα· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτάπειτ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμιο
 Οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχεθε γάρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμνος ξίφος ἀργυροῆλον,
 Ἄλι' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλὴν
 Ἀξίην εὐχάλκον, ἐλαίῳ ἀμφὶ πελέκῃ,
 Μακρῷ, εὐξέστω· ἄμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδαμείης
 615 Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτὸν· ὁ δὲ προσιόντα, μέταπον,
 Ῥινὸς ὑπερ πνυμάτης· λάκε δ' ὄστια, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Μηριόνης δ' ἐξαυτίς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ᾧς,
 Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
 Ἀντοκασίγνητος, περὶ μίσσῳ χεῖρε τιτήνας,
 535 Ἐξήγειν πολέμοιο δυσχητός, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 Ἰκείας, οἳ οἳ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολίμοιο
 Ἔστασαν, ἠνλοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τότε προῦτ' ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρθε χειρός.
 540 Οἳ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῆ δ' ἄσβετος ὄρωρει.
 Ἐνθ' Ἀινείας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 Δαιμόν τιν', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, ὄξει δουρὶ·
 Ἐκλίθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἳ θάνατος χύτο θυμοραϊστής·
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτας ἐπαΐζας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἦτ' ἀνὰ νῶτα θεόουσα διαμπερές, αὐχέν' ἱκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάρουσι πετάσσας.
 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῆς δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὴ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροῖα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 555 Νέστορος νῖον ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δῆϊων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Στρωφαί· οὐδέ οἳ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἦεν ἀκοντίσσαι, ἦε σχεδὸν ὀρηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λήθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὄμιλον,
 Ἀσιάδην, ὃς οἳ οὔτα μέσον σάκος ὄξει χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρηθηθείς· ἀμενήνησεν δὲ οἳ αἰχμηῶν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότιοιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρρίκαντος,
 565 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἄλειων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίων τε μεσηγνὴν καὶ ὀμφαλοῦ, ἐνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἀρης ἀλεγεινὸς οἴζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 Ἐνθα οἳ ἔγχος ἐπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἦσπαιρ', ὡς ὅτε βούς, τότε' οὔρρει βουκόλοι ἄνδρες
 Πλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγρουν·
 Ὡς ὃ τυπεὶς ἠσπαιρε μίνυθ' ἀ περ, οὔτι μάλα δῆν,

- *Ὀφρα οἱ ἐκ χροός ἔγχος ἀνεσπᾶσαι ἔγγυθεν ἔλθων
 576 Ἦρος Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Δηῖπυρον δ' Ἐλενος ἕλφει σχεδὸν ἤλασε κόρησιν
 Θρηϊκίω, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἦ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πῖσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 580 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἔρβεννῇ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἐλένω ἠρωϊ ἄνακτι,
 Ὄξυ δόρυ κραδάων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὃ μὲν ἔγχεϊ οὐδέοντι
 585 Ἰεὺ ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρήφιν οἴστῳ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ
 Θώρηκος γυῖλον, ἀπὸ δ' ἔπιτατο πικρὸς οἴστος.
 Ὡς δ' ὅτι ἀπὸ πλατεῖος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωήν
 Θρώσκωσιν κύμασι μελανόχροος, ἣ ἔρβινθοι,
 590 Πνοιῆ ὑπο λγυρῆ καὶ λιμνητῆρος ἐρωῆ·
 Ὡς ἀπὸ Θώρηκος Μενελάου κυδαλλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκάς ἐπιτατο πικρὸς οἴστος.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βύλεν, ἧ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειώνων,
 Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μέλινον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφω οἴδς ἀώτῳ,
 600 Σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμῆνι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰδὺς Μενελάου κυδαλλίμοιο
 Ἦία· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆται ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλλίμοιο
 Οὔτασιν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἔελετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ἕλφος ἀργυροήλον,
 Ἄλι' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλῆν
 Ἄξινην εὐχάλκον, ἐλάτῳ ἀμφοὶ πελέκῳ,
 Μακρῷ, εὐξίστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφέκοντο.
 Ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
 615 Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτὸν· ὃ δὲ προσιόντα, μίτικπον,
 Ἔνως ὑπερ πυματίης· λάκε δ' οὔτια, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Πῶρ ποσὶν αἱματόεσσι χαμαὶ πῖσον ἐν κοίῃσιν·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών. ὃ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 620 Δεῖψέτε θῆν οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρῶες ὑπερφιάλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπίδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
 Ζητὸς ἐριβρομέτειο χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 625 Ξεινοῦ· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἷ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μῦθ' οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῆ·
 Νῦν αὐτ' ἐν νηυσὶν μενεαίετε ποτιπόροισιν
 Πῦρ ὅλοον βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς·
 630 Ἀλλὰ ποθι στήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σίο δ' ἐκ τὰδε πάντα πέλονται.
 Οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
 Τρωσίν, τῶν μῆνος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύναται
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο!
 Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλόττης,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε ἀπὸ χροῦς αἱματόεσσι
 Συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμίνεος βασιλῆος,
 Ἀρπάλων, ὃ ἦα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πτολεμῖξον
 645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
 Ὅς ἦα τότε Ἀτρεΐδαιο μέσον σάκος οὕτασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείων,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῖα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπίοντος ἴει χαλκῆρε' οἰστόν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κάτω δεξιόν· αὐτὰρ οἰστός
 Ἀνικῶν κατά κύστιν ὑπ' οἰστίον ἐξεπέρησεν.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐτῆ, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέει, δευὲ δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφειπύοντο·
 Ἐς δέφρον δ' ἀνίσσαντες ἄγον προτὶ Ἰλιον ἱρήν,
 Ἀχνύμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κτε, δάκρυα λείβων·
 Ποιῆ δ' οὕτις παιδὸς ἐγίγνωτο τεθνηῶτος.

- 600 Τὸν δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀπεκταμένοιο χολώσθη·
 Ζεὺς γάρ οἱ ἔην πολίσιν μετὰ Πάφλαγόνεσσιν·
 Τὸν ὄγε χωόμενος προΐει χαλκῆρα ὀϊστόν.
 Ἦν δὲ τις Εὐχήμερ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 Ἄφρυνός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία γαίων,
 605 Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Πολλάνη γάρ οἱ εἶπε γέρον ἀγαθός Πολυίδος,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλήν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρῶεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλίην θωῆν ἀλείειν Ἀχαιῶν,
 610 Νούσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐάτος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὤλχετ' ἀπὸ μελίων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάργναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἔκτωρ δ' οὐκ ἐπίπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾗδῃ,
 615 Ὅτι βῆ οἱ γῆων ἐπ' ἀριστερά θηϊόωντο
 Ἄσοι ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἄν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γάρ γαίηχος Ἐννοσίγαιος
 Ἦεν Ἀργείους, πρὸς δὲ σθῆνει αὐτὸς ἄμνην·
 Ἄλλ' ἔχεν, ἧ ταπρῶτα πύλας καὶ τείχος ἐξᾶλτο,
 620 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήχας ἀσπιστῶν·
 Ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Σὶν' ἔφ' ἄλλος πολίης εἰρυμνέαι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχος ἐδέδηκτο χθαμαλωτάτων, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγγοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 625 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,
 Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἰδύνατο
 Ἰσοὶ ἀπὸ σφείων φλογὶ εἰκελον Ἔκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα ταῖσιν
 630 Ἦρχ' υἱὸς Πηλεῖω, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο
 Φυλάκῃς τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλακίδης τε Μίγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρχης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θεῖοιο
 635 Ἔσκε, Μίδων, Αἰαντός ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔβαιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γυνάτον μητρυῆς Ἐριώπιδος, ἧν ἔχ' Οἰλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδου·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναύφιν ἀμνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' οὐκίτι πάμπαν, Οἰλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Αἰαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιῶν·

- Ἄλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τिताίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 706 Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρῶς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὗξοον ἀμφὶς ἰέργει,
 Ἰεμένω κατα ἄλκα· τεμεί δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 Ὡς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοὶ
 710 Ἀσσοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὅπποτε μιν κάματός τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἴκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 716 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἐνκύνκλους καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἔυστρόφῳ οἶδς αἰώῳ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγγυντο φάλαγγας.
 Δὴ ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλείουσιν,
 720 Μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἱ δ' ὀπιθεὶν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάμης
 Τρώες μιννήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἴστοι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἔπο καὶ κλισιάων
 Τρώες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 726 Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραβήτοισι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,
 Τούνεκα καὶ βουλή ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων·
 Ἄλλ' οὐπῶς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλεσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὄρχηστύν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδήν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύσπα Ζεὺς
 Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἑπαυρίσκοντ' ἀνδρωποῖ·
 Καὶ τε πολέας ἐσάωσσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 736 Αὐτὰρ ἐγὼν ἱεῖω, ὣς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντη γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν·
 Τρώες δέ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 Οἱ μὲν ἀφραστῶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δέ μάχονται
 Πευρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
 Ἢ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 Αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἧ κεν ἔπειτα
 Πᾶρ νηῶν ἐλθῶμεν ἀπῆμονες· ἧ γὰρ ἔγωγε
 746 Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

- Χρῆος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
 Μῆναι, ὃν οὐκ εἶ παγχυ μάχης στήσεσθαι ὄλω.
 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· αἶε δ' ἔκτορι μῦθος ἀπήμων,
 [Ἀντίκα δ' ἔξ ὀχίον σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖς,]
- 760 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήνδα·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακα πάντας ἀρίστους·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κεία εἰμι, καὶ ἀντιῶν πολέμοιο·
 Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπιτελλῶ.
 Ἥθα, καὶ αἰρηθήθη, ὄρεϊ νηρόεντι ἰοικώς,
- 766 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρωῶν πέπειτ' ἦδ' ἐπικούρων.
 Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
 Πάντες ἐπισσιύοντι, ἐπεὶ ἔκτορος ἔκλονον αὐτήν.
 Αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβὸν τε, βλήν θ' Ἐλένιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,
- 780 Φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 Τούς δ' εὖρ' οὐκ εἶ πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
 Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κείατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
 Οἱ δ' ἐν τείχῃ ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.
- 786 Τὸν δὲ τυχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοῖσσης,
 Διον Ἀλέξανδρον, Ἐλένης πόσιν ἠνκόμοιο,
 Θασράνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἀρίστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
- 790 Πού τοι Δηϊφοβὸς τε, βλή θ' Ἐλένιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἦδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;
 Πού δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὄλιτο πᾶσα κατ' ἄκρης
 Ἰμος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεουιδής·
- 796 Ἐκτορ' ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀνάιτιον αἰτιάσθαι·
 Ἄλλοτε δὴ ποτε μάλλον ἐρωήσαι πολέμοιο
 Μῆλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάκτιδα γεινατο μήτηρ.
 Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἠγειρας ἑταίρων,
 Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἔοντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
- 798 Νωλεμῶς· ἔταροι δὲ κατέκτασθαι, οὓς σὺ μεταλλᾶς.
 Οἷω Δηϊφοβὸς τε βλή θ' Ἐλένιο ἄνακτος
 Οἴχεσθον, μακρῆσι τετυμμένω ἐγχείησιν
 Ἀμοτέρωσιν κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμνην Κρονίων.
 Νῦν δ' ἄρχ', ὄπη σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
- 788 Ἡμῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
 Ἀλεξ' δευήσεσθαι, ὄση δύναμις γε πάρεστιν.
 Πᾶρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἰσόμενον, πολεμίζειν.
 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρας.

- Βᾶν δ' ἔμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλαξις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεφριώνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλακην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφύτην,
 Πάλαμν τ' Ἀσκάσιον τε, Μόρην θ', υἷ' Ἰηποτίωνος.
 Οἳ ᾗ' ἔξ' Ἀσκανίης ἐριβόλακος ἤλθον ἀμοιβοὶ
 Ἡοὶ τῇ προτιῆρ'· τότε δὲ Ζεὺς εἶρσε μάχεσθαι.
 795 Οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 Ἡ φά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονθε,
 Θεσπεσίῳ δ' ὁμαδῶ ἀλλ' ἴσγεται, ἐν δὲ τε πολλὰ
 Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριώοντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῶ μαρμαίροντες ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἠγείτο, βροτολογῶ ἴσος Ἀρηί,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἔισση,
 Πρωϊοῖσιν πνυκινήν· πολλὸς δ' ἐπεκλήλατο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 Πάντη δ' ἄμφι φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 Εἴ ποῖς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἄλλ' οὐ σύγχευ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέεσσατο, μακρὰ βιβιάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δευδίσσαι αὐτῶς
 Ἀργείους; οὗτοι τι μάχης ἀδαήμενός εἰμεν,
 Ἀλλὰ Διὸς μάλιστα κακῇ ἰδαμημεν Ἀχαιοί.
 Ἡ θῆν' πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἡ κε πολὺ φθαίη εὐναιομένη πόλις ὑμῆ
 Χερσὶν ὑφ' ἠμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῶ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 Ἀρήση Δίῃ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσανας ἰρήκων ἔμεναι καλλιτρίχας ἔππους,
 820 Οἳ σε πόλινθ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῶ· ὃ δ' ἀμείβετο φαιδιμος Ἐκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπίς, βονγυῖε, ποῖον εἴτεες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἶην ἤματα πάντα, τέκει δὲ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ' ὥς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεται, αἶ κε ταλάσσης
 830 Μᾶναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρῶα λειριόεντα
 Δάψει· αὐτὰρ Τρῶων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνούς

Δημῶ καὶ σάρασσι, πρὸν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 Ἐχθρῆ θεοπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἔλαχε λαὸς ὄπισθεν.
 Ἄργεῖοι δ' ἐτίμουθεν ἐπιλαχόν, οὐδ' ἠλάθοντο
 Ἀκχῆς, ἀλλ' ἔμμενον Τρῳέων ἐπίστας ἀφίστους.
 Ἐχθρῆ δ' ἀμφοτέρων ἔπει' αἰθίρα καὶ Διὸς ἀγῆας.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causa progressi, quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentia certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Ida uxoris illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Διὸς ἀπάτη.

- Νίστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
 Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπειτα πτερόεντα προσήνδα·
 Φράζεο, δῖε Μαχᾶσον, ὅπως ἴσται τάδε ἔργα·
 Μελῶν δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.
 Ὅλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος ἀΐθροπα οἶνον,
 Εἰσόνε θερμὰ λουτρὰ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη
 Θερμῆν, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἑλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περὶωπὴν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἴλε τετυγμένον νίος ἰοῖο,
 10 Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
 Χαλκῆ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρός ἰοῖο.*

- ἔλατο δ' ἔλκιμον ἔγχος, ἀπαχμίμον ὄδῃ χαλκῷ·
 Στῆ δ' ἐπὶ τὸς κλισίης, ταχά δ' εἶδεν ἔργον ἀεικές,
 Τούς μιν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονιόοντας ὄπισθεν,
 15 Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέεπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μίγα κύματι κωφῷ,
 Ὀσσομένον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κίλευθα
 Αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσι,
 Πρὶν τινα κεκρυμένον καταβῆμεναι ἐκ Διὸς οὐρον·
 20 Ὡς ὁ γέρον ἄρμαινε, δαΐζομενος κατὰ θυμόν
 Διχθάδι, ἧ μεθ' ὄμιλον ἴοι Λαυαῶν ταχυνταίων,
 Ἢέ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονόοντι δοασσάτο κέρδιον εἶναι,
 Εἴηαι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 Μαρνάμενοι· λάκε δὲ σφι περὶ χροῖ χαλκός ἀτιφής,
 Νυσσομένων ξεφασί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Νέστορι δὲ εὐμβλήητο Διοτρεφίης βασιλῆς,
 Πᾶρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ φ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Σιν' ἐφ' ἄλος πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίοονδε
 Εἴρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρόμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἔων, ἐδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·
 35 Τῷ φα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
 Ἠϊόος στόμα μακρόν, ὅσον συνείργαθον ἄκραι.
 Τῷ φ' οἴγ' ὀφειλοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχεὶ ἐρειδόμενοι, κλον ἀθρόοι· ἄχνητο δὲ σφι
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. ὁ δὲ εὐμβλήητο γεραίός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμόν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν·
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μίγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπῶν πόλεμον φθισίνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Αἰδῶ, μὴ δὴ μοι τελείη ἔπος ὀβριμος Ἐκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπιέλησεν ἐνὶ Τρῳάσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν πᾶρ νηῶν προτὶ Ὀμιον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελείται.
 Ὡ πόποι, ἧ φα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
 50 Ἐν θυμῷ βάλλονται ἔμοι χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἰδέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρόμνησι νήεσσι.
 Τὸν δ' ἤμβιβετ' ἔπειτα Γεργήϊος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἢ δὴ ταυτὰ γ' εἰοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκλήσαιο.

- 55 Τείχος μὲν γὰρ δὴ καταθήρισαν, ἢ ἐπέκιδμεν,
 Ἀθήηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν ἔλλαξ ἔσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἄλλαστον ἔχουσι
 Νηλεΐδες· οὐδ' ἂν ἐτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὀπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
- 60 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα,
 Ἐἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμι κελύω
 Δύμεναι· οὐ γὰρ πῶς βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 65 Νόστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπι κρήνῃσι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραισμα τετυγμένον, οὐδὲ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀθήηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν ἔλλαξ ἔσεσθαι·
 Οὕτω που Δίε μῆλλε ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
- 70 Νῶνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἥδια μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδθησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, κειδωμένα πάντες.
- 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύνται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 Ἔψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νῦδ' ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
- 80 Οὐ γὰρ τις νέμεσις φυγῆιν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νῦκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐ ἀλώῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδαρ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄτρεϊδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγῃν ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν, αἰθ' ὄφελές αἰεκέλου στρατοῦ ἄλλον
- 85 Σημαίνειν, μὴδ' ἄμμι ἀνασσεῖμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρῶων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείρειν, ἣς εἶνεκ' οἰζύομεν κακὰ πολλὰ;
- 90 Ἔγχε, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τούτων ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα κάμπων ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σηηπιούχος τ' εἴη, καὶ οἱ κειθόλατο λαοὶ
 Τραιοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
- 95 [Νῦν δὲ σευ ἄνοσάμην πάγῃ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κέλευε, πολέμοιο συνεστατός καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσσεῖλους ἄλαδ' ἔλκωμεν, ὄφρ' ἐτι μᾶλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατίουσι περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιφύετῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοί
 100 Σχῆσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἔλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποκαπτανίουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ὡς Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῆ
 105 Ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν αἰκοντας ἄνωγα
 Νῆας ἐϋσείλους ἅλαδ' ἔλκμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῆςδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐτίσκοι,
 Ἥ νῆος, ἧς παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῃ εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μπέεπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀντήρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐδίλητε
 Παιδεσθαι· καὶ μῆτι κότῃ ἀγάσασθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατος εἰμι μεθ' ὑμῶν·
 Πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 [Τυδῖος, ὃν Θῆβρσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεὶ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ὡκεον δ' ἐν Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυθῶνι,
 Ἄγριος ἦδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππῶτα Οἰνεύς,
 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῆ δ' ἦν ἕξοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη,
 120 Παλαχθῆϊς· ὡς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, αἷς δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφί,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατα ἔσκε· κίκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμεν, ὡς εἰεὸν περ.
 Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάκλιδα φάντες,
 Μύθον ἀτιμῆσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὐ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἔχομεθα δηϊότητος,
 130 Ἐκ βελίων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρῃται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐτήσομεν, οἱ τοπάρος περ
 Θυμαῖ ἦρα φέροντες ἀφαστᾶς, οὐδέ μαχονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο·
 Βᾶν δ' ἔμην, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλασκοπιῆν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄλλὰ μετ' αὐτὸς ἦλθε, παλαιῶ φρεσὶ ἰοικέας·
 Δεξιτερῆν δ' εἰε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένῳ· ἐπαι οὐ οἱ ἐνι φρένες, οὐδ' ἤβαιαι.*
Ἄλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σφιλῶσιεν!
Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτίουσι·
 145 *Ἄλλ' ἔτι που Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες*
Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ἦς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσύνμενος πεδίοιο.
Ὅσσοι δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
Ἄνιρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης·
 150 *Τύσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐροσίχθων*
Ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαι', ἐκάστω
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ οἴου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 *Τὸν μὲν ποίπνυνοντα μάχην, ἀνὰ κυδιάνειραν,*
Αὐτοκασίγνητον καὶ θαῖρα, χαῖρες δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
Ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερός δέ οἱ ἐπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 160 *Ὅπως ἔξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.*
Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαινετο βουλή,
Ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὐ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
Εἴ πως ἡμείραιτο παραδραθῆειν φιλόττι
Ἥ χροῖῃ, τῷ δ' ἕπνον ἀπήμονά τε λιαρὸν τε
 165 *Χεῦν ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πενκαλίμησιν.*
Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
Κληῖδι κρυπτῇ, τῆν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
Ἐνθ' ἦγ' εἰσελθούσα, θύρας ἐπέθηκε φαιινάς.
 170 *Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῶς ἡμερόεντος*
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἑλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό φά οἱ τεθνωμένον ἦεν·
Τοῦ καὶ κινυμένιο Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ,
Ἐμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκει αὐτμή.
 175 *Τῷ ῥ' ἦγε χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας*
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπιλεξε φαιινούς,
Καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κρέατος ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβροσίον ἱανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
Ἔευσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 190 *Χρυσεῖς δ' ἠνεῖθσι κατὰ στήθος περονάτο.*
Ζώσατο δὲ ζῶνῃν, ἕκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἔντροῖσι λοβοῖσιν,
Τρίγληνα, μοφόεντα· χάρις δ' ἀπιλάμπετο πολλή.

- Κρηδῆμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεῶων,
 185 *Καλῶ, νηγατίῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὡς·*
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέλδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ δῆκατο κόσμον,
Βῆ δ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 190 *Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·*
Ἦρά νύ μοι τι πίδιοιο, φίλον τέκος, ὅ,τι κεν εἴπω·
Ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτασσαμένη τόγα θυμῷ,
Οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρῳέσσιν ἀρήγεις·
Τῆν δ' ἠμαίβει ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
 195 *Αὐτὰ ὅ,τι φρονεῖς· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνάγειν,*
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Τῆν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Διὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἕμερον, ὅτε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους ἤδη θνητούς ἀνθρώπους.
 200 *Εἶμι γὰρ ὀφρομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,*
Ἔκκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
Δεξάμενοι· Ρεῖης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύσπα Ζεὺς
Γαίης νάρθε καθέισε καὶ ἀνυγέτιοιο θαλάσσης·
 205 *Τοὺς εἶμ' ὀφρομένη, καὶ σφ' ἀκριτα νεῖκα λύσω.*
Ἴδῃ γὰρ θηρόν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπειε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπετιθοῦσα φίλον κῆρ,
Εἰς εὐνήν ἀνέσαιμι ὀμωθῆναι φιλότῃτι,
 210 *Αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην.*
Τῆν δ' αὐτὴ προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηρὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνοισιν ἰαυεῖς.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κροτὸν ἱμάτια,
 215 *Ποικίλον· ἔνθα δὲ οἱ θελκτήρια πάντα τίτυκτο·*
Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃ, ἐν δ' ἕμερος, ἐν δ' ὀαριστῷς
Πάρφρασις, ἣτ' ἔκλεψε νόον τύκα περ φρονεόντων.
Τὸν ἦα οἱ ἔμβαιε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τῆ νῦν, τοῦτον ἱμάτια τεῶν ἐγκάτθεο κόλπῳ,
 220 *Ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετυγχαται· οὐδέ σέ φημι*
Ἀπρηκτόν γε νείσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῆσι μανοίης.
Ἦς φάτο· μείδησεν δὲ βοώπις πότνια Ἥρη,
Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἔς ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 *Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν φίον Οὐλύμποιο,*
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίην ἱερατινήν,

- Στάτ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρα νιφόντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπητα ποδοῖν·
 Ἐξ Ἀθώου δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 230 Ἀημον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θάνατος.
 Ἐνθ' ἔτρωε ξύμβλητο, κασιγνήτω Θανάτοιο,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἦπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνδρώπων·
 Ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθει· ἐγὼ δὲ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζητὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαινώ,
 Αὐτὶκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλίξομαι ἐν φιλότῃ.
 Δώρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἶετ,
 Χρῦσον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνην ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπιστοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἔπνος·
 Ἦρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλιο Κρόνοιο,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰεγενετῶν
 245 Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο βέεθρα
 Ἰλκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζητὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἄσπον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύοι.
 Ἦθῃ γάρ με καὶ ἄλλο τεῖ ἐπίτυσεν ἐφετμή,
 250 Ἦματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέφθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὀρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φέλων πάντων. ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
 Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἴστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντην,
 Εἰ μὴ Νηῆξ ἑμήτεира θεῶν ἰσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὃ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
 Ἄξιο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν σὺ τοῦτο μ' ἀναγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε βοῶπις πότνια Ἦρη·
 Ἦπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μνησιν;
 265 Ἦ φῆς, ὡς Τρώεσσιν ἀρξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ὡς Ἠρακλῆος περιχῶσατο, παιδὸς ἰοῖο;
 Ἄλλ' ἔθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄνοκτιν.
 [Πασιδέην, ἧς αἰὲν εἰλδεαι ἤματα πάντα.]

SLEEP ESCAPING FROM THE WRATH OF JUPITER



But gentle Night, to whom I fled for aid
The friend of earth and heaven her wings display'd

- 270 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἴππος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἄγρα νῦν μοι ὁμοσσον ἁάατον Στυγὸς ὕδωρ·
 Χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλα χθόνα πούλυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὡς· οἱ ἐνερθε θεοὶ, Κρόνον ἄμφι ἔόντες·
- 275 Ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιδίην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνευε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 τοὺς Ἴπποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλεῖσθαι.
- 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ ὁμοσίην τε, τελευτήσῃν τε τὸν ὄρκον,
 τῷ βήτην, Αἴημον τε καὶ Ἰμβρου ἄστυ λιπόντε,
 Ἠέρα ἔσσαμένω, ῥίμφα πηρήσσετε κέλυσθον.
 Ἴθην δ' ἐκείσθην πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
- 285 Βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἐνθ' Ἴππος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ἰδεσθῆαι,
 εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἢ τοῖ' ἐν Ἴθῃ
 Μακροτάτῃ πεφυῦα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε·
 Ἐνθ' ἦσ' ὄξοισιν πεπνυκασμένους ἐλατίνουσιν,
- 290 Ὀρνιθὶ λιγυρῇ ἐναλλγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσι
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδι.
 Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβίησέτο Ἰάργαρον ἄκρον
 Ἴθης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρωε πικρινὰς φρένας ἀμφεκάλυπεν,
- 295 Οἶον ὅτι πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃν,
 εἰς εὐνήν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρη, πῆ μεμαῦα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παρῆασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
- 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὀφομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὡκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύην,
 Ὅ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἦδ' ἀτίταλλον·
 τοὺς εἰμ' ὀφομένη, καὶ σφ' ἀκρίτα νείκεα λύσω.
- 305 Ἦδη γὰρ θηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνήης καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴθης
 Ἔσασ' ὅ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὕγρην.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
- 310 Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
 Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρόρου Ὡκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, κῆσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρηθῆναι·
 Νῶϊ δ', ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέλοισιν εὐνηθῆντε.
 315 Οὐ γὰρ πάποιτέ μ' ὠδα θεῶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυνθεὶς ἰδάμασσαν·
 οὐδ' ὅποτε ἤρασαμην Ἴριονίης ἀλόγοιο,
 ἢ τέκε Πειριθόον, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλιψύρου Ἀχραιοῖωνης,
 320 ἢ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἢ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἢ φ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἢ δὲ Διώνυσον Σεμέλι τέκε, χάσμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅποτε Ἀητοῦς ἔρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
 Τὼν δὲ δολοφρονέουσα προσήνδα πότνια Ἥρη·
 330 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαεαὶ εὐνηθῆναι
 ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰεγεγεταῶν
 εὐδοντ' ἄθρησεε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν
 335 Πιφραδοί; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 Ἐξ εὐνῆς ἀνατάσῃ νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ φ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκνῶς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
 340 Ἐνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μήτε θεῶν τογε δείδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 Ὅψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 Χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡέλιός περ,
 345 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορόασθαι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀγκῆς ἔμαρπτε Κρόνον παῖς ἦν παρὰκοῖτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθρῶν δια φύνει νεοθηλέα ποιήν,
 Λωτὸν θ' ἔρασηεντα ἰδὲ κρόκον ἦδ' ὕακινθον,
 Πικνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἔεργεν.
 350 τῷ ἔνι λεξάσθη, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο
 Καλῆν, χρυσεῖην· σιλιπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐθε πατῆρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρω,
 Ἔπνω καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκῆς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νῆδυμος Ἔπνος,
 355 Ἀγγελίην ἔρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ.

- Ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσήδα·
 Ἠρόφρων γυν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
 Καί σφ' κῦδος ὄπαζε μώνυθ' ἀπερ, ὄφρ' ἔτι εὖδει
 Ζεύς· ἐπεί αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλεσα·
- 380 Ἥρη δ' ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
 Ἦς εἰπὼν ὁ μὲν ὤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνόμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκίλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτὰ μεδίμεν Ἐκτορι νίκη,
- 385 Πριάμῃδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται·
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 Κείνου δ' οὔτι λῆν ποθ' ἔσσειται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
- 370 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, περὶ θοίμεθα πάντες.
 Ἰσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,
 Ἐσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθρῃσιν κορυθῆσιν
 Κρῦψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἠγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
- 375 Ἐκτορα Πριάμῃδῃν μνείειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ μνείχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὄμω,
 Χείροσι φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]
 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοροντο.
 Τούς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμιον, οὐτάμενοι περ,
- 380 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντις, Ἀρήϊα τεύχε' ἀμειβον.
 Ἐσθλά μὲν ἰσθλὸς ἔδυνε, χίρῃα δὲ χείροσι δόσκεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νῶροπα χαλκόν,
 Βάν ῥ' ἔμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
- 385 Διωνὸν ἄορ ταυήκηες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 Εἴκελον ἀστεροπῆ· τῷ δ' οὐ θέμις ἔστι μιγῆναι
 Ἐν δατ' λευγαλή, ἀλλὰ θεὸς ἰσχανεὶ ἀνδρας.
 Τρῶας δ' αὐθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμιε φαιδιμος Ἐκτωρ.
 Ἀήφα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολίμοιο τάνυσσαν
- 390 Κυανογαῖα Ποσειδάων καὶ φαιδιμος Ἐκτωρ,
 Ἦτοι ὁ μὲν Τρῶεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλύσθη δὲ Θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ἔνυσαν μεγάλην ἀλαλητῶ.
 Οὔτε Θαλάσσης κύμα τόσον βροά' ποτὶ χέρσον,
- 395 Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέῳ ὑλεγεινῆ·
 Οὔτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,
 Οὐδ' ὄφρ' ἐν βήσσει, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·
 Οὔτε ἄνεμος τόσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- ἔπναι, ὄστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὐσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἰαντος δὲ πρώτος ἀκόντις φαίδιμος ἔκτωρ
 Ἔγχει, ἐπὶ τέτραπτο πρὸς ἰδύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῆ φα δῖω τελαμώνε περι στήθεσσι τετάσθην,
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου·
 Τῷ οἱ θυσάσθην τέρενα χροά. χώσατο δ' ἔκτωρ,
 Ὅτι ρά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἐκφυγε χειρός.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειίνων.
 Τὸν μὲν ἐπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίω, τά φα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Πᾶρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλινδετο· τῶν ἐν αἰέρας,
 Στήθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἴδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίηθ' ὄρυς
 415 Πρῶφφίξος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὄδμη
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἰθῆται,
 Ἐγγὺς ἑὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
 Ὡς ἔπευ· Ἐκτορος ὠκα χαμαὶ μένος ἐν κονήσῃ.
 Χειρός δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἄσπις ἐάφθη,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσσει, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβῆσαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ Διὸς Ἀγῆνωρ,
 Σαρπηθῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαυκὸς ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὐ ἀκήδευσεν, ἀλλὰ πάροιδεν
 Ἀσπίδας ἐγκύκλους σφέθρον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 Χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἴκηθ' ἵππους
 430 Ὡκείας, οἳ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνιόχον τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρεῖα στενάχοντα·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον ἐϋφφέσιος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινηέντος, ὃν ἀθανάτοιο τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πείλασαν χθονί, καδ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπέμισσεν
 Ἀντις δ' ἐξοπλίω πλήτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Νῦξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμανα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἐκτορα νόσφι κίοντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θύρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Ἄϊας
 Σάτινον οὐτασε δουρὶ μιντάλιμος δένονσεν,
 Ἴφρολίδην, ὃν ἄφα Νύμφη τέκε νῆϊς ἀμύμων
 445 Ἴφροπι βουκολίοντι παρ' ἔχθρας Σατινίοντος.
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἰδὼν,
 Οὐτα κατὰ λατάρην· ὃ δ' ἀντιρῆπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Λαῖοι σύναγον κρατερὴν ὑσμίην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγίσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὤμον,
 Τῖον Ἀρηίλκυιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κοιλίᾳ πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὖσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ὄτω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηθῆσαι ἄκοντα,
 Ἄλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν ὄτω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξάμενιο·
 Αἰάντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄχι μάλιστα.
 Καρκαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισι δουρὶ φαινωῶ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Δικριφίς αἴζας· κόμισεν δ' Ἀτήνορος υἱός,
 Ἀρχίλοχος· τῷ γὰρ φα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοχμῷ,
 Νεώτατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντα·
 Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῆ, στόμα τε, φῖνίς τε
 Οὐδεὶ πληντ', ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Ἄϊας δ' αὐτ' ἐτέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτῆς ἔνισπε·
 Ἢ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀπὲ πεφάσθαι
 Ἄϊσιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἄλλὰ κασιγνήτος Ἀτήνορος ἵπποδάμοιο,
 Ἢ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει.
 475 Ἢ ῥ', εὐ γιγνωσκῶν· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὐτασε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαιοῦ· ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὖσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλῶν ἀκόρητοι!
 480 Οὐ θῆν οἰοισίν γε πόνοσ τ' ἔσεται καὶ διζύς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὠδε κατακτανέσθε καὶ ἡμῶς.
 Φράζεσθ', ὡς ἡμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδαι
 Ἐγχει ἐμῷ· ἵνα μῆτι κασιγνητιοῦ γε ποιῆ
 Διηρόν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκίτῃρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφατ' Ἀργαίοισι δ' ἄχος γένετ' εὐδαίμοισι.
 Πηνελόπεια δὲ μάλιστα δαΐφροσι θυμὸν ὄρωεν.
 Ἰφιμήθη δ' Ἀκάμαντος ὁ δ' οὐχ ὑπίμεινεν ἐρωήν.
 Πηνελόπειο ἄνακτος ὁ δ' οὐτάσεν Ἰλιονῆα,
 490 Τῖόν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ἴα μάλιστα
 Ἐρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν.
 Τῆ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μόνον τέκεν Ἰλιονῆα.
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θίμεθλα.
 Ἐκ δ' ὡσε γλήγῃν ὄρου δ' ὀφθαλμοῖο διαπρό.
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἤλθεν ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας
 Ἄμφω· Πηνελόπειος δὲ ἐρυσσάμενος εἶφος οὐδ',
 Ἀντήνα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Ἀντῆ σὺν πῆληκι, κάθη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχάιν,
 500 Πάφραδὲ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤνδα·
 Εἰπέμενά μοι, Τρώες, ἀγανοῦ Ἰλιονῆος
 Πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἦ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηγορίδαο
 Ἄνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅποτε κεν θῆ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κούροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὄπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγχι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ᾧ ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἔννοσίγαιος.
 Αἴας ἦα πρῶτος Τηλαμώνιος Ἴτριον οὐτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλκη δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἰπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προδρόνῳ τ' ἐνήρατο καὶ Περιφύτῃν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἐπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὐτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 Ἀησῆας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Ἔσσει ἐπιγεομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 Πηλεΐδους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρη.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ο .

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1-11). Itaque aspere increpitas Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis praedicit (12-77). Ex Junone, in decorum sedem reversa, Mars audit de caede filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78-142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu haec Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143-219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220-280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, praecunte deo, qui commota aegide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deleto muro, viam munit ad classem exscindendam (281-389). Ea re animadversa, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390-404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utraque parte cadentibus (405-590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591-746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ ᾶ τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάρφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
Οἳ μὲν δὴ παρ' ὄχλασιν ἐρητύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δειλοῦς, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
Ἰδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
Στῆ δ' αἶψ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεῖν,
Ἀργεῖους· μετὰ δὲ σφί Πησειδάωνα ἄνακτα.

- Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 10 ἔϊαθ'· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἀσθματι, κῆρ ἀπινύσων,
 Αἰμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανροτάτος βάλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἔλεησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἡ μάλα δὴ κακότεργος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρῃ,
 15 Ἔκτορα διὸν ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οὐδ', εἰ αὐτε κακοφάφης ἀλεγεινῆς
 Πρωτῆ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῆσιν ἵμασσω.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
 Ἀμμονας ἦκα δύω, περὶ χειρὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρῦσεον, ἀβήηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω· ἡλῴστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Λυσαι δ' οὐκ ἰδύνατο παρασταδόν· ὄν δὲ λάβοιμι,
 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἴκηται
 Ἴην ὀλιγηπελείων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνιει
 25 Ἀχῆης ὀδύνη Ἡρακλῆος θεῖοιο,
 Τὸν σὺ ἔνν Βορρῆ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
 Μέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένοικας·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐνθεν ἔρυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ' ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃσ' ἀπατάων·
 Ὅφρα ἴδῃ, ἦν τοι χρῆσιμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἴν' ἐμίγῃς ἐλθοῦσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· φίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 35 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 Ὀρκος δαιμότατός τε πῆλι μακάρεσσι θεοῖσιν·
 Σὴ θ' ἱερῆ κεφαλῇ καὶ νωῖτερον λῆχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μᾶψ ὁμόσαμι·
 Μῆ δὲ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρωάς τε καὶ Ἔκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἔλεησεν Ἀχαιοῦς·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἴμεν, ἥ κεν δὴ σὺ, Κελαινειφίς, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβομένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὴ σὺγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 50 Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθ' ἕλκος,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,

- Ἄψα μεταστράψαι νόον, μετὰ σὸν καὶ ἔμῳ κῆρ·
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἔτιόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἔρχοο νῦν μετὰ φῦλα θείων, καὶ διῦρο κάλισσον
 55 Ἴδόν τ' ἐλθόμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 Ὅφρ' ἤ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Πανυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἅ πρὸς δόμαθ' ἰκίεσθαι·
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Αὐτίς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἰ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτῆρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτίς ἀποστρέψῃσι, ἀνάκλιδα φύζαν ἐνόρσας·
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
 Πηλεΐδω Ἀχιλλῆος· ὃ δ' ἀναστήσει ὄν ἐταῖρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὄλεσαντ' αἰζηνοὺς
 Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' ἰδὼν ἔμῳ Σαρπηδόνα διον.
 Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλλῶξιν παρὰ νηῶν
 70 Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰς ὅκ' Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺν ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς,
 Τοπρὶν δ' οὐτ' ἄρ' ἐγὼ παυῶ χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμνυμένῃνθ' ἔϊσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐείδωρ·
 75 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμείο θεῶ θετίς ἦψατο γούνων,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεῶ λευκώλενος Ἥρη·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὄρεων ἐς μακρόν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἄν αἶψη νόος ἀνέρος, ὄσγ' ἐπὶ πολλῇν
 Ἰαῖαν ἐληλουθῶς, φρεσὶ πενκαλίμησι νοήσῃ·
 Ἐνθ' εἶηρ, ἣ ἔνθα· μενοιτήσῃσι τε πολλά·
 Ὡς κραιπνῶς μεμανία διέπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον· ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθε
 85 Ἀθανάτοισι θεαῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 Ἢ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήρῳ
 Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θεῖουσα·
 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἕοικας·
 Ἢ μάλα δὴ σ' ἐφάβῃσε Κρόνον παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης·
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεῶ λευκώλενος Ἥρη·
 Μῆ με, θεῶ Θέμι, ταῦτα διείρω· οἴσθα καὶ αὐτή,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπηρής.

- 95 Ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνι δαιτὸς εἴσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσασαι ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφάνησκειται· οὐδέ τι φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δάινυται εὐφρων.
- 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ἦλθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἧ δ' ἐγέλασεν
 Χέλλεσιν, οὐδὰ μέτωπον ἐπ' ὄφρ' οἶσι κυανέησιν
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νευμεσηθεῖσα μετηΐδα·
 Νῆπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαλομαν ἄφροντόντες!
- 105 Ἥ ἐτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσπον ἰόντες,
 Ἥ ἔπει ἧδὲ βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίξει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ' ὅ,τι κεν ἕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω·
- 110 Ἢδὲ γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηί γε πῆμα τετύχθαι·
 Τῶς γὰρ οἱ ὄλωλε μάχη ἐνὶ φιλτάτος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγητο μῆρῷ
 Χεραὶ καταπρηνέσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
- 115 Μῆ νῦν μοι νευμῆσσει, Ὀλυμπία δῶματι ἔχοντες,
 Τίσασθαι φόνον νίος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγῆντι κεραυνῷ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ δ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγγύμεν· αὐτὸς δ' ἐντεῖ ἑδύσατο παμφανώνοντα.
 Ἐνθα κ' ἐτι μελίων τε καὶ ἀργαλειώτερος ἄλλος
 Πᾶρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ἦρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
 Ἔγχος δ' ἔσθησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
 Χάλκῃον· ἧ δ' ἐπέεσσι καθάπτειτο θούρον Ἀρηα·
 Μαινόμενε, φρένας ἧλέ, διέφθορας; ἧ νύ τοι αὐτῶς
 Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδέως.
- 130 Οὐκ αἶεις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἥ δὴ νῦν πάρ Ζητὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθαι;
 Ἥ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἄν ἔμεν Ὀλύμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φτυγεῖσαι;
- 135 Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμονες καὶ Ἀχαιοὺς
 Λαίμῃ, ὁ δ' ἡμῖας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
 Μάρφει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ νῦν κίλομαι μαθίμεν χόλον υἱὸς ἔηος.
 Ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἦ πέφατ', ἧ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλίον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων φύσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰπούσ' ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θούρῳ Ἄρηα.
 Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἴριν θ', ἧτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφειας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,
 Ἐρδῶν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὣς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
 150 Ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἶξαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἴκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργαρῶ ἄκρῳ
 Ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυοὺν νεφός ἐστεφανώτο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφέληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδέ σφωῖν ἰδῶν ἐκολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὠκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ προτιήρη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκι ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτι
 Πάντα τὰδ' ἄγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανυάμενόν μιν ἄνωγχι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέσειται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραξέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μῆ μ' οὐδέ, κρατερός περ ἑῶν, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 Μῆναι· ἐπεὶ εὐ φημι βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄσθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φασθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίσθησε ποδήνεμος ὠκεία Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἦλιον ἰρήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἐκ νεφέων πτῆται νεφέας ἠὲ χάλαζα
 Ψυχρῇ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενεός Βορέαο·
 Ὡς κραιπνῶς μεμανῖα διέπτατο ὠκεία Ἴρις,
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήσχε κυανοχαῖτα,
 175 Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανυάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέσειται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἥπειλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλείσθαι ἀνώγει

- Χείρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄσεται φίλον ἦτορ,
 Ἰσὸν οἱ φασθῆναι, τότε στιγέουσι καὶ ἄλλοι.
- Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥέ, ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 εἴ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίη ἀέκοντα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Ῥία,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἴδης, ἐνάροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθῆ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορα τιμῆς·
- 190 ἴτοι ἔγων ἔλαχον πολίην ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένω, Αἴδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Γαῖα δ' ἐτι ξυνή πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλύμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὐτὶ Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 Καὶ κρατερός περ ἔων, μενέτω τρίτατῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Κερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὧς, δειδισσέσθω.
 Θυγατέρεσιν γάρ τε καὶ νιάσι βίλιτερον εἴη
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσθιν ἐνίσισέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.
- 200 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις·
 Οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὸς μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 Ἴη τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἔπονται.
- 205 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε Ποσειδάων ἔνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, οἷ' ἄγγελος αἰσιμα εἰδῆ.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 Ὅππότε' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἴσῃ
- 210 Νεικέειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποεἴξω.
 [Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελείης,
 Ἥρης Ἐρμείω τε καὶ Ἥραίστοιο ἄνακτος,
 215 ἴλιον αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἰστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]
 Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
 Δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεισαν δ' ἤρωες Ἀχαιοί.
- 220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἔρχο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' ἔκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἰδῆ μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 Θίχεται εἰς ἅλα διὰν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 Οἵπερ ἐπίρταροι εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἤμιν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἤδ' οἱ αὐτῷ
 Ἐπλετο, ὅτι πάροισθε νημεσσηθείς ὑπόειξεν
 Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρατὶ γ' ἐτελείσθη.
 Ἀλλὰ σὺν' ἐν χεῖρσσι λάβ' αἰγίδα θυσσαυόσασαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Τόφρα γὰρ σὺν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆας τε καὶ Ἑλλήσποτον ἴκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὄρεων, ἱρῆκι ἰοικίως
 Ὀκεί, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ἀκιστος πετεινῶν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 240 Ἡμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
 Ἀμφὶ ἔγιγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἀσθμα καὶ ἰδρώς
 Πάνει, ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, νῆε Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 Ἦσ' ὀλιγηπελείων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδραναῖων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἔσει, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἶραι ἄντην;
 Οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὐς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλαῆς;
 Καὶ δὴ ἐγὼ γ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἴδαο
 Ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἴον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσητῆρα Κρονίων
 255 Ἐξ Ἰθῆς προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πολέεθρον.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἱππεύσιν ἐπίτρονον πολέεσσι,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαννέμεν ἀκίας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροισθε κίων ἵπποισι κίλευσθον
 Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Λεσμὸν ἀποφρήξας θείῃ πεδίλοιο κροαίνων,
 265 Εἰωθῶς λούεσθαι ἐυφύγιος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται

- Ὀμοιοὶ ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιδώς,
 ῥίμῃα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς ἔκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Ὀτρύνων ἵππησας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Οἱ δ' ὥστ' ἤ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσεύοντο κύνας τε καὶ ἀνέρες ἀγροῦται·
 Τὸν μὲν τ' ἠλβιατος πέτρῃ καὶ δασκίος ὕλη
 Εἰρῶσατ' οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
 Εἰς ὄδον, αἴψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 Ὡς Λαναοὶ εἰως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφρασί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον ἔκτορ' ἐποικόμενον στήχας ἀνδρῶν,
 280 Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμὸς.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραϊμόνος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἀκοντι,
 Ἔσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὅπποτε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἢ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 Οἷον δ' αὐτ' ἐξαυτίς ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 ἔκτωρ! ἢ θῆν' μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἰαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐφύσατο καὶ ἐσάσσειν
 ἔκτορ', ὁ δὲ πολλῶν Λαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὦδε μενοιῶν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθύν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείομεν, ὡς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δέισεσθαι Λαναῶν καταδύναι ὀμιλον.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἰαντα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα,
 Τεύκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ
 Ἰσμήνην ἤρτυνον, ἀριστήσας καλέσαντες,
 ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἢ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἤχε δ' ἄρ' ἔκτωρ
 Μακρὰ βίβας· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὀμοῖν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θούρην,
 Λιγὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκίεος

- 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχον, ἠγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὠρτο δ' αὐτῆ
 Ὀδῆϊ ἄμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἴστοι
 θρώσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγγυτ' Ἀρηϊθῶν αἰζῆων,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάφος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴστατο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἄμφοτέρων βίβη' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπόλων
 Σείσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσσιν ἔθειλε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ' ὥστ' ἦε βοῶν ἀγέλην ἠ' πῶῦ μίγ' οἰῶν
 Θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 Ἐλθόντ' ἔξαπνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφῶβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάκλιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἦκε φόβον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἔκτορι κύδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνήρ ἔλεν ἄνδρα, κειρασθείσης ὕσμινης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφρεν,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτῶνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
 Αἰνεῖας δὲ Μίδοντα καὶ Ἴασον ἐξανάριξεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο
 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔβαιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητριῆς Ἐριώπιδος, ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Τίος δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῆ δ' ἔλε Πουλυδάμας, ἔχιον δὲ Πολίτης
 340 Πρῶτη ἐν ὕσμινῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγήνωρ.
 Δῆτοχον δὲ Πάρις βύβη νεύατον ὤμον ὀπισθεν
 Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρω καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὄρυκτῆ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῶεσσιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθεν νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδὲ νυ τόνγε
 350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
 Ἄλλὰ κύνες ἐφύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μᾶτιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στήχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ἠμοκλήσαντες, ἔχον ἑρυσάραμας ἵππους,
 355 Ἐξῆ θεσπεσίη· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθύης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσιν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἠδ' εὐρύϊαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Πηγεται, ὄπλοτ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἦσιν.
 360 Τῆ δ' οἴγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγὶδ' ἔχον ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψαμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅστ' ἐπεὶ σὺν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσθαι,
 Ἄψ αὐτίς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 365 Ὡς ῥα σὺ, ἦε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἴζυν·
 Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μενοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλη' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστωρ αὐτὲ μάλιστα Γερῆνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἰποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυτύρῳ
 Ἦ βόδς ἢ οἶος κατὰ πλοῖνα μηρία καίων,
 Εὐχέτο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνήσαι, καὶ ἄμνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρώες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργεῖοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.
 Οἱ δ' ὥστε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὄπλοτ' ἐπείγῃ
 Ἦσ' ἀνέμου· ἦ γάρ τε μάλιστα γε κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρώες μεγάλη' ἰαχὴ κατὰ τείχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 Ἐγγεῖσι ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄψ ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ἐυστοῖσι, τά ῥα σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολληθέντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Πάτροκλος δ' εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλακ' λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκῆματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν

- Τρῶας, ἀτὰρ Λαλαῶν γίνεται ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ἤλωξίν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ᾧ πεπλήγεται μῆρῳ
 Χερσὶ καταπηγνέσῃ, ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύνάμαι, χατίοντι περ ἔμπης,
 405 Ἐνθάδε παρμένειμ'· δὴ γὰρ μίγα νῆϊκος ὄρωρεν·
 Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπύσσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἔν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παριπαίων; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
 406 Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπειδον, οὐδ' ἐδύνατο,
 Παυροτέρους περ ἰόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῶες Λαλαῶν ἐδύνατο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμενα ἠδὲ νείσσειν.
 410 Ἀλλ' ὥστε σταδμῆ δορυ νήϊον ἐξιθύνει
 Τέκτονος ἐν καλαμῆσι δαήμενος, ὅς φα τε πάσης
 Εὐ εἰδῆ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπι ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοτο νείσσειν.
 416 Ἐκτωρ δ' ἄντι Διάντος εἰέσαστο κυδαλλμοιο.
 Τῷ δὲ μῆϊς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύνατο,
 Οὔθ' ὁ τὸν ἐξίλασαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὁ τὸν ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπίλασσε γε δαίμων.
 Ἐνθ' ὤϊα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.
 Λουπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χεῖρος.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιδὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιδε μελαίνης,
 Τρῶσιν τε καὶ Λυκίοισιν ἐπέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 426 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Λάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Μῆ δὴ πῶ χάξεσθε μάχης ἐν σταίνεϊ τῷδε·
 Ἄλλ' ὤϊα Κλυτίοιο σώσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Τύχῃα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἄγωνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Διάντος ἀπόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Διάντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς φα παρ' αὐτῷ
 Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθείοισιν,
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐάτος ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἔστασ' ἄγχ' Διάντος· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 436 Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πῖσι· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐφέλιγχε, κασιγνητὸν δὲ προσήδα·
 Τεῦχερ πίπῃ, δὴ νεῶν ἀπείτατο κιστὸς ἑταίρος,
 Μαστορίδης, ὃν νεῖ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἰόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίμεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' ἔκτορ μεγαθύμος ἀπέκτανε. πού νύ τοι ἰοὶ
 Ἰσχυρόροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρος Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυτέηκε· θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρήστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέβηα Τρῳάεσσι ἐφίει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήρορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐπαῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
 Ἥνια χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 ἔκτορι καὶ Τρῳάεσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 Ἠλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολυστόνος ἔμπασεν ἰός·
 Ἰπριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
 455 Τούς μὲν ὄγ' Ἀστυνόω, Προτιάονος νιῆϊ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπαύρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόοντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμύχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἰστόν ἐφ' ἔκτορι χαλκοκροστῆ
 Αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῖν,
 460 Ἐἴ μιν ἀριστεύοντα βάλων ἐξείλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πικρινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 ἔκτορ, ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπήυρα,
 Ὅς οἱ εὐστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβιρῆς, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χεῖρος.
 Τεῦκρος δ' ἐρήγιγχε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 Ὡ πόποι, ἣ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βίον ἔκβαλε χεῖρός,
 Νευρὴν δ' ἐξέβῆξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 Πρωῖον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρωσκοπίας οἰστός.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βίον μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγάρης.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμων,
 475 Μάρναό τε Τρῳάεσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μῆ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοι περ, ἔλοιν
 Νῆας εὐστέλους· ἀλλὰ μνησάμεθα χάριμης.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔδηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραδέλυκτον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνήνῃ εὐτυκτον ἔδηκεν·
 [Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]

- Ἐίλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἵκται, μάλα δ' ὠκα θίειν Αἴαντι παρίσθη.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμα,
 485 Τρωαί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνά γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμα.
 490 Ῥεῖα δ' ἀργύρωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 Ἡμῖν ὅτιοισιν κῦδος ὑπέτερον ἐγγυαλίξῃ,
 Ἴδ' ὅτινας μινύθη τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀργεῖ.
 Ἄλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὑμέων
 495 Βλήμενος, ἢ ἐ τυπεί, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ αἰεὶκὶς ἀμυνομένων περὶ πάτρης
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλογός τε σῆη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέλετο οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολίσθαι,
 ἢ ἐ σωθῆναι, καὶ ἀπαίσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἡ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβαθὸν ἕζεσθαι ἦν πατρίδα γαίαν ἕκαστος;
 Ἡ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐπιπρῆσαι μενεαίνει;
 Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 510 Ἡ αὐτοσχεδὴ μῆξι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολίσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐ βιώσαι,
 Ἡ δὴ δᾶ στρένυεσθαι ἐν αἰνῇ θηϊότητι,
 Ὡδ' αὖτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμύθεος νιόν,
 Ἀρχὸν Φωκίων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἠγεμόνα πρυλῶν, Ἀντήνορος ἀγλαῶν νιόν·
 Πουλυδάμας δ' ἴστον Κυλλήνιον ἐξενάρξεν,
 Φυλκείδω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μίγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιδα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 ἔλε Πάνθου νιόν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθος μέσον οὐτασε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν· ὁ δ' ἀπ' ἄμων τεύχε' ἔσυλα.

- 525 Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσα Δόλοψ, αἰχμῆς εὐ εἰδώς,
 Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγένετο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὐ εἰδότη θυούριδος ἀλκῆς —
 Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὐτάσα δουρή,
 Ἐγγύθεν ὀρηθηδῆς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 Τὸν ὅ' ἐφορεῖ γυάλοισιν ἄρηρῶτα· τὸν ποτε Φυλεύς
 ἠγαγε καὶ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 Ζεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφρήτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρῆν·
 Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεῖ ὀξυρόντι,
 Ῥῆξ δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοῖνικι φαεινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἤλθεν ἀμύντωρ.
 Στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὤμον ὄπισθεν·
 Αἰχμῆ δὲ στέργιοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρῶσσω ἱμένη· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐλάσθη.
 Τῷ μὲν εἰσιάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 545 Συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκετασιδῆν ἐνένιπτεν,
 Ἴφθιμον Μελανίππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλλποδας βοῦς
 Βόσκι' ἐν Παρκώτη, δηῖων ἀπονόσφιν ἐόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 550 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἤλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσιν,
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τίην ἴσα τέκεσιν·
 Τὸν ὅ' Ἐκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὕτω δῆ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀναψιῶ κταμένοιο;
 555 Οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπονσιν;
 Ἄλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἡὲ κατακτάμεν, ἡὲ καὶ ἄρηξ
 Ἴλιον αἰπεινῆν ἐλείν, κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἤρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φάει.
 560 Ἀργείους δ' ὠτρυνε μέγας Τηλαμῶνιος Αἴας·
 Ὡ φίλοι, ἀνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶσ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὤμους!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλόονος σόοι, ἡὲ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὀρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 565 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέεσθαι μενείωνον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκίῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῳάας ἔγειρεν.

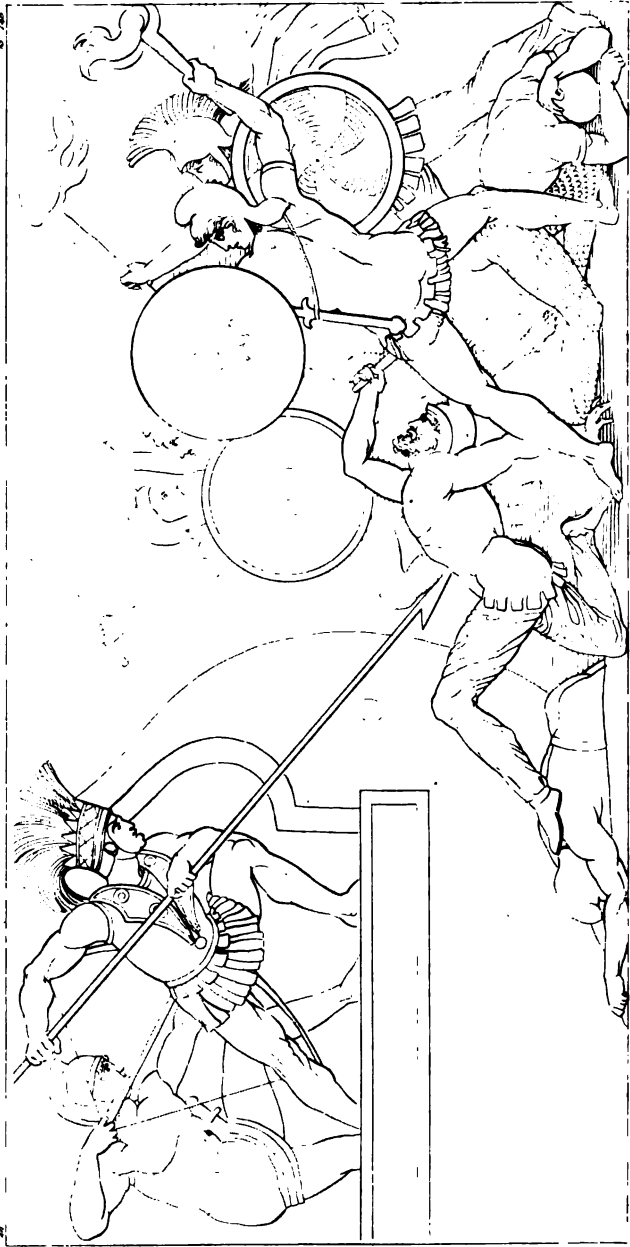
- Ἀντίλοχον δ' ἄφρωνι βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὐτίς σέιο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχασθαι·
 Ἐἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῳᾶς κεκάδοτο,
 575 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλως ἦκεν·
 Ἄλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπέφθυμον Μελάνιππον,
 Νισσομένον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 Δουπήσεν δὲ πεσὼν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς, ὅστι' ἐπὶ νεβρῶ
 580 Βλημένῳ ἄϊξη, τότε' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 Θηρητῆρ' ἐτύχησε βαλῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θάρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσων· ἄλλ' οὐ λάθην ἔκτορα διον,
 Ὅς ῥά οἱ ἀντίλος ἦλθε θείων ἀνά δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι εἰκόως,
 Ὅστι, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἄμφι βοεσσιν,
 Φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρεῖς Νηστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳᾶς τε καὶ ἔκτωρ
 590 ἤχῃ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοιτο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἑταίρων.
 Τρῳᾶς δὲ, λελουσιν εἰκόδες αἰμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμῆς·
 Ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μίγα, θέλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κύδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσσι θεσπιδαῖς πύρ
 Ἐμβάλη ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξάλισον ἀρῆν
 Πᾶσαν ἐπικρήναι· τὸ γὰρ μίνα μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας οφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλλῶξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρῳῶν, Λαθαοῖσι δὲ κύδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπι γλαφυρῆσιν ἔγειρεν
 ἔκτορα Πριαμίδῃ, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνετο δ' ὡς οἴ' Ἀρης ἐγχείσπιλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαλίνεται, βαθέης ἐν τάφρεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμός δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λαμπέσθην βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσεται μαρναμένοιο.
 610 [ἔκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσαι μετ' ἀνδράσι μούνον ἶοντα
 Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 Ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἦμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι·.]
 615 Καὶ ὃ' ἔθελεν βῆξαι σίτας ἀνδρῶν πειρητίζων,
 Ἡ δὲ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δυνατό βῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἴσχον γὰρ πυργηθὼν ἀρηρότες, ἧῦτε πέτρῃ
 Ἑλλβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἑγγυς ἑούσα
 620 Ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
 Κύματά τε τροφόνετα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἐμπεδον, οὐδ' ἐφίβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὄμλω·
 Ἐν δ' ἔπειθ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ' ἐν νηϊ πέσῃσιν
 625 Λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δὲ τε πᾶσα
 Ἀχχὴ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 Ἰστίφ' ἐμβρέμεται· τρομέουσι δὲ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτιο φέρονται·
 Ὡς ἐδάϊζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπαλθῶν,
 Λιγὰ τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 Μυρία· ἐν δὲ τε τῆσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοῶς ἀμφὶ φονῆσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρῶτησι καὶ ὑστατίησι βόεσσιν
 635 Αἰὲν ὁμοστυχᾶει, ὃ δὲ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἰ δὲ τε πᾶσαι ὑπέτρισαν· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Λιῖ πατρὶ
 Πάντες· ὃ δ' ὅλον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφρήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέης ἀνακτος
 640 Ἀγγελίης οἶχνεσκε βίη Ἡρακληΐη·
 Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χειρόνος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρῶτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 Ὅς ψα τόθ' Ἐκτορι κύδος ὑπέριπρον ἐγγυάλιξεν.
 645 Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
 Τῆν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῆ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσειν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλίον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἐκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θεῶν δὲ οἱ ἄγχι παρέσθη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δὲ μιν ἑγγυς ἐταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἰδύναντο, καὶ ἀχνύμενοι περ ἐταίρων,
 Χραιομῆιν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δεΐδισαν Ἐκτορα διον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἀκραί

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρήατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτίων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθροοί, οὐδ' ἐκίδασθεν ἀνά στρατόν· ἔαχε γὰρ αἰδώς,
 καὶ δῖος ἄζηχίς, γὰρ ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτὴ μάλιστα Γερήνιος, σῆρος Ἀχαιῶν,
 660 Ἄλασεθ' ὑπὲρ τοκέων γοννούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῖσθ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκῆων,
 ἢ μὲν ὅτεψ ζῶουσι, καὶ ᾗ κατατεθνήκασι.
 665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γοναίζομαι οὐ παρεόντων,
 ἔσταμεναι κρατερός· μηδὲ τροπιάσθε φοβονδῆ!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὡσεν Ἀθήνη
 θεοσπίσιον· μάλα δὲ σφι φῶως γενεὶ ἄμφοτέρωθεν,
 670 ἢ μὲν πρὸς νῆων καὶ ὁμοῖτον πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὴν καὶ ἐταίρους,
 ἢ μὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοιτο,
 ἢ δ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοιτο θοῆσιν.
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦρδανε θυμῷ
 675 ἔσταμεν, ἐνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὅγε νῆων ἔκρι' ἐπέχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νῶϊμα δὲ ξυστόν μέγα ναῦμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κολλήτων βλήτροισι, δυναικαιεκοσάπηχῳ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄνῃρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 Ὅστι' ἐπεὶ ἐκ πολέων πύουρας συναγείρεται ἵππους,
 Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστῳ δίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολίεις τὲ ἐθήησαντο
 Ἀνδρες ἢ δὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἐμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπὶ ἄλλον ἀμειβεταί, οἳ δὲ πέτονται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔκρια νῆων
 φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἳ αἰθίρ' ἔκρινεν.
 αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοῶν Λαναοῖσι κέλευεν,
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνόμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὡστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 ἔθνος ἐφορμάται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἴθυσεν νεὸς κυανοπρώροιο,
 Ἄντιος αἰψῶν· τὸν δὲ Ζεὺς ὡσεν ὀπισθεν
 695 Χεῖρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 αὐτίς δὲ δριμύτια μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρίας ἀλλήλοισιν
 ἄρσεθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοτο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοιισιν ὄδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφρασαν φεύεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
 Νῆας ἐπιπρήσειν, κτανέειν θ' ἦρωας Ἀχαιούς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονιότατες ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτὼρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποτατοπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἐνικεν
 Ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νῆος Ἀχαιοὶ τε Τρωεῖς τε
 Δίηον ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγῃ
 Τόξων αἰκῆς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀπόττων,
 710 Ἄλλ' οἶγ' ἐγγυθὲν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὅξισι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίγησι μάχοτο,
 Καὶ εἴφεισι μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγούισιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνθεται, κωπήγεα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πίσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἄνδρῶν μαρναμένων· ῥέει δ' αἷματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτὼρ δὲ πρύμνηθεν ἐπὶ λάβην, οὐχὶ μεδίει,
 Ἄφλαστον μετὰ χειρὸν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
 Οἴσσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλῆες ὄρνυ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἴδωκεν,
 720 Νῆας ἐλαῖν, αἱ δεῦρο θεῶν αἰέκητι μολοῦσαι,
 Ἡμῖν κῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἱ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι,
 Αὐτὸν τ' ἰσχανάσασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτει φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκ ἐτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσω·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανάεσθαι,
 Θῆρην ἐφ' ἐπιταπόδην, λίπε δ' ἔκρια νῆος εἰσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐσθήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρώας ἄμυνα νεῶν, ὅστις φίροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερνδὸν βοόων, Λαναοῖσι κέλευεν·
 Ὡ φίλοι, ἦρωες Λαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἀνίρες ἔστε, φίλοι, μῆσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡέ τίνας φαμὲν εἶναι ἀσοσητήρας ὀπίσσω,
 Ἡέ τι τέχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδρασι λοιγὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδόν ἐστι πόλις κύργους ἀραρυῖα,
 Ἥ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτετραλίκα δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώεσσιν πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,

AJAX DEFENDING THE GREEK SHIPS AGAINST THE TROJANS.



Full twelve the boldest in a moment fell, Sent by great Ajax to the shades of hell. M. S. 1. 6. 6. 6.

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φόως, σὺ μιλίχῃ πολέμοιο.
 Ἢ, καὶ μαιμείων ἔφραπ' ἔγχυϊ δένοντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κόλλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροίτο
 Σὺν πυρὶ κηλεῖα, χάριν Ἐκτορος οὐράνατος,
 745 Τὸν δ' Ἀίας οὐτάσκει, δεδευμένος ἔγχυϊ μακρῷ.
 Λάδιεα δὲ προπάρουθε νῆων ἀντοσχιδὸν οὐτα.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Π.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulsi contentus, majori ne se periculo objiciat (1 - 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 - 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 - 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 - 305); praelium primo committit, apud naves mox caeco pavore fugientes supra valum et usque ad campi aperta compellit (306 - 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore caedis relicto Glaucō (419 - 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 - 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 - 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obstitit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 - 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum prope ad naves agenti (783 - 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

^α Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἑὺσελμοιο μάχοντο ·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 Λάκρνα θερμά χείων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 Ἴηε καὶ αἰγυλλίπος πίτρης ὄνοφερὸν χεῖρ ὕδαρ.
 Ὁ δὲ ἰδὼν ἔκτειρε ποδαρκῆς διὸς Ἀχιλλεύς,
 Καὶ μὲν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τίπτει διδάκρυσσαι, Πατρόκλεις; ἦντι κούρη
 Νηπιη, ἣθ' ἅμα μητρὶ θεῖουσι ἀνελεῖσθαι ἄνωγει,
 Εἰανού ἄπτομένη, καὶ τ' ἔσσυμένην κατερύνει,

- 10 Δακρυόεσσα δὲ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνάληται·
 Τῇ ἔκυλος, Πάτροκλε, τίρον κατὰ δάκρνον εἵβεις.
 Ἢέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάνσκειαι, ἧ ἔμοι αὐτῶ ;
 Ἢέ τις ἄγγελήν Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος ;
 Ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μυνοίτιον, Ἄκτορος υἱόν,
- 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
 Ἢέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρααι, ὡς ὀλίκοιται
 Ἰηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς ;
 Ἐξάδα, μὴ κεῦθε νόη· ἵνα εἶδομεν ἄμφο.
- 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλειε ἱππεύ·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλεὺς υἱέ, μέγα φάσται Ἀχαιῶν,
 Μὴ νειμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέαται βεβίημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστω.
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφαρμακοὶ ἀμφιπέπονται,
 Ἔλκε ἀκείομενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ !
- 30 Μὴ ἐμέ γούν οὐτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρέτη ! τί σευ ἄλλος ονήσεται ὀφλιγόνος περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεκία λοιγὸν ἀμύνης ;
 Νηλεΐς ! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότηα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ θέτις μήτηρ· γλαυκῆ δέ σε τίκτε Θάλασσα,
- 35 Πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἴστιν ἀπηγῆς.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλείνεις,
 Καὶ τινά τοι πᾶρ Ζητὸς ἐπέφραδα πόνια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρόες ἄχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γίνωμαι.
- 40 Δός δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἴκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρωέες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι νίεε Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλλγὴ δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρῆτα δέ κ' ἀκμητὲς κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 ἴσσαιμεν προτὶ ἀστὺ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἧ γὰρ ἔμελλεν
 Οἱ αὐτῶ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλειε, ὄλον ἔειπες !
- 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι πᾶρ Ζητὸς ἐπέφραδε πόνια μήτηρ·
 Ἄλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,

- Ὅπότε δὴ τὸν ὅμοιον ἀνὴρ ἐθάλησιν ἀμύρσαι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφαλίσθαι, ὅ,τε κράτει προβεβήκη·
 85 Δινὸν ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάσαν ἄλγεα θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρασας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 90 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἴασσμεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηστῆρῶν καταπαυσίμεν, ἀλλ' ὅπότε ἂν δῆ
 Νῆας ἔμας ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμος τε.
 Τύνη δ' ὅμοιόν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦδι,
 95 Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κῦάνεον Τρώων νείφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατείως· οἱ δὲ φηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλιαίαι, χωρὴς ὀλίγην ἐτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πῦσα βέβηκεν
 100 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσομαι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν γενῶν, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἶδει· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχοντα.
 Οὐ γὰρ Τυδείδω Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 105 Μαίνεται ἐγγεῖη, Λαῶων ἀπὸ λοιγῶν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρείδω ὅπως ἔκλυον αὐδήσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
 110 Ἀλλὰ καὶ ὡς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγῶν ἀμύνων
 Ἔμπωσ' ἐπικρατείως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 Νῆας ἐπιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωται.
 Πείθεο δ', ὡς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θεῶν·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 115 Πρὸς πάντων Λαῶων, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 Ἐκ νηῶν εἰσάσας, ἰέναι πύλιν· εἰ δὲ κεν αὐ τοι
 Δωὴ κῦδος ἀρίσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρῃς,
 Μὴ σὺν' ἀνευθεὶν ἐμεῖο ληλαίεσθαι πολεμίζειν
 120 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμώταρον δέ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
 Τρωῖας ἐναιρομένοσ, ποτὶ ἄλλιον ἡγεμνεύειν·
 Μητίς ἂν Ὀλύμπου θεῶν αἰεγενετᾶν
 125 Ἐμβήῃ· μῦλα τούς γε φιλεῖ ἐκείργος Ἀπόλλων·
 95 Ἀλλὰ πάλιν τρωπασθαι, ἐπὶν φῶς ἐν νῆεσσι

- Θῆης, τοὺς δὲ τ' εἶν παδίων κἀτά θηριάσασθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον!
 Μῆτε τις σὺν Τρώεσσιν θάνατον φέροι, ὅσοι ἔασιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
- 100 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερά κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτι ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 Δάμνα μιν Ζηρός τε νόος, καὶ Τρώες ἀγαυοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φασιγῆ
- 106 Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Κἀπ φάλαγ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστέρον ὤμον ἔκαμψεν,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰύλον· οὐδ' ἐδύνατο
 Ἄμφ' αὐτῷ πελεμῖξαι, ἐρείδοντες βελέεσσι.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ὑπὸ θματι· κἀδὲ οἱ ἰδρῶς
- 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἄμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῶ ἔστηρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅππως δὴ πρότερον πῦρ ἔμπεισε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρου μελλινον, ἄγχι παραστάς,
- 116 Πήλξ' ἄορι μεγάλην, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρῦ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πήλ' αὐτὸς ἐν χειρὶ κόλον δόρου· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βίόμβησε πεσοῦσα.
 Γινῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀνύμονα, δίγησέν τε,
- 120 Ἔργα θεῶν, ὅ φα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείων
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 Νῆϊ θεῶν· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρὶν μνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
- 126 Μῆρῷ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσοο, Διογενὲς Πατρόκλειε, ἱπποκέλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς θηϊοιο ἰωήν!
 Μῆ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
 Δύσσο τεύχεα θάσσον, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω.
- 130 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσσετο νωροπὶ χαλκῷ.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλάς, ἀργυροῖσιν ἐπισφουρίους ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
- 136 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βύλετο ἕξφοσ ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἐφθίμῳ κνήμην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

- ἔλειτο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλαμφοῖν ἀρήρει.
 140 Ἔγχος δ' οὐχ ἔλειτ' οἷον ἀμύμονος Δίακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, σιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύναται ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μάλιν, τὴν πατρὶ φίλῃ πόρε Χαιρών
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' Ἀντομίδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα φηξήνορα τίς μάλιστα·
 Πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ Ἀντομίδων ὑπάγε ζυγὸν ὠκείας Ἴππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλλόν, τῷ ἅμα προΐησι πεπείσθη·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργῃ,
 Βοσκομένη λειμώνι παρὰ ῥόον Ὀλκαιοῖο.
 Ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πηδάσον ἔει,
 Τὸν ῥά ποι' Ἡετλωνος ἑλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἔων, ἔπεθ' Ἴπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποικόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὡς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὐρεσι θρώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγέληθδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λαφόντες γλώσσησιν ἀραιήσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δὲ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστάνεται δὲ τε γαστήρ·
 Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἦδὲ μέθορτες
 165 Ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Δίακίδαο
 Ῥῶσι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων Ἴππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἠγείτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάσθη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες, ἐπὶ κλήσιν ἑταίροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἠγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημάλειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατείων ἦρασεν.
 Τῆς μὲν ἰῆς σιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Πῖος Σπερχειοῖο, Διῖπετιός ποταμοῖο·
 175 Ὅν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχεῖω ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶν ἐνθηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βῶρω, Περιήρεος υἱί,
 Ὅς ὅ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα·
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

- Ἡράσασ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μιλπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτίμιδος χρυσηλοκάτου, καλαδεινης.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελίξατο λάσθη
- 86 Ἐρμείας ἀκάνητα· πόρην δέ οἱ ἄγλαόν νῖον
 Εὐδωρον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωςθε, καὶ Ἑλλοῦ ἶδεν αὐγάς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
- 190 Ἰγάζετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἶδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλον,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὡς εἰ θ' ἰὸν νῖον ἰόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευσεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
- 196 Ἐγχεῖ μάρασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἤρχε γέρον ἰππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμίδων, Λαέρκεος νῖος ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 Στήσεν εὖ κρήνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
- 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λαλαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ Θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρῳάεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνησθμόν, καὶ μ' ἠτιάσθε ἑκαστος·
 Σχέτις, Πηλεὺς νῖε, χόλιω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεΐς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
- 206 Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νωόμεθα ποτοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ἴα τοι ἄδε κακὸς χόλος ἔμπροσθε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγχιρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφραται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῳάεσσι μαχίσσθε!
- 210 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκαστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσας.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνῆρ ἀράρη πνικνοῖσι λῆθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἄσπιδες ὀμφαλόεσσαι·
- 216 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔριιδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
 Ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νουόντων· ὡς πνικτοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιδε δύ' ἀνέρα θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Ἀυτομίδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Βῆ ἧ' ἔμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνίφγω
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νῆος ἄγεσθαι, εὖ πλήσασα χιτῶνων,
 Χλαϊνάων τ' ἀνεμουσκεπίων, οὐλων τε ταπήτων.

- 225 Ἐνθα δὲ οἱ δῖπας ἔσπε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνασκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὔτε τρωσπέιδεσσι θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τὸ φα τοί' ἐκ χηλοῖο λαβῶν ἐκάθηρε θυγαῖ
 Πρώτον, ἔπειτα δὲ νῆψ' ὕδατος καλῆσι φησίν·
 230 Νῆψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχετ' ἔπειτα στᾶς μέσῳ ἔρκει, λῆβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέρανον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικῆ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδίην δυσεχιμέρου· ἀμφὶ δὲ Σειλλοὶ
 235 Σοὶ ναλοῦσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἴη μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυε εὐξάμενιο,
 Τημησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἦψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἢδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήθηον ἐέλωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἄγωνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύσπα Ζεῦ.
 Θάρσνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 ἔβασται, ἧ φα καὶ οἶος ἐπίσθηται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄσπτοι
 245 Μαίνονθ', ὀππότ' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίδεται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοάς ἐπὶ νῆας ἔκοιτο,
 Τεύχεσσι τε ξὺν πάσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατῆρ, ἔταρον δ' ἀνένευσεν·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 Δῶκε, σῶον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δῖπας δ' ἀπέθηκε ἐνὶ χηλῷ·
 255 Στῆ δὲ πάροιθ' ἑλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θεωρηθέντες
 Ἔσπιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονιόντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφῆκισσιν ἰοικότες ἐξείοντο
 260 Εἰνοβλοῖς, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,
 Διὰ κερτομέοντες, ὄφρ' ἐπι οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπίαχοι· ξυτὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθείσιν·
 Τούς δ' εἶπερ παρά τις τε κίων ἄνθρωπος ὀδέτης
 Κινῆση αἰέων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἴσι τέκεσσι·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἔχοντο· βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐπέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 ἄνδρες ἴσθε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχίμαχοι θεράποντες·
 Ἴνφ' δὲ καὶ Ἀιγιδίης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν αἵτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳάσσιιν ἀολλῆες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλίον κονάβησαν, αὔσαντων ἔπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῳῆες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπίεμενοι παρὰ ναύφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Μηνιθμὸν μὲν ἀποφθίψαι, φιλόττητα δ' ἔλθεσθαι·
 Πάτηγεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὴν ἔλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισα δοῦρι φαιινῶ
 285 Ἄντικρὺ κατὰ μίσσον, ὄθι πλείστοι κλονίσοντο,
 Νῆϊ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσίλαου·
 Καὶ βάλε Πυρραΐχημν, ὃς Παιόνας ἵπποκορυστὰς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδώνος, ἀπ' Ἀεῖοῦ εὐρυέροντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 Κάππεσεν οἰμῶξας· ἕταροι δὲ μιν ἀμφερόβηθεν
 Παιόνας· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἦγεμόνα κτείναι, ὃς ἀριστεύεσκα μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἦμυδαῖς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθον
 295 Τρῳῆες θεοσπεσίῳ ὀμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχρυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· οὐαδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὕψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 Κινῆσῃ πυκινῇ νεφέλῃν στεροπηγερῆτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 300 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ἐπεβῆ ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοὶ, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆιον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔσση.
 Οὐ γὰρ πῶ τι Τρῳῆες Ἀρηιφίλων ἔπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπάδην φοβίσοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 305 Ἄλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόκειον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὕσμινης,
 Ἦγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηιλύκου βάλε μηρὸν
 Ἐγχεῖ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ρῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὃ δὲ πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ

- Κάππεο· ἀτὰρ Μενέλαος Ἀφῆϊος οὔτα Θόανα,
 Στέρρον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λύσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθῆ ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 Μυῶν ἀνθρώπου κέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῆ
 Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμιον ὄξει δουρὶ,
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπάρουθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
 Στὰς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθῆ ὀρεξάμενος, πρὶν οὔτας, οὐδ' ἀφάρμαρτεν,
 Ἦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
 Δρυψ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν.
 325 Δούπησεν δὲ πεσῶν, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηθόνος ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 Τίεσ ἀκοντισταὶ Ἀμισωθάρον· ὃς ἔα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιμακίτην, πολέειν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Δίας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὐθι
 Λύσε μένος, πλήξας ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γυῖρ
 Ἦμβροτον ἀλλήλων, μέλιον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τῷ δ' αὐτίς ξιφείσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἴπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐββάλασθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θείνεν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδω ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
 Δίρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κίχεις ποσὶ καρπαλλίμοισιν,
 Νυξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχείων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυι ἀγλῦς.
 345 Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νυξ'· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐπέρησεν
 Νέφθεν ὑπ' ἐγκεφάλιο· κέασσε δ' ἄρ' ὄστια λευκά·
 Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνά στόμα καὶ κατὰ ρίνας
 350 Πήρθησαν χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Λαταῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρρεσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσι

- Ποιμέντος ἀφραδίῃσι διάτμαγεν· οἳ δὲ ἰδόντες,
 255 Αἴψα διαρπαξουσιν ἀνάκλιδα θυμὸν ἐχούσας·
 Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἳ δὲ φόβοιο
 Δυσκυλάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 Ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρῆν πολέμοιο,
 260 Ἀσπίδι ταυρεῖη κακαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκίπτει δ' οἰστῶν τε φοῖζον καὶ δούπον ἀκόντων.
 Ἡ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑταρῆκεῖα νίκηρ·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήφρας ἑταίρους.
 Ὡς δ' οἳ ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται σφραγῶν εἶσω,
 265 Αἰθίρους ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τεῖνῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν· Ἐκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ἀκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οὓς ἀέκοντας ὄρυκτῃ τάφρῳ ἔρυκεν.
 270 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκείες ἵπποι
 Ἄσαντ' ἐν πρώτῳ θυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφειδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἳ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλησαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' ἐμάχεν· ὕψι δ' ἄελλα
 275 Σκίδναθ' ὑπὸ νεφείων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἀφορέον προτὶ ἄστρ' αἰών ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ' ἦ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ ἢ ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄζοσι φῶτες ἐπιπτον
 Πηγητές ἐξ ὀχέων, δίφροισι δ' ἀνεκμυθάλιαζον.
 280 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκείες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοὶ, οὓς Πηλεΐδῃ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,]
 Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἐκτορι κίκλετο θυμὸς·
 Ἰετο γὰρ βαλέειν τὸν δ' ἔκφερον ὠκείες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθῶν
 285 Ἡματ' ὀπωρινῶν, ὅτε λαβρότατον χεῖε ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ἢ ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 Οἴβιη εἰν ἀγορῇ σκολιῶς κρῖνωσι θάμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλίγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι φέοντες,
 290 Πολλὰς δὲ κλιτύς τότε ἀποιμήγουσι χαράδρα,
 Ἐς δ' ἴλα πορφυρῆν μεγάλην στενάχουσι θείουσαι
 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κίφ' ἀνύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θείουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκρησε φάλαγγας,
 295 Ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 Ἐτα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μισηγῶ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὕψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίσιων, πολέων δ' ἀπεινυτο ποιήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρώτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λύσε δὲ γυῖα·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἦνοπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθεῖς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦνία ἤχθησαν — ὁ δ' ἔγχει νύξε παραστάς,
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πῆφεν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἔλων ὑπὲρ ἄντηγος, ὡς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἐπι προβλήτῃ καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόντιο θύραζε λίνῳ καὶ ἦροσι χαλκῷ·
 Ἦς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δὲ μιν ἴλεε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην κακ κεφαλὴν· ἦ δ' ἄνδρα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα προηῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, ἔχλον τε Πύριν τε,
 Ἰφέα τ' Εὐῖππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηθῶν δ' ὡς οὖν ἰδ' ἀμτροχίτωνας ἑταίρους
 420 Χέρο' ὑπο Πατρόκλιο Μενoitιάδαο δαμίντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀτήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαίω,
 Ὅστις ὄδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τευχέσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρον.
 Οἱ δ' ὡστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὕψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 Ἦς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἔλεησεν Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλογόν τε·
 Ἦ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηθόνα, φίλιaton ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δὲ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζωὸν ἔοντα μάχης ἀπο δακρυόσαζης·
 Θείω ἀναρπαξίας Λυκίης ἐν πλοῖν δῆμῳ,
 Ἦ ἦδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρη

- 440 *Λινότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!*
Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλοι πεπρωμένον αἴση,
Ἄψ ἐθέλεις θανάτιο θυσεχέος ἑκαταλῦσαι;
Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 445 *Ἄτ' κε ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα ὄνθε δόμονδε,*
Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
Πέμπειν ὄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστου μέγα Πριάμοιο μάχονται
Τίτες ἀθάνατων, τοῖσιν κότον αἰὼν ἐνήσεις.
- 450 *Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,*
Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χεῖρα ὑπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Ἀντὰρ ἐπὶν δὴ τόγγε λίπη ψυχῆ τε καὶ αἰῶν,
Πέμπειν μιν Θανάτον τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἴππον,
- 455 *Εἰς ὅσα δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·*
Ἐνθα ἑ ταρχύσουσι κασιγνητοὶ τε ἔται τε
Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἀματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
- 460 *Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πατρόκλος ἔμελλεν*
Φθίσαιεν ἐν Τροίῃ ἐριβαλάκι, τηλόθι πατρὸς. —
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἐνθ' ἦτοι Πατρόκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμυλον,
Ὅς ἔ' ἤυς θεράπων Σαρπηδόος ἦεν ἀνακτος,
- 465 *Τὸν βάλε νεΐαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.*
Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Λευτερός ὀρηθεῖς· ὁ δὲ Πηδασον οὐτάσεν ἵππον
Ἐγχεῖ δεξιὸν ὤμων· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσθῶν.
Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
- 470 *Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἤρῖα δὲ σφιν*
Σύγχυτ', ἔπειδ' ἄρ' ἐκείτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὐρετο τέμνωρ·
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Ἄϊξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
- 475 *Τῷ δ' ἰθύνθητην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.*
Τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο.
Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μιν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκῆ
Ἐγχεῖσ, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὑστερος ὤρηντο χαλκῷ
- 480 *Πατρόκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,*
Ἄλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὸς ἤριπεν, ἢ ἀχέρωϊς,

- Ἦέ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρου τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξίταμον πελέκεσσι, γεήκεσι, νήϊον εἶναι·
- 485 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο τανυσθεῖς,
 Βεβρυχῶς, κόπιος δεδραγμένους αἱματοέσσης.
 Ἦῦτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθεῖν,
 Αἰθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπούδεσσι βόσσειν,
 Ἦλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
- 490 Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
 Κτεινόμενος μενίαει, φίλον δ' ὄνομηνας ἐταῖρον·
 Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρεῖ
 Αἰχητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
 Νῦν τοι ἐελδίσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι!
- 495 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνας ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάργου χαλκῶ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ
- 500 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυπεν,
 Ὀφθαλμοὺς φινὰς θ'. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαινῶν,
 Ἐκ χροῶς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῶ ἔποντο·
- 505 Τοιοῦ δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμῆν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σκέθον ἵππους φυσιοῖντας,
 Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ ἔλπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἴοντι·
 Ὠρίνθη δὲ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαιμῆναι.
- 510 Χεὶρὶ δ' ἐλῶν ἐπέεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 Ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τευκρὸς ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρῆν ἑτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλύθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πλοῖνι δῆμαρ
- 515 Εἰς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούεις
 Ἀνίρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 Ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δὲ μοι χεῖρ
 Ὀξεῖος ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδὲ μοι αἶμα
 Τεσσῆναι δύναται· βαρῦθει δὲ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
- 520 Ἐγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπειδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθῶν δυσμενέεσσιν· ἀνῆρ δ' ἄριστος ἐλώλειν,
 Σαρπηθῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ᾗ παιδί ἀμύνει.
 Ἄλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄπεσσαι,
 Κόψησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισιν
- 525 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃς πολεμίζειν,

Ἀνός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀντίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλλίοιο
 Αἶμα μέλαν τέρασθης, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
 Ὅτι οἱ ἄκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐδαίμονιο.
 Πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Ἀνκίων ἠγήτορας ἄνδρας,
 Πάντη ἐποιοόμενος, Σαρπηδόος ἀμφιμάχεσθαι.
 Ἀντάρ' ἔπειτα μετὰ Τρῳάας κίε, μακρὰ βιβιάσθων,
 535 Πουλυδάμαντι ἐπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἴκτορα χαλκοκορυστήν.
 Ἄγχου δ' ἰστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴκτορ, νῦν δὴ πάγχυ ληλασμένος εἰς ἐπικούρων,
 Οἱ σέθεν εἶνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 540 Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
 Κεῖται Σαρπηδῶν, Ἀνκίων ἄγος ἀσπιστάων,
 Ὅς Ἀνκίην εἴρυτο δίκησ' τε καὶ σθένει φ'.
 Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγγει χάλκεος Ἄρης.
 Ἀλλὰ, φίλοι, πάρασθητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 545 Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, ἀεικλισσάμενοι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Λαναῶν κεχολωμένοι, ὄσσοι ὄλοντο,
 Τούς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφραμαν ἐγχείρησιν.
 Ὡς ἔφατο· Τρῳάας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
 Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφίαν ἔρμα πόλης
 550 Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἑῶν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Βάν δ' ἰθύς Λαναῶν λειλημένοι· ἤρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἴκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόος. ἀντάρ' Ἀχαιοὺς
 Ὡρσε Μενοιτιάδῃ Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
 555 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτα καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, νῦν ἀφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 Οἴοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιμ, ἢ καὶ ἀρείους.
 Κεῖται ἀνήρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἰ μιν ἀεικισσάμεσθ' ἔλλοντες,
 560 Τευχέα τ' ὄμοιῖν ἀφελοίμεσθα, καὶ τιν' ἐταίρων
 Αὐτοῦ ἀμνηρομένων δαμασάμεσθα νηλεῖ χαλκῷ!
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέεσθαι μενείωνον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφατέρωθεν ἐκαρτύναντο φύλαγγας,
 Τρῳέες καὶ Ἀνκιοί, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 565 Συμβάλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 Λεινὸν ἄσσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νυκτὶ ὅλοην τάνυσε κρατερῇ ὕσμινῃ,
 Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.

- Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλκωπας Ἀχαιοῦς.
 570 Ἠλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Τῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, Διὸς Ἐπειγεύς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένην ἦρασεν
 Τοπρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ξαναρίζας,
 Ἐς Πηλῆν' ἐκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι πέμπον ἐπεσθαι
 Ἦμιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυνος βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῆν' ἣ δ' ἄνδιχα πάσα κεῖσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῆ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστῆς.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμίμου ἑτάριοιο.
 Ἰδυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι λοικῶς
 Ἰλκεῖ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψηράς τε·
 Ὡς ἰθὺς Ἀυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκίλευθε,
 585 Ἔσσο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάριοιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 Ἀλχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοιοῦ τένοντας.
 Χάρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανέης φηπὴ ταυαοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥα τ' ἀνὴρ ἀφῆρ πειρωμένος, ἦ ἐν ἀέθλω,
 Ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, θηῶν ὑπὸ θυμοραϊστῶν·
 Τῶσσαν ἐχάρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Ἀυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ἐτραπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγαθύμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἴκτα ναίων,
 Ὀλβῳ τε πλοῦτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ,
 Στεφφθεῖς ἔξαπτης, ὅτε μιν κατέμαρπτε δισαίων.
 Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοῦς,
 600 Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεγάραστο·
 Στὰν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρῶων ἔλεν ἄνδρα κορυστῆν,
 Λαόγονον, Θρασύην υἱόν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱερεὺς
 605 Ἰθαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δημῷ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὤκα δὲ θυμὸς
 Ὡχετ' ἀπὸ μελίων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος ἔειλεν.
 Αἰνεῖας δ' ἐπὶ Μηριόνην δόρυ χάλκεον ἦκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκρυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν

- Οὐδὲ ἐνισμύφθη, ἐπὶ δ' οὐράχως πελεμύθη
 Ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὕβριμος Ἄρης.
 [Αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ῥηχέ, ἐπεὶ ὅ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχάσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὄρχηστήν περ ἴοντα,
 Ἔγχος ἐμὸν κατέπανσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλον περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίων ἠΐδα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰσχυρὸν περ ἴοντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σὺ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλωμι τυχῶν μέσον ὄξει χαλκῷ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἰὼν καὶ χεροὶ πεποιθώς,
 625 Ἐγχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Αἴδι κλυτοπόωλα.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitιου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἰσθλὸς ἰὼν, ἀγορεύεις;
 Ὡ πέπον, οὔτι Τρῶες οὐδειεὺς ἐπέσσειν
 Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
 630 Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ·
 Τῷ οὔτι χρῆ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἶπων ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φάος.
 Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὄρυμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὔρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκομή·
 635 Ὡς τῶν ὤρνυτο δούπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυδοίης,
 Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
 Νηυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνῆρ Σαρπηδόνα δῖον
 Ἔγνων, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὄμμιον, ὡς ὅτε μῦται
 Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγίας κατὰ πέλλας,
 Ὡρῆ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὄμμιον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρῆϊεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινῷ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἄμφι φόνῳ Πατρόκλου, μεμηρῶτων,
 Ἡ ἦδη καὶ κῆνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόσι φαίδιμος ἔκτορ
 650 Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,
 Ἡ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειν πόνον αἰπύν.
 Ὡς δέ οἱ φρονόοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ὅφρ' ἧὺς θεράπων Πηληϊάδης Ἀχιλλῆος
 Ἔσαυτις Τρῶάς τε καὶ ἔκτορα χαλκοκορυστήν

- 655 Ἦσαιτο προτὶ ἄστν, πολίων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἔστορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάκτιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἐς δὲφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρωῆας φευγίμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἵφθιμοὶ Λυκίοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
- 660 Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολίεις γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιῖν Σαρπηδόνοσ ἐντε' ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κόλλας ἐπὶ νῆας
- 665 Δῶκε φέρονεῖ ἐτάροισι Μενoitiou ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεύς·
 Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφέεσ αἶμα κάθηρον
 Ἐλθῶν ἐκ βελῶν Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῆσιν,
- 670 Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσειν·
 Πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἐπὶ γὰρ καὶ Θανάτῳ διδυμάοισιν, οἳ ἴα μιν ὠκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐφείης πῖονι δῆμῳ.
 Ἐνθα ἔταρχύσουσι κασιγῆγχοὶ τε ἔται τε
- 675 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
 Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθαλῶν ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνίην·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελῶν Σαρπηδόνα διον ἀείρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῆσιν,
- 680 Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσειν·
 Πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἐπὶ γὰρ καὶ Θανάτῳ διδυμάοισιν, οἳ ἴα μιν ὠκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐφείης πῖονι δῆμῳ.
 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ ἄυτομέδοντι κελύσας,
- 685 Τρωῆας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 Νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦ τ' ἄν υπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανοσ θανάτοιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸσ κρείσσων νόοσ ἤπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφειλετο νίκη
- 690 Ἐπιθίωσ, ὅτε δ' αὐτόσ ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅσ οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνήκεν.
 Ἐνθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὄστατον ἔξενάρξας,
 Πατρόκλεισ, ὅτε δῆ σε θεοὶ θανάτόνδε κίλεσσαν ;
 Ἄδρηστον μὲν πρώτα καὶ ἄυτόνοον καὶ Ἐχκελον,
- 695 Καὶ Πέρμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνικπον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τούσ ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώστω ἕκαστοσ.

SLEEP & DEATH CONVEYING THE BODY OF SARAPION TO INCEA.



The ship and death, two tents of winged cars. | Keen of Sarapion at the gods command. |
 Of matchless swiftness, hat of silent pace. | And in a moment reached the Libyan land. |

W. H. WOODS, 30, CANTON, MASS.

- Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ γὰρ ἔγχυ' ἔθ' ἔθ'·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἰϋδμήτου ἐπὶ πύργου
 Ἔστη, τῷ ὀλοά φρονέων, Τρῶεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχος ὑψηλοῖο
 Πατρόκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφάλισεν Ἀπόλλων,
 Χειρῶσ' ἀθανάτησι φαινήν' ἀσπίδα νύσσων.
 706 Ἄλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Λεινὰ δ' ὀμοκλήσας ἔπια πτερόεντα προσηΐδα·
 Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ γύ τοι αἶσα,
 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέσθαι Τρῶων ἀγερῶισιν,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σίο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηδόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτορ δ' ἐν Σκαιοῖσι πύλης ἔχε μάνυχας ἵππους·
 Δίκε γάρ, ἧε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 Ἡ λαοὺς ἐς τείχος ὀμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 716 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονόοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζῆσ' τε κρατερῶ τε,
 Ἀσίῳ, ὅς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασίγητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Λύμαντος,
 Ὅς Φρυγίῃ ναιέσκε φοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·
 720 Τῷ μὲν εἰσάμενος προσέειπε Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδὲ τί σε χρεῖ.
 Αἶθ', ὅσον ἦσων εἰμὶ, τόσον σίο φέρετος εἶη·
 Τῷ κε τάχα στυγερώς πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλε, ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους,
 726 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶη δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκίλευσε δαΐφρονοι φαίδιμος Ἐκτορ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἦκε κακόν· Τρῶσιν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτορ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλε, ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους.
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλο χαμᾶζε,
 Σκαιοῖ ἔγχος ἔχων· ἐτέρωφι δὲ λάζετο πέτρον
 736 Μάρμαρον, ὀφρώεντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 Ἦκε δ' ἰρειαμένος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 Οὐδ' ἄλλωσι βέλους· βάλει δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Καβριόνην, νοθὸν υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὀδεῖ λαῖ.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὀφρῦς σὺναιεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

- Ὅστιόν· ὄφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ' ἄρνευτῆρι ἰοικώς,
 Κάππια ἀπ' εὐεργίος διόφρου· ἴππε δ' ὄστία θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικροτούμεν προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
 745 Ὡ πόποι, ἦ μάλ' ἑλαφρὸς ἀνὴρ! ὡς ῥεῖα κυβιστῆ!
 εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὄδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρῶσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστῆ.
 750 Ἡ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἠρωῖ βεβήκει,
 οἴμα λιόντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων
 ἔβλητο πρὸς στήθος, ἐη τέ μιν ἄλεσεν ἀλήη·
 Ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαώς.
 755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἔτέρωθεν ἄρ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 τὼ περὶ Κεβριόναο, λιόνθ' ὡς, θηρινθίτην,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῆσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 Ὡς περὶ Κεβριόναο δύο μήστωρες αὐτῆς,
 760 Πατρόκλος τε Μενoitιάδης καὶ φαιδίμος Ἐκτωρ,
 ἴεντ' ἀλλήλων ταμείην χροα νηλεῖ χαλαφῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει·
 Πατρόκλος δ' ἔτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδιαινετον ἀλλήλοισιν
 οὐρεος ἐν βήσσης, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελλήν τε, τανύφλοιδόν τε κράνειαν,
 ἄντε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄχρους
 Ἠχῆ θεσπεσίη, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·
 770 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θερόντες
 Δῆρουν, οὐδ' ἔτεροι μνύοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὀξεία δοῦρ' ἐπεπήγυι,
 ἴοι τε πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θερόντες·
 Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 775 Μαργαμέων ἄμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυναων.
 Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσσην οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τύφρα μάλ' ἀμφοτέρων βεῖλα ἤπειτο, πίπτει δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μετεπίσσετο βουλευτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἴσαν Ἀχαιοὶ φέεροι ἦσαν.
 Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἠρωα ἔρυσσαν
 Τρῶων ἐξ ἰνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλατο.
 Πατρόκλος δὲ Τρῶσι κακὰ φρονίων ἐνόρουσεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, Θωφ' ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 798 Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπαφνε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάη βιότοιο τελευτῆ.
 Ἦνυετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Διυός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατα κλονοῦν οὐκ ἐνόησεν·
 799 Ἦέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῆ δ' ὀπίθε, πληξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμων
 Χεῖρὶ καταπρηγεί· στρεφεδίνθηεν δὲ οἱ ὕσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἦ δὲ κυλινδομένη καναχῆν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἔπιπων
 798 Ἀνλώπις τρυφάλεια· μίανθησαν δὲ ἔθειραι
 Αἵματι καὶ κονίησι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἐπὸ κομοῦν πήληκα μαινεσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θεῖοιο κάρη χαρλέν τε μέτωπον
 Ῥυεῖ, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς ἔκτορι δάκεν
 800 Ἦ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθῦν, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἄπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσσε τερμιοέσσα.
 Ἀσπεῖ δὲ οἱ θωρήκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 806 Τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λύθειν δ' ὑπὸ παιδιμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὀπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεί δουρὶ
 Ἰωμων μεσοηγὺς σχεδόθεν βάλε Λάρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἠλικίην ἐέκαστο
 Ἐγγεῖ θ' ἔπιπασύνη τε, πόδεσσι τε καρπαλλμοισιν·
 810 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἴκοσι βῆσεν ἄφ' ἔπιπων,
 Πρωτ' ἔλθειν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πάτροκλεῖς ἔπιπυ,
 Οὐδὲ δάμασ· ὁ μὲν αὐτίς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλλε,
 Ἐκ χροῦς ἀρπάξας δόρυ μέλλον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 816 Πάτροκλον, γυμνόν περ ἑόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἄφ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο, Κῆρ ἄλειων.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πάτροκλῆα μεγάθυμον
 Ἄφ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεί χαλκῷ,
 820 Ἀγγιμολόν φά οἱ ἦλθε κατὰ στήλας, οὐτὰ δὲ δουρὶ
 Νύκτατον ἐς πεσῶνα· διαρῷ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβήσαστο χάρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονόοντε μάχεσθον,
 826 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης ἔθειλουσι δὲ πύεμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δὲ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἰδάμασσε βήφιν·

- Ὡς πολέας πύφροντα Μαιοντίον ἄλιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπήρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσήνδα·
 830 Πατρόκλ', ἣ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἄξιν ἐν νῆεσσι φλήν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νήπια! τῶν δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ἄκεις ἵπποι
 Ποσσὶν ὀρωρέχεται πολυμύζην· ἔγχει δ' αὐτὸς
 835 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἡμᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δὲ τ' ἐνθάδε γυῖπες ἔδονται.
 Ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἔων, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετίλλει ἴοντι·
 Μῆ μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 840 Νῆας ἐπι γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο·
 Διματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πῦθιν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανίων προσέφησ, Πατρόκλεις ἐκπεῦ·
 Ἦθδ νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὐχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἱ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τιοῦτοιο δ' εἶπερ μοι εἰκοσὶν ἀντεβόλησαν,
 Πᾶντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ θαμέντες.
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητιοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἔξεναρξίεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς θηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Δίακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φεθέων πταμένη Ἰδίοσδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοώσασα, λιπούσ' ἀδροτήτα καὶ ἦσθν.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήνδα φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νῦ μοι μαντεύεαι αἰτῶν δλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἠὲκόμοιο,
 Φθῆη ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ἀτείλης
 Εἶρυσε, λαῖε προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομίδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Δίακίδαο·
 Ἴστο γὰρ βαλεῖν· τὸν δ' ἔκφερον ἄκεις ἵπποι
 Ἀμφροτοί, οὗς Πηλεΐθεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1 - 60): Hector autem, Apollinis monitu, ab insequendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quoque mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61 - 139). Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox Achilles armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac fortissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit; simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum (140 - 261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Menelaus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut ad ludibrium trahant (262 - 425). Achilles equis, casum Patrocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in praelium reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426 - 483). Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484 - 596). Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochem cæsi Patrocli et acceptæ cladis nuntium ad Achillem mittit (597 - 701); idemque Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet, comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702 - 761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρός υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθροσι χαλκῷ.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀντὶ βᾶϊν, ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,

Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδνῖα τόκοιο.

Ὡς περὶ Πατρόκλη βᾶϊνε ξανθὸς Μενέλαος.

Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔαχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,

- Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἑὺμμελῆς ἀμείλησεν
 10 Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔστη, καὶ προσείπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφεῖς, ὄρχαμα λαῶν,
 Χάξεο, λείπε δὲ νεκρὸν, ἕα δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πατρόκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερῆν ἰσμίνην·
 Τῷ με ἕα κλέος ἑσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσι ἀρέσθαι,
 Μῆ σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιτῆδ' ἄθνην ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' οὐχθήσας προσέφη Ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
 20 Οὐτ' οὖν πορδύλιος τόσσον μένος, οὔτε λείοντος,
 Οὔτε σὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμμαίνει,
 Ὅσσον Πάνθου νῆες ἑὺμμελῆαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἐπερήγορος ἵπποδάμοιο
 25 Ἦς ἦβης ἀπὸνηθ', ὅτε μ' ἄνωτο, καὶ μ' ὑπέμεινε,
 Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 Ἔμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κίοντα,
 Εὐφρῆναι ἀλοχὴν τε φίλην, κεδνοῦς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρησάντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμείο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δὲ τε νῆπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ἧ μάλα τίσεις
 35 Γνωτὸν ἔμῳν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορευεῖς·
 Χῆρσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
 Ἢ κέ σφιν δεילוῖσι γόον κατάπανμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τετὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι Δίῃ.
 Ἄλλ' οὐ μὲν ἐτι δηρὸν ἀπειρήτος πόνος ἔσται,
 Οὐδὲ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησ' κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην·
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνώμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 45 Ἀσπίδ' ἐν κρατερῇ. ὁ δὲ δευτέρως ὄρνυτο χαλκῶ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἄφ' ὃ ἀναχαζόμενιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χεῖρι πιθήσας·
 Ἄστικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκῆ·
 50 Δούπησεν δὲ πεισῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.

- Ἀματι οἱ δύνοντο κόμαι, Χαρίτισσιν ὁμοίαι,
 Πλοχομοὶ θ', οὐ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.
 Οἷον δὲ τρέφει ξένος ἀνὴρ ἐριθής ἐλαιῆς
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῃ, ὃθ' ἄλις ἀναβέβρουχεν ὕδαρ,
 55 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαὶ δονέουσιν
 Παντοίων ἀτέμων, καὶ τε βρῦει ἀνθεῖ λευκῶ·
 Ἐλθῶν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξέστραψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου νιόν ἑυμμελίην Εὐφορβον
 60 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' εὐύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρειεῖτροφος, ἀκλί πεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ ἀυχῆν' ἕαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 Πρῶτων, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσει,
 65 Ἀηῶν ἄμφι δὲ τόγγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δῖος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὐτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενέλαου κυδαλλίμοιο.
 70 Ἐνθα καὶ ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
 Ἀτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγασσάτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀνὴρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 75 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ἄδε θέεις, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Λιακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγυνοὶ
 Ἀνδράσι γὰρ θνητοῖσι δαμήμεναι, ἧδ' ὀχίεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἄθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τύφρα δὲ τοι Μενέλαος Ἀρηῖος, Ἀτρέως υἱός,
 80 Πατρόκλω περιβάς, Τρώων τὸν ἀριστον ἔπεφνεν,
 Πανθοΐδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀκίχης.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελείνας.
 Πάπτηγεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 85 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρβει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμίνος αἰθιοπι χαλαῶ,
 Ὀξία κκληγώς, φλογὶ εἰκέλος Ἥφαιστοιο
 Ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρέος δέυ βοήσας·
 90 Ὀχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγών, εἰ μὲν καὶ Μῆω κατὰ τεύχεα καλά,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κέεται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μῆτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὃς κεν ἴδηται.

- Εἰ δέ κεν Ἐκτορι μῶνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 Αἰδουθεὶς, μήπως με περιστήσω ἕνα πολλοί·
 Τρώας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ἄλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὅπποτ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μίγα πῆμα κυλίσθη.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἰθῆται
 Ἐκτορι χωρήσαντι, ἐπεὶ ἐκ θεοφῖν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἰαντός γε βοῆν ἀγαθοῖο πυθολίμην,
 Ἄμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμῆσαιμεθα χάριτος,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατά φρένα καὶ κατά θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήχες ἤλυθον· ἤρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐσπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λίς ἠϋγένειος,
 110 Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δῶνται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, αἰέκων δὲ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων,
 115 Παπταίων Ἀϊάντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἴψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γὰρ σφιν φόβον ἐμβάλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θεῖον, εἰθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἠΐδα·
 120 Ἄϊαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπένσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφροσι θυμὸν ὄρινεν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἐκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπήνερα,
 Ἐλχ', ἴν' ἀπ' ὠμοῖν κεφαλῆν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσάμενος κυσὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος, ἦντε πύργον.
 Ἐκτωρ δ' αἶψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγος τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλῆος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἄμφι Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἔστηκε ως τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσιν,
 Ὡς ῥά τε νῆπι ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτήρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμμαίνει·
 Πᾶν δὲ τ' ἐπισπύνιον κάτω ἔλκεται, ὄσσε καλύπτων·

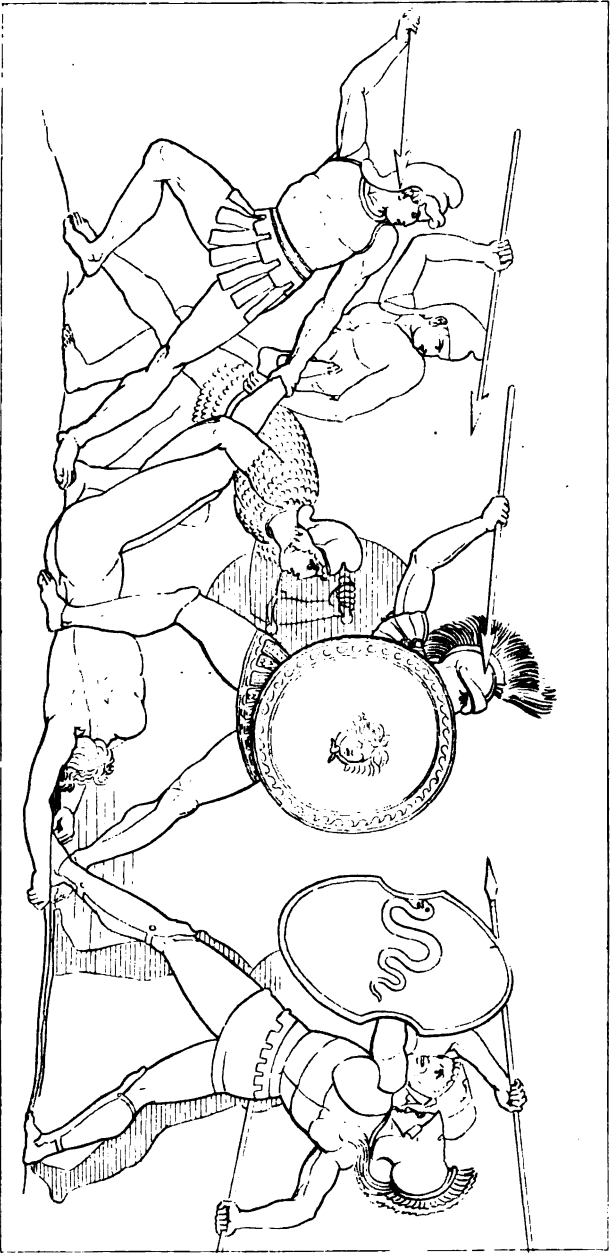
- Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλοσ ἤρωϊ βεβήκει.
 Ἄτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρήφιλος Μενέλαος,
 Ἔστηκε, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν αἴξων.
- 140 Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίκαπε μύθη·
 Ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδέυεο!
 Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξην ἔοντα.
 Φράξο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστὺ σαώσῃς
- 145 Οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἴλιω ἔγγεγάσιν.
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 Εἰσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι θηῖοισιν ἐπ' ἀνδρασι νωλεμές αἰεί.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσῃς μεθ' ὄμιλον,
 Σχέτι! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξείνον καὶ ἐταῖρον,
 150 Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλέε τε καὶ αὐτῶ,
 Ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλιέμεναι κύνας ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπέσεται ἀνδρῶν,
 155 Οἴκαδ' ἔμην, Τροίη δὲ πεφῆσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρῳάεσσι μένος πολυθαρσείσ ἐνείη,
 Ἄτρωμον, οἷον τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 Ἀνδράσι θυςμενέεσσι πονον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
- 160 Εἰ δ' οὔτος προτὶ ἄστὺ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Ἐλθοὶ τεθνηώς, καὶ μιν ἐρυσάμεθα χάρις,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὅς μὲγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχιμαχοὶ θεράποντες.
 Ἀλλὰ σὺν Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 Στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δῆϊων ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
- 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἔων ὑπέροπλον ἔειπες!
 Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλον,
 Τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβαλάκα ναιετάουσιν·
 Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
 Ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι.
- 175 Οὔτοι ἔγων ἐρήγχα μάχην, οὐδέ κτύπον ἵππων·
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀπειλετο νίκην
 Ῥηϊδίως, ὅτι δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 Ἡὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
 Ἡ τίνα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμασῖα,
 Σχίσσω ἀμυνόμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανάτος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 185 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύνω
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βλεῖν ἐνάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Ἀήϊον ἐκ πολέμοιο· θείων δ' ἐλίχανεν ἑταίρους
 190 Ὡκα μάλ', οὐπὼ τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 Οἱ προτὶ ἄστρῳ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῶσιν φιλοπολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει
 195 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίαντες
 Πατρὶ φίλω ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὅπασσεν
 Γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἔγηρα.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 Κινήσας φά κάρη, προτὶ δὴ μυθήσατο θυμὸν·
 Ἄ δεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δή τοι σχεδὸν ἐστὶ· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἄνδρός ἀριστήος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἐπεφνες ἐν γαίᾳ τε κρατερόν τε·
 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κράτος τε καὶ ὤμων
 Εἶλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 Τῶν ποιήν, ὁ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δίξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἥ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῳσι νεῦσε Κρονίων.
 210 Ἐκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δὴ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνθάμιος· πλήσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ φά μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισὶ πάνσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 215 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν,
 Μίσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μίδοντὰ τε Θεραλλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισιγόρᾳ θ' Ἴππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἔρνομον οἰωνιστήν·
 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 220 Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδέ χατίζων,
 Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολλῶν ἤγειρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρῳῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονέως φύσιθε φιλοπολίεμον ὑπ' Ἀχαιῶν·
- 235 Τὰ φρονέων, δάροισι κατατρύχω καὶ ἔδωδῃ
 Λαούς, ὑμῖτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν αἶξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολίσσῃω,
 Ἦὲ σωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου δαριστεύς.
 Ὅς δὲ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτα περ, ἔμπης
- 230 Τρῳᾶς ἐς ἱπποδάμους ἐρύση, εἴη δὲ οἱ Αἴας,
 Ἕμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἤμισυ δ' αὐτὸς
 Ἔξω ἐγώ· τὸ δὲ οἱ κλῆος ἔσσειται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔπετο θυμὸς,
- 235 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 Καὶ τοτ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφέες, οὐκέτι νῦν
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοσησέμεν ἐκ πολέμοιο.
- 240 Οὔτι τόσον νέκρος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 Ὅς κε τάχα Τρῳῶν κορέει κύνας ἢ δ' οἰανούς,
 Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μητι πάθῃσιν,
 Καὶ σῆ' ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἦμισυ δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
- 245 Ἄλλ' ἄγ', ἀριστεῖας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνίως·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες,
 Οἴτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
- 250 Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δὲ μοὶ ἔστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 Ἠγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δίδησεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἔτω, νεμεισιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
- 255 Πάτροκλον Τρῳῆσι κύνιν μίληθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀκούσεν· Οἴληος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ θεϊότητα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὅπασαν Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐρυσάλλω ἀνδρείφροντι.
- 260 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 Ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἠγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῳᾶς δὲ προὔτυψαν ἀολλείες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' οὔτ' ἐπὶ προχοῇσι Διίπετος ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κύμα πῶτι ῥόον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρα
- 265 Ἠϊόνες βοῶσιν, ἐρρυγομένης ἁλὸς ἔξω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῆ ἴσαν· ἀντάρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἄμφι Μενοτιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἄμφι δ' ἄρα σφιν
 Δαμπρήσιν κορυθεσσι Κρονίων ἤρα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενοτιάδῃν ἤχθαιφε πάρος γε,
 Ὀφρα, ζωὸς ἔων, θαράπων ἦν Διαιτίδαο·
 Μίσσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κνυὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμννέμεν ὤρσεν ἑταίρους.
 Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλικώπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔχουσιν, ἰέμενοι περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἑρύνοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μῆλλον ἀπίεσσεσθαι· μάλα γάρ σφας ὦκ' ἐλίλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προμαχῶν, σὺν εἰκελὸς ἀλκήν
 Καπριῶ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροῦς τ' αἰζηοῦς
 Ῥηϊδίως ἐκίδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
 Ἦς νιὸς Τελαμώνιος ἀγαυοῦ, φαιδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκίδασσε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνηον δὲ μάλαστα
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἦτοι τὸν Ἀθήσαιο Πελασγοῦ φαιδιμος νιός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἄμφι τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῶεσσι χαριζόμενος· ἰαχὰ δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύνακεν ἱεμένων περ·
 Τὸν δ' νιὸς Τελαμώνιος, ἐπαΐζας δι' ὀμίλου,
 Πιλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 295 Ἦρικε δ' ἰπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 Πληγῆσ' ἔγχέε τε μεγάλα καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἤκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαφίσσης ἐριβόλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπίδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 305 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἤλευατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμον Ἰφίτου νιόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
 Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσων·

THE FIGHT FOR THE BODY OF PATROCLUS.



The Trojaner besiege the Achaean / 17. 274

Illustration by "The Art Studio" N.Y.

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μίσσην· διὰ δ' ἄμπερὲς ἄκρη
 210 Διμή χαλκίη παρὰ νεῖστον ὤμον ἀνίσχεν.
 Δούπησεν δὲ πικρῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποδόω περιβάντα, μίσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξε δὲ Θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 215 Ἐφυσ' ὃ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοσῶ.
 Χάρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἔαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φορκυν θ' Ἴπποδόου τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτὲ Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 220 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκίησι δαμίντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεῖαν ὠτρυνε, δέμας Περίφρατι εἰοικώς,
 Κήρυκι Ἡπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 225 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσαΐμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεῖα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἠγορήε τε,
 230 Πηλεΐδῆ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δήμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρίτῃ ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνεῖας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἐγὼ, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' ἔκτορα εἶπε βοήσας·
 235 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρῶων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκίησι δαμίντας!
 Ἄλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν, ἔμοι ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπαικτον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάφροτον εἶναι.
 240 Τῷ θ' ἰθύς Δαναῶν ἵομεν, μῆδ' οἶγε ἑηλοῖ
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασσαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ἦα πολὺ προμάχων ἐξήλιμος ἔσθη·
 Οἱ δ' ἐλειχθῆσαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεῖας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 245 Τῶν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰὼν, καὶ ἀνότισε δουρὶ φαινή,
 Καὶ βάλεν Ἴπποσίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴπκαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε·
 250 Ὅς θ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλακος εἰληλούθει,
 Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεισόντ' ἔλεησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἐτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλ' αὖτις πάντας ἐπώχετο, πολλὰ καλεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάριεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βαβήμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἴας ἐπέειλε πειλώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Λένετο πορφυρέω· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶσι γ' ἐμάχοντο·
 Παιυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνητο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὄμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φράϊς
 Οὔτε ποι' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνήλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' ἀγῆ
 Ἡέλου ὄξεια, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλείνοντες βίβλα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφρεσταότες. τοὶ δ' ἐν μίσῳ ἄλγ' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνέρι κνυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχος τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 380 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπισοσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὡς ἐπέειλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρυνων πόλεμόνδε μολαινῶν ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἐριδος μέγα νεῖκος ὄρωρει
 385 Ἀργαλέης· καμῶν δὲ καὶ ἰδρῶν ρωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἐκείστου,
 Χεῖρες τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσοιο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θέραποντα ποδώκεος Διακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ ταύροιο βοδὸς μέγαλοιο βοείην
 390 Λαοῖσιν δῶη ταυρεῖν, μεθύουσαν ἄλοιφῃ·
 Δεξιόμενοι δ' ἄρα τολγε διαστάντες ταυνοῦσιν
 Κυκλῶσ', ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνη δὲ τ' ἄλοιφῇ,
 Πολλῶν ἑλκόντων· τάννται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 Ὡς οἶγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 394 Ἐλκεον ἀμφοτέροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μάλος ὄρωραι
 Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόγῃ ἰδοῦσ' ὀνόσασαι, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐπένυσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἦδες Πατροκλον τεθνηῖα Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάργναντο θοάων,
 Τέχει ὑπο Τρῶων· τὸ μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
- 406 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνχιρμιφθίντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρασιν πολλέσθρον ἀνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλὰκι γὰρ τόγῃ μητρός ἐπευθέτο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλιο νόημα·
- 410 Ἀὐτὸς γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὄλεθ' εἰσείρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατι ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιοῖν χαλκοχιταίων·
- 416 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἐνκλειῆς ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τὸ κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη,
 Εἰ τοῦτον Τρῶεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
- 420 Ὡς δὲ τις αὐ Τρῶων μεγαθύμων ἀνθήσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἱπάρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάργναντο· σιδήρειος δ' ὄρουμαγδὸς
- 426 Χάλκειον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτιο.
 Ἴπποισι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἰόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πνθῆσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονήσῃ πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου.
 Ἥ μὰν Ἀντομίδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
- 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μᾶστιγι θοῇ ἐπικαίετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μαικίλοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειψ'·
 Τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἐθελίτην ἰέναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπροσθεν, ἣτ' ἐπὶ τύμβῳ
- 436 Ἀνέρος ἐσθήκει τεθνηῖός τῃς γυναικός·
 Ὡς μὲν ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδα ἐνισκίμπατε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 Ἠνίοχοιο πόθῳ· θαλαρῆ δὲ μαινετο χρίτη,
 440 Ζεύγλης ξεριποῦσα παρα ζυγόν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένη δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθῆσατο θυμὸν·
 Ἄθειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊΐ ἄνακτι
 ὄνητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε!
 445 Ἢ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οὐζυρώτερον ἀνδρός
 Πάντων, ὅσα τε γαίαν ἐπι πνεῖσι τε καὶ ἔρπει.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτῶρ Πριαμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ εἴσω.
 450 Ἢ οὐχ' ἄλκις, ὡς καὶ τευχῆ' ἔχει, καὶ ἐπέυγεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἧδ' ἐνὶ θυμῶ,
 Ὅφρα καὶ Ἀυτομέδοντα σάωσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 Ἄνῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπκοισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧῦ.
 Τῷ δ' ἀπὸ χαιτῶν κοινῆν οὐδὰςδε βαλόντε,
 Ῥίμῳ ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἀυτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ εἵταίρου,
 460 Ἴπκοις αἴσσω, ὡςτ' αἰγυπῖος μετὰ χῆνας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπέκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥέα δ' ἐπαΐσσακε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἤρει φῶτας, ὅτε σέναιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεὶ ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκείας ἵππους.
 Ὅψι δὲ δὴ μιν εἵταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαίρκειος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Ἀυτομέδοντα προσηύδα·
 Ἀυτομέδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
 470 Ἐν στήθεσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
 Οἷον πρὸς Τρώας μάχεται πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι εἵταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτῶρ
 Ἀυτὸς ἔχων ὁμοίσιγ ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὐτ' Ἀυτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δηήσιν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστῳρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἐών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κισάνει·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἠνία σιγαλόεντα
 480 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μύχωμαι.

"Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμίδων δὲ βοηθῶον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάετο χερσίν·
 Ἄυτομίδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἄντίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἔγγυς ἰόντα·
 485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππῳ ταῦδ' ἐνόησα ποδάκιος Διακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε συν ἠνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλπομένην αἰρησίμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 Σφ' ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν εἰς παῖς Ἀγχίσαιδ.
 Τῷ δ' ἰθὺς βήτην, βοῆς ἐϊλυμένῳ ὤμοις
 Αὔρῃσι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος Θεουιδῆς
 495 Ἦϊσαν ἀμφοτέροισι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,]
 Αὐτῷ τε κτενείην, ἔλααν τ' ἐραιούχνας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμειλλον ἀναίμωνι γε νῆεσθαι
 Αὐτῖς ἀπ' Ἄυτομίδοντος· ὃ δ' εὐξάμενος Δίῃ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένους πλήτο φρένας ἀμφιμελίστας.
 500 Ἄντίκα δ' Ἀλκιμίδοντα προσηΐδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 Ἄλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριάμίδην μένεος σχῆσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βῆμεναι ἵππῳ,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἄλοϊη.
 "Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντι, Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οὔπερ ἄριστοι,
 510 Ἄμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεές ἡμαρ.
 Τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κἀτα δακρυσόντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται.
 515 Ἦσῳ γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Δίῃ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖε δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρητιῶ κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσῃν·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρπτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 Νειάριη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 Ὡς δ' ὅτ' ἂν οὖν ἔχων πέλεκυν αἰζῆτιος ἀνήρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κερῶν βοδὸς ἀγραύλοιο,
 Ἴνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρέπῃσιν·
 "Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πέσεν ὕπιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Ἀυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἤλεετο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσω γὰρ κατέκρυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὐδὲ ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμύχθη.
 Ἐγχεος ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφίεσσαν αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω ἄντα διεκρίναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἤλθον καθ' ὄμιλον, εταίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτωρ Αἰνέας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής.
 535 Ἄρῃον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαίγμένον ἦτορ,
 Κείμενον Ἀυτομέδων δὲ, θοῶν ἀτάλαντος Ἄρῃ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάρηξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦδα.
 Ἡ δὲ μὲν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθήηκα, χερσιονά περ καταπέφων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ' ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἰματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
 Ἀργαλήν, πολὺδακρυς ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβάσα· προήκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 Ὀρνύμεναι Δαναοὺς· δὴ γὰρ νόος ἐτραπέει αὐτοῦ.
 Ἦύτε πορφυρέην ἰριν θνητοῖσι ταύσση
 Ζεὺς ἔξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἦ πολέμοιο,
 Ἡ καὶ χεიმῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπανσεν ἐπὶ χθονί, μήλα δὲ κῆδει.
 Ὡς ἡ πορφυρὴν νεφέλη πυκάσασα ἔαυτήν,
 Λυσσεῖ Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρείος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηΐδα,
 Ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνῆν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνυδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγανού πιστὸν εταῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐκλήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνι, ἄττα, γεραῖε παλαιγενής, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοῖή κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερῦκοι ἐρωήν.
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοισι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξυμάσατο θυμῶν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κύδος ὀπάξει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεῖα γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι φά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔδηκεν,
 570 Καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροῶς ἀνδρομόιο,
 Ἰσχανάα δακύνει, λαρὸν τὲ οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τόλου μιν θάρσους πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φασεῶφ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἠελίωνος,
 Ἄφρευός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἔκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ εἰταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής·
 Τὸν φά κατὰ ζωστήρα βάλε Ξανθὸς Μενέλαος,
 Ἀξάντια φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών· ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος εἰταῖρων.
 Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλλγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσιάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἔκτορ, τίς κέ σ' ἔτι ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσεις;
 Οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρος περ
 Μαλθακὸς αἰχημητής· νῦν δ' οἴχεται οἴος ἀείρας
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν εἰταῖρον,
 590 Ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἠελίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῖθ' ἐπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρήν· Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνελόως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὤμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄφρον ἐπιλλυθὴν· γράψεν δὲ οἱ ὄστίον ἄχρῃς
 600 Δίχημ' Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθάων.
 Ἀήτιον αὐθ' Ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Ἰὼν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρῆσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσι.
 605 Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὄρηθηέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρα μασλόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες, ὃ δ' Ἰδομενῆς ἀκόντισε Λευκαλίδαιο,
 Δίφρω ἐφιστατός· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- 610 *Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνιοχόν τε,
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ —
Πεῖρος γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιέλισσας
ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλισεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὠκα ποδάκτας ἤλασεν ἵππους·*
- 615 *Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἤμυνε δὲ νηλεὲς ἡμῶρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο —
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ἔδοντας
ἴσσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλώσσαν τάμε μύσην.
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχείων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.*
- 620 *Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖραςσι φίλησιν
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηνίδα·
Μάστιγε νῦν, εἰως κε θοῶς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκίτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ἦς ἔφατ' Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλιτέριχας ἵππους*
- 625 *Νῆας ἐπι γλαφυράς· δὴ γὰρ θεὸς ἔμπεισε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεροακέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμωνίως Αἴας·
Ἦ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὅς μάλ' αἰνός ἐστιν,*
- 630 *Ἰνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βίβη ἀπτεται, ὅστις ἀφείη,
Ἦ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,*
- 635 *Ἡμῶν ὕπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
Οἱ που δευρ' ὀρώωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.*
- 640 *Ἐῖη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγέλλει τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οὔομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Ἀγροῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος.
Ἄλλ' οὐπὲρ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἦρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.*
- 645 *Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἠέρος νῆας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδὲν οὕτως!
Ἦς φάτο· τὸν δὲ πατήρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
Αὐτίκα δ' ἤερα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπώσεν ὀμίχλην·*
- 650 *Ἡἴλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴθαι*

- Ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος νῖον·
 Ὅτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θάσσον ἴοντα
 685 Εἰπεῖν, ὅτι βᾶ οἱ πολὺ φίλιτατος ὄλεθ' ἑταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἵεναι, ὡς τίς τε λίων ἀπὸ μεσσαύλιοιο,
 Ὅτε ἔπει ἄρ' κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οἷτε μιν οὐκ εἰδῶσι βῶν ἐκ πῖαορ ἐλίσθαι,
 690 Πάννυχοι ἐγρήσσοντές· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτε κρήσσει· θαμῆες γάρ ἄκοιτες
 Ἄντιο αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καϊόμεναί τε δεκαί, τάς τε τρεῖς ἰσσύμενός περ·
 Ἡῶθεν δ' ἀπονόουφι ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 695 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦε πόλλ' αἰκῶν· περὶ γὰρ δέε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλείου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δῆϊοισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Διάντησσαν ἐπέτελλεν·
 Διάντη', Ἀργείων ἠγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλήος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 Ζῶς ἑὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχαινε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ἅ τ' εἶ φασιν
 675 Ὀξύτατον δέρεσθαι ὑπουρανίων πετεινῶν,
 Ὅτε, καὶ ὑπόθ' ἰόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τὲ μιν ὠκα λαβῶν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φασινῶ
 680 Πάντοσε δινεῖσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
 Εἴ που Νέστορος νῖον ἐτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστιάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Ἀνγῆς ἀγγελίης, ἢ μὴ ὠφείλλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορῶντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Λαλαοῖσι κλυτύνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριοςτος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Λαλαοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σὺ γ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θεῶν ἐπι νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σάωσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τευχέ· ἔχει κορυθαίολος Ἐκτώρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε

- Δακρυόφι πλησθεν, θαλερή δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θίειν, τὰ δὲ ταῦχ' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεψε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχόοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγαλέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενελαε Διοτρεφεῖς, ἦθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλλοῖσιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασσυμήδεα διὸν ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Διάντησσι θίων, εἴθαρ δὲ προσήυδα.
 Καῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῆσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δίῳ.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς εἴην Τρῳάσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδ' ἐκ αὐτοῖ
 Τρῳῶν ἐξ ἑνοπήσ θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μίγας Τελαμώνιος Αἴας.
 Πάντα κατ' αἴσαν ἔειπες, ἀγακλείες ὦ Μένελαε.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὄκα,
 Νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνου, αὐτὰρ ὄπισθεν
 720 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρῳάσιν τε καὶ Ἐκτορι δίῳ,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τοπάφος περ
 Μίμνομεν ὄξιν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἔφι μάλα μεγάλῳ· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὄπισθεν
 Τρῳαῖκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἰρόντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἴθυσαν δὲ κίνεσσαν ἰοικότες, οὔτ' ἐπὶ κάρφῳ
 Βλημένῳ αἴξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
 Ἔως μὲν γάρ τε θίουσι, διαφθαίσει μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλλὶ πεποιθώς.
 Ἄψ τ' ἀνεχωρήσαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἀλλυδὶς ἄλλος.
 730 Ὡς Τρῳῆες εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφασίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἰάντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοῦς
 Στাইησαν, τῶν δὲ τράπετο χροῖς, οὐδέ τις ἔτι
 Πρὸσσω αἴξας, περὶ νεκροῦ θηριασάσθαι.
 735 Ὡς οἶγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἄγριος, ἦντε πύρ, τότ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σίλαι μεγάλα· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἕς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
 Ἀχίλλης ὄφρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ', ὥς θ' ἡμίνοιο, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄφρος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἢ δοκόν, ἢ δόρυ μίγα γήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν.
 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρῶν ἰσχανέει ὕδαρ
 Τλήμει, πεδίοιο διαπαρῦσιον τετυχηκῶς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλγευνὰ ῥέεθρα
 750 Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίοιενε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδὲ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρωῶν· οἱ δ' ἄμ' ἔπαυτο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 755 Τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ κολοίων,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅ, τε σμικρῆσι φόνον φέροι ὄφριθεσσι·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἐκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρις.
 760 Πολλὰ δὲ τευχέα καλὰ πείσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φεγγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1-34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereïdum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35-137). Nereidibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138-231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232-242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie obijciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243-314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum deflent, cadaver curant, lectoque componunt (315-355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eadem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356-427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428-617).

Ὅ π λ ο π ο ι ῖ α .

^α Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
^β Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἤλθεν.
 Τὸν δ' εὖρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
 Τὴ φρονέοντι ἀνά θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
^γ Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
 Νῆυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
 Μῆ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῶ,
 Ὡς ποτὲ μοι μητηρ διεπέφραδε, καὶ μοι εἶπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζῶντος ἐμῆιο,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων λείπειν φάος ἡέλλιοι.
 Ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἀλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἣ τ' ἐκίλευον, ἀπώσαμενον δῆϊον πῦρ,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἕμεν, μῆδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
 Λάκρνα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελλήν ἀλαγεινήν·
 Ὡ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσαι ἀγγελλῆς, ἣ μὴ ὠφέλλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Ἰνυμοῦ· ἀτὰρ τάγε τευχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόριν αἰθαλόεσσαν,
 Χεῖνατο κακ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσσωπον·
- 25 Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί ταυνοσθεῖς
 Κεῖτο, φέλλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
 Διωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς λήϊσαστο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἔαχον· ἐκ δὲ θύραζε
- 30 Ἐδραμον ἄμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρνα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλλιμον κῆρ·
 Λεῖδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξεις σιδήρῳ·
- 35 Σμερδαλίον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὄσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
- 40 Νησαίη Σπειῶ τε, Θόη δ' Ἄλλη τε βοώπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀπταῖη καὶ Διμνώρεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγανή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Διξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
- 45 Δωρὶς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γυλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευθῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἴανειρά τε καὶ Ἴανασσα,
 Μαῖρα καὶ Ἰφρείθνια, ἐνπλοκαμὸς τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι δ', αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλῆτο σπείος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· θείεις δ' ἐξήρχε γόοιο·
 Κλύτε, κασιγνήται Νηρηίδες, ὄφρ' εὐ πᾶσαι

- Εἶδεν ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῶ ἔνι κήδεα θυμῶ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλῆ, ὦ μοι δυσχαριστοτόκεια !
 55 Ἦν' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Ἔξοχον ἠρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρήψασα, φυτὸν ὡς γουνοῦ ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μαχρσόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 60 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλῆϊον εἴσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος Ἥλλοιο,
 Ἀχρῦται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραιομησοῖαι ἰούσα.
 Ἄλλ' εἰμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 Ὅ,τι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 65 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπείος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Λακρῦοῦσαι ἴσαν, περὶ δὲ σφίσι κῦμα θαλάσσης
 Ρῆγγυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερά, ἔνθα Θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχύν ἄμφ' Ἀχιλῆα.
 70 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὄξν δὲ κοκῦσσα κάρη λάβε παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ὄλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἔξῃδα, μὴ κεύθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 75 Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὐχέο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρῦμνησιν ἀλήμεναι νίης Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδεινομένους, παθεῖν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τῆν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ἄκυς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ ἐμῆ, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 80 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦθος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἐταῖρον,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Δηώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδεῖσθαι,
 Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 85 Ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνή.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὐτῆ μετ' ἀθανάτης ἄλγησιν
 Νάειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρλον εἶη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
 90 Οἴκαδε νοστήσαντι· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 Ζεῖν, οὐδ' ἀνδρῶσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλίσση,
 Πατρόκλιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίσση.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 95 Ὡκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσαι, οἳ' ἀγορεύεις·

- Ἀντίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἱοῖμος.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀντίκα τεθναλήν, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἱταίρω
 Κτεινομένῳ ἑπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πατρὸς
 100 Ἐφθιῖ, ἐμῆο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νύομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
 Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμιν Ἐκτορι δίω·
 Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσιν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 106 Τῷος ἑών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων
 Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δὲ τ' ἀμεινονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο,
 Καὶ χόλος, ὅστι' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
 Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειδομένοιο
 110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν αἰεῖται, ἦντε καπνός·
 Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀναγκη.
 Νῦν δ' εἰμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κικεῖω,
 116 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι, ὅπποτε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἦδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 Ὅσπερ φίλιτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 Ἀλλὰ ἔ μοιφ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
 120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
 Κεῖσομαι, ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
 Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
 Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
 Δάκρυ ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 126 Γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
 Μηδέ μ' ἔρκε μαχῆς, φιλέουσα περ· οὐδέ με πεισίσξ.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν,
 Τυφομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 130 Ἀλλὰ τοι ἔντα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
 Χάλκεια μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Ἀντὸς ἔχων ὅμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔ φημι
 Σηρὸν ἐπαγλαῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρης,
 136 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.
 Ἥῶθεν γὰρ νεύμαι, ἄμ' ἠέλω ἀνιόντι,
 Τύχῃα καλὰ φέρονσα παρ' Ἠφαίστοιο ἄνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἰοῖο·

- Καὶ στρεφθεῖσ' ἄλλησι κασιγνήτησι μετηύδα·
- 140 Ἔμεις μὲν νῦν δυνε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσασ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
Εἴμι παρ' Ἑφαιστον κλυτοτέχνην, αἳ κ' ἐθέλῃσιν
Ἰεὶ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανώνοντα.
- 145 Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
Ἡ δ' αὐτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα
Ἦεν, ὄφρα φίλῃ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνεῖκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὕφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
- 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.
Οὐδὲ κε Πάτροκλόν περ ἐὺκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελείων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
Αὐτίς γάρ δὴ τότε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
Ἐκτῶρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκήν.
- 155 Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἐκτῶρ,
Ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρῳέεσιν ὁμόκλα·
Τρὶς δὲ δὴν Αἴαντες, θεοῦρι ἐπιειμένοι ἀλκήν,
Νεκροῦ ἀπαστυφέλιξαν· ὃ δ' ἔμπεδον, ἀλκι πεποιθώς,
Ἄλλοι ἐπαΐξασκε κατὰ μόθοσ, ἄλλοτε δ' αὐτε
- 160 Στάσσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λείοντ' αἰθῶνα δύνανται
Ποιμένες ἀγραυλοὶ μέγα πεινάοντα δίσσθαι·
Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύνω Αἴαντε κορυστὰ
Ἐκτορα Πριάμιδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
- 165 Καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλεῖωνι ποδῆνεμος ἄκεια Ἴρις
Ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ ἀπ' Ὀλύμπου, θεορήσσεσθαι,
Κρύβδρα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
Ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 170 Ὅρσειο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
Πάτροκλῳ ἐπάμνονν, οὐ εἴνεκα φύλοπις αἰνή
Ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἳ δ' ἀλλήλους δλέκουσιν,
Οἳ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυσ περί τε θνητῶτος,
Οἳ δὲ ἐρύσασσθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
- 175 Τρῳέεσ ἐπιθούουσι· μάλιστα δὲ ἐ φαίδιμος Ἐκτῶρ
Ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἰκέσθω,
Πάτροκλον Τρῳῆμι κυσὶν μίληθρα γενέσθαι·
- 180 Σοὶ λείβη, αἳ κέν τι νέκυσ ἠχαυμμένος ἔλθῃ.
Τὴν δ' ἠμίβετ' ἔπειτα ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς·

THEIR ORDERING THE NEREIDS TO DESCEND INTO THE SEA.



Be your Nereids' to your deeps descend

1777
Engraved by James Heath

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἔμοι ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνιμος ὠκία Ἴρις·
 Ἦρῃ με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παρακούτις·
 198 Οὐδ' οἶδα Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφιπέμπονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλων ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἑκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωροήσσεσθαι,
 199 Πρὶν γ' αὐτὴν ἔλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
 Στεῦτο γάρ Ἠφαίστοιο πᾶρ' οἰσέμεν ἔντα καλά.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 Εἰ μὴ Αἰαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἄλλα καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 200 Ἐγχεῖ δηϊῶων περὶ Πατρόκλοιο θανάττος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνιμος ὠκία Ἴρις·
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἄλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρῳάσσι φάνηθι,
 Αἰ κέ σ' ὑποδθείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 201 Τρῳᾶς, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀναπνευσις πολέμοιο.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἄρτο Λιτ' φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ἔμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 202 Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νῆφος ἕστεφε δια θεάων
 Χρῦσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ θαίε φλόγα παμφανώωσαν.
 Ἦς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἴκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δηϊοὶ ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρήνονται Ἀργῆ
 210 Ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἥελλαι καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' ἀνγῇ
 Γίγνεται αἰσσοῦσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἰ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρης ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 Ἦς ἂπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σείλας αἰθέρ' ἴκωνται.
 212 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπιζέει ἐφειμήν.
 Ἐνθα στᾶς ἦῶσ' ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθέγγεται· ἀτὰρ Τρῳέεσσι ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν.
 Ἦς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶων ὑπο θυμοραϊστέων·
 Ἦς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένει' Αἰακίδαο.
 Οἳ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἴπποι
 Ἄψ ὄχητα τρώπειον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.

- 226 Ἦνολοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 Λεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 Δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλανκώπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
- 230 Ἐνθα δὲ καὶ τοῖ' ὄλογο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὄχεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελίων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
- 236 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιθε πιστὸν ἐταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὀδῆι χαλκῷ.
 Τὸν ᾧ ἦτοι μὲν ἐπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις εἰδέατο νοστήσαντα.
 Ἥλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
- 240 Πέμπεν ἐπ' Ὀκeanοῖο βροῶς αἰέοντα νέεσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ διοὶ Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὐτ' ἐτίρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν αἰεὶς ἵππους·
- 245 Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μίδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἰστασίῳ ἀγορῇ γίνετ', οὐδὲ τις ἔτιη
 Ἐξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυε ἄλεγεινής.
 Τῷσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν,
- 250 Πανθολῆς· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσω καὶ ὀπίσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἠῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνία·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
- 255 Ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἡῶ διαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμην.
 Ὅσφρα μὲν οὗτος ἀνήρ' Ἀγαμέμνονι μῆνις διῆς,
 Τύσφρα δὲ βῆτεροι πολεμῆζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
- 260 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιέλισσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δειδωκα ποδώκεα Πηλεΐετα·
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ εἰδήλησει
 Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 Ἐν μίση ἀμφοτέροιο μένος Ἄρης δατέονται,
- 266 Ἄλλ' ἀπὸ περὶ πτόλιος τε μαχίσεται ἠδὲ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἴσμεν προτὶ ἄστυ· πύθασθί μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπίπασσε ποδώκεα Πηλεΐετα

JUNO COMMANDING THE SUN TO SET.



In Juno's robes the sun-shine, light of day
Quenched in a red orb of Jove's in a command.

2. ANTONIO DA SILVA, SCULPTOR.

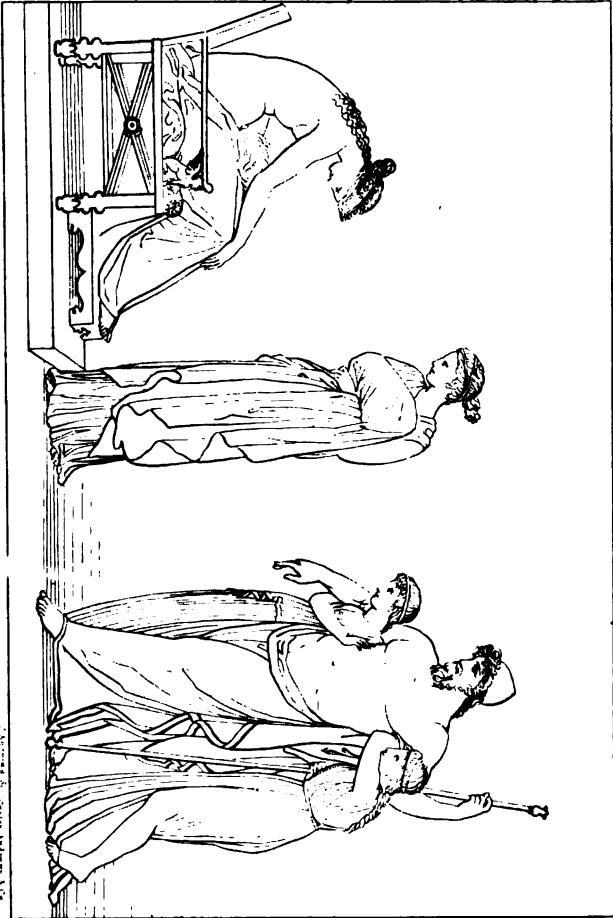
- Ἄμβροσιν· εἰ δ' ἄμμα κηρήσεται ἐνθάδ' ἰόντας
 Ἀύριον ὀρηκθεῖς σὺν τεύχεσιν, εὐ νύ τις αὐτὸν
 270 Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἰσθμῶν,
 Ὃς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐρατος ὧδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπίεσαι πειθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένης ἔξομεν· ἄστν δὲ πύργου
 275 Τηγλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυαί, |
 Μακρὰι, εὐξέστοι, ἔξευγμέναι εἰρυσσοῦνται.
 Πρωὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στησόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλησιν
 Ἐλθῶν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμα μάχεσθαι.
 280 Ἄψ πάλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριανχένας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄση ὑπὸ πτόλιν ἡλασκίζων.
 Εἶσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορηθήηαι ἴασει,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπίρσει, πρὶν μιν κύνες ἄργοι ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλευι κατὰ ἄστν ἀλήμεναι μαντῆς ἰόντας.
 Ἢ οὐπω κεκόρησθε ἐλμμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπις ἀνδρωποὶ
 Πάντες μυθήσκοντο πολύχρυσον, πολίχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἔξαπόλωε δόμων κειμήλια καλὰ·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἑρατεινὴν
 Κτήματα περνάμεν· ἴκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοῖς,
 295 Νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπέσεται· οὐ γὰρ εἴσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλασθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοῖς.
 Πρωὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτιὸν παρὰ ναῦφιν ἀνίστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλησι, τῷ ἔσσειαι. οὐ μιν ἔγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσχεροῦς, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρησι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 Ἐνὸς Ἐνυάλιοι, καὶ τε κτανίοντα κατέκτα.
 310 Ὡς Ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδθησαν,

- Νῆπιοι· ἐκ γὰρ σφραων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιώνωνι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν·
 Δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 316 Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού ἐξήρχε γόοιο,
 Κεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θήμενος στῆθεσσι κταίρου,
 Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 Ὡ γὰ θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφιβόλος ἀρπάζῃ ἀνήρ
 320 Ἔλῃς ἐκ πυκινῆς· ὁ δὲ τ' ἀγγεται ὑστερος ἐλθῶν·
 Πολλὰ δὲ τ' ἄγχε' ἐπήλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη' ἔρευων,
 Εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ θριμύς χόλος αἰρεῖ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώεε Μυρμιδόνεσσιν·
 Ὡ πόποι, ἦ θ' ἄλιον ἔπος ἐκβηλον ἡματι κείνω,
 325 Θαρσύνων ἦρωα Μενόϊτιον ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴμιον ἐκπέρασναι, λαχόντα τε λήϊδος αἶσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελεεῖα.
 Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἔρῦσαι
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 Δίξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὑστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνέικαι
 335 Τύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σῆο φονῆος·
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἄγλαα τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 Τόφρα δὲ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι κείσει αὐτως·
 Ἄμφι δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Λαρδανίδες βαθύκολποι
 340 Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡμέρας δακρυχέουσαι,
 Τῶς αὐτοὶ καμόμεσθα βιηφί τε δουρί τε μακρῶ,
 Πείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἄμφι πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 345 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεστα.
 Οἱ δὲ λοιποχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον εἰόντες·
 Ἰάστρη μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφετε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἕσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῶ,
 350 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν ἴπ' ἑλαίῳ·
 Ἐν δ' ὠτειλὰς πῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
 Ἐν λεχέεσσι δὲ θίντες, ἱανῶ λιτὴ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάραϊ λευκῆ.

- Παννύχιος μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἄμφ' Ἀχιλλῆα
 265 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀναιστανάχοντο γρόντες. —
 Ζεὺς δ' Ἦρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἦρη,
 Ἀνστήσασ' Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σείο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηνομόωντες Ἀχαιοί.
 270 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μίλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεῶων ἔμμεν ἀρίστη,
 275 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ φάσαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἠφαιστοῦ δ' ἴκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 277 Ἀφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
 Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶντα, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
 Σπυδόντα· τρίποδας γάρ ἐέκοσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὖσταθῆος μεγάροιο·
 278 Χρῆσται δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκίστω πυθμῆνι θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐαιτ' ἄγωνα,
 Ἡδ' αὐτίς πρὸς δῶμα νεοίαιο, θαῦμα ιδεῖσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐπω
 Δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἦρτυς, κόπτε δὲ δεσμούς.
 280 Ὅφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεσιν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλὴ, τὴν ὤπνιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 285 Τίπτει, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμνίξεις.
 Ἄλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσωα ἄγε δια θεῶων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθείσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροθήλου,
 290 Καλοῦ, Δαιδαλείου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἠφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἠφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σείο χατίζου.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἡ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
 295 Ἢ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἣ μ' ἐθέλυσεν

- Κρύψαι, χωλὸν ἰόντα· τότ' ἄν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφοφύου Ὠκεανοῖο.
 400 Τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ βόος Ὠκεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέειν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἔιδεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῶ
 Πάντα θετί καλλιπλοκάμῳ ζῶαργια τίειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξεινήϊα καλῶ,
 Ὅφρ' ἄν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.
 410 Ἢ, καὶ ἂπ' ἀκμοθέτιο πέλωρ αἶητον ἀνίστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥέοντο ἄραια.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 Λάρανακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφω χεῖρ' ἀπομόργγυ,
 415 Ἀύχενα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήεντα·
 Δὴ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥέοντο ἄνακτι,
 Χρῦσειαι, ζῶησι νεήρισιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῆ,
 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἰ μὲν ὑπαιθρα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔβρωεν,
 Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴζε φαινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτει, θετί τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
 Αὔδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 430 Τοσαῦτ' ἐνὶ φρεσίν ἦσιν ἀνέσχετο κῆδεα λυγρὰ,
 Ὅσα ἔμοι ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
 Διαικίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔϊλην ἀνέρος εὐνήν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γῆραϊ λυγρῷ
 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημίνοσ, ἄλλα δὲ μοι νῦν·
 Τῶν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡμῶων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔργει ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φωτὸν ὡς γουνοῦ ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορφῶνισιν Ἴλιον εἴσω,

VULCAN AND CHARES RECEIVING THETIS.



The goddess sits on the throne of gold
That none dare touch, and breathes in air made gold.

M. 1857.

THE GARDEN OF THE GODS. BY J. W. WATSON, 1857.

- 440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέχομαι αὐτίς,
 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊόν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος Ἑλλοιο,
 Ἄχρηται, οὐδέ τί οἱ δύνάμει χραισμήσασαι ἰούσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξιλον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλστο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχίω, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρωῆς ἐπὶ πρύμνησιν ἔειλεον, οὐδὲ θύραζε
 Εἶων ἐξίεναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ θῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠγνάνετο λοιγὸν ἀμύνας·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσην,
 Πέμπει δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σχαιῆσι πύλησιν·
 Καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ βέξαντα, Μενoitίου ἀλκιμον υἱόν,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτοφι κῦδος ἔδωκεν.
 Τούνεκα νῦν τὰ σα γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
 Γεῖε ἔμῳ ἄκνυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τροφάλειαν,
 Καὶ καλῆς κνημίδας, ἐπισφυροῖς ἀραρυίας,
 460 Καὶ θώρηχ'· ὁ γάρ ἦν οἱ, ἀπαίσει πιστός ἐταῖρος,
 Τρωσὶ δαμῆς· ὁ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσχηρὸς ὠδε δυνάμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἳά τις αὐτὴ
 Ἀνθρώπων πολέων θανάσσεται, ὅς κεν ἰθῆται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐσίκοιτο πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἔξανεισαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτὴ,
 Ὅπως Ἠφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· γένοιτο δὲ χειρὶ
 Ῥαιστήρα κρατερῆν, ἐτέρηφι δὲ γένοιτο πυράγρην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε σιβαρόν τε,
 Πάντοσε δαιδάλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινῆν,
 480 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκος πτυχῆς· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαιδαλα πολλὰ ἰδυίησι πραπίδεσσιν.

- Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θαλάσσω,
 Ἥλιόν τ' ἀκάμαντα, Σιλήνην τε πλήθουσαν,
 495 Ἐν δὲ τὰ τέτρατα πάντα, τὰτ' οὐρανός· ἑστεφάνωνται,
 Πηληϊάδας θ' Ἰφιδάς τε, τό, τε σθένος Ἰφιδάου,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπέκλῃσιν καλέουσιν,
 Ἢτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ἰφιδάου δοκεύει,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστρῶν Ὀκεανοῖο.
 499 Ἐν δὲ δύνω ποιήσαι πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Κάλας· ἐν τῇ μὲν ἴα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίνας τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, παῖδων ὑπο λαμπομενάων,
 Ἠγίγειον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὄρωρει·
 Κούροι δ' ὀρχηστήρας ἰδίλιον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 496 Ἀύλοι φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἰσταμέναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀνδρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
 Ἰφιδάου· δύο δ' ἀνδρες ἐνέεικον εἵνεκα ποιηῆς
 Ἀνδρός ἀποφθιμένον· ὁ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 500 Δῆμω πιφουσκῶν· ὁ δ' ἀναινετο μηδὲν ἐλέσθαι.
 Ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἐλέσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήτυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἳ δὲ γέροντες
 Ἐἴατ' ἐπὶ ξεστολοῖσι λέθοις, ἱερῶ ἐπὶ κύκλω·
 506 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφάνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἦϊσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαιον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύνω χρυσοῖο τίλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνητατα εἴποι.
 Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύνω στρατοὶ εἴατο λαῶν,
 510 Τεύχεσι λαμπόμενοι· δίκην δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 Ἢε διαπραθέειν, ἦ ἀνδρα πάντα δάσασθαι,
 Κτηῖσιν ὅσην πτολιθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει·
 Οἳ δ' οὐπω πεῖραρον, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 Τείχος μὲν ἔ' ἀλοχοὶ τε φίλαι καὶ νῆπια τέκνα
 516 Ῥύατ', ἐφροσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἳ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄμφω χρυσεῖα, χρυσεῖα δὲ εἴματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεία περ,
 Ἄμφις ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπαλίζοντες ἦσαν.
 520 Οἳ δ' ὅτε δῆ ἔ' ἴκανον, ὄθι σφισιν εἶκε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὄθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοῖγ' ἔζοντ', εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύνω σκοποὶ εἴατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
 526 Οἳ δὲ ταχά προγένοντο, δύνω δ' ἄμ' ἔπορτο νομῆς,

Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προιδόντες ἐπίδρομον, ὅκα δ' ἔπειτα
 Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 Ἀργεννῶν οἴων· κτείνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 580 Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην,
 Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀερασιπόδων μετεκιάδον, αἴψα δ' ἴκοντο.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῦ παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρησιν.
 585 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ,
 Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μῦθον ἔλακε ποδοῖν·
 Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφνοειδὸν αἵματι φωτῶν.
 Ὡμίλειον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 590 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρνον κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακῆν, πείραν ἄρουραν,
 Εὐρέϊαν, τριπόλον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Οἱ δ' ὀπότε στρέψαντες ἴκοιαιτο τέλειον ἀρουρῆς,
 595 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεός οἴνου
 Δόσκειν ἀνῆρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 Ἰέμενοι νεοῖο βαθειῆς τέλειον ἰέεσθαι.
 Ἡ δὲ μελαίνειτ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφίκει,
 Χρυσείη περ εἴουσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.
 600 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 Ἦμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτηρμα πίπτον ἔραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 605 Παιδες δραγμαμένοντες, ἐν ἀγκαλλῶσσι φέροντες,
 Ἀσπερχές παρῆγον· βασιλεύς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 Κῆρυκας δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πίνοντο.
 Βουν δ' ἰερεύσαντες μέγαν ἀμφεπον· αἱ δὲ γυναικας,
 610 Λεῖπνον ἐρίθοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ κάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλήϊσι μέγα βριθουσαν ἀλωήν,
 Καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀγὰ βότρυες ἦσαν·
 Ἐσθήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυροῆσιν.
 Ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν
 615 Κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτός ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 Τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τραγόμεν ἀλωήν.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, αὐτὰλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθεῖα καρπῶν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μίσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγυῆ
 570 ἱμερόεν κισθαρίζε· ἴνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶψιδεν
 Δεπταλή φωνῆ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῆ
 Μολπῆ τ' ἰγγυῶ τε ποῖδι σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην πολῆσε βωῶν ὀρθοκραίρων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαστο κασσιτέρου τε·
 576 Μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσπύοντο νομόνδε,
 Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ροδανὸν δονακῆα.
 Χρῦσοιο δὲ νομῆς ἄμ' ἐστιχώοντο βόεσσιν,
 Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες ποδάσ ἀργοὶ ἔποντο.
 Σμερδαλίω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 580 Ταυρὸν ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμυκῆς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκλάδον ἠδ' αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομῆς
 Αὐτως ἐνδύεσαν, ταχίας κύνες ὀτρύνοντες.
 586 Οἱ δ' ἦτοι θακίειν μὲν ἀπειρωπαῖντο λέοντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἔγγυς ὕλακτεον, ἔκ τ' ἄλεοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν πολῆσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφίας ἰδὲ σηκούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἔκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦἴθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
 Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔχοντες.
 596 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Ἐἴατ' ἐννήτους, ἦκα στήλβοντας ἑλαίω·
 Καὶ δ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Ἐχον χρυσοῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτι μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 600 Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στήλας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἱμεροεντα χορὸν περιῖσταθ' ὄμιλος,
 Τροπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αοιδός,
 606 Φορμύλων· δοῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίδνεον κατὰ μίσσους.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανόιο,
 Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος τύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεῦξ' ἄρα οἱ θείρηκα, φαινώτερον πυρός ἀγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραυσίαν,

Καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·
 Τυῖξ δέ οἱ κνημῖδας ἱανοῦ κασσιτέροιο.

Ἀντάρ ἐπεὶ πάνδ' ὄπλα κάμει κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 616 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἵρας.
 Ἢ δ' ἔφη ὣς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νηροέντος,
 Τύχαι μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

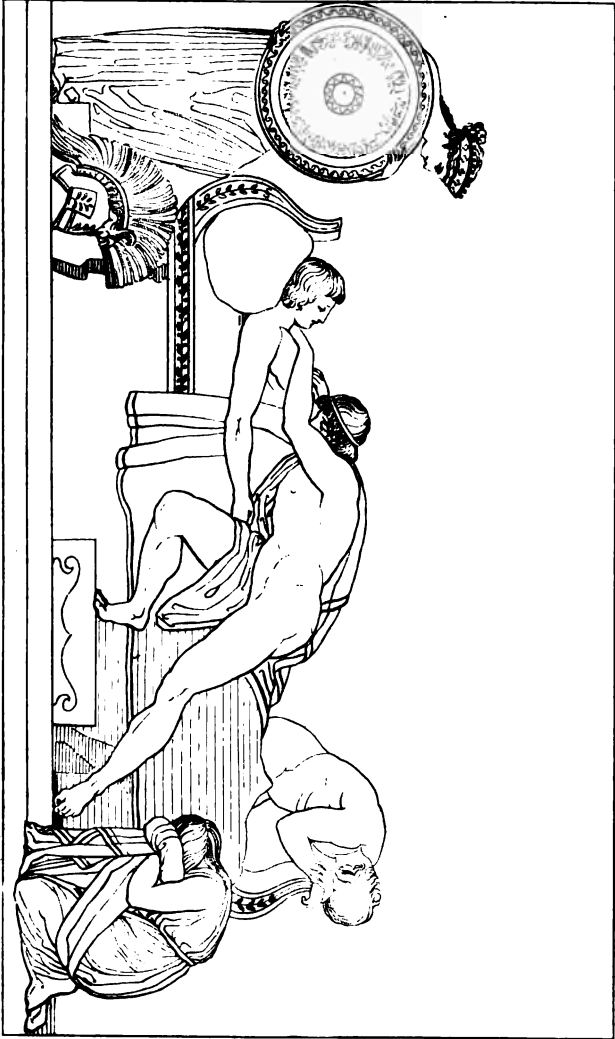
Ι Δ Ι Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40 - 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 - 153). Tandem denique cedit Ulyssi, expectandum esse monenti, dum copis pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Brisetdem, contentionis causam, quam intactam reddera se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 - 339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, curram conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatibus suis, prodigus vitæ in aciem educit (340 - 424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ἰλιεσσίου φάσιν
 Ἰφιδ' ἔς νῆας ἔκαστε, θεοῦ πάρα δάρα φέρονσα.
 Εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἱόν,
 5 Κλαίοντα λιγύϊς· πολίεις δ' ἄμφ' αὐτὸν εἰαῖροι
 Μύρονθ'. ἦ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεῶν,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἰμόν, τοῦτον μὲν ἔασομεν, ἀγνήμενοι περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 10 Τύνη δ' Ἡφαίστιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὐπω τις ἀνήρ ὅμοιοι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔδθηκεν

THEETIS BRINGING THE ARMOUR TO ACHILLES.



THE immortal arms the goddess Thetis brought
Sent to her son, but soon she took in tears
Sorrow'd over Patroclus' doom.

in I. 2.

W. Anderson Sc. J. Ward, Antiquary & Co.

- Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαιδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔειλε
 15 Ἀτιν ἐϊσιδέειν, ἀλλ' ἔφρασαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος· ἐν δὲ οἱ ὄσσε
 Διυὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡς εἰ σείλας, ἐξεφάνθην·
 Τίρπετο δ' ἐν χεῖρσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαιδαλα λένσων,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρην, οἷ' ἐπιεικῆς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτῶν ἄνδρα τελείσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μῦναι, καθδύσαι κατὰ χαλκοτύπους αἰτεϊλάς,
 Εὐλὰς ἐγγείωνται, ἀεικίλωσσι δὲ νεκρὸν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήνη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεῖα θέτις ἀργυροπέξα·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 Μῦνias, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσι.
 Ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῦς ἔμπεδος, ἧ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορῆν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσοο, δύσεο δ' ἄλκην.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσῆς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτὴ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 Στάξε κατὰ σινῶν, ἵνα οἱ χροῦς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὤρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἱ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοι οδοιπόροι,
 45 Ἐξεφάνθη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δύω σκάζοντε βᾶτην Ἄρεος θεράποντα,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἐγχεὶ ῥειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ.
 50 Κἀδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἄνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντινορίδης χαλκῆρεϊ δουρὶ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀόλλισθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκῆς Ἀχιλλεύς·

- Ἄτρεΐδῃ, ἣ ἄρ' τι τὸδ' ἀμφοτέροισιν ἄριστον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀγνύμεν κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νῆσσι κατακτάμεν Ἀρταμῆϊ ἰῶ,
 80 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἰλόμην Λυρνησὸν ὀλέσασα·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδᾶξ ἔλον ἀσπετον οὐδας,
 Λυρμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διὸς ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἴω.
 85 Ἀλλὰ τὰ μὲν προιετύχθαι ἔασομεν, ἀγνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάνω χόλον· οὐδὲ τί με χρῆ
 Ἀσκέλειωσ αἰεὶ μενεαίνεμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὅτρυνον πόλεμόνδε καθηκομῶντας Ἀχαιοὺς,
 90 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρωῶν πειρήσομαι ἀντίος ἔλθῶν,
 Αἰ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νησὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἴω
 Ἀσπασίωσ αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὃς κε φύγησιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχρεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔχαρσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 95 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 Ὡ φίλοι, ἦρωες Λακκοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἔσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 100 Ἐββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἔόντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἢ εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ' ἄργεῖοι, μῦθόν τ' εὐ γνῶτε ἕκαστος.
 105 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον εἶπον,
 Καὶ τέ με νεικέεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
 Οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἔστην,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 110 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρῆσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἴται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδε
 Πλινθιαται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βάλει.
 [Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πείθησιν.]
 115 Καὶ γὰρ δὴ νῦ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐούσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακλήϊην

- Ἀλκμήη τίξασθαι εὐστεφάνῃ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετιφῆ πάντεσσι θεοῖσιν.
 Κέκλυτέ μιν, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θείωναι,
 Ὅφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνάγει.
 Σήμερον ἄνδρα φώωςδε μογοστόκος Ἐλλείθυια
 Ἐκφραῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονίουσα προσηῦδα πότνια Ἥρη.
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτὸ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 Ἢ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πείσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἄλλ' ὄμοσον μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' ἄϊσσα λίπεν βίον Οὐλύμπιοι,
 115 Καρπαλίμως δ' ἔκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἔνθ' ἄρα ἦδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἢ δ' ἐκύνε φίλον νιόν· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μῆς.
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωςδε, καὶ ἠλιτόμηρον ἔοντα,
 Ἀλκμήης δ' ἀπέπασσε τόκον, ἀγέθις δ' Ἐλλειθυίας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελίουσα, Δία Κρονίωνα προσηῦδα.
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδη ἀνὴρ γίγον' ἰσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ αἰεὶς ἀνασσεῖμεν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' εἰλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοι,
 Κωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
 Μῆποτ' ἐς Οὐλύμπιον τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτὶς ἀλύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας αἴται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔφθιπεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἔκετο ἔργ' ἀνδράπων.
 Τὴν αἰὲ στενάχουχ', ὃδ' ἰὸν φίλον νιόν ὄφρατε
 Ἐργον αἰεὶς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως αἰθλῶν.
 Ὡς καὶ ἔγών, ὅτι δ' αὐτὴ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
 135 Ἀργίλους ὀλίσκεν ἐπὶ πρυμνησι νείεσσι,
 Οὐ δυνάμην λιλαθίσθ' Ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθη.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μεν φρένας ἐβίλετο Ζεὺς,
 Ἄψ ἰθὺλῶ ἀρίσσι, δόμεναί τ' ἀπειρίσσι· ἄποινα·
 Ἄλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄφρηθε λαούς!
 140 Δῶρα δ' ἔγών ὃδε πάντα παρασχῆν, ὅσα τοι ἄλθῶν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο διὸς Ὀδυσσεύς.

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄσχος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
 Οἴσωσ', ὄφρα ἴδηαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.
 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλησθα, παρασάχμεν, ὡς ἐπιεικῆς,
 Ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρις
 Δίωα μάλ'· οὐ γὰρ χρηὶ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἔοντας,
 150 Οὐδὲ διατρέβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κί τις αὐτὶ Ἀχιλλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδηται,
 Ἐγχεὶ χαλκίῳ Τρῶων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 Ὡδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἔων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Νῆστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
 Τρῶσι μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὐτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
 160 Ἀλλὰ πάσσασθαι ἀνωχθὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῦς
 Σίτου καὶ οἴνιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλή·
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμῶν ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἀκμηνος οἴτιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 Εἴπερ γὰρ θυμῶ γε μενοεικέα πολεμῆξω,
 165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κικάνει
 Δίωα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνιο πορροσάμενος καὶ ἔδωθῆς,
 Ἀνδράσι θυρμενέεσσι πανημέριος πολεμῆξῃ,
 Θαρσαλίον νῦ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δαίπνον ἀνωχθὶ
 Ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἴσεται ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
 175 Ὀμνύεται δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
 [Ἦ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῶ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρροσάσθω
 180 Πιερῆ, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιεικῆς ἔχησθα.
 Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιοτέρος καὶ ἐπ' ἄλλῃ
 Ἔσσειαι· οὐ μὲν γὰρ τι νευμισσῆτόν, βασιλῆα
 Ἄνδρ' ἀπαρῆσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήῃ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 196 *Χαίρω σὺ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·*
Ἐν μοίῃ γὰρ πάντα δίκαιο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ' ἔγὼν ἐθίλω ὁμόσαι, κέλευται δέ με θυμός,
Οὐδ' ἐπιόρησσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Μιμνέτω αὐθι τείως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
- 199 *Μιμνέτε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλίεις, ὄφρα κε δῶρα*
Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῶ τοδ' ἔγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω·
Κρινάμενος κοῦρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικήμεν, ὅσα Ἀχιλῆϊ
- 202 *Χθίζον ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.*
Τυλθύβιος δέ μοι ὠκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Κάπρον ἐτοιμυσάτω, ταμίειν Διὶ τ' Ἥλλω τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἄτρεϊδῆ κῦδίσιτε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 205 *Ἄλλοτὲ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετα ταῦτα πένεσθαι,*
Ὅπποτὲ τις μεταπανσῶλῃ πολέμοιο γένηται,
Καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.
Νῦν δ' οἱ μὲν κίεσσι δεδαιγμένοι, οὐς ἐδάμασσαν
Ἐκτῶρ Πηριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 208 *Ἦμίεις δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε*
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίξειν νῆας Ἀχαιῶν
Νήσιαις, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἥελλω καταδύντι
Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λῶβην.
Πρὶν δ' οὐπῶς ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
- 310 *Οὐ πόσις, οὐδὲ βρωσις, ἐταίρου τεθνηῶτος,*
Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαιγμένος ὄξει χαλκῶ
Κεῖται, ἀνὰ προθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖρος
Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἄλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ὑργαλέος στονός ἀνδρῶν.
- 315 *Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·*
Ὡς Ἀχιλεῦ, Πηλῖός υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέριτος οὐκ ὄλλγον περ
Ἐγχει, ἐγὼ δέ κε σείο νοήματι γε προβαλομένη
Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 *Τῷ τοι ἐπιτήτω κραδίῃ μῦθοισιν ἐμοῖσιν.*
Ἄψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνδρώποισιν·
Ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν·
Ἄμης δ' ὀλιγιστος, ἐπὴν κλῆνοι τάλαστα
Ζεὺς, ὅστι ἀνδρώπων ταμῆς πολέμοιο τέτυκται.
- 225 *Γαστέρι δ' οὐπῶς ἔστι νέκυν περθῆσαι Ἀχαιοῦς·*
Ἄπην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
Πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσαι πόνοιο,

- Ἄλλὰ χρῆ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς καὶ θάνησεν,
 Νηλεΐα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
- 230 Ὅσοοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στρυγεροῖο λπῶνται,
 Μενῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἄνδρασι θυμμενέεσσι μαχώμεθα νηλεμές αἰεὶ,
 Ἐσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὀτρυντῶν ποιιδέγμενος ἰσχανάσθω.
- 235 Ἦδε γάρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσεται, ὃς καὶ λπῆται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθροῖ ὄρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν δῆυν Ἄρηα.
 Ἢ, καὶ Νέστορος νίας ὀπάσσατο κυδαλλμιοῦ,
 Φυλεῖδην τε Μέγῃτα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
- 240 Καὶ Κριοντιάδην Ἀνκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἔμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπιτά μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπόστην,
 Αἰθῶνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους·
- 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπιτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἄγορῃ θίσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
- 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶν ἐναλγκίος αὐδήν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ πᾶρ ξίφος μέγα κούλεον αἰὲν ἄωροτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
- 255 Εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐθέμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἰγῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
- 260 Ἀνθρώπους τίνονται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση·
 Μῆ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 Οὔτ' εὐνής πρόσφασιν κεχηρμένος, οὔτε τευ ἄλλου·
 Ἄλλ' ἔμεν ἀπρωτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεια δοῖαν
- 265 Πολλὰ μάλ', ὅσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίετται ὁμόσσησ.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρον τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἄλος ἐς μέγα λαῖψμα
 Ἦψ' ἐπιδινήσας, βόσων ἰχθύσων. σὺταρ Ἀχιλλεύς
 Ἄστατ' Ἀργείοισι φιλοπολέμοισι μετηῖδα·
- 270 Ζεῦ πατερ, ἢ μεγάλας ἄτας ἄνδρεςσι διδοῖσθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔμοισιν
 Ἀτρείδης ὄφριε διαμπερές, οὐδέ κε κούρη
 Ἦεν, ἐμεῦ ἀκόντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἦθάλ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέουσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαΐπνον, ἵνα ξυναγαγῶμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσον δ' ἀγορῆν αἰμηρῆν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἔην ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφοτέροισι,
 Βῆν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θύσαν, κἀδίσαν δὲ γυναικῶς·
 Ἐπνος δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θράπροντες ἀγανοί.
 Βρισθῆς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσῆν Ἀφροδίτη,
 Ὡς ἴδὲ Πάτροκλον δευδαῖμνον ὄξει χαλκῶ,
 Ἄμφ' αὐτῷ χυμένῃ, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρῆν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 ἔειπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκνία θεῆσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῆ πλειστόν κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζωὸν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθην ἰούσα·
 Νῦν δὲ σε τεθνηῶτα κηράνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ' ἀνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κανὸν ἐκ κακοῦ αἵε!
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσαν με πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Ἐἶδον πρό πτόλιος δευδαῖμνον ὄξει χαλκῶ·
 Τραῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μὴ γένετο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἱ πάντες ὀλέθριον ἤμαρ ἐπίσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεύς
 ἔκταινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μυρμητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔρασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νησὶν
 Ἔς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μάλ्लχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στεναχόντο γυναικῆς,
 Πάτροκλον πρόσασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκίσθη.
 Αὐτὸν δ' ἄμφι γέροντες Ἀχαιῶν ἠγαρέθοντο,
 Δυσσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέθεθ' ἑταίρων,
 Μῆ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτήτοσ
 Ἄσασθαι φίλων ἥτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰὼν ἰάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Λαῶ δ' Ἀτρεΐδα μανίτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νίστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρον δ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τίσηποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τίσηπτο, πρὶν πολέμου στόμα δύνεσθαι αἵματοεντος.

- Μηησάμενος δ' ἄδινῶς ἀννεύεκατο, φάησέν τε ·
 315 Ἢ βᾶ νῦ μοί ποτε καὶ σὺ, δυσάμορε, φίλταθ' ἔταίρων,
 Ἀντὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δειπνον ἔθηκας
 Δίψα καὶ ὀτραλίως, ὁπότε σπερχόλαιτ' Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κείσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἔθνητος, ἔνδον ἰόντων,
 Σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 Οὐδ' εἰ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὃ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δήμῳ
 325 Εἶνεκα διγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω ·
 Ἢέ τὸν ὃς Σκύρω μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [Εἴ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 Ὅλον ἐμὲ φθίσεισθαι ἀπ' ἄργεος ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδε νεεσθαι,
 Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηϊ μελαινῇ
 Σκυρόθεν ἔξαγάγεις, καὶ οἱ δεῖξιεις ἕκαστα,
 Κτήσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μεγα δῶμα.
 Ἢθῆ γὰρ Πηληϊά γ' ὄλομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἐτι ζῶοντ' ἀκάρησθαι,
 Γῆραί τε στυγερά, καὶ ἐμὴν ποιτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχορτο γέροντες,
 Μηησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἔλεσε Κρονίων,
 Δίψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔῃος.
 Ἢ νῦ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς·
 Κείνος ὄγε προπάρειθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δειπνον, ὃ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπατος.
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἄμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην ·
 350 Ἢ δ' ἄρρη εἰκνία ταυνπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσαντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἄμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτο ·
 355 Αὐτῇ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενείος πυκνὸν δῶ
 Ἰλχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἔχοντο θοάων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νηφάδες Διὸς ἐκποτιόνται,
 Ψυχραὶ, ὑπὸ ἠιπῆς αἰθήρηγενίος Βορέϊο·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 280 Νηαῖν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θωρήκεις τε κραταιογύαλοι καὶ μέλινα δοῦρα.
 Ἀγλή δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασος δὲ πάσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ἄφροντο ποσσὶν
 Ἄνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετε Διὸς Ἀχιλλεύς.
 285 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῶ δὲ οἱ ὅσα
 Λαμπρόσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δυν' ἄχος ἀτλητὸν· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μεταίλων
 Λύσεται δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμα τεύχων.]
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 270 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυροῖς ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.
 Ἄμφι δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ἕξφορ ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 ἔκλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἦντε μῆνης.
 275 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανῆη
 Καιομένοιο πυρὸς· τὸ δὲ καλεῖται ὑπόδ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῶν ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄλλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἅπ' Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἴκανε
 280 Καλοῦ, δαιδαλίου· περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
 Κρατὶ θίετο βριαρῆν· ἣ δ' ἀστήρ ἄς, ἀπέλαμπεν
 Ἴππουρις τρυφάλεια· περιασσέοντο δ' ἔθειραι
 Χρῦσαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἄμφι θαμνιάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι Διὸς Ἀχιλλεύς,
 285 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτὴ πτερὰ γίγνετ', ἄερα δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῷον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλιν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 290 Πηλιάδα μέλιν, τὴν πατρὶ φίλω πόρε Χείρων
 Πηλῶν ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσι.
 Ἴππους δ' Ἀντομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεῖγγυον· ἄμφι δὲ καλὰ λέπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινοῦς
 Γυμφήλης ἔβαλον, κατὰ δ' ἦντα τείναν ὀπίσσω
 295 Κόλλητῶν ποτὶ δόφρον· ὃ δὲ μάλιστα φαινήν
 Χειρὶ λαβεῖν ἀραρυίας, ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρουσαν,
 Ἀντομέδων· ὀπίθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τύχῃσι παμφαίνων, ὡςτ' ἠλέκτωρ Ἴππερίων.
 Σμερδαλίον δ' ἵπποισιν ἐπέκλετο πατρὸς ἰοῖο·

- 400 Ἐάνθε τε καὶ Βαλλε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἠνιοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπιείχ' ἰώμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῶφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ἐάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσσε καρῆατι· πάσα δὲ χάλιη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἴκανεν·
 Ἀυδῆντα δ' ἔθηκε θεία λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλά τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοίῳ Παιτρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἄλλὰ θεῶν ὠριστος, ὃν ἠῦκομος τέκε Λητώ,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα προῆ Ζεφύροιο θείοιμεν,
 Ἦνπερ ελαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμήναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννῆες ἔαχεθον αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὄχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ἐάνθε, τί μοι θάνατον ματεύεται; οὐδέ τί σε χρεή.
 Εὐ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρός καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄθην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1-30). Ita ad bellum profiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terre concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fati destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Æpolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorum atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- ⁹ Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι θωρήσσοντο
 Ἄμφι σέ, Πηλῖος υἱά, μάχης ἀπόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὐθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμηῶ πεδίλιον.
 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κίλευσε θεοὺς ἀγορήδῃ καλέσσαι
⁸ Κρατὸς ἄπ' Οὐλύμπιο πολυπτύχου· ἧ δ' ἄρα πάντῃ
 Φοιτήσασα, κίλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Οὐτα τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανόιο,
 Οὐτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεια καλὰ νέμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσαι ποιήεντα.
¹⁰ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Ζεῦτῃς αἰθούσῃσιν ἐφίξανον, ὡς Διὶ πατρὶ

- Ἡφαιστος ποιήσων ἰδυίησι κραπίδαςσων.
 Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔδον ἀγγεῖρατ'· οὐδ' ἔβροσιχθων
 Νηκουστήης θεῆς, ἀλλ' ἐξ' ἀλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
 15 Ἦξε δ' ἄρ' ἐν μύσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Πῖπτι αὐτὶ, Ἀργικίραυτε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεισσεσ ;
 Ἡ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηριζέεις ;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμόσ τε δίδηκεν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 20 Ἔγνωσ, ἔβροσιγαίε, ἐμῶν ἐν στήθεσι βουλήν,
 Ὡν ἔνεκα ξυνάγευρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μένω πτυχι Οὐλύμπιοιο
 Ἐμνοσ, ἐνθ' ὄρωσιν φρένα τέφρομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοσ
 Ἐρχεσθ' ὄφρ' ἂν ἱκησθε μετὰ Τρώασ καὶ Ἀχαιοὺσ·
 25 Ἄμφοτέροισι δ' ἀρήγεσθ', ὅπη νόοσ ἐστὶν ἐκάστω.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺσ οἶοσ ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 Οὐδὲ μινυθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δὲ τί μιν καὶ πρόσθεν ὑποφρομέσσκον ὄρωντεσ·
 Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνώσ,
 30 Δείδω, μὴ καὶ τεῖχοσ ὑπέρομορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡσ ἔφατο Κρονίδησ, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρωσ.
 Βᾶν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντεσ·
 Ἦσῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλάσ Ἀθήνη,
 Ἦδὲ Ποσειδάων γαιήχοχοσ ἠδ' ἐριούνησ
 35 Ἐρμείασ, ὃσ ἐπὶ φρεσὶ πευκαλλήρησι κέκασται·
 Ἡφαιστοσ δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθίνεϊ βλεμειαινῶν,
 Χωλεῶν, ὑπὸ δὲ κνήμαι ἴώοντο ἀραιαί.
 Ἐσ δὲ Τρώασ Ἄρησ κορυθαίολοσ· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῶ
 Φοῖβοσ ἀκροσεκόμησ ἠδ' Ἄρτεμισ ἰοχίαυρα,
 40 Ἀητῶ τε Ζᾶνθοσ τε, φιλομμειδήσ τ' Ἀφροδίτη.
 Εἰώσ μὲν ὅ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τίωσ Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οἶνεκ' Ἀχιλλεὺσ
 Ἐξεφάνῃ, θερόν δὲ μάχησ ἐπέταυτ' ἀλεγεινήσ·
 Τρώασ δὲ τρόμοσ αἰνώσ ὑπέλυθε γυῖα ἔκαστον,
 45 Δειδιότασ, ὃθ' ὄρωντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιογῶ ἴσον Ἄρη.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὀμιλον Οὐλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
 Ἦτο δ' ἔρισ κρατερή, λαοσσόοσ· αὐτὸ δ' Ἀθήνη,
 Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τελεχοσ ἐκτόσ,
 50 Ἄλλοι ἐκ ἀκτῶων ἐριδοῦπων μακρόν αὐτεί.
 Αὐτὸ δ' Ἄρησ ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαλαπει ἴσοσ,
 Ὄξυ κατ' ἀκροτάτησ πόλιοσ Τρώεσσι καλεῶν,
 Ἄλλοτε πᾶρ Σιμόεντι θίων ἐπὶ Καλλιπολιῶν.
 Ὡσ τοὺσ ἀμφοτέροχοσ μάκαροσ θεοὶ ὀτρύνοντεσ,

THE GODS DESCENDING TO BATTLE.



In aid of New London Providence came
Mars, ever faithful, a fiercer foe, his bow
And the brave Hunters of the Silver Bow
Xanthus whose streams in golden currents flow
1877

- 55 *Σύμβολον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα φήγγυντο βαρεῖαν.*
Λεινὸν δὲ βρόντης πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἐπόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων εἰλναξεν
Γαῖαν ἀπειροσίην, ὀρίων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἔσσειοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
- 60 *Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.*
Ἐδδισεν δ' ὑπέρθερθεν ἀναξ ἐνέριον, Αἰδωνεύς,
Δεῖσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθερ
Γαῖαν ἀναφρήξαι Ποσειδάων ἐνοσίζων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖη
- 65 *Σμερδαλέ', εὐράνετα, τάτε στυγέουσι θεοὶ παρ.*
Τόσσος ἄρα κτύπος ὄρωτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος
Ἴσται Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
Ἄντα δ' Ἐνυαλίῳ θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
- 70 *Ἥρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κλαδεινή,*
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
Ἀητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνιος Ἐρμῆς·
Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφραίστιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίης,
Ὅν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
- 75 *Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς*
Ἐκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὄμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γὰρ ἴα μάλιστα ἔθυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰδυῖς λαοσσόος ἄρσεν Ἀπόλλων
- 80 *Ἄντια Πηλείωνος, ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἦν·*
Ἦεῖ δὲ Πριάμοιο Ἀγκάοιο εἴσατο φωνήν·
Τῷ μιν εἰσαάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεῖα, Τρώων βουληφόρε, ποῖ τοι ἀπειλαί,
Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων,
- 85 *Πηλείδεω Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;*
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κλεψύεις
Ἄντια Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδάμκος ἄντ' Ἀχιλλῆος
- 90 *Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν*
Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,
Πῆρσε δὲ Ἀυρηησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρὰ τε γούνα.
Ἦ κ' εἰδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
- 95 *Ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἦδ' ἐπέλευεν*
Ἐγχεῖ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Διὲ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λογιὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰδὺ βέλος πέττει, οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 Ἴσον τείνειν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα φέει
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκκος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἥρωσ, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰγιγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χειρότερος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἄλιου γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθύς φέρε χαλκῶν ἀτειφέα, μηδὲ σα πάμπαν
 Λεύγαλιος ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἱμπνευσα μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγκίσσο καῖς λευκαίλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀπὸ σὺλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἡ δ' ἄμυδις καλέσσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέροισιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Δινείας ὄδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ,
 Ἀντία Πηλεΐωνος· ἀνήκα δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς περ μιν ἀποτραπῶμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμῶν Ἀχιλλῆϊ
 Παραταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῶ
 Δυνέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊότητα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιώοντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μῆτι μετὰ Τρῳέεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὐτὰ τὰ κείσται, ἅσα οἱ Ἄϊσα
 Γεινομένῳ ἐπένησε λήψῃ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὀμφῆς,
 130 Δείσει· ἔπειθ' ὅτε κίν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεται ἄναρχοις.
 Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσέχων·
 Ἥρην, μὴ χαλεπαίνει παρέν νόον· οὐδέ τί σε χρῆ.
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἐριδι βυβαλάσσαι·
 135 [Ἥμεας τοὺς ἄλλους, ἔπειθ' ἰσχυροὶ κίμων·]
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιῆν, πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μαλήσει.
 Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἀρχῶσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἡ Ἀχιλλῆ' ἰσχωσὶ, καὶ οὐκ εἰσὶ μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι περ' ἀντόφι νῦκος ὄρεται

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὄϊα διακρινθέντας ὄϊω
 Ἄφ' ἔμην Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεδ' ὀμήγουρι ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χειρῶν ἀνάγκη ἴφι δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Κυανοχαίτης
- 148 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θεῖοιο,
 Ἐψηλόν, τό θά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίσειν, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείοιτο,
 Ὅπποτε μιν σέυαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίοι·δε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 150 Ἄμφι δ' ἄρ' ἄρῆσκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε καθύζον ἐπ' ὄφρυσί Κалликολώνης,
 Ἄμφι σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιώωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγείας πολέμοιο
- 154 Ὡκνεον ἀμφοτέροι· Ζεὺς δ' ἠμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῶ,
 Ἄνδρῶν ἢδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσι
 Ὀρνυμένων ἀμυδῖς. δύο δ' ἀνέρες ἔζοχ' ἀρίστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμῶϊτε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιᾶθης καὶ διος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευστάζων κόρυθι βριαρῆ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦρι
 Πρῶσθεν ἔχε στέφανοιο, τίναςσε δὲ χάλκειον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς
- 164 Σίντης, ὅτε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμῶασιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηΐθῶων αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλλῃ, ἐάλη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Πηγεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
- 170 Οὐρῆ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσασθαι·
 Γλαυκῖων δ' ἰθύς φέρεται μῆνει, ἦν τινα πέφνη
 Ἄνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρῶτω ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
- 174 Ἄντιον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαιο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθῶν
 Ἔσθης; ἢ σίγε θυμὸς ἐμοὶ μάχεσασθαι ἀνώγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρῶεσσι ἀνάξειν ἱπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι τούνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χειρὶ θῆσαι.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' αἰσίσφον.

- Ἦ νύ τί τοι Τρῶες τάμενος τάμον, ἔσοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
 Αἶ κεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ φέξειν.
 Ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πᾶρ σε, βοῶν ἄπο, μῶνον ἔοντα,
 Σεῦα κατ' Ἰδαίων ορέων ταχέεσσι πόδεσσι
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίξο φεύγων.
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τῆν
 Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Λυῖ πατρὶ.
 Ἀηϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἦγον· αὐτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρύψασατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἄλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι οἶομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεται· ἀλλὰ σ' ἔργω· ἀναχωρήσαντα κελύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μῆδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ρεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔργω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φωνησὶν τε·
 200 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσι γε, νηπύτιον ὡς,
 Ἐλπεο δευδίξασθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἦμὲν κερτομίας ἦδ' αἰσῦλα μυθήσασθαι.
 Ἰθμεν δ' ἀλλήλων γενεῖν, ἴθμεν δὲ τοκῆας,
 Πρὸ κλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμνυμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἄλοσύνδης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο
 Εὐχόμεαι ἐκγεγήμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γὰρ φημ' ἐπέεσσι γε νηπιυτίοισιν
 Ὡδε διακρινθέντε, μάχης ἕξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα διαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἠμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσε δὲ Λαρδανίην· ἐπεὶ οὐπῶ ἴλιος ἰρή
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἄλλ' ἔθ' ὑπὸ κρείας ὤκειον πολυπίδακος Ἰδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ἀφηνεότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἔλος κἀτά βουκολέοντο
 Θήλειαι, πᾶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν. —
 Τῶν καὶ Βορέης ἠράσασατο βοσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·
 225 Αἰ δ' ὑποκνυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πάλους.
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθαρίων καρπὸν θείον, οὐδὲ κατέλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιετῆρ ἐπ' εὐρέα νύκτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θείσκον. —
- 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρῳάσιν ἄνακτα·
 Τρῳῶς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἔβηγονοιο,
 Πῶς τ' Ἀσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήθης,
 Ὅς δὴ κάλλιστος γένητο θνητῶν ἀνδράπων·
 Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοοῦσιν,
- 235 Κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἢ ἀθανάτοισι μετιῆ.
 Πῶς δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομίδοντα·
 Λαομίδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳν τε,
 Λάμπρον τε Κλυτίον θ' Ἰκετιάνα τ', ὄζον Ἄρης·
 Ἀσάρακος δὲ Κάπυον· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχισην τέκε παῖδα·
- 240 Ἀντάρ' ἔμ' Ἀγχισης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
 Ταυτῆς τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετῆν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μνύθει τε,
 Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,
- 245 Ἔσταοί' ἐν μύσῃ ὑσμῖνῃ δηϊοτήτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μυθησασθαι
 Πολλὰ μαλ'· οὐδ' ἂν νῆϋς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιστο.
 Στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοίοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἐνθα καὶ ἐνθα.
- 250 Ὀπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 Ἄλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικάς,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβοροιο
 Νεικεῦσα' ἀλλήλησι μύσῃν ἐς ἄγνιαν ἰούσαι,
- 255 Πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέασσθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσω
 Γενσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
- 260 Σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείη
 Ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥῖα διελεύσεισθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Νῆπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
- 265 Ὡς οὐ φήτι· ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑπέκλειν.
 Οὐδέ τούτ' Αἰνείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἄλλὰ θνω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπαι πάντε πτόχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκίαις, δύο δ' ἔνδοθε κασσιτέριοιο,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ δ' ἔσχετο μείλιον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντα· εἶσεν,
 275 Ἄντυγ' ὑπο πρώτην, ἣ λεπτότατος θεῖε χαλκός,
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ὀνόσ βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλείας ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' εἶλλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεεν,
 Δείσας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 280 Ἔσθη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κυκλούς
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρην μακρὸν,
 Ἔσθη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῖως ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὄζυ,
 285 Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χειρᾶδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν φέα πάλλε καὶ οἶος.
 Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῃ,
 Ἦ κόρυθ', ἣε σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 290 Τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπήρφα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄζυ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόπιδι, ἣ μοι ἄχος μεγάλητορος Αἰνείαιο,
 Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμῆϊς Ἰδίοσδε κάτεισιν,
 295 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νῆπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μᾶψ ἔνεκ' ἄλλοτριῶν ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 300 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πᾶρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἶ ἐστ' ἄλειασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἀφαντος ὀληται
 Δαρδανου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶων.
 Ἦδη γὰρ Ἠριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γίνωνται.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐνοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν εἴσεις.
 [Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔσται.]

- Ἴτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολίτας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
- 315 Μῆνοτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξέσειν κἀκὸν ἡμᾶρ,
 Μῆδ' ὅποι' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δάλοισι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ὅ' ἔμην ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγγεαίων,
- 320 Ἴξε δ' ὄθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα καὶ ὀφθαλμῶν χέεν ἄχλιν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελλῆν εὐχαλκον
 Ἄσπιδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν·
- 325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑπόσ' αἰέρας.
 Πολλὰς δὲ στήχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἰσχυατὴν πολυαἰκὸς πολέμοιο,
 Ἐνθα δὲ Κανῶνες πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο.
- 330 Τῷ δὲ μᾶλ' ἐγγύθην ἤλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὠδε θεῶν ἀτίοντα κελύει
 Ἀντίη Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἴμα κρείσσαν καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
- 335 Ἄλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 Μῆ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἴδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαραήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξαναρίξει.
- 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἴψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκιδασ' ἄχλιν
 Θεοσπειρήν· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
- 345 Ἐγχοῦ μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 Δεύσσω, τῷ ἐφίκηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Ἢ ἦα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μᾶψ αὐτίως εὐχετάσθαι.
 Ἐφφάτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθήνηαι
- 350 Ἔσσεται, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Λαθαοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἔλθῶν.
 Ἢ, καὶ ἐπὶ στήχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωνὴ ἐκάστη·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἕστατε, δίοι Ἀχαιοί,
- 355 Ἄλλ' ἄγ', ἀνήρ ἄντ' ἀνδρὸς ἔτω, μεμᾶτε δὲ μάχεσθαι.

- Ἄργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμω περ ἔσθι,
 Τροσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπει, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεοὺς ἀμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τροσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέπει στόμα, καὶ ποτίοιτο·
 360 Ἄλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθ' ἵσμεν, οὐδ' ἠβαιῶν·
 Ἄλλὰ μάλα στιχὸς εἰμι διαμπερές, οὐδέ τιν' ὄλω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλδη.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαιδύμιος Ἔκτωρ
 365 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἔμμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος·
 Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδιτε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχόμεν·
 Ἐγχεῖ δ' ἄργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 370 Ἄλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶψαν
 Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτῆ.
 375 Καὶ τοῖ' ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἔκτορ, μήκειτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχηζε,
 Ἄλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δεδεξο,
 Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις εἰδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 380 Ταρβήσας, ὅτ' ἀκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν,
 Σμερδαλέω ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἠγήτορα λαῶν,
 Ὀν Νύμφη τέκε νῆϊς Ὀτρυντεΐῃ πτολιπόρθω,
 385 Τριῶλω ὑπο νιφόεντι, Τῆης ἐν πίοσι δήμῳ·
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ', ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς
 Μίσσην κακὴν κεφαλῆν· ἠ δ' ἀνδιχα πᾶσα κείσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλῶτατ' ἀνδρῶν!
 390 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δὲ τοῖ' ἐστ' ἐπὶ λῆμνῃ
 Ἰνυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
 Ἄλλω ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινηέντι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτιέοντο
 395 Πρῶτῃ ἐν ὑσμίνῃ, ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημιόλεοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξήτηρα μάχης, Ἀντήνοφος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνῆς διὰ χαλκοπαρήου.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὄστειον, ἐγκέφαλος δὲ*
 400 *"Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.*
Ἰποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἴζαντα,
Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρονον οὔτασε δουρὶ.
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἶσθε καὶ ἤρηνγε, ὡς ὅτε ταῦρος
"Ἦρηνγε, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 *Κουρων ἐλκόντων· γάνυται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·*
Ὡς ἄρα τόνγ' ἔρυνγοντα λίπ' ὄστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶσακε μάχεσθαι,
Οὐνέκα οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἕσκε γονοιο,
 410 *Καὶ οἱ φίλτατος ἕσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·*
Δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
Νῶτα παραῖσυοντος, ὅθι ζωστήρης ὄχηες
 415 *Χρῦσειο συνέχον, καὶ διπλόος ἦντετο θωρήξ·*
Ἄντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῆ·
Γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν
Κυανῆ, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
"Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 *Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,*
Καὶ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυι ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
Σηρόν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
Ὄξυ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 425 *Ἐγγὺς ἀνήρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστι ἐξεμάσαστο θυμόν,*
"Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφυρας.
Ἢ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα διον·
"Ἄσσον ἔθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι!
 430 *Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·*
Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσαι γε, νηπύτιον ὦς,
Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σαφα οἶδα καὶ αὐτός,
Ἥμῃν κερτομίας ἦδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χειρῶν.
 435 *Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,*
Ἄτ' κί σε χειρότερός περ ἔων ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὄξυ πάροισεν.
Ἢ ῥά, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτε δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
Ἦνοιῇ Ἀχιλλῆος κάλιν ἔτραπε κυδαλλμοιο,
 440 *Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ ἴκεθ' Ἐκτορα διον,*
Αὐτοῦ δὲ προπάροισε ποδῶν πίσειν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῖς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλία ἰάχων· τὸν δ' ἐξήραξεν Ἀπόλλων
 Ἔρα μάλ', ὡς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.
 455 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρεκτος θεὸς Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρεῖς δ' ἠέρα τύψε βαθεΐαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπαια πτερόεντα προσήυδα·
 Ἐξ αὐτῶν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τί τοι ἄγχι
 460 Ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἦ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροδός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὐτὸς ἄλλους ἐπιέσομαι, ὃν κε νικῆεις.
 465 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὐτα κατ' ἀχένα μέσσον ἄκοιτι·
 ἤριπε δὲ προπάροιδε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγα τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων εἰφεῖ μέγαλον, ἐξαινυτο θυμόν.
 470 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Διάρθανον, νῆε Βιάντος,
 Ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρώα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνασιν,
 Εἴπως εὐπερίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
 475 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικὴν ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμαλλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύνθυμος ἀνήρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἄλλὰ μάλ' ἔμμεμαῖς· ὁ μὲν ἤπτετο χεῖρσι γούνασιν,
 Ἴεμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὐτα κατ' ἦπαρ·
 480 Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, αἶταρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπῳ ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
 Θυμοῦ δυνόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὐτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶθαρ δὲ δεῖ οὐατος ἦλθ'· ἐτέροιο
 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήρορος υἱὸν Ἐχέλιον
 485 Μέσσην κὰκ κεφαλῆν εἴφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη εἴφρος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε παρφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Δευκαλλίωνα δ' ἔπειθ' ἵνα τε ξυνέγουσι τέροντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 490 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μέγα χεῖρα βαρυνθείς,
 Πρὸσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ ἀχένα θείων,
 Τῆλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 Σπονδύλων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείτο ταρυσθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ φ' ἵνα μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν,

- 485 Ἔλγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβόλακος εἰληλοῦθει·
 Τὸν βάλῃ μίσησον ἄκοιτι, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλεός·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὃ δ' Ἀρηΐθροον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μεταφρονον ὀξείῃ δουρὶ
 Ἰνύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὤσα· κυκῆθησαν δέ οἱ ἵπποι·
- 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεί' ἄγκυα θεσπιδαῖς πῦρ
 Οὔρεος ἀζαλίσιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὄγε πάντη θύνα σὺν ἔγχει, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέει δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
- 495 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυματώπους,
 Τριβέμεναι κρή λευκὸν ἐκτιμένη ἐν ἄλωῃ·
 Ἔμφο τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στυῖβον ὁμοῦ νέκυας τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
- 500 Νέφθον ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ διαφρῶν,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἵππων ὀπλέων ῥαθαμιγγες ἔβαλλον,
 Δί τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὃ δὲ ἔτο κῦδος ἀρεσθαι·
 Πηλεΐδης, λυθρῶν δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Ι Α Ι Δ Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1-33). Ibidem Lycaonem, Priami filium, quamvis supplicem (34-135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136-210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211-271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritator etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammam cohibet, nisi eadem dea auctore (272-384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385-513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514-543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544-611).

Μάχη παραποτάμιος.

- ² Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον Ἴσον εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα διατιμῆξας, τοὺς μὲν πεδίαρδε δίκων
 Πρὸς πόλιν, ἦπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβίσοντο
⁵ Ἡμᾶτι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλνετο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Τῇ δ' ὄλεγε προχέοντο πεφυζότες ἠέρα δ' Ἠρη
 Πίπτα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυννίμεν ἡμίσεις δὲ
 Ἐς ποταμὸν εἰλεύντο βαθυφύρον, ἀργυροδίην·
 Ἐν δ' ἔπασσον μεγάλην παταγῶν· βραχεὶ δ' αἰπὰ φέεδρα,
¹⁰ Ὀχθαὶ δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλῃ ἴαχον· οἳ δ' ἀλαλήτῃ

- Ἔνεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φηπῆς πυρός ἀκρίδες ἠρέθονται,
 Φευγόμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλίγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδαρ·
- 18 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Πάνθου βαθυδιηγήεντος
 Πλήτο θόος καλάδων ἐπιμῆ ἔππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσαγον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυ' αἰκίης
 Ἄορι θειομένων, ἐρυθαίνεται δ' αἵματι ὕδαρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλάσι μυχούς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὄν κα λάβῃσιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο φέεθρα
 Πτώσσουν ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεί κάμει χεῖρας ἐναίφων,
 Ζωούς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
 Ποιήν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραξ τεθηπότας, ἦτες νεβρούς,
- 30 Ἀῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτώσιν·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κολλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, δαΐζόμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' ἰεῖ Πριάμοιο συνήντετο Λαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάοι· τὸν ῥά ποτ' αὐτός
 Ἦγε λαβῶν ἐκ πατρός ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννήχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὄξεϊ χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὄρηπκας, ἴν' ἀρματος ἀντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμον ἐνκτιμένην ἐπέρασαν,
 Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὄνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἥπειλῶν, πέμψεν δ' ἐς δίαν Ἀρίσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατράϊον ἔκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Ἀῆμοιο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
 Πέμψειν εἰς Ἰδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 Ἰνυμόν, ἄτερ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἄλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τῆρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἰδάμνα·
 Ὄχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμὸν·

- Ἦ πόποι, ἧ μίγα θαυῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 55 Ἡ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὐσπερ ἔπεφνον,
 Αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεῆς ἧμαρ,
 Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἀλὸς πολιῆς, ὁ πολέας ἀκοντίας ἐρύκει.
- 60 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ δαΐαια,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἧ μιν ἐρύξει
 Γῆ φυσίχρος, ἧτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ὡς ὠρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῶς,
- 65 Γούνων ἄψασθαι μεμαῶς· πέρι δ' ἠθέλε θυμῷ
 Ἐκφυγεῖν θάνατον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἥτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμειναι μεμαῶς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύψας· ἐγγχεί δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
- 70 Ἔσθη, ἱεμένη χροὸς ἄμειναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἄλλισστο γούνων·
 Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπια πεφρόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαι σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
- 75 Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφῆς, αἰδοίοιο.
 Πάρ γάρ σοι πρώτῳ πασιμῆν Δημήτερος ἀκτῆν,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἄλωϊ,
 Καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δὲ τοι ἦλπον.
- 80 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορῶν· ἧὼς δὲ μοί ἔστιν
 Ἴδε δυαδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἥλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσίν ἔσθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μίλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 Ὅς μέ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυνθάδιον δὲ με μητηρ
- 85 Γεῖνατο, Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλταω, ὃς Λελέεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρλαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆςδε δύο γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δευροτομήσις.
- 90 Ἥτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βύβλες δέξει δουρί·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσεται· οὐ γὰρ ὄτω
 Σὺς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπίλασσί γε δαίμων.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεσ σῆσιν·
- 95 Μῆ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὀμογάστριος Ἐκτορός εἰμι,
 Ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνήϊα τε κρατερόν τε.

- Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσήδα φαιδιμος υἱός,
 Διοσέμενος ἐπέεσσιν ἄμειλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν·
 Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφάυσκιο, μηδ' ἀγόρευε!
- 100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἤμαρ,
 Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὺς ἔλον, ἦδ' ἐπέρασσα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
 Ἄλλου προπάρουθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
- 105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιο γε παιδων.
 Ἀλλά, φίλος, θάναε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐκ ὄραας, οἶος κἀγὼ καλὸς τε μέγας τε;
 Πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θυὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
- 110 Ἄλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη —
 Ἔσσεται ἦ ἧώς, ἦ δειλή, ἦ μέσον ἤμαρ —
 Ὅπποτε τις καὶ ἐμῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Ἢ ὄγε δουρὶ βαλὼν, ἦ ἀπὸ νευρήφιν ὄισαῶ.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φλλον ἦτορ·
- 115 Ἐγχος μὲν δ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρως. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αἰχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 Δύ ἔλφος ἄμφηκας· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
- 120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπεια πιερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἐνιαυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἱ σ' ὠτειλήν
 Αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 Ἐνθιμῆνῃ λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
- 125 Οἴσει δινήεις εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 Θρωσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρήξ' ὑπαίξει
 Ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργεῖτα δημόν.
 Φθείρεσθ' εἰσόκεν ἄστν κιχέομεν Ἄλλου ἰρής,
 Τρεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραιζῶν.
- 130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ ἑὺρῆθος ἀργυροδίνης
 Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερύετε ταύρους,
 Ζωὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μῶνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 Τίσατε Πατρόκλιοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
- 135 Οὗς ἐπὶ νηυσὶ Θοῆσιν ἐπίφνετε, νόσφιν ἐμῖο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηροῦθι μάλλον·
 Ἦρμηθεν δ' ἀνά θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 Σίον Ἀχίλλεα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλοιο.
 Τόφρα δὲ Πηλῖος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίωνων,
 Τίσι Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἄξιός εὐρυρέθρος
 Γέλατο, καὶ Περίβοια, Ἀκασσαμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτη· τῇ γὰρ ἦα μίγην Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 Ἔστη, ἔχων δύο δούρας· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαίκταμένων αἰζηῶν,
 Τούς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείψεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης Διὸς Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μὲν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντίωσιν.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνει φαιδιμος υἱός·
 Πηλειδὴν μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεῖνεεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 155 Παίονας ἀνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἦώς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἄσιου εὐρυρέοντος,
 [Ἄσιου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν,]
 Ὅς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τὸν δ' ἐμὶ φασιν
 160 Γέλασθαι· νῦν αὐτὲ μαχώμεθα, φαιδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτι ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο Διὸς Ἀχιλλεύς
 Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῆ δούρασιν ἀμφίς
 Ἦρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδίζιος ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 Ῥῆξ σάκος· χρυσοὺς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφέες· ἦ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίωνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάρμαρten· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλῆς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μελίον ἔγχος.
 Πηλειδῆς δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῖος· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 Οὐ δύναται ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χεῖρὶ παχείῃ.
 Τῆς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίωνων,
 Τῆς δὲ μεθῆκε βίη· τὸ δὲ τέτρατον, ἦθ' εἰλε θυμῷ
 Ἄξει ἐπιγνάμψας δόρον μελίον Αἰακίδαο,
 Ἄλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 Γυοτίφα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολαῖδες· τὴν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 Ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσιν ὀρούσας,

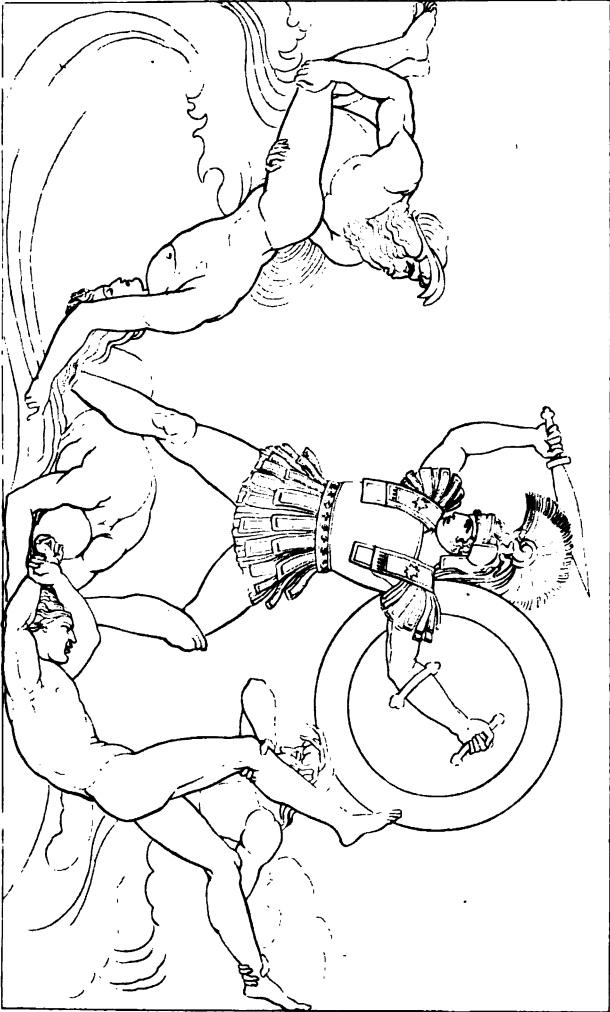
- Τεύχεά τ' ἐξανάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Κάϊσ' οὔτω! χαλεπὸν τοι ἱρισθενίος Κρονίωτος
- 186 Παισὶν ἐφιζήμεναι, Ποταμοῖο περ ἐγγεγαῶτι.
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γίνος ἔμμεναι εὐρυρόστος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 Τίκατε μ' ἀνῆρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
- 190 Τῷ κρείσσω μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἄλιμνηέντων,
 Κρείσσω δ' αὐτὲ Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τε
 Χρῆσαιμῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωι μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελαῖος ἰσοφαρῖζει,
- 196 Οὐδὲ βαθυρρέεττα μέγα σθένος Ἰλκιανοῖο,
 Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 Ἀλλὰ καὶ ὅς θείδοικε Διὸς μέγαλοιο κερανόν,
 Δεινὴν τε βροτην, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.
- 200 Ἡ δα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρυσσαστο χάλκειον ἔγχος.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήυρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δαίτη δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμπεφύοντο,
 Δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
- 206 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' εἶναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστάς,
 Οἳ ῥ' ἔτι πᾶρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
 Ἐνθ' ἔλε Θεραϊλοχὸν τε Μύδωναί τε Ἀστυπυλὸν τε,
- 210 Μνησὸν τε Θρασίον τε καὶ Αἰνιον ἦδ' Ὀφειλέστην·
 Καὶ νῦ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἄνιρ εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέρεζατο δίνης·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεῖεις, περὶ δ' αἴσουλα ῥέξεις
- 216 Ἄνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 Ἐξ ἐμέθεν γ' ἑλάσας πέδιλον κἀτα μέγμερα ῥέξε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκρῶν ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
 Οὐδέ τί μη δύναμαι προχέειν ῥέον εἰς ἅλα διαν,
- 220 Στεινόμενος νεκνευσαί· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρξῶν,
- 226 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἐκτορι πειρηθῆναι

- Ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσειται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμός βαθυδίνης·
 ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλᾶς
 230 Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μῦλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰς ὅκεν ἔλθῃ
 Διείλος ὄψε δύνω, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἢ, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μίσσῃ,
 Κρημνοῦ ἀπαΐζας· ὃ δ' ἐπίσσυτο, οἰήματι θύων·
 235 Πάντα δ' ὄρινε φέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροῖς
 Πολλοὺς, οἳ φη κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμνηκὼς, ἦντα ταύρος,
 Χέρσονδε· ζῶους δὲ σάω κατὰ καλὰ φέεθρα,
 Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείησιν μεγάλῃσιν·
 240 Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴστατο κῆμα,
 ὦθει δ' ἐν σάκῃ πίπτων φόος· οὐδὲ πόδεσσι
 Εἴη στήριξασθαι· ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυνεῖα, μεγάλην· ἣ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διώσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ φέεθρα
 245 Ὅζοισιν πυκνιοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἶσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 Ἥϊξεν πεδίλιο πυσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας· οὐδὲ τ' ἔληγε μέγας θεός, ἄρτο δ' ἐπ' αὐτόν
 Ἀρροκλειανίδων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 250 Δίον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θρηγῆτῆρος,
 Ὅς θ' ἅμα γάρτιστός τε καὶ ἄκιστος πετεηνῶν·
 Τῷ εἰκὼς ἦϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 255 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὀπισθε φέων ἔπετο μεγάλῳ ὄρμαγδῶ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχρητῆγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἄμ φυτὰ καὶ κηπους ὕδατι φόον ἠγεμονεύη,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλον·
 260 Τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλευνταί· τὸ δὲ τ' ὅκα κατειβόμενον κελαφύζει
 Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάγει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κηχῆσατο κῆμα φόοιο,
 Καὶ λαιψηρὸν ἰόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 265 Ὅσσακι δ' ὀρμησίει ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 Στήναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὴν ἔχουσι,
 Τούσσακι μιν μέγα κῆμα Διίπετιός ποταμοῖο

- Πλάς' ὤμους καθύπερθεν · ὁ δ' ὑπόσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 Ἐμφ' ἀνιάων · ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἰδάμνα
 Δάβρος, ὑπαιθα βέων, κορίην δ' ὑπέρπετα ποδοῖν.
 Πηλείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν ·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλεινόν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῦ σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανώων,
 Ἄλλὰ φιλῆ μήτηρ, ἧ με ψεύδεσσιν ἔθειλεν ·
 Ἢ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν
 Λαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτείνειαι, ὅς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξανάριξεν.
 Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῶναι,
 Ἐρχθέντι ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποίρησθαι χεῖμασι παρῶντα.
 Ὡς φάτο · τῷ δὲ μάλ' ὤκη Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Στήτην ἔγγυς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρῶσιν εἴκτην ·
 Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβρόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πησιδάων ἐνοσίχθων ·
 Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λήην τρέε, μήτε τι τάρβει ·
 Τοῖω γάρ τοι νοδί θεῶν ἐπιταρόθω εἰμέν,
 290 Ζηρὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη ·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε θαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν ·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσαια αὐτός.
 Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε λίδθαι ·
 Μῆ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἔελσαι
 Τρωϊκόν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔμεν' δίδομεν δέ τοι εὐχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γὰρ ῥά θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή —
 300 Ἐς πεδίον · τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο ·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίκατμενων αἰζήων
 Πλάων, καὶ γέκυες. τοῦ δ' ὑπόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Εὐρυρέων ποταμὸς · μέγα γὰρ σθένος ἔμβαι' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μάλλον
 Χάετο Πηλείωσι, κόρησσε δὲ κύμα ῥόοιο,
 Ἐψὸς ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλει' αὔσας ·
 Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροισι περ
 Σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστου μέγα Πηριόμοιο ἄνακτος
 310 Ἐκπίρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενίουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπλήθηθι βέεθρα

- Ἰθάκος ἐκ πηγίων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
 Ἰσθι δὲ μέγα κύμα· πολλὸν δ' ὀρυμαγθὸν ὄρινε
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγχιον ἄνδρα,
 315 Ὅς δὴ τῶν κρατεῖε, μέμοιεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημί γάρ οὔτε βίην χραίσμησμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νεῖοθι λμνης
 Κείσεθ' ὑπ' ἰλλύος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχέτας
 320 Μυρλον, οὐδέ οἱ ὄστε' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χροῶ
 Ἔσται τυμβοχῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἢ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑπόσει θύων,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.
 Πορφύρον δ' ἄρα κύμα Δῦπιτέος ποταμοῖο
 Ἰσθαι ἄειρόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλεῖωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' αὔσει, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
 Μῆ μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' Ἠφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἷον·
 Ὅρσοε, Κυλλοπόδιον, μὲν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ἐάνθον δινήεντα μάχῃ ἦυκομεν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐπαμυνε τάχιστα, πιφανύσκει δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταιο Νότοιο
 335 Εἵσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 Ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ἐάνθαιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ· μηδέ σε πάμπαν
 Μειλιχλοῖς ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ·
 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπαιε τῶν μένος, ἀλλ' ὅπῳ ἂν δῆ
 Φθέγγωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἠφαιστος δὲ τιτύσκειο θεσπιδαιῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκρούς
 Πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σέχτο δ' ἀγλαῶν ὕδαρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλώην
 Αἰψ' ἀνξηράνη· χαιρεῖ δὲ μιν ὄστις ἐθείρη·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκρούς
 Κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 350 Καλοντο πετέλαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρικαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλά φέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροντ' ἐγγέλεις τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 Οἳ κατὰ καλά φέεθρα κυβιστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

ACHILLES CONTENDING WITH THE RIVERS



The god sat on the shore & scolded him
 He sat with gods and scolding with the slain A 21. 179.

J. Andrews & Co. Printers, London E.C. 4

- 355 *Προῆ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστιοιο.*
Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἡφαιστ', οὕτως σοίγες θεῶν δύνατ' ἀντιφερῆσθαι,
Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὡδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Ἀῆγ' ἔριδος· Τρωῶας δὲ καὶ αὐτίκα Δίος Ἀχιλλεύς
- 360 *Ἄστος ἐξέλασσε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;*
Φῆ, πυρὶ καίόμενος· ἀνά δ' ἔφλυε καλὰ φέεθρα.
Ὡς δὲ λήθης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ,
Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτροφῆος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται·
- 365 *Ὡς τοῦ καλὰ φέεθρα πυρὶ φλέγεται, ζεῖ δ' ὕδαρ·*
Οὐδ' ἔθιλε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τείρε δ' αὐτμή,
Ἡφαιίστιο βίηφι πολύφρονος, αὐτὰρ οὖγ' Ἡρην,
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεια πτερόεντα προσήνδα·
Ἡρην, τίπτει σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
- 370 *Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτίος εἰμι,*
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελύεις·
Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τὸδ' ὁμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
- 375 *Μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίην μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται*
Καιομένη, καίωσι δ' Ἀρῆϊοι υἱῆς Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἡρην,
Αὐτίκα ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὄν φίλον υἱόν·
Ἡφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεῆς! οὐ γὰρ ἔοικεν
- 380 *Ἀθάνατον θεὸν ὡδε βροτῶν ἔνεκα στυφελῆζειν.*
Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβευσε θεσπιδαῖς πῦρ·
Ἀφοβόν δ' ἄρα κύμα κατέσσαντο καλὰ φέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Σάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθη· Ἡρην γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
- 385 *Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πῆσθε βεβριθῦντα,*
Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἤητο·
Συν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχῃ δ' εὐρέτῃ χθονί·
Ἀμφὶ δὲ σάλπιγγεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
Ἡμῖνος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
- 390 *Γηθοσύνη, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.*
Ἐνθ' οἶγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ἴρινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
Χάλκειον ἔγχος ἔχων, καὶ ὄνειδιον φάτο μῦθον·
Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάρμια, θεοὺς ἔριδι ξυνελάνθεις
- 395 *Θάρσος ἤητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;*
Ἢ σὺ μῆνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδῃ ἀνῆκας
Οὐτάμεναι; αὐτῇ δὲ πανόψιον ἔγχος ἔλουσα,

- Ἰθὺς ἐμὲ ὤσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαφος ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἶω ἀποισίμεν, ὅσα μ' ἔργας.
- 400 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα θυσανόουσαν,
 Σμερδαλίην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτως μαιφόνος ἔγχευ μακροῦ.
 Ἢ δ' ἀναχασσάμεν ἴθιον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τροχὸν τε μίγαν τε,
- 405 Τὸν δ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
 Τῷ βάλε θούρον Ἄρηα κατ' ἀνέγνα, λύσε δὲ γυῖα.
 Ἐπτά δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσῶν, ἐκόμισε δὲ χαλκῆς·
 Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 410 Νηπίτι, οὐδὲ νῦ πῶ περ ἐπεφράσω, ὅσων ἀρείων
 Εὐχόμε' ἔγων ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρῆζει.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
 Ἢ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
- 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσα φαινεῖα.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πικρὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐξαγείρετο θυμός.
 Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεῖα λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄρτυνάην,
 Καὶ δ' αὐθ' ἡ κινάμνια ἄγει βροτολοιογόν Ἄρηα
 Δηῖον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετίσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Καὶ δ' ἐπιεσσαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
- 425 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀμφω κείντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἢ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρῳέεσσι ἀρωγοί,
 Ἐλεν, ὅτ' Ἀργείοισι μάχοιατο θωρηκτῆσιν,
- 430 Ὡδὲ τε Θαρσαλίοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μὲντι ἀντιώωσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλα ἀμμες ἐπαυσάμεθα πτολλέμοιο,
 Ἰλίῳ ἐκπέφσαντες ἐνκτίμενον πτολλέθρον.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεῖα λευκώλενος Ἥρη.
- 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἑνοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ δίσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἰσχίον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ.
 Ἄρχε· σὺ γάρ γε νεώτερος· οὐ γάρ ἔμαιγε
- 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νηπύτι, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶν περ
 Μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομίδοντι
 Πᾶρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἑνιαυτὸν,
 445 Μισθῶ ἔπι φητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 Ἴτοι ἐγὼ Τρῶεσσι πόλιν περὶ τείχος ἔδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἀρόηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλλπόδας ἑλικας βούς βουκολέεσσας
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλήεσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθίης Ἦραι
 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομίδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπέλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περᾶν γῆσων ἐπι τηλεδαπάων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ.
 Νῶϊ δέ τ' ἀποφόροι κίομεν κεκοτητόι θυμῶ,
 Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτίλεσεν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὰ μεθ' ἡμῶν
 Πειρᾶ, ὡς κε Τρῶες ὑπερφιάλοι ἀπόλωνται
 460 Προχνη κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκείργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μνῆσαιο
 Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγῃ βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 465 Δειλῶν, οἱ φύλλοισιν ἰοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοτες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι· ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ θηριασάσθων.
 Ἦς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἰδέτο γάρ φη
 Πατροκασιγνήτοιο μυγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θεῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκείργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλιον δὲ οἱ εὐχὸς ἔδωκας;
 475 Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμῶλιον αἴχως;
 Μὴ σευ νῦν ἐτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὡς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ἦς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκείργος Ἀπόλλων.
 Ἄλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείους ἐπίεσεν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύνον ἀδδέες, ἀντί' ἑμοῖο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρε περ ἐούση· ἐπεὶ σε λείοντα γυναιξίν

- Ζεύς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτιάμεν, ἦν κ' ἐθίλζεσθαι.
 495 Ἥτιο βέλτερόν ἐστι, καὶ οὐρεα θῆρας ἐναιρέει,
 Ἀγροτίφρας τ' ἑλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἴφι μαχασθαι.
 Ἐὶ δ' ἐθέλεισιν πολέμοιο δαήμεναι ὄφρ' εὐ εὐδῆς,
 Ὅσσοι φρεσίνη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀπιφραδίης.
 Ἡ βα, καὶ ἀμφοτέρωσιν ἐπι καρπῶ χείρας ἱμασταν
 500 Σκαιῆ, δεξιτερῆ δ' ἄρ' ἀπ' ἄμων αἶνυτο τόξα·
 Ἀυτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὐσιντα μειδιώσσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχίης δ' ἐκπιπτον οἰστοί.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιδα θεῶ φύγεν, ὥσπερ πύλαια,
 Ἡ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κόλλην εἰςέπιατο πέτρην,
 505 Χρημόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεται αἰσιμον ἦεν·
 Ὡς ἠ δακρυόεσσα φύγεν, λίπη δ' αὐτόθι τόξα.
 Ἀητῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργυφότης·
 Ἀητοί, ἐγὼ δὲ τοι οὐτι μαχήσομαι· ἀργαλίον δὲ
 Πληκίξεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 510 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχασθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῶφι βίηφι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Ἀητῶ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεντεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κοπίης.
 Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατήρος ἦς. —
 515 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατίς δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατρός ἐφέξετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἱανὸς τρέμα· τὴν δὲ προτὶ οἶ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὲ γελάσασα·
 Τίς νῦν σε τοιάδ' ἔριξε, φίλον τέκος, Οὐρανώωνων ;
 520 [Μαυιδίως, ὥσει τι κακὸν φέζουσαν ἐνώπη ;]
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπεν εὐστέρφανος Κελαδεινή·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκαλένος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 525 Ἀυτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐθύσετο Ἴλιον ἰρήν·
 Μίμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτιο πόληος,
 Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 Οἱ μὲν, χροόμενοι, οἱ δὲ, μέγα κυδιόωντες·
 530 Καδ δ' ἴκον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Τρωῶς ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 Ἄσπερος αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἰ μῆνις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε· ἐφῆκεν·
 535 Ὡς Ἀχιλλεύς Τρωέεσι πόνον καὶ κῆδε· ἔθηκεν.
 Ἐστήκει δ' ὁ γέρον Πηλεῖος θεῖου ἐπὶ πύργου,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα παλῶριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρωῆς ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκῆ
 Πύρρῳ· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βεῖνε χαμᾶζε,
 330 Ὀτρυννίων παρὰ τείχος ἀγακλειτοῦς πύλαισιν·
 Πειπταμένας ἐν χειρὶ πύλας ἔχει, εἰσὼς λαοὶ
 ἔλθωσι προτὶ ἄστῃ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐγγὺς ὄδε κλονίων· νῦν οἶω λοίγι' ἔσοθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσασιν ἀλέντες,
 335 Αὐτὸς ἐπανθήμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δείδια γάρ, μὴ οὐλος ἀνῆρ ἐς τείχος ἄληται.
 Ἴς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχῃας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἄντιος ἐξέθορε, Τρωῶν ἴνα λωγὸν ἀλάλοιο.
 340 Οἱ δ' ἰδὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχάλοιο, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔραπ' ἔρχετ'· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερῆ, μενίαινε δὲ κῦθος ἀρίσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑψηπύλον Τροίην ἔισον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 345 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα διὸν ἀνήκεν,
 Φωτ', Ἀτιήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, πᾶρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλοιο,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.
 350 Αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πολὺπύρρῳ,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρος μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀνυζόμενοι κλονέονται,
 355 Αἰρήσει με καὶ ὤς, καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἴασω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδῆς τε κρημούς, κατὰ τε φωπήμα δύω·
 360 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθῆις, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἄλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιρούμενον πόλιος πεδίονδε νόση,
 Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 365 Οὐκέτι ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἴην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἐστ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κέν οἱ προπάρουθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θῆναι τούτῳ τρωτῶς χρεὼς ὄξει χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφαθ' ἀνθρώποι.

- Ζεύς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθίλησθα.
 485 Ἦτοι βίλτερόν ἐστι, κατ' οὖρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοισι ἴφι μαχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 Ὅσσον φρενέτηρ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερῆζεις.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρως ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
 490 Σκαίῃ, δεξιτέρῃ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἰνυτο τόξα·
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὐατα μειδιώουσα
 Ἐντροκαλιζομένην· ταχίεις δ' ἔκπιπτον ὀιστοί.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαίθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλαια,
 Ἡ ῥά θ' ὑπ' ἰσηκος κοίλην εἰσέπιπτο πέτρην,
 495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
 Ὡς ἠ δακρυόεσσα φύγεν, ἅπτε δ' αὐτόθι τόξα.
 Αἰτῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργεῖφροντης·
 Αἰητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλίον δὲ
 Πληκτικέσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 500 Ἄλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Αἰτῶ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἀλλυδὶς ἄλλα μετὰ στροφάλλυγι κοίτης.
 Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κτε θνηγατέρος ἦς. —
 505 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατέε δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατὴρ ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἱανὸς τρέμει· τὴν δὲ προτὶ οἶ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὲ γελάσσας·
 Τίς νῦ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων ;
 510 [Μαψιδίως, ὥσει τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ ;]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδεινή·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφῆπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐθύσετο Ἴλιον ἰρήν·
 Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐνδμήτοιο πόλης,
 Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἕοντες,
 Οἱ μὲν, χροόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·
 520 Καδ δ' Ἴξον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Τρωῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 Ὡς δ' ὅτι καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἑ μῆνις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε· ἐφῆκεν·
 525 Ὡς Ἀχιλλεύς Τρωέσσι πόνον καὶ κῆδε· ἔθηκεν.
 Ἐστήκει δ' ὁ γέρον Πριάμος θεῖον ἐπὶ πύργου,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα κλωῶριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονίοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκῆ
 Πύργῳ· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βραίνε χαμάζε,
 290 Ὀτρυνῶν παρὰ τείχος ἀγακλειτοῦς πυλαωρούς·
 Πεπταμένας ἐν χειρὶ πύλας ἔχει, εἰκόνη λαοῦ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστῃ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐγγὺς ὄδα κλονίων· νῦν οἶω λοίγῃ ἔσεισθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσασιν ἀλέντες,
 295 Αὐτὶς ἐπανθήμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δείδια γάρ, μὴ οὔλος ἀτῆρ ἐς τείχος ἄληται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεοῶν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχῃας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἔξέθορε, Τρῶων ἴνα λοίγῃν ἀλάλκοι.
 300 Οἱ δ' ἰδύς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Διψῆ καρχαλοῖο, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερῆ, μενίαινε δὲ κύδος ἀρεσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑπὲρ πύλον Τροίην ἔλον νίες Ἀχαιῶν,
 305 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνήκεν,
 Φαῖτ', Ἀγίνορος νίον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δέ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἤερι πολλῆ.
 310 Αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρος μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονίονται,
 315 Αἰρήσει με καὶ ὤς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι εἴσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰθῆς τε κνημοῦς, κατὰ τε φωπήμα δύνω·
 320 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιριόμενον πόλιος πεδίονδε νοήση,
 Καὶ με μεταίξας μάφῃ ταχέεσσι πόδεσσαν·
 325 Οὐκεί' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἴην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἐστ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κεν οἱ προπαύροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θῆν τούτῳ Τρωτὸς χροῦς ὀξεί χαλκῶ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῆ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώπωνι.

- 570 [Ἐμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 ἄλκιμον ὤρματο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦύτε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλοχοιο
 Ἄνδρὸς θρηνητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 575 Ταρβεί, οὐδὲ φοβείται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη σὺκ ἀπολήγει
 Ἀκῆς, πρὶν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, Δίος Ἀγήνορ,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαι Ἀχιλῆος·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἔισση,
 Ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἢ δὴ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρισιεν Τρωῶν ἀγερώχων.
 585 Νηπύτι, ἠ' ἵ' ἐτι πολλὰ τετεύξεταί αἴγα' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοξέων, ἀλόχων τε καὶ νιῶν,
 Ἴλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέπεις,
 Ὡδ' ἐκπαγλὸς εἶναι καὶ θαρσαλέος πολεμιστῆς.
 590 Ἢ βῆα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφήκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρταν.
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέρουιο
 Σμερδαλείου κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένον, οὐδ' ἐπύρρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὤρμησάτ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήραξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἥσυχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπτε νίεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλοιο ἀποιόραθε λαοῦ.
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνορι πάντα ἰοικώς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήνεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλοιο δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχίσεσθαι ποσὶν οἴσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρωῆς πεφοβημένοι ἦλθον ὄμλλε
 Ἀσπασιοὶ προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων.
 Οὐδ' ἄρα τοιγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τεύχεος ἐκτός
 Μείναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνῶμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 610 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐξίχυντο
 Ἔς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Χ

—

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliat, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- ^α Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἤντι νεβροί,
 Ἴθρῳ ἀπεψύχοντο, πλον τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἄχαιοι
 Τυχεὸς ἄσσον ἴσαν, σάπῃ ὠμοῖσι κλίναντες.
- ^β Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μῆναι ὀλοή Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἰλίου προπάροιθε, πυλῶν τε Σχαιῶν.
 Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλῖος νιέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἔων θεῶν ἄμβροτον; οὐδέ γυ πά μῃ
- ¹⁰ Ἐγὼς, ὡς θεὸς εἶμι, σὺ δ' ἀσπερχῆς μενεαίνεις.
 Ἢ γυ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐρόβησας,
 Οἷ δῆ τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λισσῆς.

- Οὐ μὲν με κτενείεις, ἐπεὶ σῶτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μὲγ' ὀχθήσας πρόσφρη πόδας ἑκὺς Ἀχιλλεύς·
- 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλωτότατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τεύχεος ἧ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γυῖαν ὀδαῖς εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικίεσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μίγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςσας ὀπίσσω.
- 20 Ἢ σ' ἄν τισαίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστῳ μέγα φρονίαν ἐβεβήκει,
 Στυάμενος, ὡς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε φεία θεῆσι τιτανόμενος πεδίλιον·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
- 25 Τὸν δ' ὁ γέρον Πηλεῖος πρώτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Παμφαίρονθ', ὡς τ' ἀστὲρ, ἐπεσσύμενον πεδίλιον,
 Ὃς ῥά τ' ὀπώρας εἰσιν ἀρίζηλοι δὲ οἱ ἀνγαί
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι ρυκτὸς ἀμολγῆ·
 Ὅντι κύν' Ἰφρίωνος ἐπέκλῃσιν καλέουσιν·
- 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τίτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Ὡμῶξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Ἐψόσ' ἀνασχομένος, μέγα δ' οἰμῶξας ἔλεγυάνει,
- 35 Λισσόμενος φίλον νιόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 Ἔσθηκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρον ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα ποτῆμον ἐπίσπης,
- 40 Πηλεῖωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτιλιος! αἰθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κεῖμενον· ἧ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν ἐνὶν ἔθνηεν,
- 45 Κτείνων, καὶ περὶνὰς νήσων ἐπι τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδεῖν, Τρώων εἰς ἄστῳ ἀλέντων,
 Τοὺς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶν, ἧ τ' ἄν ἔπειτα
- 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔσθον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἀλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Αἰδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μιν νηθεαδιώτερον ἄλγος
- 55 Ἔσσειται, ἦν μὴ καὶ σὺ θύνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο ταῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σωΐσης
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερδῆς.
 Πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δῦστηνον εἶι φρονέοντι ἄλῃσον,
 60 *Δυσμορον, ὃν ἔφα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γῆραος οὐδ' ἄρ'*
Ἄλῃ ἐν ἀργαλή φθίσει, κατὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Τίς τ' ὀλλυμένους, ἐκκηθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζόμενους, καὶ νῆπια τέσσα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 65 *Ἐλκομένους τε νουὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.*
Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ἰμνησται ἐρύουσαι, ἐπεὶ κέ τις ὄξει χαλκῷ
Τύφας, ἧε βαλὼν, φεθείων ἐκ θυμὸν ἔλκται,
Οὓς τρεφον ἐν μεγάροισι, τριπέζῃσιν πυλαωρούς,
 70 *Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοιτες περὶ θυμῷ,*
Κείσονται ἐν προθύροισι. νῆψ δέ τε πάντ' ἐπίοικεν,
Ἀρηϊκταμένω, δεδαϊγμένω ὄξει χαλκῷ,
Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήη·
Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίων τε κάρη, πολίων τε γένειον,
 75 *Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,*
Τούτο δὴ οἰκτιστον πῖλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ἔ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλατο χερσίν,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 *Κόλπον ἀνιέμενη, ἔτερψι δὲ μαζὸν ἀνίσχεν·*
Καὶ μιν δακρυχέουσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἰδέο, καὶ μ' ἄλῃσον
Αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπίσχον,
Τῶν μνησθαι, φίλε τέκνον· ἄμυνα δὲ δήϊον ἄνδρα,
 85 *Τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·*
Σχέτιλος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' εἶτ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλας, ὃν τέκνον αὐτή,
Οὐδ' ἄλοχος πολυδάρος· ἄνευθε δὲ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέεις κατέδονται.
 90 *Ὡς τῷγε κλαίοντε προσανυθήτην φίλον υἱόν,*
Πολλὰ λισσομένη· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπεισον·
Ἄλλ' ὄγε μὲν Ἀχιλλῆα πειλώριον ἄσπον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χεῖρ' ὀρέσσιτρος ἄνδρα μένησιν,
Βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δὲ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 *Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χεῖρ'·*
Ὡς ἔκτορ, ἄσβιστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρι,
Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινῇ ἀσπίδ' ἔρείσας.
Ὀχθήσας δ' ἴρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 29*

- Ἦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τεῖχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλαγγέην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο Δίος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῆσιν,
 105 Διδίομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἔλπεισιπέλους,
 Μῆποτέ τις εἴπῃαι κακώτερος ἄλλος ἐμείο·
 Ἐκτῶρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄτην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόφου δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῆ,
 115 Πῦντα μάλ', ὅσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἰγάγετο Τροίηνδ', ἧτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωυμένῃ Αἰρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἅμφις Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσα κ πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδρα πάντα δάσασθαι·
 [Κτῆσιν ὄσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·]
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἰκῶμαι ἰών· ὁ δὲ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δὲ με, γυμνὸν ἔόντα,
 125 Αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τευχέα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ θρνός οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαρίζεσθαι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
 Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτ' ἐριδι ξυνελαυνόμεν' ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὀπποτέρῃ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὤρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνναλλῶ, κορυθαῖκι πτολεμιστῆ,
 Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
 Δεινήν· ἅμφι δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος ἀνγῆ
 135 Ἢ πυρὸς αἰθρομένου, ἢ ἡέλιου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτι
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας ἔλπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθείς.
 Ἢ ἔτε κίρκος ὄμισφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Πηϊδίῳ ὄμισε μετὰ τρήρῳνα πέλειαν·
 Ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβέϊται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκός

- Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἔλπειν τέ ἐ-θνημῶς ἀνώγει·
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἰμμεμαῶς ἰθὺς πείτετο· τρέσει δ' Ἐκτωρ
 Τείχεος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
- 146 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιῆν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἰσσεύοντο·
 Κρονῶν δ' ἴκανον καλλιφθῶω, ἐνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀνάσσουσι Σκαμανδρου δινηήεντος.
 Ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
- 150 Πύγεται ἐξ αὐτῆς, ὡς ἐκ πυρὸς αἰθρομένοιο·
 Ἢ δ' ἐτέρη θύρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζη,
 Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἧ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἔγγυς ἕασω
 Καλοὶ, λαΐντοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
- 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν νίος Ἀχαιῶν.
 Τῇ φά παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὀπισθε διώκων·
 Πρὸσθε μὲν ἐσθλὸς ἐφρευε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐκ ἰερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
- 160 Ἀρνύσθην, ἅ, τε πουσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἄλλὰ περὶ ψυχῆς θεῖον Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀέθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τροχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀέθλον,
 Ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
- 165 Ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 Τῶισι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ ποιοι, ἧ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
- 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
 Ἰθὺς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτὰ
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δίος Ἀχιλλεύς
 Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάσθε,
- 175 Ἢέ μιν ἐκ θανάτοιο σάσωσμεν, ἧέ μιν ἦδη
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἰόντα.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυτε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλα πεπρωμένον αἴσῃ,
- 180 Ἀψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσχεῖος ἐξανάλυσαι;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυνθέομαι· ἐθέλω δὲ τοι ἦπιος εἶναι·

- 188 Ἔρξον, ὄπη δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρείει.
 Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμανίαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῶν αἴξασα.
 Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονίων ἔφεκ' ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτι νεβρόν ὄρραφι κύνων ἐλάφοιο διηται,
- 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βήσασας·
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνωρ,
 Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θεῖε ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὐρῆ·
 Ὡς Ἔκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Ὅσσάμιν δ' ὄρμησεια πυλῶν Δαρδανιάων
- 196 Ἀντίον αἴξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργουσι,
 Εἴ πῶς οἱ καθ' ὑπερθεὶν ἀλάλοιοιεν βελέεσσιν·
 Τροσάμιν μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ·
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρω οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
- 200 Οὐτ' ἄρ' ὅ τιν' δύναται ὑποφεύγειν, οὐθ' ὅ διώκειν·
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσσίν, οὐδ' ὄς ἀλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἔκτωρ Κῆρας ὑπέξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦνται Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
- 208 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἔκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 Μῆτις κῦδος ἄροιο βαλῶν, ὃ δὲ δευτέρως ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατῆρ ἐτίτανε τάλαντα·
- 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγείος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ἐλκε δὲ μίσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἔκτορος αἰσιμον ἤμαρ,
 ῥέχτετο δ' εἰς Αἶδαο· ἄλπει δὲ ἰ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλεΐωνα δ' ἔκανε θεῖα γλαυκῶπις Ἀθήνη·
- 216 Ἀγχού δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἰολπα, Λιῦ φίλε, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἔκτορα δηώσαντα, μάχης ἀτόν περ ἴοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινοόμενος πατρός Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντιβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναῖη· ὃ δ' ἐπέειθετο, χαιρε δὲ θυμῷ·
- 226 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλῶχινος ἐρυσσθεῖς.
 Ἦ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κινήσατο δ' Ἔκτορα δῖον,
 Ληϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρεῖα φωνῆν·

- Ἄγχυ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐθῆϊ, ἣ μάλα δὴ σε βιάζεται ἑκὺς Ἀχιλλεύς,
 230 ἄστν παρὶ Πριάμοιο ποῦν ταχίσσσι διαίκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στείμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δηΐφοβ', ἣ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Γνωστῶν, οὓς Ἐκάβῃ ἠδὲ Πριάμος τίς παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοῖω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτιλς ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὄφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἔξειθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἴθῆϊ, ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Μίσσονθ', ἐξείης γονουόμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταίροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντας·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρωτο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰδὺς μαμαῶιτε μαχώμεσθα, μηδέ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἐπι γλαφυράς, ἣ κεν σῶ δουρὶ δαμῆη.
 Ὡς φαιμένη, καὶ κερδοσύνη ἤγησας Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλεὸς υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος παρ.
 Τρίς παρὶ ἄστν μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτιλν
 Μείναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀτήκεν,
 Στήμεναι ἀντία σεῖο· εἰοίμῃ κεν, ἣ κεν ἀλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεσθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεικιάω, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δαίη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφείλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τευχέ', Ἀχιλλεῦ,
 Νταρὸν Ἀχαιοῖσιν δάσω πάλιν· ὧς δὲ σὺ ρέξῃς.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πάδας ἑκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λίονσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἄλλὰ κακὰ φρονίουςι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστι ἐμὶ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὅρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἣ ἑτερόν γε πεσόντα
 Διματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρῆ
 Διχημητὴν τ' ἔμεναι καὶ Θηρσαλίον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτι ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

- Ἐγχεῖ ἐμῷ δαμάσῃ· νῦν δ' ἀθρόα πάντε' ἀποτίσσεις
 Κηθεῖ ἐμῶν ἱστάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχευ' ἄνυον.
 Ἢ ἦα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλευατο φαιδιμος Ἔκτωρ·
 276 Ἐξέτο γὰρ προΐδων, τὸ δ' ὑπέριπτατο χάλκειον ἔγχος,
 Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνά δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθῃ δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἔκτωρ δὲ προσεΐπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 Ἰμβροτες, οὐδ' ἄρα κώ τι, θεοῖς ἐπιείκαλ' Ἀχιλλεῦ,
 280 Ἐκ Λιδὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόνον, ἦτοι ἔφης γε·
 Ἀλλὰ τις ἀριεπῆς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
 Ὅφρα σ' ὑποδδείσας μένος ἀλκῆς, τε λάθωμαι.
 Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρονῶ ἐν δόρῳ πῆξεις,
 Ἄλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἱλασσον,
 285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὐτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
 Χάλκειον! ὡς δὴ μιν σῶ ἐν χροῖ πάν κομίσαιο.
 Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρῳάσσι γένοιτο,
 Σῆο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
 Ἢ ἦα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 290 Καὶ βάλε Πηλεΐδα μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτην·
 Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ. χύσατο δ' Ἔκτωρ,
 Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτάσσειον ἔκφυγε χειρός·
 Στῆ δὲ κατηφῆσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μέλιλον ἔγχος·
 Διήφοβον δ' ἐκάλεε λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
 295 Ἥτις μιν δόρυ μακρὸν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθειν ἦεν.
 Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φωνήσεν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσων·
 Διήφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρῆναι·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθει μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεῖν,
 Οὐδ' ἀλήη· ἦ γὰρ ἦα πάλοι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζηνὶ τε καὶ Λιδὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε
 Πρῶφορονες εἰρύατο· νῦν αὐτὲ με Μοῖρα κίχάνει·
 Μὴ μαν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 Ἀλλὰ μέγα φέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὄξυ,
 Τὸ οἱ ὑπὸ λατάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
 Οἰμήσεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετιήεις,
 Ὅς τ' εἰσιν πεθλονδε διὰ νεφείων ἐρεβενῶν,
 310 Ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἀμαλῆν ἢ πτώκα λαγῶν·
 Ὡς Ἔκτωρ οἰμήσε, τινάσσω φάσγανον ὄξυ.
 Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στήρνοιο κάλυψεν

- Καλόν, δαυδάλλον· κόρυδι δ' ἐπένευ φαεινῇ,
 315 Τετραφάλῳ· καλά δὲ περισσιόλοτο ἔθειραι
 Χρυσταί, αἷς Ἰφραϊστος ἔμ' ἰόφον ἀμφὶ θάμναις.
 Οἶος δ' ἄστηρ εἴσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἐσπερος, ὃς κάλλιτος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἄστηρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλιν δεξιτερῇ, φρονίων κακὸν ἔκτορι δία,
 Εἰσορόων χροά καλόν, ὅπη εἴξιε μάλιστα.
 Τῷ δὲ καὶ ἄλλο· τόσον μὲν ἔχε χροά γάλκεια τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνεται δ' ἡ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσιν,
 325 Λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμῶτι ἔλασ' ἔχει διος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρῦ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνχίνος ἤλυθ' ἀκωκή.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελή τᾶμα χαλκοβάρεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπίεσιν.
 330 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃς· ὃ δ' ἐπέυξαστο διος Ἀχιλλεύς·
 Ἐκτορ, ἀτάρ που εἴης, Πατρόκλη' ἐξαναρίζων,
 Σῶς ἔσσεισθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίξει νόσφιν ἔοντα.
 Νῆπιε! τοιοῦδ' ἀνευθεν ἀοσητήρ μεγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελειμμην,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 Ἐκλήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανίων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σὺν τε τοκῆων,
 Μῆ με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσὸν τε δίδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάωσι θανάτῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μῆ με, κύων, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων!
 Αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρεῖα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἴ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτόν χρυσῶν ἐρύσσασθαι ἀνώγοι
 Λαρδαγίδης Πηλεΐδος· οὐδ' οἷς σίγει πότνια μήτηρ
 Ἐνθαμὲνη λεχέισσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἢ σ' εὐ' γιγνώσκων προτιόσσεται, οὐδ' ἄρ' ἐμίλλον

- Πείσω· ἢ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Φράξο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μῆτιμα γίνωμαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κίεν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἐσθλὸν ἐόντι, ὀλίωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλησιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Φυγὴ δ' ἐκ φεθίων πταμένη Ἰδόςδε βεβήκει,
 Ὅν ποίμον γούσσα, λιπούσ' ἀδροτήτα καὶ ἤβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήυδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δίζομαι, ὅπποτε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἣδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἡ ἴσα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τοῦ ἀνευθεν ἔθνη, ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματοεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἷες Ἀχαιοῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυῆν καὶ εἶδος ἀγῆτων
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητέ γε παρέστη.
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἣ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσασθαι
 Ἐκτωρ, ἣ ὅτε νῆας ἐνέπηρσεν πυρὶ κηλέφ.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάρησε παθάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἴδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔφραξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 Ἥ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἥ μὲνιν μεμάασι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
 385 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρ νῆεσσι νέκυσ ἄκλαντος, ἄθραπτος,
 Πατροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωῖοισιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἰδίῃσιν,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλον μεμνήσομαι ἑταῖρον.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰδόντες παιήονα, κούροισι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπίφρομεν Ἐκτορα διόν,
 Ἧ Τρωῆες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὡς, εὐχτείοντο.
 395 Ἡ ἴσα, καὶ Ἐκτορα διόν ἀεικία μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τέοντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέουσι δ' ἐζήπτεν ἱμάτας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔιασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβύς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἴερας,

- 400 Μαστιξαν δ' ἑλάαν, τὰ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Του δ' ἦν ἐλομένοιο κονίσσαλος· ἄμφι δὲ χαῖται
 Κυάνεαι πύλαντο, κάρη δ' ἄπαν ἐν κονίησιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικλίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἄπαν· ἡ δὲ νῦν μήτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 Τηλώσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδούσα.
 ἤμωξεν δ' ἑλεηνὰ πατὴρ φίλος, ἄμφι δὲ λαοὶ
 Κωκυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
- 410 Τῷ δὲ μάλιστα ἄρ' ἔην ἐναλλήκιον, ὡς εἰ ἄπασα
 Ἴλιος ὄφρυνόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ἴα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
 Ἐξελθεῖν μεμῶτα πυλάων Λαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
- 415 Ἐξομοακλήθην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' ὅσον ἐάσατε, κηδόμενοι περ,
 Ἐξελθόντα πόληος, ἐκίσθ' ἐπὶ νηας Ἀχαιῶν,
 Ἀίσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέεσσαι, ἦδ' ἐλεήσῃ
- 420 Γῆρας. καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεΐς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγ' ἔδηκεν.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀγνύμενός περ,
- 425 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξύ κατοίσεται Ἰδὸς εἴσω,
 Ἐκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν!
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντά τε μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἦδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
- 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδιοῦ ἐξήρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦν βέλομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὁ μοι νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 Εὐχολίῃ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσι τ' ὄνειρα,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πόλιν, οἳ σε, θεὸν αἶς,
- 435 Δειδέχεται· ἡ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῆδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἔων· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κίχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίοντα· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γὰρ οἳ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἔλθῶν
 Ἐγγεῖλ', ὅτι ἴα οἳ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
- 440 Ἄλλ' ἢ γ' ἴστον ἕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικιλ' ἔπασσεν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- Ἄμφι πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ἄφρα πέλοιτο
Ἔκτορι θερμὰ λοστρά μάχης ἐκ νοστήσαντι·
- 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοστρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκιντοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελήθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἢ δ' αὖτις ὀμῶησιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
- 450 Δεῦτε, δῶν μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
Αἰδοίης ἐκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσι.
Αἶ γάρ ἀπ' οὐατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
- 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἔκτορα διὸς Ἀχιλλεύς,
Μῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδιονδε δῆπται,
Καὶ δὴ μιν καταπάυση ἀγνηροίης ἀλεγεινῆς,
Ἢ μιν ἔχεσθ'· ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐνὶ πλεθρῷ μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἰκων.
- 460 Ὡς φαιμένη μεγάροιο διέειπτο, μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κλον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
Ἔστη παπτήνας ἐπὶ τελεῖ· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δὲ μιν ἵπποι
- 465 Ἐκλον ἀκηδέστας κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τῆν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν·
Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπυσσεν.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντα,
Ἀμπνυκα, κεκρυφάλων τ' ἠδὲ πλεκτῆν ἀναδέσμην,
- 470 Κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσοῆν Ἀφροδίτη,
Ἥματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἔκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδρα.
Ἄμφι δὲ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλλες ἔσταν,
Αἶ δὲ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
- 475 Ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέσθη,
Ἀμβλήθην γοώουσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἠὲ ἄρα γεινόμεθ' αἶση.
Ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμον κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θῆβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
- 480 Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἰουσαῖν,
Δυσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ σφέλλε τεκέσθαι!
Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγεροῦ ἐνὶ πόνθῳ λείπεις
Χῆρην ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς.
- 485 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

ANDROMACHE FAINTING ON THE WALL



View of the group of women, as they stand
in the presence of Hector, and the
Hector

- Ἔσσειαι, Ἐκτορ, ὄνειρα, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρον Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τοῦτω γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσσοντ' ἄλλοι γὰρ οἱ ἀποφρίσσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἡμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθειαι·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πατρός ἑταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευεν,
 495 Χεῖλα μὲν τ' ἰδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἰδίηνεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 Χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 Ἐφ' οὕτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστύναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὄθ' ὑπνος ἔλοι, πάνσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνή ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν,
 Ἀστύναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 Οἶος γὰρ σφιν ἔρυσσεν πύλας καὶ τείχεα μακρὰ.
 Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσαι, νόσφι τοκήων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κὲ κύνες κορέσσονται,
 510 Ἰγμυρόν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκρίσεις αὐτοῖς,
 Ἄλλὰ πρὸς Τρῶων καὶ Τρωϊάδων κλῆος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, præeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre præbet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1-58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, iusta funebria poscentis (59-107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108-225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226-256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257-650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651-699); luctando, Ajax Telamonijs et Ulysses (700-739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740-797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonijs (798-825); disco, Polycestes (826-849); sagittando, Meriones et Tencor (850-883); jaculando, Agamemno et Meriones (884-897).

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλω.

- ^α Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδῶνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς,
⁵ Ἄλλ' ὄγυς οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Μυρμιδῶνες ταχύπυλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
Μῆ δὴ πῶ ἐπ' ὄχεσφι λυόμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
¹⁰ Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὄλοοιο τεταρπημέσθαι γόοιο,

THE FUNERAL FILE OF PATROCLUS



- Ἴππους λυσάμενοι δορηθήσομεν ἐνθάδε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἤμωσαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτριχας ἤλασαν Ἴππους,
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι θείεις γόου ἡμερον ἄρσεν.
- 15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τέχνα φατῶν
 Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθειον μῆστωρα φόβοιο.
 Τῶσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού' ἐξήρχε γόοιο,
 Χείρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στῆθεσσι βεταίρου·
 Καίρι μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν!
- 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελίω, τὰ πάροιδεν ἐπίστην,
 Ἐκτορα δευρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικία μῆδετο ἔργα,
- 25 Πρηνέα πῦρ λεχέεσαι Μενoitιάδαο τανύσασας
 Ἐν κονίης. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπῆλλοντο ἕκαστος
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, λῦον δ' ὑψηγέας Ἴππους·
 Καδ' ἔξον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Μυρῖοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικία δαίνυ.
- 30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθον ἀμφὶ σιδήρω,
 Σφραζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὄες, θαλέθοντες ἀλοιοφῆ,
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρηντον ἐρῆεν αἷμα.
- 35 Αὐτὰρ τόι γε ἀνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπουδῆ παρπεπιθόντες, εταίρου χωόμενον κῆρ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἔξον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
- 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
 Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόδετα.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὄμοσεν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρά καρήατος ἄσπον ἰκίσθαι,
- 45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦναι,
 Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἐτι δευτερον ὠδὲ
 ἔξει ἄχος καρδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετῶω.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῆ πειθώμεθα δαίτι·
 Ἦῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
- 50 Ἦλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζῶφον ἠερόεντα·
 Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ
 Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

- ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθεοντο.
 88 Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἰδένετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδα ἕκαστος.
 Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 89 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέειν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύεσκον·
 Ἐντε τὸν ὑπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμει φαιδιμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαΐσσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
 90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Παιτροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ' εἴματα ἔστο·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐθεις, αὐτὰρ ἐμείο ληλασμένος ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ;
 70 Οὐ μὲν μιν ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περήσω.
 Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
 Οὐδέ μὲ πω μάγεισθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
 Ἄλλ' αὐτῶς ἀλάλημαι ἂν ἔρηνυλές Αἴδος δῶ.
 75 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς
 Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πρὸς λελαχθε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
 Βουλιᾶς ἐξόμενοι βουλεύσομεν· ἄλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχανε στυγερῆ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 80 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τέχει ὑπο Τρωῶν ευηγενέων ἀπολέσθαι.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρως καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθηαι.
 Μὴ ἐμὰ σώων ἀπάνευθε τιθήμεναι ὄστέ', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 Ἐντε μὲ τυτθὸν ἰόντα Μινοῖτιος ἐξ Ὀπείντος
 Ἦγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς·
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς,
 90 Ἐτραφέ τ' ἐνδουκῆς, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμησεν·
 ὣς δὲ καὶ ὄστέα νῶϊν ἐμῇ σορὸς ἀμφικάλυπτοι,
 Χρῦσος ἀμφιφορέυς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἡθελίη κεφαλῆ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 95 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλει; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

- Ἄλλὰ μοι ἄσπον στήθι· μίνυνθ' ἀ περ ἀμφιβαλόντε
 Ἄλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γούοιο.
- Ἦς ἄρα φωνήσας ὠρέετο χερσὶ φίλησιν,
 100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἤντε καπτός,
 ἤλχτο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ φά τις ἔστι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἰδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
- 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλήης δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφραστήκει γούοσά τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θεῖσκαλον αὐτῷ.
 Ἦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑπ' ἕμερον ὠφσε γούοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
- 110 Ἀμφὶ νέκυν ἔλεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνήρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἴδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
- 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κλον αὐτῶν·
 Πολλά δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημά τ' ἤλθον.
 Ἄλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Ἀντίκ' ἄρα θρῦς ὑπὶκόμους ταναηκεῖ χαλκῷ
 Τάμνον ἐπειγομενοί· ται δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
- 120 Πήπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοιτες Ἀχαιοί,
 Ἐκθεον ἡμιόνων· ται δὲ χθόνα πρῶσι δατεῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ φωπήϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἴδομενῆος.
- 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερωί, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἤριον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπειτον ὕλην,
 ἔβαι ἄρ' αὐθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
- 130 Χαλκὸν ζώνουσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤφρυντο, καὶ ἐν ταύχεσσιν ἔδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοι τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 Μυριοί· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
- 135 Θορὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνον, ἄς ἐπέβαλλον
 Κυφόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἀχνημένος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδὸςδε.
 Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἔικον, ὄθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεισαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικία νῆσον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαιτήν,
 Τὴν δα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθώωσαν·
 Ὀχθῆσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πότον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατήρ ἤρῃσατο Πηλεΐς,
- 145 Κεῖσέ με ροστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κέρειν, φέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἑνορχα παρ' αὐτοῖσι μῆλ' ἱερύσειν·
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἤρᾱθ' ὁ γέρον, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
- 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλω ἤρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἴμερον ὤρσε γόοιο.
 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυν φάος Ἥλιου,
- 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδην—σοὶ γάρ τε μάλιστα γέλαος Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλεσθαι· ταῖδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
- 160 Κηδεὺς ἐστί νεκρῶν· παρὰ δ' οἱ ταγῶν ἄμμι μερόντων.
 Ἀτάρ ἐπεὶ τόγ' ἀκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εὔσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐτοῖσι μένον, καὶ νῆεον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἐνθα καὶ ἐνθα,
- 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀγνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἔρια μῆλα καὶ εἰλλπόδας ἑλικας βούς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δήμον ἐλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεύς·
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆμι·
- 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ αἰλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἀνακτι τραπεζῆς κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 Χαλκῶ δ' ἠΐψων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἐπειτα, φίλον δ' ὀνομήνην εἵαφρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πατρόκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν!
- 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τέλειω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθλεί· Ἐκτορα δ' οὔτι

- Δείωσ Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτι ἀπυλῆσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέοντο·
 185 Ἀλλὰ κύνες μὲν ἀλαλεῖ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἑματα καὶ νύκτας· φοδόνετι δὲ χρίεν ἑλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κύνεσσιν ἄνεμος ἦγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδίονδα, κάλυψε δὲ χώρον ἅπαντα,
 190 Ὅσσον ἐπαῖχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἑλλοιο
 Σκῆλι· ἀμφὶ περὶ χροῶ ἔνευσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλον ἑκαίετο τεθνηῶτος.
 Ἐνθ' αὐτ' ἀλλ' ἐνόησεν ποδάρκης Διὸς Ἀχιλλεύς
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἤρατ' Ἀνέμοισιν,
 195 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσίῳ δέπαι, λιτάνευεν
 Ἐλθέμεν, ὄφρα τόχιστα πυρὶ φλεγεθόιατο νεκροί,
 Τλῆ τε σέυαιτο καήμεναι. ὠκία δ' Ἴρις
 Ἀράων αἴουσα μεταγγελοσ ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαίος ἀθρόοι ἔνδον
 Εἰλαπίνην δαίνυντο· θείουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῶ ἐπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἶδον ὄφθαλμοῖσιν,
 Πάντες ἀνήϊσαν, κάλειόν τε μιν εἰς ἕκαστος·
 Ἢ δ' αὐθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ ἶδος· εἰμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκκαοῖο φέεθρα,
 Αἰθιόπων ἐς γαίαν, ὅθι φέζουσ' ἑκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαλοσμαι ἱρόν.
 Ἄλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζεφύρον κελασεινόν
 Ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπέσχεται ἱερὰ καλά,
 210 Ὅφρα πυρὴν ὄρητε καήμεναι, ἧ ἔνι κείται
 Πατρόκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶπούσ' ἀπεβῆστο· τοὶ δ' ὄρεοντο
 Ἢχῆ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονιόντε πάροισιν.
 Ἄλλα δὲ πόnton ἵκανον ἀήμεναι· ὄρητο δὲ κύμα
 215 Πρωϊῆ ὑπο λιγυρῆ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἐκείσθην,
 Ἐν δὲ πυρῆ πεισέτην, μίγα δ' ἴαχε θεσπιδαῖς πῦρ.
 Παννύχοιο δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἀμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Χρυσίου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 Οἶνον ἀφουσαμένους χαμαῖδι χεῖ, δεύς δὲ γαίαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὄστία κελων,
 Νυμφίου, ὅςτε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἐπάραιο ὀδύρετο ὄστία κελων,
 225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῆν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' Ἐωσφόρος εἶσι φάος ἔριων ἐπὶ γαίαν,
 Ὅττα μέτα κροκόπειλος ὑπεῖρ ἅλα κίδαταις ἦας,
 Τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτὶς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 290 Θρηϊκιον κατὰ πόρτον· ὃ δ' ἔστεινεν, οἴδματι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωςσι λιασθείς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος θρουσεν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειραν.
 295 Ἔξετο δ' ὀρθωθεὶς, καὶ σφειας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαι· αἶθροσι οἴνω
 Πᾶσαν, ὅποσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· ἀντάρ ἔπειτα
 Ὅστέα Πατρόκλιοι Μενoitιάδαι λέγωμεν,
 300 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μίση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
 Ἐσχαιῇ καιοντ' ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θεσίωμεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἔγων Ἄϊδι κεύθωμαι.
 305 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἄλλ' ἐπιεικία τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμῆιο
 Δευτεροὶ ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 310 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἶθροσι οἴνω,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεία δὲ κάμπεις τέφρη·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνῆος ὄστέα λευκά
 Ἄλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἱανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 315 Τροφῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλιά τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρῆν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. ἀντάρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἔζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λίβητάς τε τρίποδάς τε,
 320 Ἴππους θ' ἠμιόνοους τε, βοῶν τε ἔφθιμα κάρηνα,
 Ἥδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, παλιόν τε αἰθήρον.
 Ἴκπεύσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἀγροθαί, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώεστα δυωκαιικοσάμτρον,
 325 Τῷ πρῶτῳ· ἀτάρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔδθηκον
 Ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἠμίλονον κνέουσαν·
 Ἀντάρ τῷ τρίτατῳ ἄπυρον κατέθηκε λίβητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κερανθότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δῶμα χρυσοῖο τάλαντα ·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἴππῆσας τὰδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλω ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιεῖ,
 275 Ἡ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φερομένην.
 Ἴστε γάρ, ὅσσοι ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοι τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτούς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηλεΐῃ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μαινυχες ἵπποι ·
 280 Τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο,
 Ἐπίου, ὃ σφωῖν μάλα πολλὰ κίς ὕγρον ἔλαιον
 Χαϊτάων κατέχευε, λοῖσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἑσταότες πενθείετον, οὐδεὶ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηθῆσθαι, τῷ δ' ἑστατον ἀχρυμένω κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στείλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποῖσιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχέες δ' ἵππῆες ἄγεσθην.
 Ὡρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνη ἐκάαστο ·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὄρτο κρατερὸς Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξείσασεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὄρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἶθῃν τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἰόν τε Πόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκε Ἀχχισιάδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 Ἄλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων · μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ', ἐν ευρυχόρῳ Σικυῶνι ·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀτίλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχὰς ὠπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἀνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλοιογενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δὲ οἱ ἄγχ' παραστάς
 305 Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀτίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἰόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας · τῷ καὶ σε διδασκίμεν οὔτι μάλα χρῆσθαι.
 Οἴσθαι γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἔλισσόμεν' ἄλλὰ τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θείειν · τῷ τ' οἶω λογιεῖσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ

- Πάλονα ἴακσιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μήτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
 315 Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥε βλήφιν
 Μήτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοῆν ἰθύνει, ἐρχεθομένην ἀνέμοισιν
 Μήτι δ' ἠνίοχος περιγίγεται ἠνιόχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἴσι πεποιθώς,
 320 Ἀφραδίως ἐπὶ πολλὸν ἔλισσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανῶνται ἀνά δρόμον, οὐδὲ κατίζει·
 Ὅς δὲ κε κέρθεα εἶδῃ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὄρων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 Ὅπως τοπρῶτον ταυῆς βοοῖοισιν ἱμάσιν·
 325 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλῆως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεῖν.
 Σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδῆς, οὐδέ σε λήσει.
 Ἔσθηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἴης,
 Ἢ θρυός ἢ πύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 Λᾶε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκά,
 330 Ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφί·
 Ἢ τευ σῆμα βροτοῖο πάλοι κατατεθνηῶτος,
 Ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδράπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρκῆς Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχερίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
 335 Αὐτός δὲ κλινθήναι εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἢκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν' αἰᾶρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἴζαι τέ οἱ ἠνία χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δὲ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχερίμφθῆτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοασσεται ἄκρον ἰκίσθαι
 340 Κύκλου ποιητοῖο· λῆθου δ' ἀλίασθαι ἐπαυρεῖν,
 Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρέξ ἐλάυσῃσθα διώκων,
 345 Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδέ παρέλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα Διὸν ἐλαύνῃ,
 Ἀδρήστου ταχῦν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊὸς ἄψ ἐνὶ χοίρῃ
 350 Ἔζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλισσάθ' ἵππους.
 Ἄσθ' ἔβαν ἐς διαφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
 Πάλλ' Ἀχιλεύς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδασ
 Ἀντιλόχον· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλας·

- 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλιτὸς Μανθλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνόμεν· ὑστατος αὐτε
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἔων, λάχ' ἐλαυνόμεν ἵππους.
 Στᾶν δὲ μεταστοιχί· σήμηνη δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Ἐγλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσαν
 360 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὅπασσα πατρὸς ἰοῖο,
 Ὡς μεμνῆστο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποιέποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσιν,
 Ἔσσυμένως· οἱ δ' ὅκα διέπρησσαν πεδίοιο,
 365 Νόσφι νεῶν, ταχίως· ὑπὸ δὲ στήρνοισι κονή
 Ἰσταὶ ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἦε θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρήθοντο μετὰ προῖης ἀνέμοιο.
 Ἀρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πάλυατο πουλυβοτείρη,
 Ἄλλοτε δ' αἴζασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
 Ἴλικης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἴσιν ἕκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὤκειες ἵπποι
 Ἄφ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
 375 Φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρομος· ὅκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκειες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Δισμῆδος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρωῖοι· οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἔκκτην,
 380 Πνοιῆ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμο
 Θείμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθη.
 Καὶ νῦ κεν ἦ παρελάσσει, ἦ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
 Εἰ μὴ Τυδείος νῆϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινῆν.
 385 Τῷτο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χρωμένοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἀνευ κέντροιο θείοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὄκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 Δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἔθηκεν.
 Ἢ δὲ μετ' Ἀδμήτου νῖδον κοτέουσι ἔβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦξε θεῶν ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὀδοῦ δραμήτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 395 Ἀγκωνάς τε περιδρῦφθη, στόμα τε θῖνάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφι πλησθεῖν, θυαλερῆ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

- Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνη
 400 Ἴπποις ἦμα μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔδθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἰδοῖο·
 Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κεινοῖσιν ἐρίζεμεν οὔτι κελύω,
 405 Τυδείδῃσιν ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
 Νῦν ἄρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔδθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρείδῃσιν κίχνατε, μηδὲ λήψησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖην καταχέτη
 Αἶθῃ, θήλυς εὐόσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τεταλεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμήνι λαῶν
 Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀδεῖ γαλιῶ,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἔγων αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νόησω,
 Στεινωπῶ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμίτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ρωχμὸς ἦν γαίης, ἧ χυμίσθιον ἀλὲν ὕδωρ
 Ἐξέφθῃξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλαίνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἰδίωκεν.
 425 Ἀτρείδης δ' ἔδδειςε, καὶ Ἀντίλοχῷ ἔλεγέωνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παραλάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσῃσαι, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἕλανεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ αἰῶντι ἰοικώς.
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίλοιο πέλονται,
 Ὅντ' αἰζήτος ἀφῆκεν ἀνήρ, πειρωμένος ἤβης,
 Τόσσον ἐπεδραμίτην· αἶ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρείδῃσιν· αὐτὸς γὰρ ἔκων μεθέθηκεν ἑλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῶν ἐνὶ μώνυχας ἵπποι,
 Δίφρονος τ' ἀνστρέψῃσαν εὐπλεκείας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κορήσιν πίσειον, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὐτὶς σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 440 Ἐφθ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνυσθῆναι Ἀχαιοί.

- Ἄλλ' οὐ μὴν οὐδ' ὡς ἄτερ ὄρκου οἶση ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο, φωνήσεν τε·
 Μῆ μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀγνυμένω κῆρ.
 Φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,
 445 Ἢ ὑμῖν ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίλοιο.
 450 Πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 Ἦστο γὰρ ἐκτός ἀγῶνος υπέρτατος ἐν περιοπῇ.
 Τοῖο δ' ἀνευθεὶν ἔοντος, ὁμοκλητήρος ἀκούσας
 Ἔγγω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπεία προύχοντα,
 Ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 Δευκὸν σῆμ' ἐτίετο περὶ τροχόν, ἦύτε μήνη.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔειπεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Οἷος ἐγὼν ἵππους ἀνυάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκίουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 Ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ πού αὐτοῦ
 Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κῆσι γε φέρτεραι ἦσαν.
 Ἦται γὰρ τὰς πρῶτα ἰδὼν περὶ τέρμα βαλούσας,
 Νῦν δ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὄσσε
 Τρωϊκὸν ἄμ πεδίον παπταίνεται εἰσορόωντι.
 465 Ἦε τὸν ἠνίοχον φύγον ἦνία, οὐδὲ δυνάσθη
 Ἐν σχεδίειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἄλλας·
 Ἔνθα μιν ἐπεσείειν οἶα, σὺν δ' ἄρματα ἄξαι·
 Αἰ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἄλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 Ἐν διαγιγνώσκω· δοκίει δέ μοι ἔμμεναι ἀνήρ
 Αἰτωλὸς γενετῆρ, μετὰ δ' Ἀργεῖοισιν ἀνάσσει,
 Τυδίδος ἵπποδάμου νιός, κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δὲ τ' ἀνευθεὶν
 475 Ἴπποι ἀερσιπόδες πολίος πεδίλοιο διενται.
 Οὔτε νεωτάτος ἔσαι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὄσσε·
 Ἄλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 480 Ἴπποι δ' αὐτὰ ἔσαι παροίτεραι, αἱ τοπάρος περ,
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βίβηκεν.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἦδα·
 Αἴαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδῆς! ἄλλα τε πάντα

- Δεῦσαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηγής.
 485 Δεῦρό νυν, ἣ τρίποδος περιδιδόμεθον ἢς λήβητος·
 Ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχύς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσιν.
 490 Καὶ νῦ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσιν,
 Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἕοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλω νημεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ἔρξει.
 495 Ἄλλ' ὄμεις ἐν ἄγωνι καθήμενοι εἰσοράμισθε
 Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειρόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεῦτεροι, οἱ τε πάροισιν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
 500 Μᾶστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Τῷσ' αἰερέσθην ῥίμψα πρήσσετε κέλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κορίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
 Ἄρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα καυσίτερω τε,
 Ἴπποις ὠκυπόδεσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
 505 Γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχίη κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κορίῃ· τῷ δὲ σπευδόντε πετέσθην.
 Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἄγωνι· πολὺν δ' ἀνεκῆκιν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλίνει δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μᾶτησεν
 Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἔειθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἦλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἄλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκείας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 Ἐλκῆσιν πεδίοιο τιτανόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 Τοῦ μὲν τε ψάνουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκρα
 520 Οὐραῖαι· ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδὲ τι πολλή
 Χωρῆ μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θίοντος·
 Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λέιπει· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς διακουρα λέλειπτο,
 Ἄλλὰ μιν αἶψα κίχαιεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧῶ
 525 Ἴππου τῆς Ἀγαμέμνονέης, καλλίτριχος Αἰθήης.
 Εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένητο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παράσσω, οὐδ' ἀμφήριστον ἔδθηεν.
 Ἀντάρ Μοριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος,
 Λέλειπε ἄγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἱερῆν·
 530 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἴσαν καλλιρριχες ἵπποι,
 ἤκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τίος δ' Ἀδμητῖο παρυστάτος ἤλυθεν ἄλλων,
 Ἐλεων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὄκτειρε ποδάρκης Δίος Ἀχιλλεύς·
 535 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Δοῖσθός ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δώμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
 Δεύτερ' ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδίδος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν.
 540 Καὶ νῦν κί οἱ πόρεν ἵππον — ἐπήνησαν γάρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντιλόχος, μεγαθύμου Νίστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκῃ ἡμίψαι' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γάρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλιον,
 545 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππων,
 Αὐτὸς τ' ἰσθλὸς ἔων· ἄλλ' ὦφελεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχεσθαι· τό κεν οὐτι παρυστάτος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 550 Καὶ πρόβατ' εἰσὶ δέ τοι θμῶαι καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μῆζον ἀέθλιον,
 Ἡὲ καὶ ἀντίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἔγῳ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆται,
 Ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσαι μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης Δίος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἱκαίρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντιλόχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 560 Δέσσω οἱ θάψηκα, τὸν Δαστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολὺς δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
 Ἡ δ' αὖ, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἱταίρῳ,
 Οἰσόμεναι κλισίῃθεν· ὃ δ' ὄψετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 565 [Εὐμήλω δ' ἐν χειρὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τῷσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀγεύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένον· ἐν δ' ἄρα κήρυξε
 Χεραὶ σκηπτρον ἔδθηκε, σιωπήσασαι τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὃ δ' ἔπειτα μετήνδα ἰσόθεος φῶς·

- 570 Ἄντιλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἐχυννας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δὲ μοι ἵππους,
 τοὺς σούς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μίδοντες,
 Ἔς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μῆδ' ἐπ' ἀμωγῇ
- 575 Μῆποτέ τις εἶπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἄντιλοχον ψεύδεσσι βησιάμενος Μενέλαος,
 οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χείρονες ἦσαν
 Ἴππος, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βλῆ τε.
 εἰ δ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
- 580 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδέϊα γὰρ ἔσται.
 Ἄντιλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἢ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάρουθε καὶ ἄρματος, ἀντάρ ἱμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων φαδινῆν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαιηοχὸν Ἐννοσίγαιον
- 585 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδήσῃαι.
 τὸν δ' αὖτ' Ἄντιλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἄνοχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 Σείο, ἀναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 οἴσθ' ὅτι, οἷα νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
- 590 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δάσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μείζον ἐπαιτίσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἢ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
- 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρος.
 Ἡ δ' αὖ, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νίστορος νῖδος
 Ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοιοῦτο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύνεσσι ἐέρση
 Ἀγίου ἀλδήσκοτος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
- 600 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήδα·
 Ἄντιλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείζομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὔδ' ἀείφρων
 Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεολίη.
- 605 Δεύτερον αὖτ' ἄλεσθαι ἀμείνονας ἠπεροπέειν.
 οὐ γὰρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνήρ παρῖπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἄλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατιγ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἴνεκ' ἐμείο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπέσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
- 610 Δάσω, ἐμὴν περ εἴουσαν· ἵνα γνῶσσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.
 Ἡ δ' αὖ, καὶ Ἄντιλοχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρω

- ἔπειτα ἄγων· ὁ δ' ἔπειτα λίσθηθ' ἔλε παμφανόοντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δυνά χρυσοῖο τάλαντα,
 618 Τύρρατος, ὡς ἔλασεν. πίμπτιόν δ' ὑπέλιπετ' ἄεθλον,
 Ἀμφίθετος φιάλῃ τὴν Νίστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἄγωνα φέρον, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσει,
 οὐδὲ τ' ἀκοντιστὸν ἐσθυσάει, οὐδὲ πόδεσσι
 θεύσει· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπάγει.
 ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 628 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαύσονται ἔλαφρα.
 Εἶθ' ὡς ἠθῶοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 636 ὣς ὁπότε κρείοντι Ἀμαρυγκία θάπτιον Ἐπειὸν
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 ἔνθ' οὕτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένηε, οὐτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὐτ' αὐτῶν Πυλίων, οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἴβωπος υἱόν·
 638 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευράκιον, ὅς μοι ἀνίστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παριδράμον, ἑσθλὸν ἴοντα·
 Δουρὶ δ' ὑπερίβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἰοῖσιν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βυλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπει ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μᾶστιγι κίλευεν.
 ὣς ποτ' ἔον· νῦν αὐτὲ νεώτεροι ἀντιοώντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραὶ λυγρῶ
 648 Πείθεσθαι, τότε δ' αὐτὲ μετέπρεπον ἠρωέσσειν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀεθλοῖσι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαιρεὶ δέ μοι ἦτορ.
 ὣς μὲν αἰὲ μῆναι, αἰεὶ ἐνός, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἧστὲ μ' ἔοικε τιμιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 ὣς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
 ἔλατ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα
 ἠμίλονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 658 Ἐξέτα', ἀδμήτην, ἣτ' ἀγίστην δαμάσασθαι·

- Τῆ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν εἶπεν·
 Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐνκημήιδες Ἀχαιοί,
 Ἄνδρες δύνε περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὡπερ ἀρίστω
 660 Πῦξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ὃ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δωὴ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίησδε νείεσθαι·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ' ὤφρυτο δ' αὐτίκ' ἀνήγ' ἧς τε μέγας τε,
 665 Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπήος Ἐπειός·
 Ἄφατο δ' ἠμιόπου ταλαεργού, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἔτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμαῖ νικήσαντ' ἐπι εὐχομαι εἶναι ἀριστος.
 670 Ἢ οὐχ ἄλις, ὅτι μάχης ἐπιδευόμεαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ὡδε γὰρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικῦ χρόα τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δὲ οἱ ἐνθαδ' ἀολλέες αὐθι μερόντων
 675 Οἱ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμνέτα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Εὐρύαλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊόνιδαι ἀνακτος,
 Ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπτότος Οἰδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θασρώνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάνας εὐτιμήτους βοῶς ἀγραύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρήσιν ἄμ' ἄμφω,
 Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμυχθεν.
 Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενῶνων γέγνετ', ἔρφεε δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤφρυτο Διὸς Ἐπειός,
 690 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικῶς Βορέης ἀναπάλλεται ἰχθύς
 Θιν' ἐν φουκίσεντι, μέγα δὲ ἔκπωμα κάλυψεν·
 Ὡς πληγεὶς ἀνέπαυτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
 695 Χερσὶ λαβῶν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 Οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδευσιν,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτίρωσε·
 Καθ' δ' ἄλλοφρονόοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Αυτόν δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαιαμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρ' ἰδὲ νικηθέντι γυναῖκα ἰς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δὲ ἑτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὀρυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς,
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῷγε βάτην ἑς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 Ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείων.
 Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκομενα στρεῖώς· κατὰ δὲ νότιος ἦέν ἰδρώς·
 Πικναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνά πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικόεσσαί ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 Οὐτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὐδεὶ τε πελάσσαι,
 720 Οὐτ' Αἴας δύνατο, κρατερῆ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον ἐκνήμηδας Ἀχαιοῦς,
 Δῆ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦ ἔμ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεὺς
 Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Κάδ δ' ἔβαλ' ἐξοπλῶ· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεὺς
 Κάππεισε· λαοὶ δ' αὖ θηεντό τε, θάμβησαν τε.
 Δεύτερος αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεισον ἀμφῶ
 Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη.
 Καὶ γυὶ καὶ τοτρίτον αὐτῖς ἀναΐξαντ' ἐπάλοιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξάμενω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα,
 Ἀργυρεὸν κρητήρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Χάνθασαν, αὐτὰρ κάλλι ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐήκησαν,
 Φοῖνικας δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
 745 Στήσαν δ' ἐν λιμένασι, θόνατι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Πίος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὤνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν αἰθλίον οὐκ ἐτάροιο,
 Ὅστις εὐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πλονα δημῷ·
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λωισθῆν' ἔδθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου αἰθλοῦ πειρήσασθε!
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄνδ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀτίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στᾶν δὲ μεταστοιχεί· σήμητι δὲ τίματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο διὸς Ὀδυσσεὺς
 760 Ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνιοιο
 Στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὐ μάλα χεροὶ τανύσση,
 Πηνίον ἐξέκκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θῆεν ἰγγύθην· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχθια τύπτει πόδεςσι, πάρος κοινὴ ἀμφιχυθῆναι·
 765 Κάδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χεῖ' αὐτίμενα διὸς Ὀδυσσεὺς,
 Αἰεὶ ὄμφορ θῆων· ἴαχον δ' ἐπι πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεῖά, ἀγαθή μοι ἐπιφρόθος ἐλθε ποδοῖν!
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ἰνία δ' ἔδθηκεν εὐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι αἰθλον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θῆων — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῆ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὐς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνην πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλητὸ στόμα τε θινάς τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς ἔλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἑλε φαίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ὅρθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεῖά πόδας, ἣ τοπάρος περ,
 Μήτηρ ὡς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἣδ' ἐπαρῆγα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἦδ' ὄν γέλασαν.

- 798 Ἄντιλοχος δ' ἄρα δὴ λοιδορήϊον ἔκφυρ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδῶσιν ὑμῶν ἔριος πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἐτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
Ἄϊας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ἄλλῃον προγενέστερός ἐστιν·
- 799 Οὔτος δὲ προτιρῆς γενεῆς, προτιρῶν τ' ἀνθρώπων·
Ἰημογέροντα δὲ μὲν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλίον δὲ
Ποσειὼν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κῦθηνεν δὲ ποδώκεια Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μῦθοισιν ἀμειβομένος προσέειπεν·
- 800 Ἄντιλοχ', οὐ μὲν τοι μέλλος εἰρήσεται αἶνος,
Ἄλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἄσπιδα καὶ τρυφάλειαν,
- 801 Τεῦχεα Σαρπηδόοντος, ἃ μὲν Πατρόκλος ἀπήνυρα.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρα δύω περὶ τῶνδε κτενομένη, ὡπερ ἀρίστα,
Τεῦχεα ἴσαμένω, ταμεισίχροα χαλκὸν ἰόντα,
Ἄλλῃλων προπάροιθεν ὄμιλλου πειρηθῆναι.
- 802 Ὅππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῶ καλόν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ θάσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηῆκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπήνυρον.
Τεῦχεα δ' ἀμφοτέροισι ξυνήτεια ταῦτα φερέσθων·
- 810 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὄρωτο δ' ἔπειτα μέγας Τυλαμῶνιος Ἄϊας,
Ἄν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὄρωτο, κρατερός Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὄμιλλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτα μάχεσθαι,
- 815 Λεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοῦς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὤρμηθησαν.
Ἐνθ' Ἄϊας μὲν ἔπειτα κατ' ἄσπιδα πάντοσ' εἴσην
Νύξ', οὐδὲ χροῶ ἴκασεν· ἔρτο γὰρ ἐνδοθεὶ θωρήξ.
- 820 Τυδεΐδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκιος μεγάλοιο
Διὸν ἐπ' αὐχίνῃ κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκαιοῦ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Διόντι περιδδίσασαντες Ἀχαιοί,
Πανσαμίονος ἐκίλευσαν αἰθρία ἴσ' ἀνελίσθαι.
Αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δάκνεν μέγα φάσγανον ἦρος
- 825 Σὺν κολῶν τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὅν πρὶν μὲν ῥέπτασκα μέγα σθένης Ἡπίωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπειρα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει· ἐν γῆσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Ἐἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίνες ἄγροί,
 Ἐξεῖ μιν καὶ πίντε περιπλομένους ἐνιαυτοῦς
 Χρωόμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
 835 Ποιμῆν, οὐδ' ἄροτῆ εἰς ἑς πόλιν, ἀλλὰ παρῆξι.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυπόλεψ,
 Ἄν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός,
 840 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτὶ ἀφῆκε Λεοντεύς ὄζος Ἄρηος·
 Τριττὸν αὐτὶ ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυπόλεψ,
 845 Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
 Ἦ δὲ θ' ἔλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαιάς·
 Τόσσον παντός ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀσσιάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἀέθλον.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σίδηρον,
 Καδ δ' ἐτίθει δῖκα μὲν πελέκτας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
 Ἰστόν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρωϊοιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Λεπτῆ μῆρινθω δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξευεῖν· ὅς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελέκτας, οἰκόνδε φερέσθω·
 Ὅς δὲ κε μῆρινθωιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν —
 Ἦσων γὰρ δὴ κείνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τευκροιο ἄνακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κυνῆ χαλκήρεϊ πάλλον ἰλόντες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
 Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
 Ἀρῶν πρωτογόνων φέξιν κλειτὴν διατομῆην.
 865 Ὅρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγῃ γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μῆρινθον βάλε παρ ποδα, τῆ δέδεται ὄρνις·
 Ἀντικῶν δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς οἰστός.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἧ δὲ παρείθη
 Μῆρινθος ποτὶ γαίαν· ἀτὰρ κελάθησαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χειρὸς

Τύξον· ἀτὰρ δὴ οἷστον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἠπέλιπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἀρσῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 Ἐπι δ' ὑπὸ νεφείων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 875 Τῆ ῥ' ὄγε διενέουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλαι μίσσην·
 Ἀνικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄφ' ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰστωῖ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπακρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λασθεν.
 880 Ὡκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πιάτο, τῆλε δ' ἄπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκειας δέκα πάντας ἄειφεν,
 Τεύκρος δ' ἠμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 885 Κὰδ δὲ λίσβητι ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνίσταν·
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων ἔνυς Ἰθομενῆος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετῆειπε ποδάρκης Δίος Ἀχιλλεύς·
 890 Ἀτρεΐδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἴδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἤμασιν ἔπλεν ἄριστος·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἦρωϊ πόρωμεν,
 895 Εἰ σύ γε σῶ θυμῷ ἐθέλοις· κίλομαι γάρ ἔγωγε.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκειον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Τελθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλῆς ἄεθλον.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœna somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, manequē Hectorē curru religatum circa tumultum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliā, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiā desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubā et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-232); tum libatione factā, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum herois deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

Ἔκτορος λύτρα.

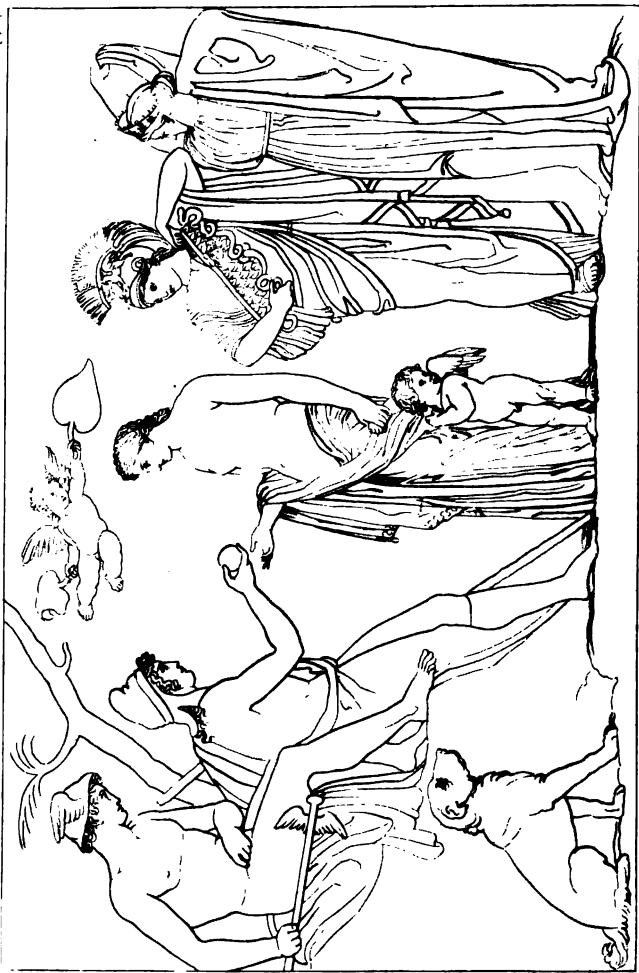
*Αὐτο δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 Ἐσκιδῶντι ἔϊναι· τοὶ μὲν δόρπειο μίδοστο
 Ἔπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὑπνος
 Ἥριε πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἑστράφητ' ἔνθα καὶ ἔνθα,*

HECTOR'S BODY DRAGGED AT THE CAR OF ACHILLES.



The Trojan Fleet & Hector's Body Being Dragged II 24, L. 34

THE JUDGMENT OF PARIS.



Es r' Amer that day impleantle to Troy B 24 L 10.

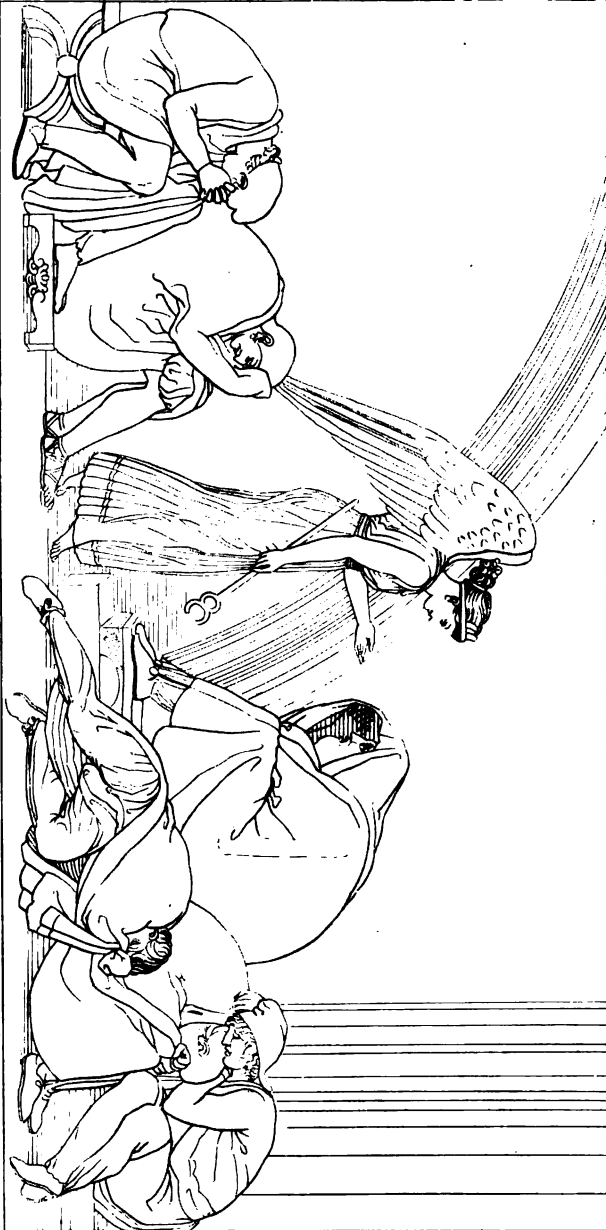
- Πατρόκλου ποδῶν ἀδροτητᾶ τε καὶ μένος ἦν·
 Ἡδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 Ἄνδρῶν τε πολέμοις, ἀλεγεινὰ τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμησκόμενος, θαλαρὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾷ κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἰππιος, ἄλλοτε δὲ πρηγῆς· τότε δ' ὄρθῳς ἀναστάς
 Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἰάλος· οὐδέ μιν Ἡῶς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν·
 Τρίς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτις ἐγὶ κλισίῃ πανίσκετο· τόνδε δ' ἔιασεν
 Ἐν κόνι ἔκτανύσας προπηγνέα· τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικίειν ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλαιῶρων,
 20 Καὶ τεθνηῖα περ' περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλαιῶρεσκον μύκαρες θεοὶ εἰςυρῶντες,
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὔσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήρδανεν, οὐδέ ποθ' ἤρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλανκώπιδι κόρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὡς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἵτης·
 Ὅς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μίσσαυλον ἴκοιτο,
 30 Τὴν δ' ἤρησ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ φ' ἐκ τοῦτο δυωδεκάτῃ γένητ' ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτιμοι ἔστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὕμιν
 Ἐκτωρ μῆρι' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων·
 35 Τὸν νῦν οὐκ εἴλητε, νέκυν περ ἕοντα, σάωσαι,
 Ἥ τ' ἀλόχῃ ἰδίειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ φ',
 Καὶ πατέρι· Πριάμῳ λαοῖσί τε· τοὶ κέ μιν ὄκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέραια κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλειθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ἴν' οὐτ' ἄρ' φράνες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐγὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγῆγορι θυμῷ
 Εἴξας, εἰς' ἐπὶ μῆλα βροτων, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπαίλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγγεται, ἦτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίησιν.
 Μίλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἡὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦε καὶ υἱόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλάνας καὶ οδυράμενος μεθήηεν.

- Τλητόν γάρ Μοῖραι θυμὸν θίσαν ἀνθρώποισιν.
 50 *Αὐτὰρ* οὔ· Ἔκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήρα,
 Ἰππῶν ἑσπῆτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκεῖ· οὐ μὴν οἱ τόγῃ κἄλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 Μὴ ἀγαθῶ περ ἔοντι νευμασηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
- 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρῃ·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἐκτορι θῆσεται τιμῆν.
 Ἐκτωρ μὲν θνητὸς τε, γυναικὰ τε θῆσατο μᾶζον·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶν γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῇ
 60 Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένει' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαῖνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ, αἰὲν ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 65 Ἥρῃ, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμιναι θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμῆ γε μί' ἴσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ
 Φίλιπτος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἄλω εἴσιν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτε φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
 Οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἰδέυετο δαιτὸς εἴσης,
 70 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἔασομεν—οὐδέ τι ἔστιν
 Λάθρη Ἀχιλλῆος—θρασύν Ἐκτορα· ἦ γὰρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς ρύκτας τε καὶ ἡμαρ.
 Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
- 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὡς κεν Ἀχιλλεύς
 Δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὄρωτο δὲ Ἴρις αἰλλόπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγύς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβροῦ καιπαλοέσσης
 Ἐνδορε μελλανὸν πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 80 Ἥ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοῶς κέρασ ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμησιῆσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὖρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῶ Θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλαι
 Εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἦ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 Κλαίει μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσασθ' ἐν Τροίῃ ἐριβόλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένην προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ὅρσο, Θέτι, καλεῖε Ζεὺς ἄφθιτα μῦθεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔγω δ' ἄρ' ἄκριτα θυμῶ.

- ἔμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἕσσεται, ὅ,τι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμι ἔλε δια θεῶων
 Κυνάεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἕσθος.
 96 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκεία Ἴρις
 ἤγειτ' ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῆμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην·
 Εὐρον δ' εὐρύσκα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Λῖαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες.
 100 Ἥ δ' ἄρα πάρ Λιῆ πατρὶ καθέζετο, εἴξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφροην' ἐπέεσσι· θέτις δ' ὄραξε πιούσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
 106 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρίω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐνήμαρ δὴ νέικος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρῳ·
 Κλίψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔυσκοπον Ἀργειφόντην·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεῖν μετόπισθε φυλάσσων.
 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ νιέει σφ' ἐπίτειλον.
 Σκύζεσθαι οἱ εἰπέ θεούς, ἐμέ δ' ἕζοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολώσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 116 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ χορωνοῖσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἶ κεν πως ἐμέ τε δεισῆ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον νιόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήηη.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆρων αἴξασα.
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ νείος· ἐνθ' ἄρα τότεγε
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Ἔσσημένως ἰπένοντο καὶ ἐτύνοντο ἄριστον·
 126 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
 Ἥ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 Χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τίο μίχρως ὀδυρόμενος καὶ ἀχέουω
 Σῆν ἔδεικε κραδίην, μνημημένος οὔτι τε σίτου,
 130 Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃη
 Μλαγασθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄγχι παρίστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Ἀλλ' ἐμέθεν εὐνῆς ὠκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σκύζεσθαι σοὶ φησι θεούς, ἐε δ' ἕζοχα πάντων

- 135 Ἀθανάτων κηλοῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τῆδ' εἶη· ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὡς οἴγ' ἐν νηῶν ἀγύρῃ μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευον.
Ἴρι δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἰσὴν·
Βῆσάκ' ἴθι, Ἴρι ταχέϊα, λιπούσ' ἔδος Οὐλύμποιο,
145 Ἀγγελίον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω,
Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντι ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἴητη,
Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἔτω ἀνήφ.
Κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰδυνοὶ
150 Ἡμίονος καὶ ἄμαξων εὐτροχον, ἧδὲ καὶ αὐτὶς
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε Δίος Ἀχιλλεύς.
Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μεδὲ τι τάρβος·
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὑπάσσομεν Ἀργειφόντην,
Ὅς ἄξει, εἰως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλεύς,
οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἄλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόποπος ἀγγελίονουσα.
160 Ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐροπῆν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς,
δάκρυσιν εἶματ' ἔφυρον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραῖός
Ἐντυπὰς ἐν χλαίρῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοιοῦ γέροντος,
165 Τὴν ῥα κυλιδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔησιν.
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δῶματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
τῶν μμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέεις τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Δίος ἄγγελος, ἧδὲ προσήδα,
170 Τυτθὸν φθιγεαμένην· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
θάφαι, Δαρδανίδη Πριάμῃ, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
οὐ μὲν γάρ τοι ἔγωγ' ἀκακὸν ὄσσομένη τὸδ' ἰάναω,
Ἄλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ, ἀνευθεν ἔων, μέγα κήδεται ἧδ' ἑλαίραι.
175 Λύσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα Δίον,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἴητη,
Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἔτω ἀνήφ.

IRIS ADVISES PRIAM TO OBTAIN THE BODY OF HECTOR



Before the king Iove's messenger appears W. J. A. M. 17

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίταρος, ὃς κ' ἰδύνοι
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἦδ' αὖ αὖτις
 180 Ναικρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεύς.
 Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάφρος·
 Τυίος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὅς σ' ἄξει, εἰὼς κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσῃ.
 Αὐτὰρ ἔπην ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενεῖ, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύθει.
 Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἄλλὰ μάλ' ἐνδυκείως ἰκίτεω πεφιδῆσεται ἀνδρὸς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.
 Αὐτὰρ οὐ γ' ἴαυ' ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 190 Ὀπλίῃσι ἠνώγει, περὶνθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβῆσθετο κηώετα,
 Κέδριον, ὑπόφορον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνθει·
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Ἀύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δώρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ με θυμὸν ἰήνη.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθη·
 Ὡ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἶχονθ', ἧς τοπάφος περ
 Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἦδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Τείας ἐξενάριξε! σιδήρεών νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐξώπεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστής καὶ ἄπικτος ἀνήρ, ὃδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται, νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 Ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποθὶ Μοῖρα κραταῖη
 210 Γεινομένη ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῆ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, εἰὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 Ἄνδρ' ἰκέειν κρατερῶ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθέμεναι προσφύσα· τότ' ἀντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐκ ἔκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἄλλὰ πρό Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔστατό, οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πηλεΐδης Διοκίδης·
 Μῆ μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερυκτα, μηδέ μοι αὐτῆ
 Ὅρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλῃ· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκίλευεν,

- Ἦ οἱ μάστιγες εἰσι, θυοσκοοί, ἧ ἱερῆς,
 Ψευδός κεν φαίμεν, καὶ νοσηζόμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐξέδρακον ἔστην —
 Εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἵππος ἔσται. εἰ δέ μοι αἶσα
- 235 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· ἀντίκα γὰρ με κατακτείνουσιν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἰλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶπν.
 Ἢ, καὶ φωριαμῶν ἐπιδήματα κάλ' ἀνέσργεν.
- Ἔνθεν δάωδεκα μὲν περικαλλείας ἔξελα πέπλους,
 240 Δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὴ αἰθώνας τρίποδας, πύρρας δὲ λίβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλείς, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,
- 245 Ἔξιστην ἐλθόντι, μέγα κτήρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσασθαι φίλον υἱόν. ὃ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Διδοῦσης ἀπέσργεν, ἔπεισ' αἰσχροῖσιν ἐπίσων·
 Ἐρέψετε, λωβητῆρες, ἐλεγχείες! οὐ νυ καὶ ἔμιν
- 240 Οἴκοι ἔνεσσι γόος, οἷ μ' ἤλθετε κηδήσοιτες;
 Ἦ οὐνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἴδωκεν,
 Παιδ' ὀλοῦσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γινώσσεσθε καὶ ἔμμες!
 Ῥῆϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνηῶτος, ἐναυρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
- 245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαλὴν δόμον Ἄϊδος εἶσω.
 Ἢ, καὶ σκηπανίῳ διεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένιοι γέροντος. ὃ δ' υἱάσιν οἶσιν ὁμόκλα,
 Νυκείων Ἐλενὸν τε Πάριν τε Ἀγάθωνά τε Διον,
- 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφρονά τε, βοῆν ἀγαθὸν τε Πολίτην,
 Διήφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ Διον ἀγαθόν·
 Ἐννέα τοῖς ὃ γαριῶδες ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντες
 Ἐκτορος ἀφέλει' ἀντὶ θεῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
- 255 Ὡ μοι ἐγὼ πομπόποτος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινὰ φημι λελείφθαι·
 Μῆστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἱππιοχάρμην,
 Ἐκτορά θ' ὅς θεός ἔσκα μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφημι
 Ἄνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
- 260 Τοῦς μὲν ἀπόλεα Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λείλειται,
 Ψευσταὶ τ' ὄρχησται τε, χοροῖτυπῆσιν ἄριστοι,
 Ἄρῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσαυτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθῆτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο ;
 265 Ἴς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδίσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν εὐτροχον ἡμιονίην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρωθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρειον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήεσσιν ἀρηρός·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῶ ἐννεάπηχυ.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν εὐξέσιω ἐπὶ θυμῶ,
 Πέξῃ ἐπι πρῶτῃ, ἐπὶ δὲ κρῖνον ἔστορι βάλλον·
 Τρίς δ' ἐκάτερθεν ἔδσαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδσαν, ὑπὸ γλαχίνα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νῆσον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐνταυτεργούς,
 Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραῖός
 280 Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη· ἐπὶ φατῆν·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες·
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τατιηότι θυμῶ,
 Οἶνον ἔχουσα' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
 285 Χρυσέῳ ἐν δέπαι, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 Στῆ δ' Ἴππων προπάροιθιν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῆ, σπέισον Διὶ πατρὶ, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμείο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 290 Ἄλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται·
 Αἴτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῶ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 Τῷ πίσυρος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυνώλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἰὸν ἄγγελον εὐρύσποα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόιμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἵναί, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος θεοειδής·
 300 ἼΩ γύναι, οὐ μὲν τοι τὸδ' ἐπιμένη ἀπιθήσω.
 Ἐσθλὸν γάρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἔλεση.
 Ἢ ῥά, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὄτρυν' ὁ γεραῖός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεύει ἀκῆρατον· ἥ δὲ παρίσθη,
 Χερνίβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νυφάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 Εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσφ' ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,

- Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδθθιν μεδῶν, κύδιστε, μέγιστε!
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἦδ' ἑλεῖνόν·
- 310 Πέμπων δ' οἰωνόν, ταχύν ἄγγελον, ὅς τε σοὶ αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κρατος ἔστι μέγιστον,
 Δεισιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 Τῷ πίνυος ἐπὶ νῆας ἰὼ Δαναῶν ταχυπαίων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.
- 315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Μόρφων, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκρὸν καλοῦσιν.
 Ὅσση δ' ὑφορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται
 Ἀνέρος ἀφνειοῦ, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκτέρθθεν ἔσαν πτερά· εἵσατο δέ σφιν
- 320 Δεισιὸς αἴξας ὑπὲρ ἄστειος· οἱ δὲ ἰδόντες
 Ἰθήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἐοῦ ἐπεβήσατο δίφρου·
 Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Πρὸς θε μεν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
- 325 Τὰς ἰδαίος ἔλαυνε διαίφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρον ἐφέπων μᾶστιγι κέλευεν
 Καρκαλίμωσ κατὰ αὐτῷ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡς εἰ θάνατόνδε κίοντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
- 330 Οἱ μὲν ἄρ' ἄσφοδφοὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παιῖδες καὶ γαμβροί· τῶ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδῶν δ' ἐλέησε γέροντα.
 Αἴψα δ' ἄρ' Ἐρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤυδα·
 Ἐρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν
- 335 Ἄνδρὶ ἐταφίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ῶ κ' ἐθέλησθα·
 Βάσκ' ἴθι, καὶ Πριάμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὡς μή τι ἄρ τις ἴδῃ, μή τι ἄρ τε νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊωνάδ' ἰκέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
- 340 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρήν,
 Ἐθ' ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Ἐίλετο δὲ φάβδον, τῆτι ἄνδρῶν ὄμματα θάλαγι,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνωόντας ἐγείρει·
- 345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεῖφόντης.
 Αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκασεν·
 Βῆ δ' ἰάναι, κούρω αἰσνητῆρι ἰοικώς,
 Πρῶτον ὑπνήτην, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασαν,

- 360 Στήσαν ἄρ' ἡμίονους τε καὶ ἱππους, ὄφρα πίωιν,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κρέφας ἤλυνθε γαίαν.
 Τὸν δ' ἔξ ἀγχυμολοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κηρῶς
 Ἐρμείαν, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο, φώνησέν τε·
 Φράξιο, Λαρδανίδη· φραδείος νόου ἔργα τέτυκται.
- 365 Ἄνδρ' ὄρω· τάχα δ' ἄμμε διαφράσασθαι οἴω.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἱππων, ἧ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' Ἀλέκῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χυτο, δαίδει δ' αἰνῶς·
 Ὄφθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γραμπτοῖσι μέλεσιν·
- 370 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριονίους ἐγγύθεν ἑλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Πῆ, πατέρ, ᾧδ' ἱππους τε καὶ ἡμίονους ἰδύνας;
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σὺγ' ἐδδειςας μένεια πνεύοντας Ἀχαιοὺς,
- 375 Οἱ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρασοι ἐγγὺς ἔασιν;
 Τῶν εἰ τίς σε ἰδοίτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τουσαῦδ' ὄνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὐτ' αὐτὸς νέος ἔσσι, γέρον δὲ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη.
- 380 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε φέξω κακῆ, καὶ δὲ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλω δὲ σε πατρὶ ἔϊσκω.
 Τὸν δ' ἡμῖβεν' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδῆς·
 Οὕτω πῆ τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἔτι τίς καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
- 375 Ὅς μοι τοιόνδ' ἤκεν ὀδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 Αἰσίον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτος,
 Πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες·
- 380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 Ἢέ πῃ ἐκπέμψεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμῃ;
 Ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἰσθῆν
 Λειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὠρίστος ὄλωλεν
- 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γὰρ τι μάχης ἐπεδούετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμῖβεν' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδῆς·
 Τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε, τίων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων,
 Ὅς μοι καλά τὸν οἶον ἀπότημον παιδὸς ἔνισπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
- 390 Παιῶν ἐμεῖο, γεραίῆ, καὶ εἴρειαι Ἐκτορα διον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδαιτείῃ
 Ὄφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὐτ' ἐπὶ νηυσὶν ἰλάσσως

- Ἄργεῖους κτείνεσκε, δαΐζων δέτι χαλκῶ·
 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θανατώμεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 395 ἔϊτα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατήρ δέ μοι ἔστι Πολυκτῶρ.
 Ἄφνειός μιν ὄδ' ἔστι, γέρον δέ δή, ὡς σῦπερ ᾧδε·
 Ἐξ δὲ οἱ νῆες ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἑβδομός εἰμι.
 400 Τῶν μὲτα παλλόμενος, κλήρη λόχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 Νῦν δ' ἦλθον πεδίοις ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλικωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλώσαι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἴσχυιν ἑσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πηλεΐδης Θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 εἴς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσι ἐμὸς παῖς, ἦέ μιν ἦδη
 ἦοι κυσὶν μελείσι ταμῶν προύθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ὡ γέρον, οὐπω τόγχε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἄλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῖ·
 Αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δωδεκάτη δέ οἱ ἦώς
 Κεϊμένῳ, οὐδέ τί οἱ χῶρις σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 415 ἔσθουσ', αἶψά τε φώτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκηδέστω, ἦώς ὅτε διαφανήῃ·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
 Οἷον ἑραρήεις κείται, περὶ δ' αἶμα νέμιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιαρὸς· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμυκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ νῆος ἔης,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἠμείβετο μύθη·
 425 Ὡ τέκος, ἦ φ' αγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Λήθει· ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλύμπου ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 Ἄλλ' ἄγε δή τόδδε δέξαι μευῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
 430 Αὐτὸν τε φῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅρρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκομαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 Παιφῶ ἔμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλευσι σέο δῶρα παρεῖ Ἀχιλῆα δέχασθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Ξυλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γίνηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκίως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεδὸς ὀμαρτίων·
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπῶν ὄνοσάμενος, μαχίσαιτο.
 440 Ἢ, καὶ ἀνάξιας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλλμῶς μάλιστα καὶ ἥλια λάξτεο χερσίν·
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμίονοις μένος ἦϋ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
 Οἱ δὲ νέον παρὶ δόρπα φυλακτῆρες πονίοντο·
 445 Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπώσεν ὄχλας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πριάμῳ τε καὶ ἄγλαῶ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τηληΐην, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτι,
 450 Δούρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρψαν,
 Λαχνηγεῖτι ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἀνακτι
 Σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μούνος ἐπιβλής
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιφῆσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιφῆσσεσκε καὶ οἶος·
 Δὴ ῥα τόθ' Ἐρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ θῶρα ποδωκῆϊ Πηλείωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαιναν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατήρ ἅμα πομπῶν ὅπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμούς εἴςμιμ'· νεμμοσσητὸν δὲ κεν εἴη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοῦς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 Τὴν δ' εἰσελθὼν λαβὴ γούνατα Πηλείωνος,
 Καὶ μιν ὑπερ πατρός καὶ μητέρος ἠνκόμοιο
 Ἀσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπῶν
 Ἐρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλλο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι κλεπεν· ὃ δὲ μέμνηεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμίονους τε· γέρον δ' ἰδύς κλεν οἴκου,
 Τῇ δ' Ἀχιλεὺς ἔρεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθέλιατο· τῷ δὲ δῦ' ὄλω,
 Ἥρωις Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἄρηος,
 475 Πολύπνοον παρφόντα· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδώδης,
 Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τούς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μίγας, ἄγχι δ' ἄρα στάς
 Χερσίν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δυνάς, ἀνδροφόνοιο, αἱ οἱ πολίας κτάνον νίας.*
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἄνδρ' ἄτη πυκινῇ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξέικοτο δῆμον,
 Ἄνδρῶς, ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσοφρόντας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδία·
 θάμβησεν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Μνήσαι πατρὸς σοῦ, θεοῖς ἐπιεικέα, Ἀχιλλεῦ,
 Τηλέκου, ὡσπερ ἐγὼν, ὅλωρ' ἐπὶ γῆρας οὐδέ.
 Καὶ μὲν που κῆνον περιναίεται ἀμφὶς ἰόντες
 Τείρουσ', οὐδὲ τίς ἐστιν ἀγῆν καὶ λοίγον ἄμυναι·
 490 Ἄλλ' ἦται κείνος γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
 Χάριε τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 Ὀψισθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηδε μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον νίας ἀρίστου
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινά φημι λελεῖσθαι.
 495 Πεντηκοντὰ μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον νίες Ἀχαιῶν·
 Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τούτῃ δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὅς δὲ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοῖς,
 500 Τὸν σὺ πρῶτῃν κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρῃ,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἶνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Δυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερτίλοι' ἄποινα.
 Ἄλλ' αἰδέιο θεοῖς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρὸς· ἐγὼ δ' ἐλεινότερός περ,
 505 Ἐτλην δ' οἱ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτῶς ἄλλος,
 Ἄνδρῶς παιδοφόνουιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἱμερον ἄρσε γόουιο·
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χεῖρῶς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔλυσθεῖς·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἰὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχῇ κατὰ δάματ' ὄρωρι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔα γόουιο τετάρπετο διος Ἀχιλλεὺς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπιδων ἦλθ' ἱμερος ἦδ' ἀπὸ γυλιαν,]
 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χεῖρῶς ἀνίστη,
 Οἰκτιρῶν πολίων τε κάρη, πολίων τε γένειον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ θεῶν, ἣ δὴ πολλὰ κακ' ἄνοχον σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 Ἄνδρῶς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολίας τε καὶ ἐσθλοῦς
 ῥῆας ἐξενάριξα; σιδήρεϊόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἄρ' ἔξτε ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 Ἐν θυμῷ κατακείσθαι εἰσόμεν, ἀχρύνενοι περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πύλεται κρυεροῖο γόοιο.
 225 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχρύνενοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 Δοιοὶ γὰρ τε πίδαοι κατακείλαται ἐν Διὸς οὐδαί,
 Δάφρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, εἰάν·
 Ὡ μὲν κ' ἀμμύξας δολῆ Ζεὺς τεργικέραυτος,
 230 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 Ὡ δέ κε τῶν λυγρῶν δολῆ, λωβητὸν ἔθνηκεν·
 Καὶ ἡ κακῆ βουβρωστίς ἐπὶ χθόνα διαν ἐλαύνει·
 Φοιτῆ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 235 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεῖαν ποίησαν ἀκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτε
 Παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γίνετο κρειόντων.
 240 Ἄλλ' ἕνα παιδα τίκεν παναώριον· οὐδὲ νῦν τόγγε
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμεὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κῆθων ἠδὲ σά τέκνα.
 Καὶ σί, γέρον, τοπρῖν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσον Δίσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει,
 245 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπέριων,
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νῆαςι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωτες,
 Δίει τοι περὶ ἄστου μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄναγχο, μῆδ' ἄλλαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 250 Οὐ γὰρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔθης,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πηλεΐδος θεοειδῆς·
 Μῆ μὲ πω ἐς θρόνον ἴξε, Διοτρεφέες, ὄφρα κεν ἔκτωρ
 255 Ἐκταίῃ ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδῆς· ἀλλὰ τάχιστα
 Ἄυσον, ἔν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τὰ τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ Ἰλθοῖς
 Σῆν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔσασας.
 [Αὐτὸν τε ζῶειν καὶ ὄφρ' ἄφας Ἑλλοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 260 Μῆκέτι νῦν μ' ἐρέδιξε, γέρον· νοῖω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήσῃ, ἧ μ' ἔτακεν, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γινώσκω, Πηλεΐα, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 566 Οὐ γὰρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθόμεν, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἄν φυλάκουσ' ἰάθοι, οὐδέ κ' ὄχῃας
Ῥαῖα μτοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῆ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὄρητης·
Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν εἶσσω,
- 570 Καὶ ἰκέτην περ ἰόντα, Διὸς δ' ἄλιτωμαι ἐφετμᾶς.
Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπειθετο μῦθον.
Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λίων ὡς, ἄλτο θυράζε,
Οὐκ ὀλοσ' ἅμα τῶγε δύο θεράποντες ἔποντο,
Ἦρωσ' Αὐτομέδων ἠδ' Ἀλκιμος, οὓς βα μάλιστα
- 575 Τί· Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόνφιν λυόν ἵππους ἡμόνουσ' τε,
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτορα τοῖο γέροντος·
Καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· εὐξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἦρωσ' Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερῆσαι ἄποινα.
- 580 Καδ δ' ἔλιπον δύο φάρος', εὐννητὸν τε χιτῶνα,
Ὅφρα νίκην πυκνάσας δῶη οἰκάνδε φέρεσθαι.
Δμωῖας δ' ἐκκαλίσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλείψαι,
Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πριάμοσ ἴδοι νῖδον·
Μῆ ὁ μὲν ἀχνημένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
- 585 Παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὄρινθίη φιλόν ἦτορ,
Καὶ ἐκατακτείνει, Διὸς δ' ἄλιτται ἐφετμᾶς.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λούσαν καὶ χρῖσαν ἑλαψ,
Ἀμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλον ἠδέ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰέρας,
- 590 Σὺν δ' ἔταροι ἡμεραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
Ἰμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηγεν ἑταῖρον·
Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃαι
Εἰν Αἰδὸς περ ἔων, ὅτι Ἐκτορα διον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκία δῶκεν ἄποινα·
- 595 Σοὶ δ' αὐτὸν ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπόικεν.
Ἦ βα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦε Διὸς Ἀχιλλεύς.
Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ πολυθαυδάλα, ἔνθεν ἀνίστη,
Τόλχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο μῦθον·
Πῶς μὲν δὴ τοὶ λένται, γέρον, ὡς ἐκέλευς,
- 600 Καίται δ' ἐν λεχέσσ'· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
Ὅφραι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόσπου.
Καὶ γὰρ τ' ἠΰκομος Νιόβη μνησάτο αἰτου,
Τῆπερ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοτο,
Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέας ἠβέοντες.
- 605 Τούς μὲν Ἀπόλλων πέφην' ἀπ' ἀργυροῖο βιότο,
Χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Ὅντιν' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆφ·

- Φῆ δοιῶ τέλειν, ἣ δ' αὐτῇ γέινατο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἰόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κίετ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 Τούς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωτες.
 Ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσαι, ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρῃσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφῶων, αἰτ' ἄμφ' Ἀχιλῆϊον ἐβῶσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ ἰούσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραιέ,
 Σίτου, ἐπειτὰ κεν αὐτὲ φίλον παῖδα κλαίοισθα,
 620 Ἴλιον εἰς ἀγαγῶν· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἢ, καὶ ἀναΐξας οἶν ἄργυρον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Σφάζ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 Μιστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἑλών ἐπίνειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἄτάρ κρία νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειραθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἦτοι Λαρδανίδης Πρίαμος θανάμας Ἀχιλῆα,
 630 Ὅσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἔεικε.
 Αὐτὰρ ὁ Λαρδανίδην Πρίαμον θανάμασεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰςροφῶν ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάπησεν ἐς ἀλλήλους ὀρώωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος Θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφίς, ὄφρα κεν ᾗδῃ
 Ἐπνῶ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθίντες.
 Οὐ γάρ που μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἑμοῖσιν,
 Ἐξ οὐ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰθόπα οἶνον
 Λανκανῆς καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἢ ῥέ, Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶσσι κέλευσεν,
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θήμεναι, καὶ φήγνα καλά
 645 Πορφύρε' ἐμβάλειν, στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας,
 Κλαίνας τ' ἐνθήμεναι σῦλας καθ' ὑπερθεν ἔσασθαι.
 Αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἴψα δ' ἄρα στορέσαν δοιῶ λέχε' ἔγκοντούσαι.
 Τὸν δ' ἐπιμαρτυρομένην προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτός μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχιυῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἢ θίμις ἐστίν·
 Τῶν εἰ τίς σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν
 Ἀντίκ' ἄν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 658 Καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 Ὅφρα τῶς αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος Θεουιδῆς·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖω,
 Ἴδὲ κέ μοι ῥέζω, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστν ἔιλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἄξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες διδάσιον.
 Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
 665 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσοιμεν,
 Τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
 670 Σχῆσω γάρ τοσσον πόλεμον χρόνον, ὅσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε διζιτερῆν, μήπως δεισῆι ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς· εἴθε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρεῖλετο καλλιπάρητος.
 Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδον παννίχιοι, μαλακῷ δεδιμημένος ὕπνω·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούριον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 Ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθῶν ἱερὸς πυλαωρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεὶ σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον νῖόν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Στεῖο δέ κε ζωῷ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
 Παῖδες τοῖ μετόπισθε λελειμμένοι, αἶ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεύξ' ἵππους ἡμιόνους τε·
 Πίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴσον εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 [Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,]

- Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἡὸς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πάσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἕλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἐκτους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον· οὐδέ τις ἄλλος
 Ἐγὼ προσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἄλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέτῃ χρυσῆ, Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰσαναβάσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 Ἔστασι' ἐν δίφῳ, κήρυκά τε αὐτυβοώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 Κώνυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γίγωνί τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὀψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 Εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Χαίρει· ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ' ἦν, παντὶ τε δήμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνήρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ αἰσχετον ἴκετο πένθος·
 Ἀγχοῦ δὲ ξυμβληντο πυλάων νεκρὸν ἔγοντι.
 710 Πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 Τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαζαν εὐτροχον αἴψασαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχιόντες οὐύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετηΐδα·
 Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθήμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσσεσθε κλανθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ ἔξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰδοῦς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόευσαν αἰοιδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Τῆσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦχε ροοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιό κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλιο, καὶ δὲ με χήρη
 Λαίπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶες
 Ἦβην ἔξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέρσεται· ἧ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅσπερ μιν αὐτήν
 730 Ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Δι' δὴ τοι τάχα νηυσὶν οἰχθήσονται γλαφυρῆσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἧ ἔμολε αὐτῇ
 Ἔσθαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἧ τις Ἀχαιῶν
 735 Ῥίψει, χειρὸς ἕλων, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, φ' δὴ που ἀδελφεῖόν ἔκτανεν Ἐκτωρ,

- Ἡ πατὴρ, ἣ καὶ νῖόν· ἔπει μάλ' πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλαίμῃσιν ὁδᾶξ ἔσαν ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μάλιχος ἔσκε πατὴρ τοῦς ἐν δατ' λυγρῇ·
 760 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔδηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα ληλεψεται ἄλγεα λυγρὰ.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 765 Μειμηγῆμον νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 Τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού' ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλιτατε παιδῶν!
 Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἔων, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 770 Οἱ δ' ἄρα σεύ κήθοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς ποδάσ ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Πέριπασχ', ὅστιν ἔλκε, πέρην ἄλός ἀτρογέτιο,
 Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀῆμον ἀμυχθαλόεσσα·
 Σεῦ δ' ἐπει ἐξέλετο ψυχὴν ταναηκεῖ χαλκῷ,
 775 Πολλὰ φυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἱτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὤς.
 Νῦν δὲ μοι ἐρασίης καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ ἱκελος, ὄντ' ἀργυρότοτος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνε.
 780 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄρινε.
 Τῆσι δ' ἔπειθ' Ἐλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαίρων πολὺ φίλιτατε πάντων!
 Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστίν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὄφελον ὀλέσθαι!
 785 Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοσιτὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὐ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπω σεύ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσυμφηλόν·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτει
 Δαίρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων ευπέπλων,
 790 Ἡ ἐκυρή—ἐκυρὸς δὲ, πατὴρ ὡς, ἦπιος αἰεὶ—
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραφάμενος κατέρυκεις,
 Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαῖω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 795 ἦπιος, οὐδέ φίλος· πάντες δὲ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δ' ἔστινε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἄζετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 Λάσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἢ γὰρ Ἀχιλλεύς

THE FUNERAL OF HECTOR



Forth to the pile was borne the man's divine
And plac'd about // //

- 780 Πάμπαν μ' ὦδ' ἐπέταλλα μαινανίαν ἀπὸ νηῶν,
 Μὴ πρὶν πημανίειν, πρὶν δαυδακίτη μὸλη Ἡώς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμίονους τε
 Ζεύγυσαν· αἴψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἤγερθέοντο.
 Ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνοιον ἄσπετον ὄλην·
- 785 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαισίμβροτος ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον Θρασίην Ἐκτορα δακρυχέοντες,
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θίσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρῆν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγχετο λαός.
- 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσσαν αἴθοπι οἴνῳ
 Πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστ' ἐὰν λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ θ' ἑταροὶ τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειαῶν.
- 795 Καὶ τάγε χρυσαίην ἐς λάρανα θῆκαν ἰλόντες,
 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 Αἴψα δ' ἄρ' ἐς κολίην κάπτεον θίσαν· αὐτὰρ ὑπαρθεῖν
 Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 Ἐίμφα δὲ σῆμ' ἔχσαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶστο πάντη,
- 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Εὐ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἴγ' ἀμφέπεον τάφοι Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

ILIAD, I.

1. Μῆνιν, &c. Interpretations materially differing from each other have been given by critics to the first seven lines of the Iliad. Many think with Heyne, that the subject proposed to himself by the poet is simply the *wrath* of Achilles, and the disasters inflicted on the Greeks by the Trojans, in consequence of his quarrel with Agamemnon. Then Διὸς δ' ἰταλίου βουλή (l. 5), and the *counsel or purpose of Jupiter was accomplished*, must refer to the revenge of Achilles, for the injury he had received at the hand of Agamemnon. It is obvious that this explanation flows from the theory that the Iliad is a collection of poetry, by different minstrels, and put together by ingenious editors long after the actual dates of the poems themselves. The poet therefore, could have had no conception of a regular epic, all the parts of which should conduce to some one important end; but, proposing merely to sing of the quarrel and its immediate consequences, he lays the matter directly before his audience in the best manner he can. The most common explanation of the passage is, that these lines constitute an exposition of the Iliad, considered as *one entire poem*. The poet begins with the *wrath* of Achilles, because it gave a decided impulse to the events of the war, and hastened the catastrophe. It brought upon the Greeks a train of disasters, ending with the death of Patroclus, the beloved friend of Achilles, which drew him forth from his retirement, to exact a bloody vengeance from Hector and the Trojans. The *purpose of Jove* was to bring about the destruction of Troy by the fall of Hector, &c. Thus

Διὸς δ' ἰταλίου βουλή

Ἐξ οὗ δὴ ταπεινὰ διασείσθην ἰεῖσθαι, &c.

“And the will of Jove was accomplishing from the time when Atrides, King of Men, and the divine Achilles parted, having quarrelled.” It may

be remarked, as a collateral support of this interpretation, that *μῆνις* signifies, according to a Scholiast, *continued anger*, and not simply a *quarrel*.

3. *πρὸταψις*, a compound of *πρὸ* and *λάττω*, and very expressive. *Ἰάττω* is from the same origin as *πίττω*, and signifies *to cause to fall* by violent means, and *to assail with violence*. *Πρὸ* qualifies the meaning of the verb in relation to time, so that the compound signifies *to cause to fall prematurely*, and may be rendered here, *hurried away to Hades many brave souls of heroes before their time*, &c. The student will find his taste gratified, and his power of understanding the author greatly increased, by subjecting his language to a rigid analysis, and deducing the real signification of compound words from the signification of their primitives.

4. *αὐτοῖς δὲ*, &c., and *made them* (i. e. their bodies) *a prey*, &c. ; *αὐτοῖς* seems to be used in antithesis to *ψυχὰς* in line 3.

9. *βασιλῆϊ*, the Ionic or poetic dative of *βασιλεύς*.

11. *ἀρπυῖα*, from *ἀρᾶ* or the verb *ἀράμαι*, *one who prays*, a *priest*.

13. *Λυόμενος*, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs.

14. *Στίμματα ἴχων*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Œdipus Tyrannus* ;

Ὀ τίνα Κάδμου τοῦ πάλαϊ νία τροφή,
 Τίνας ποδ' ἴδρας τασδ' ἰμοὶ δουζέσσι,
 Ἰσθηρίως κλάδοισιν ἰξιστιμμίαις ;
 With suppliant branches decked.

Instead of an olive-branch the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo.

19. *Ἐσπίρρωμι*. The simple verb means *to destroy*. *Ἐσ* imparts to it the signification *to destroy utterly*.

20. *λύσαι εἰ*, *to give up* in return for a ransom. The difference between the active and middle voices is obvious in the different meanings of *λύσμενος* (l. 13.) and this.

22. *ἰσυστήθησαν*, *expressed their assent to*, sometimes by invoking blessings, but here by the silent expression of their countenances. Observe the force of *ἰσὶ*.

25. *κακῶς ἀφίει*, *rudely dismissed him*.

26. *μυχίαι*, from *μύχημι* subj. for *μύχῃ*.

31. *Ἰσθὶν ἰσυχόμενος*. The verb properly signifies *to approach*, *to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety on account of the ancient custom of standing at the loom. It is,

however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here, *plying the loom*.

32. *τίπαι*, for *τίψ*, subj. The ancient form of the subj. was *τίπαισι*, *πταισι*. Then the *σ* in the second person was dropped, and the verb assumed the form which occurs here.

34. Βῆ δ' ἄκλιον. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye, the image of the Priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope, justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer.

39. *χαρίεντ' ἐπὶ τοῖς ἱερίσιν*. The preposition, by a frequent usage of Homer, is separated from the verb. The verb *ἱερέω* properly means *to cover, to roof over*, hence *to crown*, and the expression here alludes to the ancient custom of decorating the shrines and altars of the Gods with garlands and chaplets. Another instance of the division of the preposition and verb occurs in the next line.

41. *κρήνον*, Poetical for *κρήνον*, from *κράϊνω*.

44. et seq. The description of Apollo, descending in wrath, is much celebrated. The rattling of the arrows is vividly described, and the sound of the verse corresponds to the sense. — *ὡς δ' ἦν νυκτὶ λικνός*, and *he went like night*. This has been said to refer allegorically to the impure state of the atmosphere at the time of the pestilence, but without sufficient reason. Mr. H. N. Coleridge very justly observes that there are two kinds of similes, those addressed to the Fancy, and those addressed to the Imagination. The former present a likeness to the outward vision; the latter to the eye of the mind. The simile just quoted belongs to this class, and nothing can more happily describe to the inward sight the descent of the angry God. — *Διὸς δὲ λαγγή*, &c. The sound of this line admirably imitates the twang of the silver bow.

57. *ἤγηθον, ἰμμεγαρίεσσι*, after they had been summoned, and were all assembled.

65. *εὐχολῆς ἱπιμήφεται*, *ἱεκα* understood. — *ἱεκατόμβης*. the hecatomb was properly, as etymology indicates, a sacrifice of a hundred oxen; it is frequently, however, used in a more general sense, and means a sacrifice of any sort.

66. *εὐλίαν*, perfect, without spot or blemish.

67. *ἠσπιάσει*, from *ἠσπιάζω*, with the gen. signifies *to enjoy*.

78. *ἄνδρα χελώνειμι*, that I shall make angry. Verbs in *ω* generally signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed.

83. φράσει, mid. *deliberate*. This is for the most part the signification of the middle voice of φράζω.

98. Πρὶν γ' ἄσπῃ, &c., *before we restore*; πρὶν is often constructed with the infinitive. — ἰλιπέσθαι. The meaning of this word is uncertain. Some derive it from ἰλιπέσ, *black*, which gives the signification *black-eyed*. Others form it from ἰλλεῖν *to roll, with rolling eyes*; and this describes the quickness and vivacity of the eye, which is characteristic of the Orientals. The latter is probably the true meaning.

103. φρένις ἀμφιμίλαται, &c.; φρένις properly means *the diaphragm*. It is applied to the mind on account of the intimate connexion between the operations of the mind and the functions of the diaphragm.

115. οὐ δύμια, &c. *neither in form nor stature, &c.*

136. παλλολεῖται, *again collected*.

132. Κλίετι νόφ, *deceive in mind*, i. e. *purpose or try to deceive*; οὐ παρελίσσεται, *literally, you shall not pass by me, that is, overreach me*.

136. After ἴσθαι, understand some such expression as, *it shall be well*.

140. μεταφρασίμιστα, *we will consider at another time*; μιστά, in composition.

142. ἰωνηδὶς, used adverbially.

151. ἴδεν ἰλθῆναι, *to go on an expedition*, here, more properly, *to lay an ambush*.

159. τιμὴν ἀρεῖμην, *in order to procure satisfaction for Menelaus*.

175. μνῆσται, for μνῆσται, *Eol*.

176. Ἐχθιστος, has two meanings, *most hostile and most odious*. The latter is the meaning here.

187. Ἴσεν ἰμῶ, &c., *to pretend to an equality with me, and to set himself in open rivalry*.

194. Ἐλπειν, *was drawing*.

200. δυνάδι, &c., *and her eyes shone, &c.*

205. τάχ' ἄ, this expression in later writers, as in the Tragedians, acquired the signification of *perhaps*, or *probably*. In Homer, however, Eustathius, and after him, Trollope, affirm, that it never loses its primitive signification of *quickly*.

211. οἷς ἴσται σπῆ, *as it shall be, i. e. as reproaches may occur to you*.

216. σφαιτέρην γα. The dual possessive, referring to Juno and Minerva.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; *literally heavy-with-wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*.

226. ἄρα λαῶ Δαρκεχθῆναι, *to be armed with the people, i. e. to go to battle with the army*.

237. *λίχονδε*, &c. *to engage in an ambushade.* This was considered one of the most daring enterprises of war.

232. Ἦ γὰρ ἄν, *for certainly you would now injure for the last time.*

233. et seq. It was customary for kings to swear by their sceptres.

239. Περὶ Διὸς ἰεράεσσι, *who defend the laws of Jove, or the laws received from Jove.*

240. *αἰσὶ*, a *feeling of loss*, a great injury arising from the loss or absence of Achilles.

250. *μείρων*, from *μείρω* divide, and *ἔψ*, the voice, according to Eustathius, an epithet applied to man, as possessing the power of sounding and articulating words, syllables, and letters.

253. *ἰσφροῖον*. This compound sometimes means *well-disposed, well-wishing*, and sometimes *well-thinking, prudent, sagacious*. Here it seems to unite both meanings.

256. *παχρῶτα*, poetic for *χάρωντα*, 2 aor. mid.

266. *εὐρέφει*, for *ἰερέφει*.

268. *Φηρεῖν*, &c., for *Θηρεῖν*. The *mountain-dwelling monsters*, generally supposed to be the Centaurs.

270. *ἀπίης γαίης*. Some explain this, a *far distant land*. Others consider the epithet, a name derived from Apis, a Pelasgian adventurer, who settled at an early period in the Peloponnesus. Whichever of the two may be right, it means the Peloponnesus.

271. *κατ' ἴμ' αὐτόν*. Some interpret these words, *according to the best of my power*, others, *by myself, apart from the rest*. The former seems to be the better meaning, though the latter is supported by highly respectable authority.

283. *Λίσσασθε*, Ἀχιλλεῦ μισέμεν χόλον, *I beseech you to give up your anger against Achilles.*

288, 289. *κρατεῖν*, *ἀνάσσειν*, and *σημαίνειν* are not tautological. The first properly means, *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*, and the third *to command*, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles. *ἄτις*, &c. *in respect to which I do not think any one will obey him.*

302. *Εἰ δ', ἄγε μᾶν*, a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.*

310. *Βῆσι*. The first aorist of this verb has a transitive meaning. *He put on board the ship a hecatomb for the God.*

315. *εὐληθῆσθε*, *περῆσθε*, without spot or blemish.

326. *αφεῖα*. *Sent them on, or away.* The preposition is not redundant as some assert.

333. *ἑνὶ τῷ φρεσὶ*, *in his own mind.*

342. *ὄρεα*, *rages.*

350. *αὐλαῖς, ἀνερα.* These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance.

356. *ἔχει*, when joined with an active participle generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*; *ἀπορέω*, 1 aor. from *ἀπερίζω*, or *ἀπαυράω*.

361. *ἐπέμαζεν*. Not always called *him by name*, as the etymology would seem to indicate, but simply *addressed* him.

393. *ἦες*, gen. from *ἦς*, *brave*. Some editors read *ἦος*, aspirated, from the possessive *ἦος*, which is sometimes used for the 1st or 2d person.

407. *λαβὴ γούων*. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees.

410. *ἰσαύρατα*, *ironical, that they may enjoy their king.*

414. *αἰδᾶ*, adverbially, *under an evil fate.*

415. *Αἴψ' ἔφιλαι*. The 2d aorist of the verb *ἐφίλλω*, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb: *αἴψ' ἔφιλον*, *would that I had or might*, according to the infinitive; *αἴψ' ἔφιλαι*, *would that thou hadst, &c.*

432. and the following, describe the process of disembarking from a ship. *Ἰστία μὲν στείλαντο*, *they furled the sails*, and placed them in the ship; *Ἴσθον δ'*, &c. *and placed the mast in the case (ἰσθηδόν)*, or according to others, rested it against a prop or pole; *κρηπίδασι ὑφίπτα*, *lowering it by the ropes*; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast; *εἰς ἔρμας*, &c., *and forced it (the ship) to the landing-place with the oars*; *Ἐκ δ' ἰσθῶς*, &c., *and let down or threw out the weights*, which served for anchors, and were attached to the prow; *κατὰ δὲ κρηπίδα*, *and fastened the cords or cables from the stern*, which was drawn up on the shore; *εἰς ἰσθμῶν*, *upon the shore*, literally, *upon the breaker*.

449. *Χερσὶ φέροντο*, &c., *they washed their hands*, which was the first ceremony in sacrifices. — *ἀλαχόνας ἀνέλιοντο* * these were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq. p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice. *Αἰέοντα*, &c., *they first drew back the head of the victim*, so as to

turn the throat upwards, then cut the throat (*ἰσφαξας*) and flayed the victim (*Ἰφιταυ*). Then they cut out the *thighs* (*μηροί*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*πίονον*) in double cauls (*Δίονον καίθεοντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ἀμφοβουσαν*), and the old man (the priest) burnt them upon the cleft-wood (*σχίζῃσι*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*εμπενήβηλα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope. — *σπλάγγων' ἰσασάντο* they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c. — *μίσσωνλλον*, &c. they cut up the other parts and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks. — *ἰσωνὸς ἴσων*, the equal or equally distributed feast. — *ἰσιονήφασσαν*, filled to the brim. The *κεραυῖραι*, were large goblets, in which the wine was first poured. It was afterwards handed round in smaller cups (*διπλάσιοι*), *ἰσαστάμενοι*, beginning in order, that is, from the right.

478. *ἀνάγοντο*, they sailed back. The succeeding lines describe with great spirit and beauty the passage of the ship on her return.

486. *ἴμασσαν*, props. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props.

490. *καυδιάνωμα*, either "resorted to by illustrious men," or "rendering men illustrious."

524. *καταπίστεμα*, I will sanction the promise by my nod.

528. This and the two following lines have been much celebrated for their grandeur.

535. *Μῦθαι*, to await, that is, to keep his place, or to keep his seat.

554. *φράζομαι*, you plan or devise.

555. *πείθεισιν*, lest she persuade thee.

561. *Δαιμονίη*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. — *ἴθιαι*, you are always suspecting something,

569. *ἰπιγνάμψασα φίλον πῆρ*, bending or curbing her spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun.

575. *κελῖνός τε λαβόντες*, raise a tumult.

576. *τὰ χειρῖονα κελῖν*, the worse gains the victory, i. e. the disturbance.

581. *συνφελῖται*, to hurt down from. After this a few words must be supplied. *He can do it, or he will.*

584. *ἀμφιπέδιλλον*, a cup with two handles, in apposition with *ἴσων*.

591. *εἰσπαγόν*, 2 aor. from *εἰδίζω* to seize. Verbs which signify to seize, touch, &c. take a genitive of the part on which the seizure is made.

597. *ἰσάξω*, from the right, in order.

606. *κατακλιώντις*. For *κατακλιώντις*, *desiring to sleep*, or to lie down to rest.

611. *κατιῶν'*, *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for in the next book (line 2) it is said, Jupiter did *not* sleep.

The first book contains the preliminaries to the commencement of serious action. First, the visit of the priest of Apollo to ransom his captive daughter; the refusal of Agamemnon to yield her up, and the pestilence sent by the god upon the Grecian army in consequence. Secondly, the restoration, the propitiation of Apollo, the quarrel between Agamemnon and Achilles, and the withdrawing of the latter from the Grecian army. Thirdly, the intercession of Thetis with Jupiter; his promise, unwillingly given, to avenge Achilles; and the assembly of the gods, in which the promise is angrily alluded to by Juno, and the discussion peremptorily checked by Jupiter. The poet, throughout this book, maintains a simple unadorned style, but highly descriptive, and happily adapted to the nature of the subject.

ILIAD, II.

The poem now becomes more exciting; the language more animated; the description more lively and figurative. Homer seems to kindle with his subject and to press all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Jupiter prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle, which gives occasion for the celebrated catalogue.

1. *ἰσπανοευσταί*, an epithet compounded of *ἴσπανος* and *εὐστῆς*, to arm. Properly, *those who fight from chariots*.

4. *Τιμήσῃ*, *that he might avenge*.

6. *ὄδλον*, *pernicious*; perhaps here, *deceitful*.

10. *ἄγορεύμι*. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood.

13. *ἄμφι* belongs to *φράζονται* in the next line; *think differently*, or *are divided in opinion*.

23. *δαίφρων*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*.

25. *ἰππιτερύφασαι*, for *ἰππιτερυγαμίαισι* *ισί*.

26. *ἰμάδι*, for *ἱμῶ*.

34. *ἀνήγ* for *ἀνῆ*.

37. *φῆ*, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*.

42, 43. *χιτῶνα* and *φῶρος* · the first was the inner garment or tunic; the second, the exterior garment corresponding to the Roman toga.

49. *ἔειπεν*, in order to announce.

55. *πυκνῆν*. This epithet has various meanings; 1st, *thick, condensed, firm, strong*; 2d, *prudent, wise, sagacious, &c.*

71. "*Ἦχεν*" *ἀποσπάρσας*. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*.

73. *ἢ Σίμῃ* *ἰστί*, *where it is right*, or perhaps, *in the manner that is right*.

81. *νοσφιζόμεθα*, literally, *we should separate ourselves from it*; we should not believe it.

90. *αἰσιοσύνησαι*, for *αἰσιόνησαι*, perf. pass. from *αἰσῶ*. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. "*Ἄσσα* *διδήμ*. *Fame or rumor burned*, from *δαίω*, pl. mid.

95. *Τινεράχῃ*, *was rough*, or *tumultuous*, from *τεράχω*.

106. *πυλῶν*. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessaries of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

113. *ἐπέλεον* 'is in the accusative and agrees with *ἡμί* understood.

116. *μίλλῃ*, *it appears*.

125. *ἰβίοντι*, *natives*.

133. *ἐπέλεσαι*, *to destroy utterly*.

137. *προσδέγμενοι*, *expecting us*.

146. *ἰσαίξας*, singular for plural.

148. *λάβρος*, *tempestuous*. *ἡμί*, *falls*. The figure is bold and highly poetical.

153. *Ὀβροί*, *channels*, through which the ships were launched.

154. *Ὀϊάδε* *ἱεμίον*, *eager to return*.

160. *ἰύχωλῆν*, properly *a vow*; hence a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. *ἀμφιπέλαγος*, *round on both sides*. Sometimes rendered *swift*.

175. *ἰν*..... *εισόντι*, *rushing on board*.

190. *κακὸν* *ἄν*, *like a weak man*, or *eastward*.

195. *μήντι* *χολωσάμενος*. Supply some word, *behave, lest, &c.*

200. ἀγρήμας ἦτο, *sit quietly.*
204. οἷα ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.
210. Αἰγυμάλῃ, &c. This is a finely descriptive line.
212. et seq. The character of Theraites is admirably sketched. There is nothing vague and indistinct, but all the traits are so lively that he stands before us, like the image of some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great skill in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Theraites.
215. Ἴ,τι οἱ ἴσταντο γιλαίων, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.*
216. ἀσχετῶτος, *the basest.*
217. φιλῶδες, *squinting.*
219. φαῖς, &c., *pointed as to his head, with a head like a cone.* — ἰωνό-
νδε, perf. mid. from ἰωνάω.
220. Ἐχθιστος, *he was most odious.*
221. νουκίσεως, *he was wont to revile.*
224. ἐπιθεσπέμην, &c., *to involve the sons of the Greeks in calamities.*
227. γέρα πωσσίμην, *to amass booty.*
245. ὑπέρτα, *very sternly* — ἠύπαυτοι, perf. mid. from βύπνω.
246. ἀπειτίμωτοι, *loquacious*, λιγύς πτε, applied ironically.
264. ἀνίσησι, *unseemly, disgraceful.*
266. ἰδνώθη, *he writhed.* — θαλερόν τε, *the starting tear.*
269. ἀχρεῖον ἰδών, *looking foolish.*
275. Ἴσχ' ἀγορέων, *restrained from his harangues.*
291. Ἥ μὴν, &c. This line is very obscure. The generally received version is to this effect, *Truly the labor is such that one, might justly wish to return, being worn out by the long continued fatigue of the war.*
296. μμίνοντες, part. dat. pl. from μίμνωμι.
302. ἴσασ' ἔλασαν, *have carried away.*
303. χθιζέ τι καὶ πρῶτ' ἔτι, *lately*, referring to the pestilence.
305. ἀμφὶ πτερί, *round about.*
312. ὑποσπασσῶντες, perf. from πρήσσω, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering among the branches.*
318. ἴθνην, *who sent him.*
325. ἔβημον, ἠβητίλοισιν, *late, to be fulfilled late.*
330. τελέεται, *are accomplishing.*

336. Γερένης, so called from Gerené, a town in the Peloponnesus.

341. Σπονδαί τ' ἄκραντι καὶ δεξιῖ, *the libations of unmixed wine, and the right hands*; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine, in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. Πρῶν Ἄργος δ' ἴσται. This is to be connected with *βουλιώσθ'* in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. ἰσθιδή. Auspicious omens were supposed by the Greeks to come from the right.

356. ἰεμήματά τι σπονδαί τι. There are two interpretations to this line. 1st. The departure of Helen and her subsequent repentance; and 2d. The expedition of the Greeks and their sufferings on account of Helen. The latter seems to be the more probable.

362. φύλα, φεάτρας. The Athenians were divided into four tribes, called φύλα, and each tribe into three φεατρία or wards. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their tribes and nations.

380. οὐδ' ἥκαιόν, *not even a little, not a moment.* This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his quarrel with Achilles, doing ample justice to his bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle, with instant death.

389. ἀμφιπέριος. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole body, sometimes reaching to the feet.

400. Ἄλλος δ' ἄλλω, *each to his own peculiar god.*

409. ἀδελφῶν ὡς ἰκονίσα, instead of ὡς ἀδελφῶς ἰκονίσα, *for he knew in his mind how his brother was laboring.*

410. περιεσθάνοντο, *stood around.*

413. The infinitives in this line depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. σφῆς θήϊα, governed by διὰ understood.

420. et seq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I.

438. ἀγαρόντων, third pers. pl. imper. pres.

447. Αἰγίδα. the Ægis of Minerva was a shield, with rows of tassels (Σόσμαι) on the edge.

449. ἑκατόμβαιος *worth a hundred oxen.* Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property.

453. *πίλιμος γλυκίαν γίνετ'*, war became sweeter, &c.

455. et seq. The splendor of the description of the march can never be sufficiently admired. The poet adorns it with a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming a combination which presents the most lively picture that can be conceived.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces, implying that without their aid, he should be unable to "describe the multitude, and to name them." The following catalogue has always been celebrated for accuracy and fidelity, and was anciently appealed to as a high authority. The student is advised to give particular attention to this important passage. He will find it the most interesting fragment of ancient geography extant; interesting for the poetical beauty of the verse, the regular order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several provinces. The more he examines this catalogue with the subsidiary lights of geography, history, and travels, the more cause will he find of wonder, that a description so ancient, should combine so much accuracy, beauty, and interest. It is recommended to the student to trace the provinces and cities on some good map of ancient Greece.

The Bœotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phœceans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them, epithets, descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycænæ and Corinth and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the provinces as their boundaries became afterwards defined. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns, on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable because it shows the entire fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c. which follow in the enumeration. Then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and as Homer expresses it, *πίριη δᾶλις*, "Ἠλιδοῦ ἄρουα. We have now followed the poet

through the Peloponnesus, southward on the eastern coast, then northward through the interior and along the western coast: we now arrive at the dominion of Ulysses, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c., then turn to the continent and come to the Ætolians, the subjects of Thoas. We must now return to the south and visit the islands in the Ægean sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighborhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Phææ, and the lake Boibeis, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetæ, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf shaking Pelion." The student will thus perceive that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and he will find it for his pleasure and advantage, to make himself familiar with its details. It would be curious to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks that the number has been variously given by different authors: Plutarch, 120,000 men: Thucydides about 102,000, &c. Now if we take the whole number of ships, 1184, and multiply by 120, the number of men in each of the Bœotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1184; then we shall have 100,640, or in round numbers about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confine the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

The scenes described in this book are exceedingly lifesome. The figures are animating and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κασμήντες* for *κασμήθησαν*, *were arrayed*.

6. Ἄνδρες Πυγμαλίοισι. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, "Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48."

18. *κισσώματα* for *κισσώματα*, *pointed or armed with*.

28. φάτο γὰρ, &c. *for he thought to avenge himself upon the wrong-doer*.

35. *παριός*, governed by *παρά* understood.

39. *Δίστραξι*, *unhappy Paris*. *Δις* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Δάσειν ἴσσο χιτῶνα*, *you would have put on a coat of stone*, i. e. you would have been stoned to death; the Oriental punishment for adultery.

64, 65, 66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. *reproach me with*) *the desirable gifts of golden Venus*.

*The glorious gifts of the gods cannot be rejected,
Whatever they may give, and no one can acquire them at will.*

77. Τρώων ἀνίστρα φάλαγγας, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. Στυῖται, *he is desirous.*

98. διακρηθῆμιναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. εἰπῶσι. Various explanations are given of this form; 1st, for εἰπῶσι· 2d, for εἰπῶσιν, perf. mid. of εἶπω· and 3d, for εἰπέσχασι, perf. mid. of εἶπω.

100. ἄρχῆς, *the beginning of the war.*

103. εἰσὶν, future for the imperative.

115. ἀμφί, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. εἰ δ' ἀμφί, Priam, Panthous, &c. with their attendants. This construction often occurs.

151. εἰσπίπτει. The following note, drawn up for a different purpose by an accomplished and accurate scholar, Mr. Charles Folsom (of the Cambridge Press), he has kindly communicated for insertion in this place.

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's 'General Zoölogy,' Vol. VI. p. 149; Kirby and Spence's 'Entomology,' Vol. II. Letter 24, *On the Noises of Insects*; and especially 'The Library of Entertaining Knowledge,' *Insect Architecture*, pp. 147-152; *Insect Miscellanies*, pp. 83-87, 150.

"The εἰσπίτῃ or *cicāda* being scarcely ever found in England, Pope and all preceding English translators of the Greek and Latin poets mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicāda*.

* * * * * From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII. art. *Locust*) that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennie ('Library of Entertaining Knowledge,' as above cited,) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the *Iliad* (III. 151.) where the eloquence of Priam and his aged counsellors is compared to the song of the εἰσπίτῃ, Cowper translates it by

the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

* * * * *

“ Virgil says :

‘ Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ : ’

‘ And shrill cicadæ all the woodland tire : ’ (*Sotheby*)

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season ; — Σίριος γλυκὺς προφήτης, ‘ prophet sweet of summer hours. ’ ”

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen’s appearance upon the aged counsellors, is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet’s skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰνίη*, to be blamed.

170. *γλαυκίη*, respectable, imposing.

175. *παιδάριον*, generally, a child born in old age, but secondarily, an only child, and a beloved child.

180. *ἰμὸς ἕως κατώπιδος*, &c. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless — if indeed he ever was so related*, that is, I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *διδήματα*, pluperf. pass. from *δημῶν*.

189. *Ἀμαζόντις*, a tribe of warlike women, celebrated not only by the ancient poets, but by historians. Their exploits, and even their existence, are considered fabulous.

206. *σὺ*, concerning you, *περὶ* understood. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Ulysses.

224. *ὃ τότε γέ*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Ulysses, but to the power of his oratory.*

234, et seq. Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Pollux. Her enquiry is a natural one, and her self-reproach naturally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death, are simple and touching.

269. Ἴθρεια πιστά. *The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.*

273. τάμνει κείχασ. *The ceremonies of making a covenant began by cutting from the heads of the victims a portion of the hair and distributing it among the chiefs of the contracting parties.*

279. εἰνυθεόν, dual, referring to Pluto and Proserpine. — ἴνεις is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men, &c.*

286. Τιμήν, a tribute. Some understand the following line to mean *which shall continue to be paid in coming times*, and others, *which shall remain with the Greeks in coming times*, that is, *which shall never be recalled.*

330. Κνημῖδες, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons. The defensive armour of the heroic age consisted of a helmet, breastplate, and greaves. The offensive weapons were, the spear, the sword, the bow, darts, &c.

372. ἰχίύς, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. Κενή, for κενή, empty.

420. πάσας δὲ Τρωῆς λάθην, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris, is thus ended by the interposition of the goddess Venus. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are however but momentary.

ILIAD, IV.

Council of the gods; line 1. ἠγορεύοντες from ἀγορεύω, imp. for ἀγορεύοντες.

3. ἵππεχέου, poured the wine. At feasts in the heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the Gods.

4. Διδύχατ' ἀλλήλους, received the cup from each other.

8. Ἀλαλαμεινήσις. Derived, according to some, from ἀλάλασεν, to render assistance, according to others from Alalcomenos, a part of Bœotia. The former is the more generally received explanation.

11. παραμύχλωσι, a Homeric verb from παραμύχλω, to support or assist.

24. Ἡρῆ δ' οὐκ ἔχασε σνήδες, the breast of Juno did not contain her anger.

43. ἰκὼν δέσσοντι γὰρ θυμῷ, yielding, but with reluctant mind.

46. ἄνω, above, beyond, most of all.

49. Λαίβησι, the libation of wine.

59. σεβαστάτην, most revered or honored. — ἀγυλιμήτης, having deep or inscrutable counsels.

74, et seq. The descent of Minerva, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with fine poetical imagery, and simplicity.

95. Πᾶσι, among all or in the eyes of all.

107. διδαγμένους, waiting for, lying in wait for.

111. κερώνη, the tip or end of the bow to which the string was fastened.

122. γλωφίδας, the notch, in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkably beautiful. 1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter, lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such lifeness, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

141. Ὡς δ' ἴτεσι. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments, which only kings and princes were privileged to wear." Pope.

151. ἰχνοῦς, the barbed head.

161. ἀπίσιον, the aorist instead of the future.

167. ἱεμίονος ἀγίδα, his sacred shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the Gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Jove will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment he predicts that the day will surely come

when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him, when that time shall come.

200. Πασπαίρων, *looking round for*.

214. πάλιν ἄγαν (for ἄγαν), *were drawn out again*.

235. ψευδίζοντι, *to the false or perjured*.

243. τωθηνώντες, from θάωω, *to be astonished at*.

259. γερύσιον, *that which is given to old men, or counsellors, that is, precious*.

275. νέφος, *a cloud, that is, a multitude like a cloud*. The comparison in the succeeding lines is exceedingly lively, and the description which follows, highly picturesque.

306, 307. "Ὅς δὲ κ", &c. *And whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (i. e. of the enemy), let him attack with extended spear*.

315. γῆρας ἰμώϊον, *old age alike to all*.

322. Ἀλλὰ καὶ ὤς, *but notwithstanding this*.

371. πωλίμω γιφύρεω, *literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the ranks of the contending armies*.

386. βίης Ἐπειοληϊσίης, *a circumlocution for Eteocles himself*.

412. Τίτρεα, *a friendly term of address from a young to an old man*.

426. Κυρῶν, *swollen*.

446, et seq. This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying,—all are described in words, whose every sound conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. ἀπὸ δ', &c., *man grappled with man*.

478. Θρίπτεμα, *provision made for parents as a return for support in childhood*.

500. ἄεξ' ἰσῶω, *from the charge of the swift mares, in Abydos*.

539, et seq. "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it, without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

This book contains the exploits of Diomedes, narrated in a style of great power.

5. 'Αρρίξ' ἄσπερινῆ, *the autumnal star, i. e. Sirius.* This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature.

11. εὖ ἰδότες, *well skilled in.*

12. ἀποκεκλιμένοι, *separated from the rest.*

13. ἀφ' ἵππων, *literally, from their horses, that is, from their chariot,* which was drawn by two horses. In the heroic age, horses were used only with chariots, in battle.

21. περιεῖναι, *literally, to go round, that is, to protect.*

26. πατάγειν, *to lead down to.*

36. ἡΐωνε, *formed from ἡΐών, a shore; on the bank of the Scamander.*

49. αἶμα, *skilled.*

64. Διῶν ἐν Δίεφανα, *the oracles of the gods, referring to the oracle which commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.*

67. Ἄσπερον, *through, to the opposite side.*

73. ἰνίον, *the hollow below the back of the head.*

74. ὑπὸ γλῶσσαν εἶμι, *the construction is ὑποτάμι γλῶσσαν.* The spear passed through *and cut out his tongue.*

85. Τυδίδη, &c. 'The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.'

113. σφραγιστοῖς χιτῶνι, *from σφρίφω.* A species of breastplate, formed of hides, strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be *flexible.*

117. φίλαι, *imper. first aor. mid.*

119. ἴκαλι φθάμινας, *anticipated me, hit me first.*

195, et seq. The comparison of Diomedea to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the sheep, are finely conceived.

154. ἐπὶ κτήσασσι, *in possession of his estate.*

158. χημεσταὶ δὲ, *the nearest relatives after children.*

178. Ἰεῶν, *on account of sacrifices, that is, neglected, ἵεμα understood.*

182. αὐλώιδι τι. The upper part of the helmet was composed of the *λέφος, the crest,* and the *φάλος, the cone.* The helmet is called *αὐλώεις*

because it has an *ορίστος*, *αβάσις*, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. *φίσειδ' ἀγίειν*, do not counsel me to betake myself to flight.

262. *ἔξ ἄρτυγος*. the *ἄρτυξ* was a raised semicircle in front of the chariot, with a hook or peg in the centre, by which to fasten the reins.

292. *γλώσσαν πρυμνήν*, the root of the tongue.

306. *Ἴσχίῳ*, the hip-joint, *κοτύλην*, the hollow of the hip-bone, i. to which the thigh-bone is inserted.

335. *ἰσπεξάμινος*, attacking him with extended spear.

364. *ἀκηχεμίην* from *ἀκηχίω*.

387. *κεράμη*, here means, a cavern.

416. *ἰχῶ*, acc. for *ἰχῶρα*. The meaning and construction of the line is, *She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the blood from the hand (of Venus).*

453. *λαισήϊα*, small and very light shields.

487. *ἀψίσι*, the meshes.

499. *Ὠς δ' ἄνιμος*. This is a simile of great beauty. Observe how the poet always draws his similes from objects which were the most familiar to the sight of men in that age.

526. *Πιπῆσεν*. This line describes admirably the whistling of the winds.

530. *αἰδῖνθε*, respect each other, that is, be ashamed to fail in your duty, in the presence of each other.

579. *κλιπῖδα*, the collar-bone.

586. *πίρζεχες*, headlong.

620. *λάξ πρὸς ἑῶς*, treading upon him, generally rendered, with his heel.

661. *μαιμώουσα*, part. present, from *μαιμάω*.

686. *οὐκ ἄρ' ἱμελλον*, I was not destined.

698. *κικαφήουσα*, for *κικαφηνόουσα*, fainting.

709. *πικλιμίνας*, in the neighbourhood of.

723. *ἑκτάπηγμα*, having eight spokes.

724, et seq. *Ἴπυς*, the circumference of the wheel, the felloes; *πίρροντρα*, the tire; *πλήμυα*, the nave; *λίφεος*, the body; *ἄρτυγος*, the semicircles in front; *βυμός*, the pole.

733. The description of the Ægis of Minerva is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit, give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when the poet declares it to be sufficient for the armies of a hundred cities, (l. 744). The remainder of the description — the Goddess seizing her

mighty spear, and mounting the flaming car — the opening gates of heaven — the Hours — are sublime conceptions and expressed in magnificent language.

751. ἀνακλίνας, ἐκθεύνας, *to remove the thick cloud, and to spread it over the heavens.*

770, et. seq. These lines are quoted by Longinus, as a remarkable example of the sublime.

817. ἀσέριον, *heartlets, dispiriting.*

834. γῶνδι, *that is, the Greeks.*

851. Πιζέσθι, &c. *in front, Mars assailed him with extended spear, over the yoke and reins.*

859. Mars is wounded, and roars as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864 - 868) completes the picture, and leaves an impression of grandeur, upon the mind of the reader.

ILIAD, VI.

1. οἰώθη, *was left alone, that is by the gods.*

4. Σιμόϊσσι, &c. The Simois and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simois rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and is often alluded to by the ancient writers. The right of hospitality, often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a fine tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαιτιόσσι, *assisting or protecting.*

24. ἐκένειον, *illegitimate.*

39. βλαφθίοντι, *impeded by.*

40. "Ἄξαρ", *having broken.*

47. ἐν ἀφροῦ, *in the house of my wealthy father.*

56. ἄριστα. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. Αἰσιμα, *justice, what is merited by the enemy.*

72, et seq. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and

cause the Trojan women to assemble in the temple of Minerva, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice, if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *εὐσσει*, *struck against*; *δέγμα κιλαιόν* is the nominative.

118. *Ἄροξ*, *the rim*, the edge or border, made of hide, in apposition with *δέγμα* in the preceding lines.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the *Edinburgh Review*, objecting to, and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and making various interrogatories of each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek Revolution. We have before adverted to the right of hospitality. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of this description, should meet on the field of battle, and, upon enquiry, find themselves thus bound together. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of that feature of ancient society, which has already been the subject of remark.

143. *ἔλιδρον αἰετῶν Ἰηται*, *that you may come to the end of death*.

150. *δαίμιναι* for *δαίνας*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, know, or I will tell you."

168. *σηματα λογῶν*, *deadly signs*. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided. We can hardly imagine that a poem of the length and general excellence of the *Iliad*, could be composed without the aid of writing, and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by tra-

ditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and before the Trojan war. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the Iliad, should also have been acquainted with it. The student may find the question amply and learnedly discussed in Wolfe's Prolegomena, Wood's Essay on Homer, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his beautiful "Introduction to the Study of the Classics." It can merely be alluded to in a note.

169. *πίναξ πτυκτή*, a folded tablet, probably a roll of parchment.

194. *εἱμίονος*. It was usual to appropriate tracts of land, for the distinguished services of the great men of antiquity. This word afterwards acquired the signification of, a spot sacred to some divinity.

234. *ἔξιλετο*, took away.

236. *ἑκατόμυλοι*, worth a hundred oxen, for those worth but nine.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him to inquire the fate of their friends in the war, is exceedingly natural and beautiful, but is lost in the incomparable beauty of the scene between Hector and Andromache.

242. *Πυρραῖς*, porticos; *θάλαμοι*, chambers, or apartments, which opened into a hall, in front of the house; *αὐλή*, the outer court.

251. *ἠπιόμαρος*, gentle. There is a mournfulness in the interview between the hero and his mother which is deeply interesting. Her urging him to take wine, and his refusal, are natural and simple incidents, which heighten the effect of the scene.

285. *φείσθαι*, governed by *κατά* understood.

322. *ἀφώρτα*, handling. The employment, in which Hector finds Paris engaged, is extremely characteristic.

331. *συρίσθαι*, governed by *διὰ*, understood.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character.

351. *ᾔδεν*, knew, regarded.

365. *Καὶ γὰρ ἰγών*. Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Minerva, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to a hasty interview with his wife, having a melancholy presentiment that he shall no more return. This conduct was worthy of him, to whom the city looked for succour and deliverance. No private tie, however strong, could call his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of his heart,

and rushes to his home. Andromache is gone, in her sorrow and anxiety, to the tower. The hero turns thither and meets her at the Scean gate. Her nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by, in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sad recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother slain by Diana, after her release from captivity. Hector is now, "her father, mother, brother, husband" — her all, and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of the lofty bearing of the hero, and the fine and generous feelings of the man. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is full of sorrow, the picture is heart-rending; he looks forward and sees her in imagination, reduced by strong necessity to be the slave of another, and to perform the office of plying the loom, or of drawing water from the *Messeis* or *Hyperes*, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and, in the depth of his grief, prays to repose in death, before he learns the unhappy doom, which he has just pictured. The whole of this address is above praise. The mixture of lofty feeling, of tenderness, sorrow, and melancholy foreboding, fills the heart of every reader with emotions of sadness.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son, but the child, terrified by the glittering armour and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer, becoming a patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her "fragrant bosom," smiling tearfully (*δαρπύειν γιλάραια*). This is one of the most beautiful expressions to be found in any language; it is concise, yet distinct, and presents a perfect image of mingled gentleness and sadness. It fills the imagination and touches the heart.

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, counsels her to forget her sorrow in domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent

glance behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will no more return. Such is an outline of the celebrated scene between Hector and Andromache; — a scene, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and a profound knowledge of the human heart, has rarely been paralleled and never surpassed, among all the efforts of genius, during the three thousand years that have gone by, since it was conceived and composed.

506. Ὡς δ' ἴρι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the bold and splendid bearing of Paris. — *εὐραῖος ἵππος, a horse that has long been confined in the stable.*

508. λούσεται ἰβηρῆϊ, &c., to bathe in the swift-flowing river. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. ἰέριξί, met with, or spoke with.

523. Ἀλλὰ ἴδων μετιύι, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. Κεντήρα ἐπέθευται ἱλαδίην, to dedicate the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his sad interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax, which awaits him.

The student, who has once read this book, will read it again and again. It contains much that is addressed to the deepest feelings of our common nature, and despite of the long interval of time which lies between our age and the Homeric, despite the manifold changes of customs, habits, pursuits, and the advances that have been made in civilization and art, despite of all these, the universal spirit of humanity will recognise in these scenes much of that true poetry, which delights alike all ages, all nations, all men.

ILIAD, VII.

1. ἔξιπυρα, from ἐπιύω. for ἔξιπύρα.

5. ἰβηρῆης ἱλάθηον, with their polished firs, that is, oars made of the fir tree.

12. *σπιράτης*, the exterior rim of the helmet, hence the helmet.
26. *ἰσχυράλια*, literally, giving strength or aid to another.
30. *τίμαρος*, the end, the fute.
45. *ματιώων*, participle from *ματιάω*, and a frequent poetical form.
52. *σείρωμι ἑωραῖω*, to overtake fute or death.
63. *φριξί*, the rippling of the waves caused by the zephyr.
80. *λάλαχωνι*, cause to share in, impart, bestow upon.
83. *κρημῖα*, suspend, as a trophy, a custom frequently alluded to.
86. *Στήμα τι εὐ χείρων*, raise a mound or tomb for him. It was common in the heroic age, to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.
96. *Ἀχαιΐδες*. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them women, not men, as here.
117. *ἄδεις γα*, that is, *Hector*.
118. *γόνυ κάρψιν*, bend the knee, cease from the conflict.
130. *ἀνὰ δαίρας* for *ἀναίρας*.
171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot, who shall meet the valiant Hector. — *πατάλαχθε*, from *παλάσσω*, which, in the passive with *αλλάγη*, means to decide by lot.
184. *ἰδίξμα*, in order, beginning on the right.
199. *Ἐλπόμεαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*.
212. *Μυδίων βλοσυροῖσι πρόσωποι*, smiling with his stern countenance. The dative case is formed as if from *πρόσωπος*. The force of the expression is increased by the use of the plural. The description of the appearance of Ajax is grand and striking.
238. *εὐμήσω βῶν* (for *βῶν*), to wield my ox-hyde, that is, shield.
241. *μίλασθεαι Ἀρηῖ*, to fight, a figurative expression borrowed from some war-dance.
255. The description of the contest now becomes highly animated.
270. *μολυδιῖ*, huge, large as a millstone.
- 279, et seq. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.
298. *Θείον δόνουσαι ἀγῶνα*, will enter or take part in the sacred assembly, that is, the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Minerva, to supplicate the pity of the goddess. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἀιλπίουσι, not expecting.*

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifications against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen, &c.

371. *ἔργα γὰρ ἴα, for ἔργα γίγνεται.*

402. *ἑλίου πύργω, for ἑλίου.*

410. *πυρὶς μιλισσόμεν, to gratify or to favor with the funeral fire.*

421. Here is a very brief, but lively picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Neptune, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he built for Laomedon is forgotten, obtains permission of Jupiter to destroy it.

467. *ἐν Λήμνῳ, from Lemnos.* We learn from this passage that Lemnos was famous for its wines.

472. *οἰνίζοντα, purchased wine.* The enumeration of articles in the following lines, shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, &c.

ILIAD, VIII.

1. *πρωτόπαιλος, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than the epithet βροδοδάκτυλος.*

8. *διακίρσαι, from διακίρω, to rescind, to make void.*

14. *βίρθη, abyss.*

19. *σιρὴν χρυσίην, the golden chain, simply.* Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended.

27. *επι*. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. *ἀγασσάμενοι*, *amazed, or terrified at.*

36. *ἰσθθούμεθα*, *we will suggest.*

43. *γίγνε* for *ἴλινα*.

48. *Γάργαρα*, Gargarus was a part of Ida. — *ἱεμενός*, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands.

54. *ἀπὸ δ' ἀνοῦ*, *and forthwith.*

56. *Καὶ οὕτως*, *even so, that is, notwithstanding.*

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. *χρυσία κλάσσα*, *the golden scales.*

70. *ταυηλιγίος*, *causing long repose.*

72. *βίβη δ'*, *weighed down*, portending death.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. *Καίριον*, *fatal, or vital.*

87. *σκηναρίας*, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two, which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μὲν ἰσθθὰ βαλόν*, *turning your back.*

96. *γίγνεσθε*, *that is, Nestor.*

108. *Ὅστις ποτ' ἔσθ' Αἰνείαν*, *which I took from Æneus.* Verbs signifying to deprive, &c. govern two accusatives.

121. *παρὰ*, *near or by.*

122. *ἐπιγένησθε*, *started back.*

124. *σύνεστι*, *clouded.*

131. *σήμεθεν*, from *σηκέζω*, derived from *σηκός*, *a pen*, *would have been penned up.* The word is very expressive.

162. *Ἐδρον*, &c. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and larger and choice portions of food, &c.

178. *εὐδιδίεμεν*, *worthy of no thought.* Hector, full of courage, and knowing that the omens of Jupiter are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.

185. Hector in the excitement of the moment addresses his favorite horses. From this speech it may be gathered, that women were accustomed to loosen the horses from the chariot on their return from battle, and feed them; and from line 189, unless it is spurious, it seems that the provender

was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine.

193. *καίνιας*, rods, passing across the shield and serving for a handle.

206. In copying the text, it has been thought best to copy it exactly, and to print the name divided as here.

215. *Εὐλαμίωσι*, crowded.

222. *μυγακίοντι*, huge, like a whale.

223. *γυγυκίμων ἀμφότεροι*, so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity.

230. *καυκαχίαι*, empty boasting.

247. *ἀετρία δ' αἰετὸν ἦεν*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks, which, being dropt at the altar of Jupiter, showed that they would be saved by the protection of that God. "The word *καυκαχίαι*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks, having just received this happy omen from Jupiter, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

282. *φίωσι*. This word occurs frequently in Homer, in the sense of *help, deliverance, &c.*, and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δέω* for *δέω*.

306. *Μήλων*, the simile is very beautiful. The circumstance mentioned in line 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the perfectness of the picture.

336. *τάφροι βαθίαις ἴσαν*, drove them back from the trench. The description of Hector has a wonderful vividness.

348. *ἀμφιπεριστερέψα*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis. *Drove his horses about in every direction*.

353. *κακὰδησόμεθ'*, from *κἀδωμαι*.

371. *γυγίω*. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *Γηθήσει προσκυνίωσα*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Juno and Minerva. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

396. *κινηρηταίας*, obedient to the spur.

402. *Γυώσω*, I will lame.

405. *μέλεσθης*, may inflict, by overtaking or striking them.

408. *Ιουκλῆς*, poetical for *ἐγκλῆν*.

435. *ἰσῶναι*, the outer walls.

441. *βωμῶν*. These were *pedestals* or frames, the word meaning, not only *altar*, but the *base* of an altar, the *base* of a statue, or any raised surface.

449. Ὀλλῶσαι, participle present.

470. Jupiter now discloses, in part, the divine decrees, in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet, and thus put an end to the war by the death of Hector.

474. *ἔφασι*, part. inf. pass. from *ἔφημι*.

488. *τριλλισσος*, *thrice-wished*, compound of *τρις* and *ἰένωμι*.

495. *σῆκος*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. *εἰ*, used in the sense of the relative. A frequent usage of Homer,

535. *δειδείσεται*, *he shall prove*.

538, et seq. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Minerva and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, and the shepherd rejoices in his heart. This last simple and natural circumstance is inexpressibly beautiful, and heightens the effect of the visible scene by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion, that such a scene must produce.

558. *δυσψάγη*, *breaks up, clears off*. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

2. *φύλα*, a disposition to fight, it is here personified as the companion of *φύλας*.

3. *βελάλων*, for *ἰβελάλων*, from *βελίω*.

4. Ὠς δ' ἄριμος. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks.

11. *Κλήθη*, by name, personally

13. *εὐνομήν*, for *εὐνομήν*, from *εὖ*.

32. Ἀρεΐδα, &c. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. διὰ δὲ θεῶν, *one of two.*

49. εἰν γὰρ θεῶν, with the favor of the Divinity. The agency of the gods, appears to have been perpetually recognised, in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers, &c. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference, as we shall have occasion to notice hereafter.

59. βασιλῆας, governed by *εἰς* understood.

72. Ἡμέρας, *every day.*

91. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest reverence for Agamemnon, "to whom Jupiter has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word, μεγαλήτης, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a malicious temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint and offer to restore the captive Briseis, whom he has robbed from Achilles' tent.

115. ψῦδος, *adverbially.*

119. λιυγαλίης, *pernicious, destructive.*

122. ἀπίρους, *not used for boiling, that is, vases, ornamental and for mixing wine.*

124. *δίπλα*, prizes in the race. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, &c. games were established in obedience to this natural passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνάιδιον*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry or price paid*. Here it bears the latter meaning. In the heroic age the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer therefore was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a magnificent gift.

154. *πολλήνησι, πολυδάματα*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by making an offer worthy of a prince, in addition.

171. *Φίερα δὲ χερσὶν ἔδωκε, &c.* This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*εὐφημῆσαι*), then the libation, &c.

173. *λαβόντα, from ἀνάιδιον*.

186. *Τὸν δ' εἶρεν*. This passage shows that music was, at a very early period, a favorite amusement among the Greeks. It was also customary to accompany songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles.

187. *ζυγόν, the neck of the lyre, held in the left hand*.

196. *δεικνόμενος, taking them by the hand*. Achilles' reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. *κρίβην*. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context it seems most likely that it was a sort of table on which the meat was placed before division. — *ἐν πυρὶ ἀγνῆ, in the light of the fire, that is, near the fire*. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of the most remarkable character, in several respects. The speeches are admirable models of several kinds of eloquence, and suit exactly the characters of the speakers,

as well as the object which they wished to gain. Ulysses opens the business, because he is skilled in council. His speech is conceived with great justice and power. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed, that he dwells particularly upon the bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a God. The speech concludes with another, and more direct, allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He declines at once the proposal. He touches slightly upon his services — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His allusion to the cause of the war, and the application of it to his own case, are admirable; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats with additional assurances, his determination to meddle no more with the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the two-fold fate which had been destined to him from his birth, but he will still return and counsel others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence, than that which they have devised, in the hope that he would give up his wrath, &c. This speech is well worth studying, with a view to its oratorical excellences merely.

The speech of Phœnix, is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. We cannot

analyze it, but the reader will find in it abundant reason to admire the universality of that genius, which could conceive the varied and characteristic speeches of this interview, from that of Ulysses, to that of Ajax.

The reply of Achilles, is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Ulysses in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

There is much in this book, which is worthy of close attention. The consummate genius, the varied and versatile power, the eloquence, truth, and nature displayed in it, will always be admired. Perhaps there is no portion of the poem more remarkable for these attributes.

ILIAD, X.

2. *διδμημίνοι*, *overcome with*, from *δαμάω*.

8. *σπελίμιον μίγον στέμα*, *the great mouth of mournful war*. An expressive circumlocution for *war*, or *devouring war*. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

13. *Ἀβλῶν συρίγγων ἑὶ, pipes and flutes*, the most ancient and simple musical instruments.

15. *αἰφιδιλήμους*, *by the root*.

24. *πυθιαιῆς*, *reaching to the foot*.

30. *σσιφάνων* is here used for *the whole helmet*.

43. *ἔμῃ καὶ σὶ*. The sentence is elliptical. *ἰνάμι*, or some such word, must be understood.

56. *ιεῖς*, *sacred*. This word, however, must not always be understood in the sense of our *sacred*. It often means, *great, distinguished, excellent, &c.*

67. *ἠγρήγορα* from *ἠγρηγορία*, perf. pass.; and *ἄναχθε*, from *ἀνώγημι*, the same as *ἀνώγω*, pres. imper. for *ἀνώγηθι*.

82. It has been remarked, that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the heroic age, in respect to centinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. ἀδνηίους, from ἀδία. There seems no necessity for doubling the λ, — λ would be long without it.

124. ἰμίο πρότερος, before me.

125. καλήμιστοι, for καλίμιστοι, and that is poetical for καλιῖ.

134. Διπλήν, double, that is, winding twice round his body.

139. αὐρί φρίνας ἔλθ' ἰσθί, the sound came to his senses, he quickly heard the sound.

145. βεσίησαι, from βία. Such distress has overcome, or come over the Greeks.

150. Βὰς δ'. The following lines are concise, but extremely graphic. The scene appears at once before the reader's mind.

158. Δάξ' ποδὶ κινήσας, moving him by the foot, with his toe.

160. Θρονονῆ, the hill, in the midst of the plain.

167. ἀμήχανός, in this passage, indefatigable.

173. ἰσὶ ξυροῦ Ἰωνναυ ἀμῦς, a proverbial expression — it stands on the edge of a razor — we are all in the most difficult situation.

199. Ἐν καθαροῖ, in a clear spot.

206. ἰσχατιώοντα, straggling.

224. Σύν τι δό' ἰσχαμίον, nominative absolute. Two going together, one perceives or discovers before another, how an advantage may be gained.

227. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. αὐρίσθι. The force of the preposition in composition is to be observed. Since he knows above, or more than, others.

252. Ἄστρα δὲ δέ, the stars are far advanced, and the night is passed, more than two parts.

258. ἑφαλίον τι καὶ ἄλλοθεν, without cone or crest. — παρωϊνῆ, a sort of cap.

263. λισσὰ δόντας, rows of boars' teeth were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the πῖλος or felt to protect the head.

274. ἰερδία, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, stamps the description with an air of verisimilitude, which is at once recognised.

281. ἰυκλίαις, accusative pl. from ἰυκλήης.

285. Σπῦς, from σπύμας, formed from the 2d aorist ἰσπόμεν.

290. πρόφρασσα, an old feminine form of πρόφραον.

294. *χρυσίῳ*, &c. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

339. *ἑώρακεν ἑωρασει*. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perceived himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

355. *περὶθεν*, lined with *weasel skin*.

341, et seq. The stratagem proposed by Ulysses is in keeping with his reputation for ready resource.

351. *ἑρίσρα*. An allusion to agriculture. There are two explanations of it. 1st. It is said, if a pair of mules and a pair of oxen be employed in ploughing together, the mules will reach the end of the furrow first, and the distance between them is the *ἑρίσρα ἀμύων*. 2dly. It is said, the land is twice ploughed, first with oxen and then with mules, and the *ἑρίσρα* is the space between two teams of mules ploughing the same field, which has once been broken up by the oxen. The student may choose for himself.

361. The simile is highly appropriate and lively.

362. *μηρηκός*, for *μηραμηκός*, from *μηρός*.

375. *Βαρκάϊνον*, *stammering*, through fear.

401. *ἱπιμαίνου*, *aspired after*, spoken in irony.

403. *δαμάμενοι*. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. *παρὶς ἰσχύρα*. This expression refers to *native Trojans*.

457. *Φηγογμήνον*, *while he was speaking*.

460. *λαίπεδι*, *the plunderer*.

462. *οὐδῖνοι*! this termination to the plural of the article occurs but rarely.

463. *ἑπιθεσίμηδ'*, poetical for *ἑπιθεσιμίηδα*.

466. *Μίλον*, for *δῆλον*.

475. *Ἐξ ἑπιθεσιμίης ἀνέστης*, *from the edge of the δίφρος, or semi-circle in front of the chariot*.

480. *μίλον*, *inactive*. In the Tragedians the word means *wretched*. It occurs frequently in the *Oedipus Tyrannus* and the *Medea*.

483. *ἑπιπεροφάδην*, *on all sides*.

493. *ἄθῆστον γὰρ ἴσ' αὐτῶν*, that is, *παρῶν*, *for they were not yet accustomed to them*; they had but lately arrived, and had not yet taken part in the war.

502. *Ῥιζήσων*, *whistled*.

515. *ἄλαστονευτή*, *careless watch*.

540. *ὄσων πᾶν εἶρησε ἴσως*, *the word was hardly spoken*.

564. *εὐφρασε δὴλασι, made them leap to the trench.*

572. *Ἰδῶν*, accusative for *Ἰδῶνα*.

573. *λέβη*, the neck. "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *λουμίδου*, *bathing-tubs*.

577. *λίω'*, probably from an old adjective, *λίψ*, *λίσις*.

The libation to Minerva, with which the book closes, and the offering mentioned in line 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

4. *πυλῆμασ ῥήμασ*, the signal of war.

11. "Ὀψέ", loudly.

20. *ξυνάϊον*, a token of friendship.

24, et seq. are remarkable for the particularity of the description. *ἄμα*, stripes, *πυλῆμασ*, of lead.

25. *πασσιντήμασ*, of tin. It is matter of great doubt what these metals were. The probability is that which has been stated.

26. *ἑμυρίχασσ*, from *ἑρίχασ*, for *δριχασσ*.

27. *ἴρισσιν ἰουόσσιν*, like the rainbow. It is finely remarked by Trolope, that, "of all the points of resemblance, which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt, that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13. LXX. *εὐ εὐξεν μου εὐξασμι ἐν εἴ νιφίλῃ, καὶ ἴσσασσι εἰσ σμῆϊον ἀπὸ μῆσσιν ἑμοῦ καὶ εἴσ γῆσ*."

62. *ὀβλοσ*, full. This simile is lively, and has the charm which belongs to all figures borrowed directly from nature.

67. *ἀμπεῆρεσ*, mowers or reapers. *ἐναντίσ*, opposite. This is to be explained by the ancient mode of resping and mowing, which was the following. The workmen divided into parties, beginning at the opposite ends of the field and meeting in the middle. It was thus naturally a matter of rivalry to see which should do its part first. Hence the propriety of the figure, applied to two hostile armies, advancing rapidly towards each other.

68. Ὀργανον, the row; applied to hay, perhaps it would mean the swath.
69. ῥάγγματα, handfuls.
84. ἀίξεντο ἰερὸν ἡμέρας, the day was increasing. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.
86. ξυρτίμος, the woodcutter. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life. It is this which gives his poetry that air of verisimilitude, which scarcely any other poetry possesses. It is important to notice this trait, in order to form a just estimate of Homer.
105. δίδω, from the old verb δίδωμι, to bind.
130. γυνουζίσθη. This verb means primarily, to take by the knees, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is therefore, to supplicate, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply, to supplicate.
147. Ὀλμον. This was properly a cylindrical mortar, and generally a cylinder.
160. προβάλλων, a derivative from προβαίω - drove with a noise, that is, the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.
173. ἐν νυκτὶ ἀμολγῆ, at the milking-time of night. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either evening or morning. Here it evidently is evening.
214. ἐλιλίχθησαν, and they rallied.
227. μετὰ κλήσε, after the report, that is, having heard the report.
236. ἔρασε, 2d aorist, from εραίω.
249. πολλὰ δ' ἴδων, had given much, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, which has been explained before.
251. ἐπέξ, aside.
256. ἀνιμοτριφίη, literally, wind-nourished, — supposed to mean, "the wood of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, borne on the wind, that is when hurled from the warrior's hand, or swift as the wind?
269. βίλος, here means, the pains of child-birth.
282. Ἄφρον, they foamed. The description is brief and graphic.
297. δειραῖη, violent.
307. ἐρήφι, swelling.
308. This line is vigorous and picturesque.
319. βέλιοναι, the old form for βούλιοναι.
334. κισαδάς, 2d aor. from χάζω, having deprived of.

364. *μῆλλος*, you are wont.

385. *Ταξίνα*, &c. These epithets are intended to convey the greatest contempt. *Βου-μαν*, thou who fightest with the bow, not daring to trust thyself to the open battle. It is said that archery was not considered as honorable a mode of warfare as other kinds of fighting, because it did not so readily admit the exploits depending on personal prowess. The other epithets are obvious.

393. *ἀμφιδερμή*. This word denotes the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.

413. *Ἐλσαν*, for *ἐλῆσαν*, from *ἐλίσσω*, *shut him up*, surrounded him.

424. *πέριμαστος*, the navel.

455. *νεκρῶν*, shall perform funeral rites. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μετακλιθῆναι*, giving way.

537. *κισσώεσσαν*, the tire of the wheels.

548. *ὦ, ἰ' αἴθωνα*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible, but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Secondly, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small, and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison, it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it, arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that in ancient times and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λιλαίμιστα*, eager to satiate themselves with his flesh. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopt in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh, &c. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

622. *πρὸς ἄναια*, towards the breech.

624. *κυνία*, for *κυνίανα*, a *potion*, literally, a *mixture*.

630. *πρέμνον*, *onion*. This onion was very different from the root which now passes under that name. It had a sweet flavour, and was used to impart an agreeable taste to wine. It is in high repute at the present day in Egypt.

630. *ποσῆ ἔλεον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *fresh*, *ἀσπύς*, *meal*.

632. *Πῶρ δὲ δίπας*. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four rings or handles, being double, and with two other handles, carved, and representing doves.

639. *κνή*, imp. from *κνήμι*, same as *κνάω*, to *grate*. She grated goat's milk cheese upon it.

659. *βεβλημένοι, ἐνέμμενοι εἰ*. The difference between these seems to be that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded* as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot, on that principle, be considered out of place. It may be rather weak in the old gentleman, but not therefore indicative of weakness in the poet.

674. *Ψύει ἰλανόμμενοι*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σείδιος*, *extended*.

762. *Ὡς ἴον*, thus I was. — *ἴσσορ' ἴην γε*, perhaps, *if I may tell what I once was among men*.

764. *μετακλυθείσθαι*, will weep or lament afterwards, will repent when it is too late.

796, et seq. Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles' permission to wear his armour, and appear on the field, that the Trojans might think it was Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

824. *πειέοντα*, will rush, that is, in flight.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis, unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles should send his friend Patroclus, to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been gratified by the embassy sent with splendid offers to conciliate him: he has threatened to return home, but does not intend to perform his threat, partly because he wishes to enjoy in person

still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and half anticipates that an occasion may be made by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

2. 'Ἴατ', was tending.

4. Τάφρος, &c., the trench of the Greeks and the wall beyond it, that is, beyond it from the Trojans.

17. This episode, as the student will immediately observe, is introduced in advance of the story.

29. Φιτρῶν καὶ λάσων, the foundations of trunks of trees and stones.

54. κρημνὸν γὰρ ἐπηρείβει, overhanging ridges.

55. ἐπολίτισσεν, a palisade, stakes.

66. στεῖναι γὰρ, for the passage is narrow, and there I think the chariots will be endangered or destroyed.

121. θύρας, ἐχῆα, the gates, the bolts.

125. κελήγοντες, from an old verb κελήγω.

147. ἔχασται, for διδραγμίνοι εἰσὶ.

160. ἄμφ' αὖτον αὖτις, sounded sharply. The whole of this description is clear and graphic. The contest before the walls, the audacity of the Trojans, and the resistance of the Greeks, are congenial to the poet's powers.

179. ἀπαχίασε, from ἀπαχία, plup. for ἠπάχισεν.

200. Ὄρεϊς, a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

233. ἀπὸ σπουδῆς, seriously. This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following noble sentiment ;

Εἰς οἰανὸς ἔριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

One omen is best, to fight for our country.

254. ἰθὺς εἰώ, the preposition κατὰ understood.

258. Κρόσσας, the gynnaclies ; ἐσάλξας, breastworks.

284, 285. *Καὶ τ' ἰφ' ἄλδ' ἀλάσσει, and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlet and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it, that is, the snow.*

311. *Ἐδέξ' εἰ, &c.* an illustration of the custom, before remarked upon, of honoring the chief men at the feasts with ampler portions, than those of others.

322. *Ἦ τίθει.* This passage is very striking. The sentiment is deeply tinged with melancholy, but very appropriate to the occasion.

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. *ἀεισεύει, a diver.*

415. *Ἀργυροί.* The description which follows is vigorous and graphic. The simile which illustrates it, has been praised for its exactness in every point. The wall between the two armies is represented by the boundaries; their spears, by the measures, &c.

433. *Ἄλλ' ἵχου, &c.* There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, true-hearted woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description.

446. *εὐμυρὸς ἀσπίς, broad at the bottom.*

453. *σπίλων, bars or bolts.*

455. *διπλῆς, double.*

456. *ἰσχυροί, crossing or fastening in the centre.*

458. *Ἐδ' ἀσπίς, having braced himself, that is, by setting his feet wide apart.*

459. *ἄσπετος, the hinges.*

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

3. πάλιν ἐρέειν, *turned in another direction.*

5. Ἴππημελίγῳν. So called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes: but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλαυκοφάγον, *milk-eaters*, ἀκίον, *content with scanty subsistence*, &c., though great doubt hangs over the etymology of the latter.

18. ἐρέειν, &c. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with great approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Neptune, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical, and the picture is at once beautiful and imposing.

36. αἶδας, *fetters or shackles.*

42. ἀντίφθι, for ἀνταῖς, referring to the ships.

53. λυσσῶδας, *very mad.*

59. ἐκασπασίη, the same as ἐκασπαστή, *a sceptre or staff.*

60. κικωτός, *perh. mid., from κίωσκω, gently striking.*

72. κρείγνεται, *easily known.*

90. μετατάμιος, *placing himself among them.*

102. Φοζακινῆς, *timid or frightened.*

114. Ἡμῶς γ' ὄδους ἴσσι, *it is by no means right that we, &c.*

119. Δουγρός, *a coward.*

128. λαοσίοις. This word is susceptible of two interpretations, — *preserving the people*, from λαός and σίος, and, *exciting the people*, from λαός and σιών.

130. Φρέζαντες, &c. This description of the array of the Greeks is strikingly vigorous.

137. ἰλοσίερχος, understand *λίθος*. The epithet means, *destroying in its course*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are happily descriptive of the rock in its downward course, which shadows forth the descent of Hector upon the Greeks who await him, between the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse.

146. *μᾶλ' ἰγχεμφθίς*, *pressing, hand to hand.*
158. *Καῦρα ποδί*, &c. *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, having the whole person protected by the shield.*
162. *ναυλῆ*, *the end of the shaft*, which is inserted in the spear-head.
191. *ἴδαστο*, from *εἶδωμαι*, *appeared.*
204. *Ἦκε δὲ μιν σφαιερῆν*, *and he threw it (the head) like a ball.*
212. *ἰγώνη*, *the part of the leg behind the knee, the knee-gorge.*
237. *Συμφιερῆ δ' ἄρετή*, &c., *the united courage, even of cowards, avails.*
240. *Ἰδομενεὶς δ' ἴσι*. Idomeneus' appearance is adorned with all the splendor of description. The simile is vivid and striking. It is borrowed from the sublimest phenomenon in nature, and gives in a single line the magnificent image.
261. *ἰνώσια παραφωτόντα*, *he placed the splendid chariot against the side-walls at the entrance.*
271. *ἐρώρηται*, from *ἐρώρομαι*, a derivative from the perf. mid. of *ἔραω*.
- 275, -et seq. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.
288. *βλιῶ*, as if from *βλήμι*.
315. *ἰλάσει*, from *ἰλάω*, poetic for *ἰλάσσει*.
334. The simile is one whose truth is known to every body by ocular evidence. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears, &c. The *brass* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted indeed who could look without shrinking upon the struggle, &c.
347. *Ζεὺς μὲν*, &c. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Jove. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.
352. *ἄντιανυδὶς*, a very expressive compound, — *coming-up-from-under*.
371. *ἴψι βεβάρτα*, governed by *βέβημι*, *leaping high.*
382. *ἰδμεναί*, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the *ἵδνα*, or marriage-gifts. The custom has been before alluded to.
385. *πᾶρ' ἄμων*, *over the shoulders (of Asius).*
407. *Δινοστήν*, *round, navissee*, *two rods crossing each other inside the shield,*

408. *λάλα*, from *λάω*, 2d acc.
409. *Καρφύλιον*, *drily*, or *sharply*.
416. *σραπτή*, *attendant*.
431. *ἰσίσταρα*, *she excelled*. This form is frequently constructed with an accusative, which is properly governed by a preposition understood.
443. "Ἡ ἰά σι, &c., *which, palpitating, shook the end of the spear*.
450. *ἰσίσταρα*, *guardian*.
458. *ἰσίσταρα*, for *ἰσίσταρα* from *ἰσίστω*.
515. *Τρίσταν*, literally, *his feet did not carry him quickly to flee from the war*.
534. *εἰς μέσση χυρὴ ἐνθάς*, *putting or clasping his hands round his middle*.
544. *Συμφοιότης*, *life-destroying*.
564. *ἐπίστος*, *a stake, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear*.
588. *ᾠχον*, *the extremity of the bow*.
589. *πέσσοι*, *λεῖονοι*, *beans, peas*.
613. *εὐλίπη*, *the handle of the axe*.
654. *ἐπώληξ*, the simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.
658. *κατῆ σίς*, that is, *Pylæmenes*. The death of one Pylæmenes has been already recorded in *Iliad*, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him, others that the present personage is nothing but the ghost of the former, and others that there were two of the name.
685. *Ἴωνες*, *the Athenians*, so called from *Ion*.
696. *ἄνδρα ναυαυτός*, *having slain a man*. It was a frequent custom for murderers to flee for refuge to another tribe and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this fact occurs in *Herodotus*, in the melancholy story of *Adrastus*.
703. *'Ἄλλ' ἴστω'*. This simile is derived from one of the most familiar sights among a simple people. It is extremely natural, and its propriety will be peculiarly striking to those who have had frequent occasion to see a yoke of oxen, ploughing in a hot day.
726. The speech of *Polydamas* is interesting for the simple and philosophical classification of men, which he suggests to *Hector*, by way of showing him that he cannot be first in council as well as in the field, and therefore ought to take the speaker's advice and retreat. It can hardly be said to have a natural air, considering the circumstances in which it is supposed to be uttered.

775, &c. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the true character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, an antique dandy, and like his modern brethren, though destitute of principle and virtue, not devoid of the courage which is generated by the code of honor.

799. φελαγιάωντα, *crested with foam.*

820. σείοντι, *raising a dust, through the plain.*

829. σιφάσαι, from φάω, *you shall be slain.*

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle succeeds battle with animating rapidity. The speeches are in fine keeping with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines, thus shunning the confusion of intricate and minute detail.

ILIAD, XIV.

The poet resumes the narrative from the end of the eleventh book.

8. στείωντι, *a look-out.*

15. ἐπέπεσε, *was overthrown, plur. pass. from ἐπίω.*

16. 'Ὡς δ' ἴρι, &c. There is great beauty and appropriateness in these lines, and the beauty of the thought is heightened by a few words which make the expression figurative and lively. First, the simile illustrates the thought perfectly. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The simile is exact. Secondly, the use of the epithet *καφῆ*, and the participle *ἰσόμενον*, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for* the rapid coming of the shrill winds.

25. λάει, 2d aor. from λαιώ.

34. χεῖμα, *contain.* It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two or perhaps more rows.

35. πρηνέστερας, perhaps from πρηνός * *pinnales, in rows*, is the probable meaning, though it is involved in obscurity.

87. ἰψίωντι, *desiring to see*. There is a class of verbs ending in *ων*, called *desiderative*, several of which occur in Homer.

77. ἴσ' ἰθὺν ἰγκίσσομεν, *let us hold them at anchor*.

89. Καλλίψιν, for πανταλίψιν.

92. ἄρτια βάζειν, *to speak things agreeable to prudence*.

101. ἀποσπασταίωσεν, from ἀποσπασταίω, *will look round, as if to escape*.

123. ἔρχαντο, *rows*.

129. ἰχθύμεθα, *let us keep ourselves*.

142. σφιλώσεται, *may God destroy him*; from the adjective σφιλός, *deformed*.

154. ἀπὸ πίεω, *from the summit or peak*.

162. ἐνέτασαν, *having adorned*.

164. Ἥ, χρεῖη, *on account of her beauty*.

169, et seq. These are very curious as a description of Juno's toilette. It is probably copied from the customs of the heroic age, heightened by a few poetic additions.

201. Ὀκεανὸν τε. From this passage it appears that Juno was educated by Oceanus and Tethys, after Saturn was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Juno pretended a wish to reconcile them in order to obtain the Cestus of Venus. They are represented as living at the extremities of the earth, which is according to the well known idea, that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. Ἄπραπτον, has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is an ærial lightness and sprightliness in these lines which is beautifully descriptive of the progress of Juno.

252. Ἰλιξ, *I put to sleep*.

271. ἀάατον, *invulnerable*.

291. Χαλιδαί, &c. Aristotle, as quoted by Trollope, observes, that the Ionians call the Chalcis (owl) *πύμνιδις*; the latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men.

307. πρυμνορείη, *at the foot of the mountain*.

This story of the deception practised upon Jupiter by Juno, speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. It is not to be expected of the poet worthily to shadow forth the Supreme Spirit of the universe in his Jupiter,

but rather to give a poetical existence to the power which imagination might conceive as working in the immediate occurrences of the world, while the Almighty Power dwelt in his "pavilion of clouds," which even the genius of Homer could not approach.

During the slumbers of Jupiter, the affairs of the war take a different turn. Neptune rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues calls out all the power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the roaring of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet then selects from the *mêlée*, the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them possesses a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the nervous verse, and the fall of Hector is like the fall of an oak, torn up from the roots by a stroke of Jove's thunderbolt; and all the circumstances of the overthrow, are told with a distinctness that brings the scene at once before the eye. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him: his breath returns: he opens his eyes: he vomits blood, and falls back again in a swoon. The muse of Homer shows her most wonderful power in such scenes as this.

463. *Δικειφίς δίκας*, springing aside obliquely.

499. *κάδιον*, like the head of a poppy, *ὧς* understood.

509. *ἀνδράγχι*, spoils taken from the enemy.

In this book there are many striking excellences, and some passages highly objectionable. The description of the girdle of Venus is among the most fanciful sketches of poetry; many circumstances in the meeting of Jupiter and Juno are beautifully conceived, but the effect of the whole is disgusting. The conclusion of the book is in the highest strain of the Homeric muse.

ILIAD, XV.

3. ἔχιστον, for ἔχισι, this termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἀπινύσσειν, from πινύσις, *fainting or senseless*. The noun is governed by κατὰ understood.

16. κακοῦργήσεις, *evil machinations*, from βάπτω, *to sew*.

19. Ἄκμωνας, *anvils*.

24. ἐλιγνησίων, *having but little power*.

37. Στυγίς ὕδαρ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them."

60, et seq. Jupiter discloses, in this speech, the final determination of his purposes, in regard to the war. Hector is to resume the battle, and inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles enraged by this event, is to return to the field and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles' vengeance is accomplished. The poem proceeds in accordance with this declared purpose of Jupiter, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector.

80. Ὠ, δ' ἴρ'. The illustration in the following lines is one of the most beautiful in Homer. The rapid passage of Juno is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed. No simile could more exalt the power of the goddess.

86. δεικνόντες, from δεικνόμεαι, *they received her with their right hands and pledged her with their cups*.

101. ἡ δ' ἐγίλασσα. The picture is strikingly true to nature. The smile upon the lip, and frown upon the brow, express admirably the state of mind in which the goddess must be supposed to have been.

110. ἔλαμ', *I fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun ἔλας, bears the same primitive signification, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

114. παρασπένει', *with the palm turned downwards*.

119. Δαῖμόν τι. Terror and Fear were the sons of Mars. The lifelessness of the following lines is such, that the incidents are described to the ear, in the rhythm and rapidity of the dactylic verse.

128. ἤλί, derived from ἀλή, *wandering of mind*; φρένας, governed by κατὰ understood.

153. ἔμφι δὲ μιν, &c. This brief but sublime description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii, 11. "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and *thick clouds of the skies.*"

167. στουλοισι, *dread.*

191. παλλομίνωσι, *the lots being shaken.*

194. βίωμα, an Ionic form from βέω. *I will not go according to the will of Jupiter.*

204. ὡς προσκυρόμεν, &c. In allusion to the respect due to superiors in years. *The furies always attend upon the elders, that is, avenge offences committed against them.*

228. ἀνδρωσί, *without sweat or toil.*

229. αἰγίδα. The Ægis is here evidently a shield.

238. φασσοφόνη, *a dove-killer.*

283. ἰν σταδίῳ, *in firm or close contest, hand to hand.*

306. ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The contest is depicted in the most lively colors. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh, eager to satiate themselves, &c.* Every thing seems instinct with life.

350. πυρὸς λιλάχουσι, *shall bestow the rights of the funeral pyre.*

356. ἔχθρας πασίτοις, *the edges or banks of the trench.*

363. νηπίησιν, *in his childishness.*

379. Τρώες δ' ὡς ἐπέθεντο. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the deck of a ship, driven by an impetuous wind.

389. πολλήνηα, *fastened together, with rings; literally, glued.*

410. στάβηον, *a carpenter's rule.*

447. ἰ μὲν πικνίηται, *he was occupied.*

453. Κεῖν' ἔχεται κροσσίου, *clattering with the empty chariot.*

463. "Ὀς αἰ, &c., *who (Jupiter) snapped the string of the bow, ἣ ἰξίονεν, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).*

479. τετραθίλωνος, *four-fold, having four thicknesses of hide.*

484. βλαφθήνα, *made powerless.*

492. *ἵκεται* for *ἵκεται*.

494. *ἄ; δὲ μιν*, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is in strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. *νῦν ἄγειον*, now is the time. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σφύγγεσθε*, to waste away by degrees.

521. *ἀπαμύχνηται*, poet. 2 aor. from *ἀπαμύχνηται*.

533. *ἀνδρῶν ἀλιεμένῃ*, a means of avoiding, that is, a defence against the enemy.

582. *Ὡς ἐστὶ σοί*. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ πάντῃ βίβαντι τοικῶς*, like a wild beast who has done some mischief.

590. *Ἦχῃ*, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and tells in the description.

592. *Τρῶες δὲ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *ενεβή γὰρ ὄχ' ἰς Σαρύττω φέρονται*, they are borne up from death but a little. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωπαὶ δ' ἰγίοντο πᾶν*, and they (the Greeks) were facing the ships, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *οἱ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κίλισσιν*, to ride on horseback. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *in person*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ἀνυάλου*, a swift sailer.

709. *ἀϊκάς*, the assaults. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἄφλασσαν*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θεῆνον*, a bench.

738. *ἰσχυραλία δῆμον ἰχοντες*, having another host, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῆ ἰσχυρὸ φῶς*, &c. *Wherefore our safety lies in our hands*, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

ILIAD, XVI.

4. *δοφερόν*, dark.
7. *διδάκρουναι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is a homely but lively one.
22. *Μὴ νιμίση*, *be not angry with me.*
29. *ἴπλιω*, an imperfect in the sense of the present.
31. *Διναρίση*, *unhappily brave.*
41. *ἴσποντις*, *listening me to you, that is, taking me for you.* It was the wish of Patroclus, as expressed in this finely conceived address, to assume the armour of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat, by the terror of Achilles' prowess.
54. *προβιβάκη*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.
57. *κτιάτισσα*, *acquired possession of.*
59. *μιστανάσσει*, *a journeyer.*
60. *Ἄλλὰ τὰ μὴν προστιγέθαι ἴασομεν*, *but let us leave the past.*
62. *μνηθμόν*, *my wrath.*
68. *Κιλιώσται*, *are close upon*, 3. pl. perf. pass. poetical.
69. *πίλις πᾶσα*, *the whole city, that is, all the forces of the city.*
71. *ἐναύλους*, *ditches.*
78. *περιάγνυται*, *breaks around me, that is, the voice of Hector.*
100. *ἱερὰ κρηθίμια*, *the sacred walls.* The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and nothing more true to nature, when examined in relation to the character of Achilles.
102. *Αἴας δ' ἰνέει' ἔμμεναι*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Jupiter, is one of great lifeness.
106. *πὰρ φάλαξ'*, for *πατὰ φάλαξα*.
128. *οὐκίτι φυκτὰ πύλωνται*, *lest the means of escape exist no longer.*
129. *Δύστω*, an imperative from the form *δύσσομαι*.
143. *Πηλιάδα μιλίην*, *an ashpen spear from Pelion.*
147. *μῆναι ἰμελλήν*, *to await his command.*
161. *γλώσσην ἐκραιῆσιν*, *with their broad and extended tongues.*
166. *Ῥώστε*, *eagerly rushed.*
172. *Σημαίνουσι, κρατεῖον*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *σημαίνουσι* here signifies the degree of command

which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *καταίης* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *κλειδίης*, an epithet applied to Diana as the goddess of hunting.

192. *Ἀμφιγυαζόμενος*, *treating him with loving-kindness*.

214, et seq. These lines are highly graphic.

233. *Ζεῦ ἄνα*, &c. This is a passage of some obscurity. The following is a brief abstract of the opinions of several critics. The oracle of Dodona was the most ancient in Greece, situated at the foot of Mount Tomarus, in the midst of a grove of oaks, by which the oracles were supposed to be uttered. The *Selli* were probably Pelasgians, distinguished by great austerity of manners, as the epithets *ἀνεπίπυδος*, *χρημαῖνας*, with *unwashed feet*, *sleeping on the earth*, indicate. The word *ὑποφῆται* is of doubtful meaning. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples, who undertook to explain the oracles, when they were obscure. But it is said the *Selli* are here represented as the principal priests, and not as servitors. To remove the difficulty, it has been supposed with some probability, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods, immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, *prophets*, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑποφῆται*, *under-prophets*, because they received them from the oaks."

260. *Εἰσὸς ἱεῖς*, *by the way-side*.

272. *ἄγχισμαχος Διράωντος*. A difficulty has been started in relation to the connexion of these words with the rest of the sentence. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. May it not be, that Patroclus, wishing to inspire the Myrmidons, with the invincible courage of their master, exhorts them to do honor to Achilles, "who boasts to be the bravest of the Grecian chiefs, and to his companions, who claim the same distinction among the Grecian soldiers"?

297. *Ὀς δ' ἴσ'*. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage, by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Jupiter removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. *ἴσ'*, *cessation*.

336. *μίλειον*, *in vain*.

361. *Σείοντες*, watched, or listened keenly to.
363. *είω*, either for *καίωσι*, 1. aor. or 3. sing. imp. from the old verb *σέωμι*.
371. *Ἄξιον*, dual, referring to the pairs of horses.
379. *ἀναιμυκαλίαιζον*, were overturned with a crash.
390. *κλιτύς*, crags.
392. *ἐπὶ πᾶσι*, headlong.
395. *Ἰεργὶ καλαμιστιῆς*, that is, the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.
403. *Ἦσαν ἐλάϊς*, sat crouching.
419. *ἄμυρραχίονας*, having breastplates without the *μίτρα*, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.
426. *Ἥ βα*, &c. The simile of the two vultures illustrates strongly the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.
453. *Ἄνδρες ἰσθὺν δέ*. The request here made is afterwards fulfilled.
459. *Αἱματῖσσας δὲ ψιμάδας*, bloody drops. The phenomenon is designed as a portent of approaching death.
469. *μακρόν*, 2. aor. from *μακάω*.
481. *φρίγης*, the diaphragm. *ἔρχαται* from *ἔργω*, poetical perf.
491. *μυδάει*, groaned in anger.
507. *λίπας* for *λίπινους*, 2 aor. pass., after the chariot was left by the chief, that is, Sarpedon and his charioteer.
- 515, 516. *δίνασαι δὲ εὐ πάντων' ἐκούσι*—*Ἄνδρες μηδμίην*, you can give heed to. The construction is an unfrequent one.
562. The contest over the body of Sarpedon is nobly described. The darkness spread over the combatants, is the cloud of dust raised by the *mêlet*.
574. *ἰνίσουσι*, came as a suppliant to, according to a custom which has before been explained.
584. The direct address of the poet to Patroclus is another instance of that change in manner which has already been noticed.
589. *αἰγῶνις μισθῆ*, the throw of a dart.
617. *ἔρχοσθᾶν αἶε*. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armour." Pope.
630. *τίλος πελλίμου*, the perfection of war.
638. *Ἦεν δᾶ*, &c. The ringing of the shields struck by the spears, is well described by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *ἄρμίσσων*, an imitative word, expressing the sense by the sound, *δασκ*.

658. *ἰὲρὰ πάλαντα*, the sacred scales of Jupiter, that is, by figure, the decree or determination of Jupiter.

668. 'Ελάων *ἴα*, the construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered; *going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him, &c.* The command of Jupiter that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in line 453.

685. *καὶ μίγ' ἤκετόν*, and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate.

702. *ἐγκῶνας*, the elbow; here, a corner or angle.

714. *ἄληται*, from *ἄλημι*, to gather, to collect together.

722. *Αἴθ'*, *ἴσον ἦσσαν*, &c., would that I were as much superior as I am inferior to you.

745. "Ω *πρώτα*. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the heroic age.

747. *πέτρα δὲ φῶν*, searching for oysters.

754. *ἄλω*, 2 pers. 2 aor. for *ἄλω*.

765. These lines are remarkably vigorous. *Εὔρος* and *Νότος*, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, give an animated picture of the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βουλυτόνδε*, towards evening, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *σιεμίσσων*, reaching to the extremity of the person.

836. "Ἢμαρ *ἀναγκαῖον*, the fatal day. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is in keeping with the customs of the age. The poet shows his remarkable invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is highly probable. The reply of Patroclus is characteristic. He declares that Hector is not his victor, but Apollo, and among men, Euphorbus, and Hector is only the third agent in his fall. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem. The friend of Achilles has gone forth to the

battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Vulcan. His vengeance on the Greeks is already fulfilled, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

19. ὑπέβιον, *proudly*.
32. μίχθιν δὲ τι νήπιος ἴγνω, *when a thing is done, even a fool knows it*.
34. τίσις, *you shall expiate the death of*.
51. Χαρίτῃσιν ἁμῶν, *like the Graces, that is, like the hair of the Graces*.
52. ἰσφάκωντα, from σφαιῶν, *were pent*. The beauty of the simile in the following lines is remarkably appropriate.
66. ἰύζουσι, *they shout*.
71. ἐγάσσατο, *was envious, or rather, had determined that he should not*.
88. φλογὶ ἰπιλος, *like the flame*. The points of comparison are, the splendor of Hector's armour, and the rapidity with which he moves.
93. Μήτις, *let no one*. The verb is future for imperative.
98. πρὸς δαίμονα, *in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity*.
101. ἐκ Διόφιν, for Διῶν, *according to the will of the deity, or favored by the deity*.
105. κακῶν δὲ καὶ φίετατον εἴη, *it would be the best of evils, or as we should say, the least*.
112. Πλαχυνῶνται, *is frozen*.
136. Πᾶν δὲ τ' ἱπισκύνειν, &c., *and he draws down all his brow*.
142. ἔθις, imp. for present, *thou needest much in battle, thou art but a poor fighter*.
155. ἀιθήσεται, from φάω, a form of φαίω.
173. ἰσοτάμην, from ἴσομαι, for the present, *I blame*.
187. Παιτρῆλαιος βίον, circumlocution for *Patroclus*.
196. Παιτρί, *his father, that is, Peleus*.
197. Γηράς, for γηράσας, participle.
201. καταθύμιος, *present to your mind*.

210. Ἐκταρι δ', &c. The description of Hector in the armour of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic keeping with the general purpose of exalting Achilles. Homer seems always alive to these little points of verisimilitude, which go so far to satisfy the imagination of the reader, and exhibit the real power of the poet.

220. περικτιόντων, dwelling around, in the neighbourhood.

243. νόφος περι πάντα καλύπτει. Some refer the verb to νόφος, as if in apposition with Hector; others construct the sentence thus, Ἐκταρι καλύπτει νόφος πολίμοιο περι πάντα.

250. Δάμναι, at the public cost.

263. Ὠς δ' ἔρ' ἐπὶ προχοῆσι, &c. "The poet has been supposed to allude, in this simile, to the noise of the breakers, at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's Essay on Homer." TROLLOPE.

The following is the passage referred to.

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers which were heard and seen at some distance had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature, which it attempts to represent, is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines † in the Iliad that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

* The Arab name for the mouth of the river.

† "'Ὠς δ' ἔρ' ἐπὶ προχοῆσι Διῶναίης ποταμῶ
Βίβραυχιν μέγα κύμα ποσσὶ βίον, ἄμφι δὲ τ' ἄκραι
'Ἰθῆης ΒΟΟΩΣΙΝ, ἱερουργίης ἄλος ἔξω, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties, which are beyond all translation."

Wood's Essay, p. 77.

368. Φραχθίντες, from φράσσω, *closely covered with their shields.*
292. *ἰμίωσι* *ἠε, though desiring it.*
319. *ἴω'* Ἀχαιῶν, *driven by the Greeks.*
331. *πελὶ βούλοντι ἤ, more than.* Some qualifying adverb must be understood. •
389. Ὠς δ' ἴω' ἀνάε. This is one of the similes of Homer which illustrates the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides to get possession of the body.
426. Ἴσσω. The circumstance of the horses weeping the loss of their master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with super-equine powers, and partly to the licence of poetry in attributing to inanimate things and brutes, the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the burlesque.
440. Ζυγίλι, ζυγόν. The first was *the circle or bow* at the end of the yoke through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke itself*, which crossed from one horse to the other.
446. Οὐ μὲν γάρ. The melancholy sentiment expressed in these lines is common with almost every writer of antiquity. It is certainly remarkable, that a poet, like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods.
469. *νηαίρδια.* This is a word of rare occurrence; it is compounded of the inseparable particle *νη* and *παίρδος*, and means *useless.*
476. *ἰχίμην δμῆσιν τε μίμωσ τε, to restrain and govern.*
481. *βονέων, swift in battle.*
496. Ἀλκίμεδον, Alcimedon and Automedon.
502. *ἠμυρίοντι μεταφρέων, breathing upon my back.*
514. *ἰσ γούνασι κῦμα, literally, lie in the knees, that is, depend on the will of the gods.* The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated.
515. Ἴσσω, *I will hurl.*
520. Ὠς δ' ἴω' ἄω. This simile has the two-fold merit of being drawn from a very common incident, and of being entirely applicable.
622. Μάσσω, from *μασσίω*, the same as *μασσίζω, to lash.*

645. Ζαῦ πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus, as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Jupiter himself be arrayed against him." § 9.

670. ἐνσίμῳ, *gentleness*.

676. "Ὅρσι, &c. Homer frequently, in his illustrations, describes the habits and characteristics of animals or things from which the similes are drawn.

696. Θάλισσῃ δὲ οἱ ἰσχυροὶ φωνή, *and his strong voice was silenced*.

797. ἥντι πῦρ, &c. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book, makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs for their boldness, and to water for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope: from Eustathius.

ILIAD, XVIII.

20. Κῆσαι. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. Nothing can be more simple and appropriate.

23. κῆνιν ἀθαλόισσεν, *the ashes*. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and sometimes in the Bible. The lamentation of Achilles is in the spirit of the heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of his gentleness, which has before been alluded to.

54. δυσαισθητόσιμα, *the unhappy parent of the bravest*.

74. πᾶ μὲν δέ. The prayer of Thetis, and the wish of Achilles.

93. Ἰλαρα, *retribution for the death of*.

100. *ἄσιν* for *ἰδίῃσιν*, *needed*.

107. 'Ως ἔρεις. The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord, is in fine keeping with the hero's character.

114. φίλης κεφαλῆς, *of his dear head, that is, of my dear friend*.

128. ἐθήσαμεν, *adverbially, you have spoken this truly*.

136. νῦμαι, fut. from *νίμαι*, *I shall return*.

137. υἱὸς ἰοῖο, *from her son*.

151. οὐδὲ πῖ. The contest about the body of Patroclus is renewed with great vigor. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. 'Ως δ' ἔτι καπνός. The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description is true to fact in the following lines, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the Ægis of Minerva, and shouts, so as to terrify the Trojans and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Minerva sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and of the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses, and drivers to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue Patroclus.

236. φέρειν, *a victor*.

258. ῥηίτερον πολεμίζεις, like the English idiom, *easier to fight*.

265. πύλιος — γυναικῶν, referring to the Trojans.

275. πύλαι, *ανίδεις*. Trollope says "*the gates are called ανίδεις, and the πύλαι is the passage or aperture, which is opened or closed by the gates*." Is it not rather true that πύλαι means the whole gate, including posts, &c., and ανίδεις, only the movable part, which was opened?

300. πεινάσσειν — ἀνάξει, *is much troubled about his wealth*.

309. Ξυνός 'Ενοβλός, &c. *the fate of war is common, and sometimes slays the slayer*.

316. Τῷσι δὲ Πηλεΐδης, &c. The grief of Achilles is described in Homer's usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, admirably expresses his warlike character, and fierce desire of vengeance. The following speech is also accordant with the feelings belonging to such a character.

334. Κτελεῶ, fut. from *κτερίζω*, *I will not perform your funeral rites*.

339. 'Αμφὶ δὲ σέ. The custom of the heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in Pagan and Jewish writers.

346. *λασπερχέου*, into which the water for bathing was poured.

350. *Καὶ εὐνὴ δέ*. It was the duty of the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. *ἐπιώρου*, nine years old.

369. *Ἡφαίστου*. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Vulcan, together with the shield, is one of the most curious pieces of antiquity.

376. *Θεῶν — ἀγῶνα*, the divine assembly.

378. *τίσσοι μὲν ἔχου εἶλος*, were so far completed. *εὔρα*, the handles.

379. *διαμολέ*, nails or screws, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

387. *ξείνα θεῶν*. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit.

407. *ζωάγγριον*, recompense for life preserved.

409. *ἀποδίξιμαι*, from *ἀποσίζημι*.

410. *Ἦ, αἰέ, &c.* The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*. *πίλωε* is by some understood to be an adjective, the same as *πίλωρος*; others, and with greater reason, take it for a noun. *ἀήσσει* is also understood variously. Some understand it to be from *ἄω*, *I breathe*, and explain it, *puffing* or *blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*, which is probably correct.

411. *ῥῶοντο*, moved quickly.

418. *ζώησι νέησιν δεικνύται*, resembling living maidens.

421. *ἴβων*, walking.

435. *ἀρημίνας*, perf. pass. from *ἀράμαι*, worn out.

457. *τὰ εἰς γόναθ' ἰκάνομαι*, *I come suppliantly to you*. The custom of suppliants embracing the knees has been frequently alluded to.

470. *χολόνοισιν*, crucibles.

472. *στυδόντι παρήμηναι*, to be ready for him when working.

477. *Ῥαισσηῖα, πυράγγην*, a hammer, tongs.

The description of the shield of Achilles is one of the noblest passages in the Iliad. It is elaborated to the highest finish of poetry. The verse is beautifully harmonious, and the language as nicely chosen and as descriptive as can be conceived. But a still stronger interest belongs to this splendid episode, when considered as an exact representation of life at a very early period of the world, as it undoubtedly was designed by the poet. That the student may form a clear idea of this wonderful shield, let us first attend to a simple sketch formed by combining the different parts of the poetical description, and then to an explanation of the more obscure words and phrases.

Vulcan first makes the frame-work of the shield, over which he draws five thicknesses, or laminæ, of different metals. To this he attaches the silver-plated belt. The outer surface is divided into three concentric circles, on which are represented the "Earth, the Heavens, the Ocean, Sun, Moon, and Stars," in the following order.

The interior circle, or boss, represents the "Sun, Moon, and Stars, the Pleiades, the Hyades, Orion, and the great Bear."

The second circle represents the Earth, and is divided into four compartments, and each compartment into three subdivisions, each containing pictures of society, as follows :

I. In the first compartment is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated; brides led by torch-light to their husbands' houses; the nuptial song is heard; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered; a cause is argued, two men appear before an umpire; the partisans of both surround them, the heralds keep the people in order; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second compartment represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each others' dead.

III. The third compartment represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an enclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. Pastoral Life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the Ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

Such is a simple sketch of this celebrated shield, drawn up, to give the reader a general idea of its structure, which he must fill out by studying the details in the description. It is certainly a most remarkable passage for the amount of information it conveys, relative to the state of the arts, and the general condition of life, at that period. From many intimations in the ancient authors, it may be gathered, that shields were often adorned by devices and figures in bas-relief, similar to those here described. The hint being once given, it required only the genius and invention of Homer to portray the surpassing workmanship, the varied and curious details, wrought into the shield of Achilles. It is an interesting fact in the history of modern art, that Mr. Flaxman in his delineation of this shield, brought the whole within a circle of three feet in diameter, thus refuting, in the most satisfactory manner, the cavils of the critics who have objected to this description on the ground of the impossibility of comprising such a variety within so small a compass.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman.

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss, he has represented Apollo, or the Sun, in his chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which

Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot, yet in this space he has pictured,

The earth, the heaven, the sea,
 The sun that rests not, and the moon full-orbed.
 There also all the stars, which round about
 As with a radiant frontlet bind the skies ;
 The Pleiads and the Hyads, and the might
 Of huge Orion, with him Ursa called,
 Known also by his popular name, the Wain.

" On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane ; and the whole contains upwards of a hundred human figures. Of this magnificent work the artist was justly proud ; he was paid £620 for the drawings and model ; the first cast, in silver gilt, price 2000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard ; the second, of the same material and value, was presented by the King to the Duke of York ; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, for Flaxman himself."

480. *ix δ' ἀγύρεται*, that is, from the frame of the shield, *εἰκαστος* understood.

488. *ἥτ' ἀντὶ στροφίνας*, which turns there. *Ἦρίστια δονούσι*, it watches Orion, that is, is opposite to.

501. *ἐν ἰστοῖσι πύξμα ἰλιθῆαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλασσα*, there are two explanations of this ; 1. that it was the fine itself, which was the matter in dispute, and 2. that it was a reward appointed for the judge who should pronounce the most just decision. Therefore *ἦς*, in the next line, will be understood to refer to the parties pleading or to the judge, as one or other of the above interpretations is approved.

531. *Εἰρήνην προσάγουσι*, in council.

570. *λίον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, the Father of Poetry.

600. *τροχόν*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel, to see " if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

We have now explained as far as our limits permit, this remarkable passage. We recommend to the student a close examination of the whole. It will lead him to many curious inductions and inferences, relative to the ancient world, and will throw much light upon points, which are elsewhere left in great obscurity.

ILIAD, XIX.

13. ἀνίλεσσι, *resounded*, when laid upon the ground. The fear with which the divine armour filled the Myrmidons, and the exultation of Achilles, the terrible gleam of his eye, and his increased desire for revenge, are highly poetical.

24. Δίδω, μή. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground, previous to their interment." Trollope.

27. Ἐκ δ' αἰὼν ἠλθεναι, *for life is departed from*, i. e. the body.

35. Μῆνος ἀρουεῶν, *renouncing your wrath*.

42. ἐν ἄρῳν, *at the station*.

43. αἰήια, *the helms*.

62. ἀρεμνίσσας. This compound has two meanings. 1. The preposition imparts to the verb the idea of permanence, so that it may be rendered, *being angry so long* or *being angry till my vengeance was accomplished*. 2. The preposition may be considered as imparting the idea of renouncing, or of abstaining; then we may render it, *abstaining from anger*.

65. Ἄλλὰ εὐὲ μή. This part of the speech of Achilles is highly characteristic of his impetuosity. Having determined, in obedience to the command of his mother, to be reconciled with Agamemnon and return to the war, he wished to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, in a speech which deserves some attention. He begins with a request that he may not be interrupted, probably meaning, by the friends of Achilles. He then exonerates himself from all blame, and lays it upon Jupiter, and Fate, and the Fury who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Jupiter, and of the injuries she has done to men, and even to Jupiter himself, of which he gives an instance in the story of the birth of Hercules, well known in mythology. When Jupiter detected the

from it seems he hurled Atë from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear then, that Jupiter and not Agamemnon is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing. The truth seems to be, that Agamemnon had a lame cause to defend, and the best he could do was to turn over the whole matter to Fate and Discord. We cannot help thinking that Agamemnon had some reasons for begging a patient hearing, and that Achilles showed an unusual degree of good nature in quietly listening to such an impotent apology and tedious narrative.

79. Ἐστάντες, alluding to the usual custom of speakers. *It is good to hear a speaker who stands, &c.*

82. βλάβειναι, is confused.

149. κλοουσιύμ. The exact meaning, and the etymology of this word, are uncertain. Some suppose it to mean, *to waste time in fine speeches*, for κλυτοσιύμ. Others, deriving it from κλίωω, explain it, *to steal away time, to waste time*, in a general sense.

156. Νόστιαι, unfed.

180. μήτι δίκης ἐπιδιδούς ἰχθησθα, *that you may have no want of ample justice.*

199. Ἀτρεΐδῃ κῶδισσι. This speech of Achilles is one of the best in the Iliad. It is marked by his impetuous character, warlike ardor, and eagerness for revenge. It is brief, pointed, and pithy. It overflows with the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the dull harangue of Agamemnon, by its nervous and spirit-breathing appeal. The genius of the poet shines preëminent in the wonderful skill by which he draws out the energies of the son of Thetis, who makes henceforth the most conspicuous figure on the scene.

222. καλάμην, a harvest, that is, of slaughtered men. It is said as a general remark, and ἰχθισσι is used as a present verb.

223. Ἄμηνος δ' ἠλίγιστος, that is, *the harvest is smallest when Jupiter turns the scale*, if the men be wearied, as ours are now. Ulysses is arguing for a brief cessation to refresh the troops, and endeavours to dissuade Achilles from an immediate resort to the battle-field.

254. ἄνδ' ἐρίχας. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire.

263. ἀπροτίμαστος, untouched, from προτιμάσσω.

287. Πάτροκλι. The lamentation of Briseis over the body of Patroclus is full of natural feeling. The turning from her grief for the death of Patroclus, to the recollection of her own sufferings, is extremely beautiful.

The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives, who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseis (lines 297, 298,) from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseis wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her.

342. *πάμπαν ἀποιχίαι, you entirely desert, that is, you neglect.*

362. *γίλασσι δὲ πᾶσα περιχρῶν.* A beautiful expression, *and all the earth around laughed with the splendor of the brass, that is, with the reflected brightness.*

375. *Ἦξ δ' ἔρ'.* The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles' shield. The return of the hero to the war, was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery, which the imagination of Homer has thrown around it.

387. *σύριγγος, a sort of case or envelope.*

407. *Αἰθέρινα.* "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. *Θεῶν τε καὶ ἀνέρι, the god and the man, that is, Apollo and Paris.*

418. *Ἐρινύς, the furies.* "Hence it seems that too great an insight into futurity, or the revelation of more than was expedient, was prevented by the Furies." Trollope.

ILIAD, XX.

- 7. *Ποταμῶν, Rivers, that is, personified as gods.*
- 11. *αἰθούρας, seats, properly seats in the portico.*
- 14. *Νηκεύσσητος, compounded of νη and κεύω.*
- 16. *Ἀργιπέκων, god of the swift thunderbolt.*
- 20. *Ἐγρως.* Jupiter here proclaims permission to all the gods, to engage in the battle, each taking the part he chooses.
- 30. *ἄσπετος, contrary to fate.* The walls of Troy were not destined to fall by Achilles.
- 39. *ἀκραιφύμης, with unshorn hair.*

43. *δαρὸν δὲ μάχης ἰσώσαντο*. This construction is occasionally found, and may be rendered, *who had long been absent from the war*.

56. *Διὸν δὲ βροντῶσι*. This description of the battle of the gods is strikingly grand. The student will remember the criticism of Longinus. Jupiter thunders in the heavens, Neptune shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble; and Pluto leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals.

72. *σῶνας, powerful*.

90. *ἀλλ' ἤδη*. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. *πάρος, ἴσσι* understood.

107. *Ἡ μὲν γὰρ*, that is, *Venus*.

128. *Γενομένην ἰσώσαντε λίνην*, *fate spun for him at his birth*.

131. *χαλεποὶ δὲ θεοὶ*, *the gods are terrible*.

137. *Ἐκ πάπου ἐς σκεπήν*, *from the travelled way or ground, to a high place*.

138. *ἄρχουσι*, plural for singular.

145. *Τύχης ἐς ἀμφίχουρον*. The following is the story to which this passage alludes: "Laomedon having defrauded Neptune of the reward he promised him for building the walls of Troy, Neptune sent a monstrous whale, to which Laomedon exposed his daughter Hesione. Hercules having undertaken to destroy this monster, the Trojans raised an entrenchment to defend him from his pursuit." Pope: from Eustathius.

157. *πάγκαρτος, cracked*. The exploits of Achilles now become the principal object of the poet. The appearance of Achilles and Æneas is nobly described.

166. *ἀτίξων, disregarding*. The following is an exceedingly lively picture of the enraged lion, and the simile nobly illustrates the impetuous bravery of Achilles.

183. *ἀσίστητον, fickle-minded*.

186. *χαλεπῶς δὲ σ' ἴδωκα εἰ ῥέξαι, you will find it hard, I think, to do it*

199. *Τῷ δ'*, &c. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured, as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the heroic age. A similar passage has already been the subject of remark.

204. *Πιρηνλὸν ἀκούοντες ἴστω, hearing the reports of ancient fame*.

227. ἀσπίδας, ears of wheat.
253. Ἄπει χλωσάμυνας, the picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street, is as accurate as it is revolting.
275. Ἐστυγ' ὕπερ πρῶτον, upon the extreme border.
282. Ἄχος — μύριον, boundless grief.
325. Ἴσσειον — ἀίρας, bore away, raising him from the ground.
332. ἀτίοντα, perilling yourself.
342. μίγ' ἔξειν, looked forth afar.
359. ὁμίονος στόμα, the mouth of battle. A paraphrase for battle, but more expressive.
391. Γυγαίη. The Gygaean lake was in Lydia.
403. Συμὸν εἶπεν καὶ ἤρυεν, breathed and bellowed forth his life.
404. Ἑλικόνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Not only rulers but priests are designated by the term ἀνακταις. The Heliconian priest was a priest of Neptune, as is indicated by the following line. The name is derived from Helice or Helicone, a town in Achaia, where the worship of Neptune was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull bellowed as he was led to the altar, it was considered a favorable omen. Hence the simile.
- 439, 440. Πιστῆ — ἦμα μάλα ψύξασα. Some understand this to mean, she turned back the spear by the motion in the air, caused by the gentle waving of her hand. But there is nothing in the language to justify this interpretation. It evidently means, according to a literal version of the words, she turned the spear with her breath, gently breathing.
451. μίλλυς, you are wont.
458. Καὶ γίνου, for κατὰ γίνου.
496. τριβίμυνας περὶ λιυόν, to tread out the white corn. The Jews and Greeks employed oxen "to tread out the corn." *Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn.* Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

3. διατμήξας, τοὺς μίη, dividing them, he drove a part towards the city.
7. ἰρυκίμυς, to impede them, that is, the Trojans.
8. ἀργυροδίπτ, with silver waves. The description of the flight and confusion of the Trojans, and their headlong plunge into the river, is managed with Homer's usual power.

12. ἀκρίδις ἠερίθωναι, *locusts rise*, driven by the heat of the fire. The swarms of locusts, that sometimes invade whole countries in the East, have been often described. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The simile illustrates in the most striking manner the panic caused by Achilles.

22. Ὡς δ' ὄψ' ἀπὸ δελφίνου. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope: from Eustathius.

26. κρημοῦς, *the high banks*.

31. τοὺς αὐτῶ φορέσαντες, *which they carried*. Probably these were, "twisted thongs, fitted to the breastplate, or of which the breastplate was composed." Trollope.

38. ἔρσηνας, *suckers or shoots*.

58. μεταρρημίνας, *transported*.

75. Ἀντί τοί σιμ' ἰστέμα, *I am in the place of a suppliant*. αἰδέομαι *entitled to respect*.

76. πασάμην Δημήτριος ἀπότην, *I have broken bread with you*. This was anciently a pledge of amity.

79. ἰκατόμυζον δὲ τοι ἄλφον, *I brought you a price, of the value of a hundred oxen*.

83. μίλλω που ἀπίχθισται, *I surely am an object of hatred*.

95. ἰμογάστρους, *born of the same mother*.

99. Νόστι. This speech of Achilles forcibly expresses his relentless vengeance.

126. μέλαιναν φῶχ', *the dark curving*, that is, the gently agitated, surface of the water.

131. πολίας ἱερίους ταύρους. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. ἰδ' ἄμαρσῆ δούρατον ἀμφίς, — Ἰκάρις understood, *and he hurled two spears at once*.

163. περιδίξος, *ambidextrous*, that is, *using both hands alike*.

166. ἰστροβάδην, *just grazing*.

169. ἰστροία, *flying in a straight course*.

196. Ἐξ ὄπιε. The ancient meaning of *Oceanus* has already been explained. From this passage it seems that all rivers, seas, and fountains, were conceived as having their origin in this mighty stream.

204. ἱεσπόμενον κίρνοντι, *consumed by nibbling*.

221. *ἄγῃ*, *wonder*, including the idea of indignation.
224. *Κρημνοῦ ἀπαΐξας*, *springing from the bank*, that is, into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description, splendid imagery, and poetical grandeur.
245. *γιβύρωσιν*, *bridged it over*.
259. *μάκιλλαν*, *a spade*; *ἀμάξης*, *a channel*.
260. *ψηφίδες*, *the pebbles*.
262. *προαλί*, *sloping*.
271. *ποῖον δ' ὑπείριπται*, *and washed away the earth from under his feet*.
277. "Ἡ μ' ἴφατε. The fate of Achilles was already told to him.
282. *σφορβόν*, *a swine-herd*.
283. *ἱσχυλος*, *the torrent*.
306. *κέρυσσιν*, *tossed up*.
313. "Ἴσθη, *imperat. raise*.
319. *χίμαρος*, *dime or mud*.
346. *πιορθεῖ*, *newly watered*. The conflagration kindled by Vulcan, and burning the plants and trees, is nobly described.
363. *Κρίσση μελιδέμενος*, *melting with the fat*, that is, *causing the fat to melt*.
366. *Οἶδ' ἴθιλι*, *nor could it*.
369. *Ἰχθῆς πῆδιν*, *why has he fallen upon troubling my stream?*
386. *ἄητο*, from *ἄημι*, *was moved like the wind*.
394. *κυνέμυα*, *dog-fly*, used as an epithet, signifying *impudent*.
407. *πίλετρα*, the *πίλετρον* was about one hundred feet.
- 441, et seq. The poet here narrates the fable of Neptune and Apollo's serving Laomedon, in building the city and taking care of his herds. It seems that after they had served the stipulated time, Laomedon dishonestly refused to pay them their wages, and, not content with this, threatened to cut off their ears into the bargain. This passage proves the great power of Laomedon, and the venerable antiquity of ear-cropping, since a couple of gods hardly escaped the shears of a mortal.
465. *Ζαφλογίης*, *fiery, full of ardor*.
503. *στροφάλιγγι*, *under a covering of dust, covered with dust*.
537. *ἄνεάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ἰχῆνας*, *they throw open the gates, and draw back the bars*.
- The picture of the panic-stricken Trojans, rushing to the gates, covered with dust and parched with thirst, and the mad pursuit of Achilles, is strikingly distinct.
559. *βουθήϊα*, *bushes*.

604. *Τυρβὴν ὀπισθοδροῦσα*, running before him but little beyond his reach. The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the *Iliad* are full of action. The imagery is of a lofty character. The battle with the Rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the pencil of Homer has lavished its most vivid coloring.

The Trojans being now within the city, excepting Hector, the field is cleared for the most important and decisive action in the poem, that is, the battle between Achilles and Hector, and the death of the latter. This part of the story is managed with singular skill. It seems as if the poet, feeling the importance of the catastrophe, wished to withdraw from view the personages of less consequence, and to concentrate our attention upon these two alone. The poetic action and description are narrowed in extent, but deepened in interest. The fate of Troy is impending; the irreversible decree of Jupiter is about to be executed; the heroes, whose bravery is to be the instrument of bringing about this consummation, are left together on the plain.

ILIAD, XXII.

1. *πιφοζίσις*, in terror.

3. *Κακλιμένοι*, near, that is, under the protection of.

5. *ἔλθῃ Μαιῶ*. The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

12. *ἄλειν*, are collected.

26. *ἄστ' ἄστρον*. This simile is very striking. It not only describes the appearance of Achilles, but is peculiarly appropriate because the star was supposed to be of evil omen, and to bring with it disease and destruction. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armour, and the destined slayer of his son.

44. *ἔδωκ*, destitute.

45. *πτεράς*, from *πτερομα*, transporting.

57. *Τρῶας καὶ Τρῶας*, Trojan men and Trojan women. The image of the unhappy father, beholding his son on the point of meeting his

terrible enemy, is one of much pathos. His entreaty is full of natural feeling and melancholy. His favorite son, perilling his life before the walls, fills him with heart-rending grief. The mother too is equally wretched. She implores the hero by his recollection of her maternal cares, and unveils the bosom from which his infancy was nourished. The whole scene possesses a deeply tragic interest.

93. ἐν χυῖ, *in a covert.*

94. Βιζρωπῶδες κακὰ φάρμακ', *having eaten deadly poisons.* It was supposed that venomous serpents were accustomed to eat poisonous roots and plants before attacking their victims.

99, et seq. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind, with much discernment on the part of the poet. He breaks out after having apparently meditated on a return to the city. But the imaginary reproaches of Polydamas and the anticipated scorn of the Trojans forbid it. He soliloquizes upon the possibility of coming to terms with Achilles, and offering him large concessions; but the character of Achilles precludes all hope of reconciliation. It is a fearful crisis within him, and his mind wavers, as if presentiment of his approaching doom.

126. ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πίστεως, *neither from the oak nor from the rock.* Hector means to say that it is impossible to discourse with Achilles, as a youth and maiden may talk together, sitting carelessly upon the trunk of a tree or upon a rock.

132. κερυθαῖκι πεταλιμιστῆ, *the impetuous god of war.*

140. μετὰ, *after, in pursuit of.* The image is natural and expressive.

153. πλανοί, *cisterns, for washing.* It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted to wash their garments.

159. ἰερόιον, this properly means a *victim*, or any animal *fit to be a victim*; here an *animal*.

206. Οὐδ' ἴα ἱέμεναι, *nor did he permit them to hurl.*

221. Πρὸς προκυλιτῶδόμενος, *repeatedly prostrating himself.*

225. χαλκογλῶχινος, *brazen-barbed.*

247. πειθοσύνη, *with deceit.*

255. δεμησάων, *compact, agreement.*

257. παρμυσίη, *perseverance, success arising from perseverance.*

260. Τὸν δ' ἄρ'. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. His reply is in keeping with his fierce and revengeful character.

281. ἀρεσιπής καὶ ἐπίπλοσος, *deceitful and cheating.*

297. ὦ πάτερ. Hector having discovered the deception that Minerva practised on him, now resigns all hope, and sees that it is the evident design of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but in the doing of some brave deed that shall send his name down to posterity.

325. Λαυκαυνίην, *the throat.* The appearance of Achilles before he strikes the fatal blow, the deed itself, and the fall, are described with a rapid and vigorous hand. The exultation over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero shows the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. χρυσῶν ἰσοβαρῆς, *to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.*

358. μάνημα γίνωμαι, literally, *lest I be to you an anger of the gods, that is, lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods.*

The death of Hector is accompanied by many circumstances of extreme barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. ἀμφὶ πόλιν ἐὼς εἴχεται. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong, as his desire of vengeance had been fierce.

397. Ἐς σφύρον ἐκ πτέρους, *from the ankle to the heel.* The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as disgraceful. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of the barbarities of war in the heroic age.

A scene of the deepest pathos is now described. The grief of the father and mother, the lamentations of the people, "are as if the whole city were burning from its summits." The despair of Priam is poured out in words full of heart-rending anguish. It is impossible to conceive a situation of more tragical power, or a scene wrought up to a higher intensity of sorrow. Hector's unhappy wife is at home, "on household cares intent." She has just ordered her maidens to prepare a bath for Hector, when he returns from the battle. The voice of lamentation reaches her ear and fills her with heart-sickness; for she has a dreadful presentiment, that

Hector has fallen, a victim to his "pernicious valor." She rushes forth distracted; she reaches the tower; the sight of Hector's corpse, dragged in dishonor after the chariot of Achilles, overcomes her, and she swoons. She is at length restored, and breaks out with a lament of the deepest despair. Her widowed state, her orphan child, the indignities they will suffer in future, contrasted with their past prosperity and happiness, arise in agonizing vividness before her mind.

The description closes with simple power. A few grand touches are all, but these exhibit the poet of human nature. The rest is supplied by the excited feelings and imagination of the reader. With the parting of Hector and Andromache only, can this be compared. The poet's claim to a place in the highest rank of genius might safely rest on these two scenes alone.

ILIAD, XXIII.

2. Ἐπειδὴ νῆας, &c. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. The body of Hector was not dragged round the walls of Troy as is commonly supposed.

9. ἢ γὰρ γέρας ἰσὶ Σαπίωνον, for this is the right of the dead.

29. τάφου, a funeral feast.

30. ἐπέχθειον, were extended.

46. Κείρασταί τι κόμην, to cut off my hair. It was an ancient custom to offer a part of the hair on the funeral pyre of a deceased friend.

50. παρέ τι σχυῖν, to bestow upon him those things that are proper, that is, the due funeral honors.

61. Ἐν κελυῶν, on the bare ground.

65. Ἥλαθι. The appearance of the spirit of Patroclus is a striking passage. The expression is the simplest possible, but the meaning is deep and impressive.

79. ἦ τιε λάχῃ γενόμενός περ, which was my lot at my birth.

88. ἀσπρωγάλλισσι, the dice.

91. ἑμὴ σαρῆς, the same chest or urn. Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. ἀμφιφορέϊός, in apposition with σαρῆς.

101. *ειπεργυῖα*, *shrieking*.
104. *φρίσις*, here means *the body*.
116. *Πολλὰ δ' ἄνασσα*, &c. *up hill and down hill, by straight roads and cross roads*. Trollope.
136. *ἔπειθ' ἐπὶ κέραν ἔχε*, and Achilles, *walking behind, supported the head*.
139. *μισσησίᾳ*, *according to his wish*.
146. *Σοί τε κόμην κείουσ*, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-gods of the country, on arriving at the age of manhood.
168. *Δημὸν ἰλόν*. It was customary to cover the body with fat, and to place on the pile, vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.
173. *τραυτιζῆσι κύνεσι*, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.
191. *Σπήλιον*, from *σπίλλω*.
220. *χαμᾶσι χίε*, *made a libation*. This was another custom in paying funeral honors.
243. *χρυσὴν φιάλην*, *a golden urn*, the same as *σορὸς* and *ἀμφοφορέος*. *δίπλασι δημῷ*, *a double covering or lining of fat*.
255. *Τερονώσαντο δὲ σῆμα*, *they marked out the tomb*.
259. *Νηῶν δ' ἑπιφίε' ἄλλα*. The rest of the book is taken up with a curious description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene affords an interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.
267. *ἄκρυον*, *that has not been put over the fire, that is, new*.
273. *διδυμίνα*, *awaiting, ready for*.
282. *λοίσσας*, 1st aor. part. from *λοῖω*, the same as *λοῖω*.
284. *ἐρηθίσαναι*, perf. pass. from *ἐριθῶ*.
310. *Βάρδιοναι*, *slowest*, for *βάρδιοναι*.
326. *Σῆμα*, *the goal*.
327. *ἔργον*. This was properly the distance between the hands, when the arms are extended.
330. *ξυνοχῆστιον*, *the narrowest part*.
332. *νίσσα*, *the goal at the lower end of the course*.
- 339, 340. *Ὡς ἂν εἶ*, *that the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.
352. *ἵν' ἂν κλήρου ἰσάλοισιν*, *they cast lots, that is, for their places*. Though the chariots started abreast, yet it is obvious that he who obtained

by lot the inner track, would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one *after* the other. This opinion is not well supported, and appears at first sight incredible.

361. Ὡς μινίητο δρόμου, *that he might watch the race.*

369. ἀΐξασαι μινίησα, *bounded in the air.*

379. Αἰὶ γὰρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus.

396. Θρυλλίχθη, *was bruised.*

420. Ῥαχμίδι, *a fissure.*

431. δίσκου εὔρα, *the throw of a quoit.*

454. φάινξ. Properly a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called *the date*. It is here used adjectively and may be rendered *chestnut-colored*.

Trollope.

474. εἰ πάρος λαζερύοιαι, *why do you speak or boast unseasonably?*

481. εἶλησα, *the reins.*

505. ἀματροχίη, *wheel-track.*

546. ἰσθλὸς ἰώ, *nominative absolute.*

570, et seq. The speeches of Menelaus and Antilochus show that no fraud or violence was allowed to be practised, and that a victory gained by such means was of no avail.

598. Ἰάνθη, &c. *The heart of Menelaus was exhilarated as the dew exhilarates the ripening corn.* Trollope.

599. φρίσσουσι, *bristle.*

604. νειή, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. Τῆ, *take it.*

622. ἀκοντισσόν, *the combat of javelins.*

626. Νῶ δῆ, &c. The poet sustains admirably the character of the sage old Nestor. When he speaks, he reverts to the days of his youth, and magnifies his own exploits. This is true to nature; it has that verisimilitude which Homer knew so well how to preserve.

670. Ἰετι μάχης ἰπιδυνίμα, *that I am inferior in battle.*

679. ἰδδουίρας. This word generally signifies the *noise* made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. Ζῶμα, *the girdle or scarf, round the middle.*

684. ἰμάντας ἰωτήραυ, *the thongs, which were worn round the hands and arms.*

688. χρίμαδος, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. ἰμπυρίησεν, *that is set over the fire.*

712. ἑμισίκορται, *the rafters.* The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. ἀνάμει'. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground and by this means throw him. This was called ἀναμίειν." Trollope, from Eustathius.

726. κάλπηα, *the bend of the knee.*

761. πανός, *a shuttle, properly a rule.*

762. Πηνίον, *the woof; μέτρον* in apposition.

795. μέλλω, in the sense of an adverb, *to no purpose.*

826. δίσκος ἀποχέωνος, *the disk or quoit made by fusion only.*

845. παλαίφρασα, *a shepherd's crook.*

847. ἀγῶνες, *the spaces of the contest.*

851. ἡμισίλιμνα, *axes with but one edge.*

866. μήριον, *the cord.*

885. βόδι ἄξιον, ἀποτίμωνα, *worth the value of an ox, adorned with garven flowers.*

890. Ἀτρεΐδης. Atreides comes in at last, to take part in the games. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once.

The chief value of this book consists in the accurate and minute account of the ancient funeral rites, and the ceremonies and games performed in honor of the dead. Human sacrifices, at this early period, were not unknown. It was supposed that the shades of the departed heroes were appeased by such bloody offerings. The combats are described with much graphic power; and the scene of the ghost of Patroclus is striking and solemn.

ILIAD, XXIV.

1. Δόνος δ' ἀγών, *the assembly was dissolved.*

16. Τρις δ' ἐρόσας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλιξιάδρου ἴσις ἄνεσι, *on account of the wrong done by Paris.* This is the first allusion in the Iliad to the *Judgment of Paris*, which gave mortal offence to Minerva and Juno. On this account it has been supposed by some that these lines are spurious, on the ground that Homer could not have known the fable or he would have mentioned it earlier in the poem.

54. Καφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, &c., *for in his wrath he insults the senseless earth, that is, the body.*

58. γυναιῖά τε θήσαστο μαζόν, *he sucked, from θάλαμαι. γυναιῖα is used as an adjective, or μαζόν may be governed by πικρὰ understood.*

80. μολυβδαίην, *a leaden weight.*

81. βοῦς κέρα, *a horn tube.*

128. εἰς μίχρηι, *how long?*

157. ἄφρον, ἄσπουτος, ἀλόγιμον, *ignorant, careless, malicious, or impious.*

160. κίχην δ' ἰουπὴν τε. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of beauty, delicacy, and pathos.

172. κανάν ἰσημίην, *boding ill, or the messenger of ill.*

190. εὐίρηθα, *the body of the car.*

192. γλήηα. The exact meaning of this word is uncertain. It may mean *ornaments for the person, sumptuous apparel*, or, in a more general sense, any kind of *curious or costly articles of luxury.*

202. Ἔπλι, *you were renowned.*

214. κωκυμένον, *behaving like a coward.*

219. Ὀρνις — κανάς, *an ill-boding bird.*

221. θυσιαῖος, ἱεῖας, *priests who burn the sacrifices, priests who slay the victims,*

228. φεμαμῶν, *wardrobes.*

230. ἀπλοῖδας, *of simple make.*

235. Ἐξέσιον, *on an embassy.*

253. κατηφόνος, *disgraces.*

261. χρομυσιήσεν, *dancing.*

267. πρωτοσαγία, *new.*

269. ἱμφαλοῖς, *having an elevation in the middle. ἰνυσεον ἀρσῆς, fitted with rings, through which the reins passed.*

270. ζυγώδεμον, *the thong connecting the yoke and pole.*

272. Πίλῃ ἴσσι πρώτῃ, *at the further end. κείνην ἴσσοι, the first was a ring, attached to the pole by means of the second, which was a kind of hook.*

316. Μίφρον, *black; κραινὸν also signifies black.*

354. φραδῖος ἰσίου ἴργου, *something requiring circumspection.*

418. θηοῖε, from θηοίμας, *poetic and Ionic for θηοίμας.*

419. ἱερήυς, *fresh, literally, wet with dew.*

429. ἄλιυσεν, *a cup.*

451. Λαχρήντε' ἱερον, *the shaggy roof. So called from the reed which was used to thatch houses with.*

464. *ἀγαπαζίμος*, to show regard for.
486. *Μῆϊσσι πατρὸς εἰῶ*. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power of conceiving the sentiments and emotions inspired by the most melancholy situations. It is full of simple and pathetic feeling, which commends itself at once, as true to nature.
532. *βούβρωσις*, consuming care.
540. *παναίριον*, doomed to die prematurely.
577. *καλέησεν*, the caller, because he was employed in summoning assemblies.
589. *λεχίον*, the bier.
616. *ἠγρόσαντο*, danced, or sported.
648. *ἐγκοινοῦσαι*, serving diligently.
665. *δαίνυτο*, let the people feast, that is, partake of the funeral feast.
709. *Ἄγχυῶ δέ*. The approach of Priam, with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, make up a picture of deep and solemn pathos.
720. *Τεῖταις*. "The *κρητὸν λίκης* seems to have been a bed appropriated to the higher classes, which was raised on supporters, perforated for the purpose of supporting the beadstead." Trollope.
725. *ἄσ' αἰῶνος*, from life. This lament of Andromache may be compared to her pathetic address to Hector in the scene at the Scæan gate. It forms indeed a most beautiful and eloquent pendant to that.
753. *ἀμειχθάλισσαν*, inaccessible.
762. *Ἔκαστε*, &c. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector. Some have gone so far as to call it the most exquisite passage in the Iliad.

The funeral rites of Hector are not materially different from those of Patroclus. The close of the poem is marked by the utmost simplicity; but it is a simplicity that accords with the elegant spirit of antiquity. The impression it leaves on the mind, is deep. We feel that we have been guided through scenes of infinite variety, beauty, pathos, solemnity, from the terrible onset, to the mournful ceremonies of the funeral pyre, by a poet who is perfectly familiar with every aspect of life, and every feeling of the heart; and when he takes his leave of us, it is with the simple consciousness that his song is over, and his task accomplished.



AN 231886

~~JAN 1 1906~~

~~JAN 26 1906~~

